COLECȚIA

Iubiri de poveste

Premiat de *Romantic Times*

KAREN ROBARDS

Suflete captive

Karen Robards
Suflete captive

***Irresistible by* Karen Robards**
Copyright © 2002 Karen Robards

Alma, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Suflete captive Karen Robards Copyright © 2013 Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Diana Calangea

Corector: Cristiana Miu Copertă: Florentina Tudor Tehnoredactare: Ioana Cristea Prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ROBARDS, KAREN

Suflete captive / Karen Robards. Trad.: Cristina Radu. Bucureşti: Litera, 2013

ISBN 978-606-686-427-5 I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Traducere din limba engleză Cristina Radu

Această carte este dedicată, ca întotdeauna, soţului meu, Doug, şi celor trei fii, Peter, Christopher şi Jack, cu dragoste. De asemenea, vreau să-l salut cu toată dragostea pe Peter, asistentul meu tehnic, care îşi începe primul an la colegiu.

Capitolul 1

Ianuarie 1813

Dacă or s-o prindă, va muri.

— Lua-te-ar naiba, unde-mi eşti?

Vocea imaterială se auzi înfricoşător de aproape. Cuvintele înspăimântătoare îi ajunseră la urechi în ciuda vuietului mării.

Erau aproape. Dându-şi seama de asta, iuţi pasul, în ciuda potecii pline de capcane. Trebuia să-şi continue fuga…

— Când o să pun iară laba pe tine, o s-o păţeşti rău de tot, muiere-ncăpăţânată ce eşti.

Vocea venea chiar de deasupra ei. Îndrăznind să-şi arunce ochii într-acolo, Claire văzu că discul alb şi rece al lunii se ridicase îndeajuns de mult încât să se vadă peste marginea stâncii.

La lumina ei iernatică, abia dacă putu zări forma întunecată a urmăritorului ei prin ceaţa deasă, cenuşie, ce se întinsese dinspre mare în lungile ore ce urmaseră apusului. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se înfioră şi se strădui să-şi stăpânească respiraţia înainte de a se transforma într-un gâfâit înspăimântat care ar fi putut să atragă atenţia. Cu toate că poteca pe care se târa părea foarte primejdioasă, era singura ei cale de scăpare. Fâşia de pământ pe care urmăritorii ei o scotoceau era îngustă şi se sfârşea într-o râpă mai adâncă de 30 de metri ce cădea în tumultuosul Ocean Atlantic, la doar vreo 200 de metri de locul unde se agăţase de stâncă. Dacă s-ar fi aflat încă în locul acela mlăştinos şi relieful ar fi forţat-o să se întoarcă, ar fi nimerit drept în braţele celor care voiau să o ucidă.

— O să regreţi ziua-n care ţi-ai bătut joc de mine, don’şoară, ţi-o spui io.

Claire îşi dădu seama, îngrozită, că el ştia sau cel puţin bănuia că se află pe-aproape. Altminteri, n-ar fi avut sens să o ameninţe astfel. Străduindu-se să renunţe la îndoielnica îmbărbătare oferită de o nouă privire în sus, de teamă să nu-i fie remarcată faţa palidă pe fundalul întunecat al stâncii, se sili să-şi stăpânească spaima, în vreme ce se furişa înainte. Fără de veste, piciorul îi alunecă. Abia stăpânindu-şi un ţipăt, se prinse de stâncă. Mâna întinsă apucă cu disperare piatra şi se agăţă de un colţ ieşit în afară ce o salvă. Pentru o clipă, după ce-şi recăpătă echilibrul, stătu nemişcată, gâfâind, cu pieptul apăsat de granitul neîndurător, cu inima zvâcnindu-i şi cu ochii închişi, în vreme ce încerca să-şi domolească respiraţia încât să revină cât mai aproape de normal.

Dacă era să cadă – cugetă ea câteva secunde mai târziu cu o străfulgerare de umor negru, uitându-se în jos la valurile înspumate ce se loveau de plaja stâncoasă în timp ce ea încerca să treacă de locul acela primejdios –, măcar nu mai avea de ce să-şi facă griji că va fi ucisă de urmăritorii ei.

Le-ar fi făcut ea însăşi treaba până la capăt.

Gândul prăbuşirii, al corpului ei căzând neputincios spre stâncile ascuţite şi zdrobindu-se de acestea, era suficient să o

încremenească locului. Dar apoi avu o viziune înspăimântătoare a ceea ce îi pregăteau urmăritorii ei. Legată de cadrul murdar al unui pat într-o cameră aflată mai departe de bucătăria fermei unde o duseseră tâlharii, le auzise planurile: la primele ore ale dimineţii, când oamenii cinstiţi dormeau iar ceilalţi se făceau că nu văd, voiau să o ducă pe mare şi să o arunce în adâncurile îngheţate, cu mâinile şi picioarele legate. S-o înece ca pe-o mâţă smiorcăită, aşa spusese şeful lor cu o voce ce-ţi dădea fiori pe şira spinării, în ciuda nepăsătoarei sale veselii. Claire se înfioră din nou, tremurând violent, în vreme ce cuvintele dure îi reveneau în minte.

Această bandă de străini violenţi voia să o ucidă. Dar de ce? *De ce?* îşi storsese creierii, dar nu găsise vreun răspuns raţional. Încă de când îl păcălise pe bărbatul aflat deasupra ei să-i desfacă legăturile sub pretextul unei nevoi urgente de a folosi oala de noapte şi mai apoi îl pălise în cap cu zisa oală când el i-o întinsese mormăind şi se întorsese cu spatele, renunţase a se mai întreba de ce. Fusese prea ocupată să-şi salveze viaţa.

Putea să se gândească mai târziu de ce avusese parte de această noapte de coşmar. Dacă rămânea în viaţă.

— Hei, Briggs, ce faci? O bagi în sperieţi pe sărmana fătucă.

Această a doua voce părea a fi la fel de aproape ca şi prima. Claire îşi dădu seama că era a şefului bandei. De data asta, cu toată străduinţa sa, nu se putu abţine să nu-şi arunce privirea înspăimântată în sus. Văzu două umbre întunecate stând una lângă alta, aproape de marginea stâncii, adică la aproape doisprezece metri deasupra capului său. Judecând după poziţia lor, probabil că se uitau spre ceilalţi bandiţi care o mai căutau încă de-a lungul promontoriului. Privind iute, fără să se gândească, spre plajă, nu reuşi să vadă mai nimic în afară de valurile înspumate ce se spărgeau de ţărm şi profunzimea infinită a nopţii negre ca smoala, dincolo de ceaţă. Dar ştia că încă vreo cincisprezece metri de stânci înşelătoare o despărţeau de siguranţa relativă a plajei.

Oare ei ştiau de poteca asta? Ştiau că ea o apucase pe ea şi că se afla exact în spatele lor chiar acum? Oare se jucau cu ea precum o mâţă rea cu un şoarece înfricoşat? Această posibilitate care i se ivi brusc în minte o înspăimânta.

Rogu-te, Doamne, imploră ea cu o scurtă privire în sus, spre cer, nu voia să moară. Nu în seara asta, nu aşa. Abia ce împlinise douăzeci şi unu de ani.

Simţi cu spaimă că o lăsau genunchii.

„Asta nu-i în regulă. Potoleşte-te, Claire”,

îşi porunci cu asprime. *Nu* o să moară. Trecuse deja prin multe: moartea mult prea timpurie a mamei ei; o copilărie întunecată şi înfricoşătoare din cauza cruzimii tatălui; o căsătorie plină de speranţă care se dovedise tristă şi fără noimă; şi nelegiuirea ce o lăsase în voia urmăritorilor ei. Trecuse prin prea multe ca să moară acum.

Spunându-şi cu înverşunare toate acestea, Claire se înfipse bine pe picioare şi începu să înainteze încet. Pietrişul pe care călca o făcu să alunece pentru a doua oară şi fu pe punctul de a ţipa. Reuşi însă să-şi înăbuşe vocea chiar pe când îşi recăpătă echilibrul şi apoi, scrâşnind din dinţi, se strădui să-şi continue mersul. Cu puţin noroc, ei ar fi putut să o creadă ascunsă undeva.

În tufele de arbuşti ţepoşi de deasupra. Cu puţin noroc, nici măcar nu le va trece prin cap să privească în jos.

Odată ajunsă pe plajă, cu paşii alunecându-i iute în timp ce trăgea adânc aer în piept încercând să se liniştească, îşi aminti de siguranţa de la castelul Hayleigh, reşedinţa familiei soţului ei, care se afla la mai puţin de o oră de mers. Deşi urâse încă de la început imensa clădire crenelată, acum inima ei tânjea după ea. Cât de ironic era că soţul ei se afla acolo, fără să ştie de primejdiile ce o ameninţau, în vreme ce ea se lupta să-şi

salveze viaţa chiar în împrejurimile castelului. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu reuşea să vadă nimic prin întunericul ceţos. Dar ştia că e acolo, aşezat precum un impozant şoim de piatră pe promontoriul stâncos care domina marea, ce-şi avea perechea în cel de aici. Înalta stâncă de granit pe care era clădit castelul şi cea pe care ea cobora acum, cunoscută drept Hayleigh's Point serveau drept puncte de reper pentru un semicerc de stânci ce înconjura un golf care arăta ca şi când un uriaş flămând ar fi muşcat din linia ţărmului. De la castel până în acel loc era o distanţă de circa zece kilometri. Spre răsărit erau terenuri mlăştinoase pustii pe care erau împrăştiate semnalizatoare gata a fi aprinse în orice moment, în cazul în care Boney, care acum era din fericire ocupat în Rusia, s-ar fi hotărât în sfârşit să pornească invazia. Spre apus, terenul se prăvălea vertiginos, într-o pantă abruptă, spre apele învolburate ale Atlanticului. Singura cale de urcuş sau coborâş erau vreo şase cărări înguste ce şerpuiau nesigur printre stânci. Localnicii le numiseră „potecile contrabandiştilor", deoarece cu un timp în urmă fuseseră sălaşul caprelor, iar acum erau folosite aproape numai de „domni", aşa cum erau cunoscuţi contrabandiştii prin aceste locuri, şi care în decursul războiului transformaseră spargerea

blocadei franceze într-o adevărată artă.

În seara asta, poteca pe care o apucase îi salvase viaţa, aşa încât, indiferent de conflictele pe care le-ar fi avut altcineva cu cei care făceau negoţ clandestin cu francezii cei detestaţi, ea nu putea decât să le fie recunoscătoare.

— Haide, milady, încetează cu prostiile acuşi şi o să vezi că nu ţi-om face niciun rău. După accent, şeful era din Sussex. Vocea îi devenea linguşitoare pe măsură ce vorbea mai tare ca să acopere zgomotul valurilor. Evident că şi el ştia – bănuia – că ea se găsea în apropiere. Te-om duce acasă, vie şi nevătămată, aşa cum aveam de gând de la bun început, o să vezi de n-o fi aşa! Ierea vorba doar de-o mică răscumpărare care de-acuma a şi fost plătită.

Milady… o răscumpărare… plătită? Deci ştiau că era Lady Claire Lynes, soţia moştenitorului ducelui de Richmond, unul dintre cei mai bogaţi nobili din regat. Dar David, ineptul ei soţ, avea puţini bani proprii şi nu putea face rost de mulţi bani până ce nu moştenea, asta dacă, fireşte, avea să se-ntâmple vreodată. Deoarece actualul duce, care trăia în străinătate de mulţi ani, era necăsătorit şi fără copii, David nutrea oarece speranţe în acest sens. Şi totuşi, cu speranţe nu plăteşti o răscumpărare. În orice caz,

fusese răpită doar de câteva ore. Fusese al naibii de puţin timp…

Nu, era o minciună, o şmecherie menită să o convingă să-şi trădeze ascunzătoarea. Nu era atât de proastă încât să cadă în plasă, indiferent cât de mult ar fi dorit să creadă că e adevărat. Le auzise ea însăşi planul şi nu existau motive să creadă că se schimbase ceva de când evadase.

„Nu o să mă prindeţi aşa de uşor”, se jură Claire, adresându-se în sinea ei bărbaţilor aflaţi mai sus, pe stânci. Continuând să se mişte, hotărî să nu se mai gândească la complotul urzit împotriva sa până ce nu se găsea într-un loc sigur. Din poziţia în care se afla, un singur pas greşit se putea dovedi fatal. În loc de asta, se concentră pe zgomotul ritmic al valurilor care se loveau de stâncile de jos, încercând să se calmeze. Ştia că palmele transpirate, genunchii tremurători şi un puls accelerat puteau duce la dezastru. Umezindu-şi buzele, fu surprinsă să simtă sare în gură. Abia atunci îşi dădu seama că perdelele de stropi îngheţaţi din mare, care din când în când se spărgeau de mal împroşcând stânca, o udaseră până la oase. Era îngheţată bocnă; mâinile îi erau sloi şi nu le mai simţea. Deşi rochia de călătorie avea guler înalt, mâneci lungi şi era din lână, era totuşi dintr-o lână fină şi subţire ce nu-i oferea îndeajuns de

multă căldură, şi desigur nu era menită să facă faţă intemperiilor. Iar ghetele, elegantele ei botine care erau foarte la modă în acest sezon nu erau făcute pentru o coborâre primejdioasă pe o stâncă aproape verticală.

Tălpile lor netede din piele alunecau precum patinele pe un teren lunecos. Nici măcar nu avea o pelerină să o apere de vremea rea. Asemenea celorlalte lucruri pe care le avusese în călătoria de la casa surorii ei din Yorkshire la castelul Hayleigh, fusese lăsată în trăsură atunci când fusese târâtă afară.

— Dacă mă obligi să aduc câinii să te adulmece, n-o să-ţi fie prea bine, milady.

Nuanţa linguşitoare se transformase în ameninţare clară. Claire îndrăzni să arunce încă o privire în sus şi văzu că bărbaţii nu se mişcaseră. Dar acum aveau un felinar; lumina caldă şi galbenă se legăna încet în mâna şefului, care, aflat cu spatele către ea şi mare, îl ridică să lumineze în noapte.

Îşi dădu seama cu un oftat înăbuşit că lumina era suficient de puternică încât să poată vedea o zgârietură sângerândă pe mâna cu care se agăţase de colţul de stâncă. Dacă bărbaţii se întorceau şi se uitau peste marginea stâncii, ar fi fost destul de multă lumină să o descopere.

Îşi dădu seama că deja coborâse cam

jumătate din distanţă, când, îngrozită de lumină, se opri lipindu-se de stânci cât putea de strâns. Închizând ochii şi apăsându-şi fruntea de granitul ud de stropi, ridică o nouă rugă către ceruri şi inspiră adânc. Măcar dacă ar putea ajunge la plajă, ar alerga de parcă i-ar fi crescut aripi la picioare. Undeva la capătul ei se găsea un drum ce ducea la castel şi la sentimentul de siguranţă. Dar mai întâi trebuia să ajungă la plajă şi pentru asta trebuia să se mişte.

Scrâşnind din dinţi, se mişcă.

— Prea bine, milady, tu ai vrut-o. Vocea şefului era aspră şi mânioasă. Claire ascultă cu stomacul făcut ghem de frică, în vreme ce şeful striga probabil la restul bandei care încă o căuta: O să vă ia dracu' pe toţi dacă n-o găsiţi, m-aţi înţeles? Dracu' vă ia. Briggs, du-te şi adu câinii lui Marley.

— Înţeles.

O privire aruncată sus îi confirmă că rămăsese doar o singură umbră deasupra. Briggs dispăruse în noapte, probabil să aducă dulăii cu care să o vâneze ca pe un animal. Inima îi sări din piept şi respiraţia i se acceleră pe măsură ce o cuprinse din nou panica.

De ce ar vrea cineva să-i facă aşa ceva? Deşi încercase din răsputeri – şi în ciuda hotărârii pe care o luase, nu reuşise să-şi alunge întrebarea din minte – nu putea înţelege. Oare se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, aşa cum presupusese de prima dată sau, aşa cum părea mai degrabă, era vorba de un plan înfăptuit cu grijă şi îndreptat anume către ea? Îşi petrecuse Crăciunul în Yorkshire, în sânul familiei sale, preferând să meargă la Morningtide, căminul surorii ei, decât să rămână şi să sărbătorească împreună cu soţul şi mama lui. Motivul fusese o dorinţă aprigă să fie împreună cu sora ei care era ţintuită la pat de o primă sarcină foarte dificilă. Pierzându-şi ambii părinţi – tatăl abuziv şi lipsit de afecţiune, contele de Wickham, cu trei ani în urmă, şi a treia sa soţie, mama sa frumoasă dar de condiţie modestă – când Claire era micuţă, cele două surori şi – acum şi – soţul lui Gabby, erau singura ei familie şi mai ales singurii oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Sărbătoarea Crăciunului fusese cea mai veselă de când se căsătorise cu David şi savurase fiecare minut. Apoi, la o săptămână de la Crăciun, se supusese fără tragere de inimă unei rugăminţi din partea lui David, de a i se alătura lui şi restului de musafiri de la castelul Hayleigh, enorma clădire anacronică şi expusă

curenţilor de aer, reşedinţa familiei soţului ei încă de pe vremea lui William Cuceritorul, şi plecase. Asta fusese cu două zile în urmă.

Cu puţin înainte de a se însera, trăsura se apropia de destinaţie. Simţea cum îi revenea proasta dispoziţie bine cunoscută deja, pe măsură ce se apropia revederea cu soţul ei. Ziua era posomorâtă, tristă şi ploioasă şi se potrivea de minune cu starea ei de spirit. Apoi, într-o pădure deasă nu departe de castel, trăsura fu atacată. Fără de veste, o bandă de călăreţi mascaţi apăru ca din pământ, încercuindu-i şi forţând trăsura să se oprească. Vizitiul, bâjbâind după puşcociul lui, fu împuşcat pe loc. De-abia îşi revenise după şoc, când uşa trăsurii fu deschisă brusc şi doi bandiţi pătrunseră înăuntru. Deşi voia să fie curajoasă, Claire ţipă înfricoşată, la fel ca şi camerista ei, Alice, o scumpete de fată de la ţară din personalul reşedinţei lui Gabby, aleasă să-i ţină locul iubitei sale Twindle pe care o lăsase să aibă grijă de Gabby. Retrăgându-se în colţul banchetei tapisate cu pluş, încercă să respingă mâinile brutale ce o apucaseră. Eforturile ei eşuară. Într-o clipă, fu trasă afară din trăsură. Îşi amintea vag că şi Alice avusese aceeaşi soartă; ţipetele cameristei se opriră brusc cu câteva secunde înainte ca o cârpă mirosind greţos se fie apăsată pe nasul şi gura lui Claire. După asta,

nu-şi mai amintea nimic până când se trezise singură, culcată pe patul din camera aflată în spatele bucătăriei de la fermă.

— Ai o ultimă şansă să te porţi ca o fătucă cumsecade, milady, strigă şeful, readucând-o cu o tresărire în prezent.

Uitându-se în sus, Claire îşi dădu seama că nu-l mai putea vedea. Probabil că se îndepărtase de marginea stâncii. Doar sunetul vocii sale şi licărirea felinarului ce lumina auriu marginea stâncii îi indicau că era încă pe-aproape. Evident că nu ştia de existenţa potecii sau uitase că există. Era norocul ei că nelegiuirea se petrecuse într-o regiune pe care o cunoştea. Îşi petrecuse primele luni ale căsătoriei sale la castelul Hayleigh şi chiar David, în una dintre puţinele şi, chiar de atunci, rarele zile când era binedispus, îi arătase poteca ce cobora spre semicercul plajei de marnă cenuşie bătută de vânturi.

Marea îi vuia în urechi acum, pe când se târa periculos, metru după metru, apropiindu-se de apă. Prin ceaţă, putu zări conturul rotunjit al spumei albe acolo unde valurile se spărgeau de ţărm. În depărtare, imensitatea întunecată a oceanului se unea atât de bine cu cea a văzduhului, încât abia dacă se puteau distinge una de alta.

Mai avea cam şase metri de parcurs, îşi făcu ea socoteala, plină de speranţă. Odată

ajunsă pe plajă o să alerge de parcă ar fugări-o cerberii iadului – ceea ce până atunci s-ar putea să fie chiar aşa. O mică sclipire de lumină caldă şi aurie în mijlocul acelei întunecimi reci apăru pentru o clipă la suprafaţa apei. Ochii i se măriră şi pasul îi şovăi. Lumina era acolo şi deodată dispăru, chiar pe când se străduia să o întrezărească. Apăru şi dispăru atât de repede, încât Claire nu mai era sigură că văzuse ceva acolo – poate ochii îi jucau o festă –, până când sclipi din nou.

Privind încă atent spre mare, ajunse în sfârşit la partea cea mai înaltă de unde începea plaja, poticnindu-se puţin pentru că terenul nu mai era alunecos, ci denivelat. Încruntându-se, continuă să scruteze întunericul, în speranţa că va zări o altă sclipire de lumină. Apoi îşi adună poalele fustei ude într-o mână, ca să-şi elibereze picioarele, şi porni printre pietre spre plaja propriu-zisă. Oare doar şi-a imaginat? Nu, iat-o din nou. Nu era nicio greşeală.

Veneau oare urmăritorii ei cu barca după ea? se întrebă din nou speriată. Dar nu. O privire în sus îi confirmă că erau încă deasupra ei, probabil cercetând stânca. Sclipirea galbenă a luminii de felinar prin ceaţă era neîndoielnică.

Dar văzu ceva. Poate că nu era decât o

lumină fermecată, cugetă ea, tremurând în vreme ce se căţăra pe o altă piatră şi, în sfârşit, ajunse pe terenul relativ neted al plajei. Mlaştinile de prin preajmă erau vestite pentru luminile înşelătoare ce apăreau sclipind în toiul nopţii, iar localnicii le botezaseră „lumini fermecate”. Sau poate că era un pescar ce se întorcea târziu acasă. Sau, mai probabil, contrabandişti…

Un scrâşnet înfundat pe pietriş, în spatele ei, fu singura avertizare. La auzul lui, Claire îşi simţi inima cât un purice. Se răsuci, dar era prea târziu: un bărbat se ivi în spatele ei, o umbră înaltă şi întunecată, abia vizibilă din mulţimea de umbre ale stâncilor, pietrelor şi mării, suficient de aproape să o atingă. Era captivă! Va fi ucisă…

Nu avu timp să sloboadă ţipătul ce i se urcă în gâtlej, că o lovi ceva tare în ceafă şi se prăbuşi fără zgomot în beznă.

Capitolul 2

— A fost destul de simplu. Vocea lui James Harris era înăbuşită dar vioaie, în timp ce îşi lăsă jos pistolul.

Hugh Battancourt, care instinctiv o prinsese de mijloc pe femeia ce se prăbuşea,

înainte să se întindă cât era de lungă pe plaja sclipind de apă, îi aruncă complicelui său o privire batjocoritoare, care bineînţeles, din cauza întunericului ceţos, nu fu văzută de James.

— Într-adevăr, simplu.

— Am face bine s-o tăiem de-aici, înainte ca ăia de sunt cu ea să-şi bage nasu' pe-aici. Cred că nu prea suntem ăia de-i aşteaptă ei.

Ajungând la aceeaşi concluzie pe cont propriu, Hugh săltase deja femeia pe umăr şi o pornise spre mare. Aşa cum spusese James, partea asta a misiunii, care în teorie păruse doldora de ocazii de a da greş, fusese până acum lipsită de probleme. Aşa stând lucrurile, prefera să nu forţeze şi mai mult mâna destinului.

La urma urmei, o misiune dusă la bun sfârşit era aceea îndeplinită în secret, aşa încât duşmanul nu trebuia să afle că a fost învins decât când era mult prea târziu.

— Să nu le dai de veste decât atunci când ne-am îndepărtat bine de ţărm, aruncă el peste umăr, în vreme ce, oftând uşurat, îşi cobora povara inertă în barca cu vâsle ce-i aştepta.

— Înţeles, cu-n pic de noroc, ăia o să creadă că franţujii au pus mâna pe ea, chicoti James vădit mulţumit că a pus la cale un şiretlic de toată frumuseţea. Cel puţin până

când s-or întâlni cu franţujii.

De două zile, Hugh era chinuit de o presimţire că afacerea asta, ultima lui misiune, avea să se termine prost. Presimţirea se instalase cu o săptămână în urmă, sub forma unei copite primite de la calul său; accidentul ăsta jenant i se mai întâmplase doar de câteva ori în viaţă, exact înainte ca o nenorocire mult mai mare să-l copleşească. Cea mai recentă cădere de pe cal fusese de-a dreptul spectaculoasă, având loc sub privirile unor nobili francezi ce chicoteau şi îi lăsase, în afară de anumite răni mai puţin vizibile, câteva coaste pline de vânătăi. În ciuda durerii ascuţite pe care-o simţea la mijloc ori de câte ori făcea o mişcare imprudentă ca şi a catastrofei ce invariabil prevestea o astfel de căzătură, nu se dăduse niciodată în lături să răspundă atunci când îl chema datoria.

Solicitarea venise pe când era la Paris, unde, în calitate de prieten de suflet al lui Louise, fabulos de bogata marchiză de Alençon, remarcase cu deosebit interes întoarcerea la Paris a lui Napoleon Bonaparte împreună cu ce mai rămăsese din armata franceză. Micul general, constatând cu disperare că trupele sale fuseseră învinse de aspra iarnă rusească, îşi îndreptase privirea lacomă din nou către Marea Britanie, în vreme ce clocea noi fapte reprobabile, în care îşi

pusese fără îndoială speranţa că trebuiau să îndrepte situaţia. Hugh nu putuse încă să-şi dea seama în ce ar consta aceste grozăvii, deşi nu se îndoia că avea să afle în curând.

La urma urmei, era treaba lui, şi se pricepea bine la asta.

Apoi sosi un mesaj urgent pe căile obişnuite: printr-o dezastruoasă breşă în sistemul de securitate al Ministerului de Război, identitatea sa, ca şi a câtorva alţi agenţi britanici care acţionau clandestin în Franţa, fusese deconspirată. Obţinerea unei astfel de informaţii constituia o lovitură majoră pentru francezii asediaţi şi un dezastru de proporţii egale pentru britanici. Conform sursei lui Hugh, persoana care deţinea această informaţie nu avusese încă ocazia să dezvăluie niciun fel de amănunte inamicului, în afară de faptul că o deţinea. Aşa-zisul informator se ascundea în Marea Britanie, aşteptând să fie scos de pe o anumită plajă din Sussex, sub protecţia întunericului şi transportat în Franţa, unde urma să predea informaţia părţilor interesate în schimbul unui comision gras. Dacă informatorul nu avea să fie redus la tăcere în timp util, atunci utilitatea lui Hugh ca spion britanic se va fi sfârşit; se va isprăvi şi cu viaţa lui, dacă îl vor prinde francezii înainte de a putea părăsi Franţa. În aceeaşi situaţie periculoasă se aflau cam o jumătate

de duzină de persoane asemenea lui, ale căror vieţi şi slujbe erau puse în pericol din cauza scurgerii de informaţii.

Misiunea lui: să intercepteze trădătorul la locul de întâlnire, să recupereze informaţia, să-l interogheze pe prizonier şi apoi să-i facă felul.

În cele patruzeci şi opt de ore de când aflase de această chestiune, călărise ca vântul de la Paris la Dieppe, se îmbarcase pe o goeletă şubredă cu trei catarge sub comanda unui corsar loial, traversase Canalul Mânecii zbuciumat de furtuni şi ajunsese la timp în punctul de întâlnire.

Şi asta doar ca să se afle în postura eroică de a fi părtaş la ciomăgirea sălbatică a unei femei.

Ar fi trebuit să refuze misiunea. Căzătura de pe cal ar fi trebui să-l avertizeze.

L-a avertizat, într-adevăr, dar el, ca un prost încăpăţânat, a refuzat să ţină seama de asta. Nu putea să învinuiască pe nimeni în afară de el însuşi pentru întâmplările care au urmat. Chiar de la început, toate au mers prost. Pe primul loc erau, bineînţeles, blestematele lui de coaste. Îl dureau la fel ca un dinte stricat, asta când nu-l săgeta o durere ca un cuţit, făcându-l la fel de mânios cum era Prinny[1], când îl jena corsetul, sau când, pentru

1 Porecla regelui George al IV-lea (n.tr.)

variaţie, se răscula împotrivindu-se atotstăpânirii lor, asta făcându-l să se îndoaie de durere. Apoi mai era faptul că plouase de când părăsise Parisul. O ploaie rece, deasă, purtată de vânturi puternice, ceea ce transformase drumurile în mocirle şi câmpurile în mlaştini de netrecut. Fiind călare, nu avusese nicio clipă de răgaz. Picături de ploaie îşi găsiseră calea într-un şuvoi neîntrerupt pe sub gulerul ridicat al mantalei şi înmuiaseră borul pe vremuri creţ al pălăriei sale de castor care, îmbibată cu apă, i se lăsase peste urechi. Cârcotaşul său însoţitor, un bărbat pe care-l chemase simplu James Harris înainte de a pleca în Franţa, şi care acum era cunoscut drept servitorul său mut Etienne, (din cauza îngrozitorului accent franţuzesc), era un alt izvor de nemulţumire, a cărui prezenţă era aproape la fel de nedorită ca şi ploaia. Însă cum James înlesnise drumul către trădător şi pentru că, trăgând cu urechea la o uşă închisă, fusese ascuns privirii conspiratorilor, nimic nu-i putu schimba hotărârea de a-l însoţi, în afară de acţiunea de a-l omorî, ceea ce Hugh nu era dispus să facă pentru că ţinea în secret la individul ăsta enervant. Şi, în cele din urmă, echipajul corsarului fusese alarmant de nedisciplinat, marea – foarte agitată şi, colac peste pupăză, la bord îl aştepta un mesaj ce preciza că

trădătorul era o femeie. Mai exact, o anume Sophy Towbridge, o londoneză ambiţioasă ce şterpelise, se pare, un pachet cu scrisori ce conţineau informaţia pe care spera să o vândă, de la binefăcătorul ei, Lord Archer, un nobil bătrâior care-şi mai făcea încă veacul prin preajma Ministerului de Război.

Dezvăluirea sexului victimei sale îl năucise pe Hugh. Trebuia să interogheze şi să ucidă *o femeie?* Hildebrand nu-i spusese asta. Dar, pe de altă parte, Hildebrand era maestru în păstrarea pentru sine a anumitor aspecte ale misiunilor atunci când îi convenea. Desigur, ştia că Hugh s-ar fi împotrivit să facă uz de forţă fizică faţă de o femeie, chiar în ciuda războiului.

Dar acţionând contra tuturor încercărilor repetate ale universului de a-l descuraja, iată-l încălţat cu misiunea. Acum, în interesul siguranţei ţării sale, nemaivorbind de a sa proprie, nu avea de ales. Hildebrand ştia şi asta, desigur.

La naiba cu Hildebrand. Şi cu Boney. Şi cu toţi blestemaţii de francezi. Şi cu femeia din faţa lui, care zăcea inconştientă şi ghemuită ca un copil pe fundul bărcii care îi purta acum spre goeleta unde treaba lui era să-i ia scrisorile acuzatoare pe care le furase, să descopere ce o făcuse să le fure şi alte amănunte legate de nelegiuire, iar apoi, când

ar fi ştiut destule ca să pună totul cap la cap, să scape de ea ca de un gunoi.

Hugh nu-şi dădu seama că înjura cu glas tare până când James, care stătea aşezat de cealaltă parte a femeii, şi care acoperea felinarul cu care semnalizase că totul era în ordine către foştii însoţitori ai femeii, îi întâlni privirea şi încuviinţă dând din cap.

— Aşa-i, şi la dracu' şi cu vremea asta blestemată. O să îngheţăm bocnă până să ajungem la vas, asta *dacă o* să mai ajungem, adică.

Gândul ăsta întunecat venea, se pare, de la valurile agitate care mişcau barca în sus şi-n jos. Stropii îi udau precum ploaia; fundul bărcii era plin de apă.

— Nu te lăsăm să te-neci, colonele, nu-ţi face griji de asta.

Bărbatul care era lângă el şi vâslea de zor i se adresă lui Hugh, strigând ca să acopere vuietul mării.

Faptul că marinarul îi cunoştea rangul militar nu-l surprindea. Încă o dată Ministerul de Război dăduse sfoară-n ţară aşa încât toţi cei de pe nava *Nadine* păreau să ştie că era un ofiţer britanic de informaţii într-o *misiune foarte importantă,* după cum fusese informat încă din momentul în care păşise pe navă. Din fericire, nava franceză care fusese stabilită să facă această preluare, nu-şi făcuse încă

apariţia la punctul de întâlnire, mulţumită bunelor servicii ale lui Hildebrand, fără îndoială, iar escorta ce o însoţise pe domnişoara Towbridge la întâlnirea cu soarta, se îndepărtase suficient pentru ca discreţia să nu mai fie atât de necesară pe cât ar fi trebuit să fie în alte condiţii. Cu toate astea, trăise atâta timp sub acoperire, încât faptul că marinarii, toţi contrabandişti versaţi, păreau să ştie până la unul toate amănuntele misiunii sale îi ridica părul pe ceafă.

— Ptiu, drace! spuse James când micuţa barcă se prăvăli de pe val într-un abis ca un canion.

Odată cu plonjarea, gândurile lui Hugh fură abătute spre griji ceva mai pământene. Aruncându-şi privirea în sus, văzu nava – destinaţia lor – fremătând deasupra ca un cal aprig. După câteva secunde, barca se înălţă pe creasta unui alt val ce se prăbuşea. Situaţia se înrăutăţea, fără îndoială. Era bucuros că urmau să se îmbarce pe *Nadine* înainte ca furtuna despre care se temea că izbucnise în larg să îi lovească de-a binelea.

— Mmmm.

Cu mâna pe capul femeii, simţi mai degrabă decât auzi sunetul înăbuşit pe care-l scosese. Privind-o, o văzu mişcându-se în vreme ce apa îngheţată lovi laterala bărcii, udând-o din nou. Stătea deja într-o băltoacă de

câţiva centimetri. Hugh ştia cât de rece şi de adâncă era, pentru că şi el stătea tot acolo, cu picioarele încrucişate, cu o mână pipăindu-i capul să-şi dea seama cât de serioase erau rănile, în timp ce cu cealaltă mână se ţinea cât putea de strâns de marginea bărcii.

— E moartă deja? întrebă James, fără vreo umbră de regret, băgând abia atunci de seamă că Hugh îi cerceta scalpul.

James fusese cel care o pocnise în cap cu pistolul când Hugh se apropiase de ea pe la spate, pe plajă.

— Nu-i moartă.

Dacă tonul lui Hugh voise să fie ironic, James nu păru să observe.

Părul femeii de sub degetele lui Hugh era ud, rece şi fin. Se desprinsese din agrafe şi îi atârna pe faţă ca nişte gheme lungi şi încâlcite de fire mătăsoase şi, pe întuneric, păreau întunecate ca marea. Avea forme bine conturate, şi totuşi fusese uşor de purtat în braţe. Ştia şi asta, doar atingând-o pentru că, după ce o prinsese din cădere, o aşezase instinctiv cu burta pe umărul lui şi o ridicase – operaţiunea costându-l un scrâşnet din dinţi pornit de la durerea din coaste.

Trebuise să se întărească pentru a nu mai simţi junghiul ascuţit pe când o căra spre barca pe care, din cauză că evenimentele se succedaseră atât de repede, marinarii încă nu

terminaseră să o protejeze cum trebuia. Dacă ar mai fi avut mult de mers, se temea că ar fi fost nevoit să renunţe la mândrie şi să-i paseze povara lui James, care tot cloncănea pe lângă el ca o găină bătrână, de frică să nu se rănească pe drum. Nu i-ar fi plăcut deloc să i-o încredinţeze lui James.

Târfa cea *trădătoare.*

Hugh îşi aminti intenţionat de asta, agăţându-se de cuvânt cu îndârjire, în efortul de a-şi aduna toate puterile pentru ceea ce avea de făcut. Micuţul trup neajutorat şi neputincios, ghemuit în faţa lui, aparţinea cuiva care îi punea în primejdie pe toţi şi Marea Britanie însăşi.

Nu se va gândi la ea ca la o târfă trădătoare. Ci doar la o trădătoare, sexul nu avea însemnătate.

Acest gând îi întări inima. Cu toate astea, nu putu să nu bage de seamă că forma capului era negreşit feminină sub atingerea mâinii lui, pielea îi era catifelată şi părul avea tendinţa tulburătoare de a i se încolăci pe degete. Afurisită treabă, o simţea într-adevăr ca pe o femeie.

Încercând să ignore acest aspect, atât cât putea, continua să o cerceteze. Eforturile nu-i fură zadarnice când dădu de ceva lipicios şi cald chiar după urechea ei stângă: sânge.

— Sângerează.

Tonul lui era neutru. Trebuia să păstreze doar pentru el efortul pe care-l făcea să vadă „trădătorul” şi nu „femeia”. Stabilind că rana nu îi punea viaţa în primejdie, îşi descâlci degetele din pletele fine. O lovitură Ia cap va fi cel mai mic dintre necazurile ei acum că fusese prinsă, îşi spuse el neîndurător. Dacă chestiunea asta îl făcea să se simtă tulburat în sinea sa, era timpul să-şi amintească faptul că, înainte de toate, era soldat în timp de război. Nimeni nu-i promisese vreodată că lucrurile pe care va fi nevoit să le facă pentru ţară vor fi uşoare sau plăcute.

— Aha, păi, nu-i de mirare. Am pălit-o pe hoaşcă al naibii de tare.

James, care nu părea atât de măcinat de scrupule ca el însuşi, privind genul prizonierului, se întorsese, privind peste umăr la *Nadine,* care era acum atât de aproape, încât atunci când se înălţară din nou pe creasta valului, tribordul ei se profilă deasupra lor ca un uriaş perete negru. Pe punte se zăreau feţe luminate de flacăra pâlpâitoare a felinarelor, când vreo şase oameni se îngrămădiră la parapet, gata să-i ridice pe navă. Pânzele goeletei erau coborâte, lăsând catargele dezgolite să străpungă întunericul ca nişte degete scheletice care se întindeau către cerul încărcat de nori grei de furtună.

— Trage tare la babord! strigă cineva.

Bărbaţii făcură întocmai şi pupa bărcii se legănă, rotindu-se.

Proptindu-se contra tangajului bărcii, cu o mână lipită ferm de spatele femeii pentru a o proteja, Hugh privi cum o scară de frânghie se desfăcea de pe laterala navei. Prima parte a misiunii sale era terminată: Pusese mâna pe trădător. În câteva minute vor fi în siguranţă – cel puţin în ce priveşte pericolul reprezentat de mare – pe punte. Apoi va începe cea de-a doua parte a misiunii.

Gândindu-se la ce ar putea aduce cu sine, faţa îi deveni rigidă, exprimând îndârjire.

— Haideţi! strigă un marinar.

Marinarii traseră încă o dată cu forţă la rame, trăgând barca în linie cu *Nadine.* Şi asta chiar la timp. Furtuna se apropia cu repeziciune. Valurile deveniseră mai înalte, mai grupate, înspumându-se la vârf cu o furie crescândă. Chiar în timp ce Hugh observa asta, un alt balans puternic prinse barca, îndepărtându-i de navă în timp ce stropi îngheţaţi se prăvăleau peste ei.

El înşfăcă haina femeii între omoplaţi – era o ţesătură fină, scumpă – pentru a o proteja, pe când barca alunecă din vârful valului şi se îndepărtă în chip supărător de *Nadine.* Ea se mişcă puţin, gemând. Din nou, el mai degrabă simţi decât auzi sunetul slab

pe care ea îl scosese. Suna neajutorat, aşa după cum arăta şi ea ghemuită la picioarele lui îndoite, ceea ce îi făcu poftă să-şi izbească pumnul de ceva, de preferinţă faţa lui Hildebrand.

Putea fi acuzat de multe, majoritatea acte de o desăvârşită depravare, dar, aşa cum ar fi fost primul care să admită, nu lovise în viaţa lui vreo femeie.

Acum, pentru ţară, probabil că trebuia să o tortureze şi, cu siguranţă, să o ucidă pe femeia asta.

Dumnezeule!

Spatele ei se arcui rezemat de palma lui deschisă în vreme ce inspira. Fără doar şi poate, atingea o formă feminină. Îndoindu-şi degetele într-un protest tăcut, Hugh se gândi din nou, încruntat, că Hildebrand făcuse o proastă alegere: nu era omul potrivit pentru misiunea asta.

Deşi, în cele din urmă, avea să facă ce trebuia, aşa cum făcea întotdeauna.

Se vede treaba că Hildebrand ştiuse şi asta, se gândi Hugh cu amărăciune. Blestemat să fie.

Capitolul 3

Fără a fi pe deplin conştientă, Claire simţi şocul apei reci ca gheaţa revărsate asupra ei şi deschise ochii. Simţind înţepături, începu să clipească des şi îşi dădu seama că senzaţia se datora apei sărate ce venea din mare. Marea era, bineînţeles, bestia greoaie pe spatele căreia părea că stă călare. Instinctul o avertiză încă o dată să nu arate că-şi venise în fire din nou; îşi strânse degetele în pumn ca să reziste impulsului de a-şi freca ochii ce o ardeau şi continuă să clipească cu grijă, până ce o mare parte a durerii dispăru. Udă până la piele şi atât de îngheţată încât se simţea ca un peşte expus pentru vânzare pe un pat de gheaţă, îşi dădu seama că era ghemuită pe fundul unei mici bărci cu vâsle, ce scârţâia în ghearele valurilor negre înspumate şi ale vântului puternic, înaintând sigur şi îndepărtându-se ferm de ţărm şi de urmăritorii ei.

În curând, când aveau să fie suficient de departe, iar ea urma să fie zvârlită peste bord.

O prinseseră.

Gândul o făcu să uite chinurile prin care trecea: ochii ce o înţepau, durerea de cap, mâinile şi picioarele îngheţate. Inima îi bătea cu putere. Stomacul se zbătea. Gâtul i se uscă. Frica îi încordă brusc muşchii, îi ascuţi simţurile, o aduse într-o stare de maximă alertă, deşi doar cu puţine momente în urmă

lupta cu rămăşiţele ameţelii.

„S-o înecăm ca pe-o mâţă smiorcăită” – aproape că putea auzi cruda nepăsare din vocea şefului. Era planul răpitorilor ei – planul pe care chiar acum îl puneau în aplicare. Îşi mişcă repede mâinile şi picioarele. Nu erau legate. Oare, după ce o pocniseră, se hotărâseră să nu-şi mai bată capul să o lege? Sau poate doar uitaseră, şi dacă era aşa, aveau să-şi amintească de asta înainte de a o arunca peste bord? Bineînţeles că aveau s-o facă. Nu îndrăznea să parieze că nu o vor face. La urma urmei, miza în acest joc disperat era viaţa ei.

Aruncând o privire scurtă în jur, văzu că erau şase bărbaţi: patru *la vâsle, doi aşezaţi pe fundul bărcii cu ea între ei,* păzind-o. Şase bărbaţi al căror scop era să o omoare.

Cum ar fi putut scăpa?

Simţi un nod dureros în stomac în vreme ce nu putea tăgădui adevărul: de data asta, evadarea părea aproape imposibilă, în loc să aibă de înfruntat un singur bătăuş, aşa cum se întâmplase la fermă, acum trebuia să reziste în faţa a şase bărbaţi, fără a avea la îndemână o oală de noapte zdravănă. Iar în loc de fereastra ce se deschidea spre pământul solid, singurul loc unde putea să se ducă, în cazul în care izbutea să scape din mâna răpitorilor ei, era marea.

Pe de altă parte, indiferent cât de mică era şansa unui succes, trebuia să facă ceva. Dacă nu se hotăra, şi încă repede, urma să moară.

Un geamăt i se urcă în gât. Îl înăbuşi cu greu, înainte de a fi auzit. Instinctele îi spuneau să ţâşnească în picioare, să se lupte, să fugă. Îşi dădu seama însă, că aceste instincte erau mai mult decât inutile în aceste împrejurări. Li se opuse, forţându-se să rămână perfect nemişcată, în timp ce cântărea situaţia.

De bine, de rău putea să înoate. Monstrul care era tatăl său şi prietenii lui la fel de destrăbălaţi petrecuseră, într-o vară, câteva după-amiezi sportive, în timpul cărora le aruncaseră pe ea şi pe sora ei mai mică, Beth, de pe o barcă într-un lac de lângă casa lor din Yorkshire, punând rămăşag care dintre fete va ajunge prima la mal, fără a le păsa că ambele copile erau îngrozite şi urlau ca din gură de şarpe. Greu de crezut, dar ea şi Beth supravieţuiseră atunci, contrar tuturor aşteptărilor, iar acum Claire se gândea că acele înfiorătoare lecţii de înot s-ar putea să-i prindă bine.

Îşi aruncă din nou privirea în jur şi această ultimă speranţă fu nimicită. Nu putea înota în aşa ceva – acest cazan clocotitor de valuri biciuite de vânt. Iscusinţa ei nu putea

face faţă sălbăticiei mării.

Dar se temea că nu avea de ales: înota sau murea.

Luptând împotriva groazei crescânde care ameninţa să o imobilizeze, Claire mai aruncă atent încă o privire în jur. Barca era lungă, îngustă şi expusă intemperiilor, alunecând şi învârtindu-se în vreme ce înfrunta valurile. Înghesuiţi în acel spaţiu restrâns, bărbaţii nu erau decât nişte siluete întunecate pe fondul luciului întunecat al apei şi al întunericului fără formă al nopţii ceţoase. Cerul cu tunete era aproape la fel de negru ca şi marea; luna era complet acoperită de nori. Vuietul mării era întrerupt de sunetul ritmic al vâslelor ce se cufundau în apă.

Dosul palmei unui bărbat o apăsa incomod între omoplaţi. Cugetând la asta, Claire se încruntă. Spatele ei era ghemuit lângă piciorul lui osos; băgă de seamă că el o ţinea strâns de rochie, asigurându-se astfel că nu o va pierde înainte de vreme în marea agitată. Putea să-i simtă forma pumnului ca pe o piatră mare apăsându-i carnea, singura parte pozitivă fiind că atingerea o încălzea uşor. Cu toate că nu o liniştea deloc strângerea asta; nu atunci când se gândea la ea. Cu o luciditate înfricoşătoare, prevăzu că imediat ce vor ajunge la destinaţie, oricare ar fi fost – probabil undeva foarte departe de

valurile care se spărgeau, aşa încât corpul ei să nu fie aruncat imediat pe ţărm – el va folosi strânsoarea împotriva ei. O va împiedica să evadeze în timp ce o să-i lege mâinile şi picioarele şi o să o arunce peste bord.

Mai bine să sară ea însăşi, nelegată, din proprie voinţă, decât să aştepte ca ei să o lege şi să o azvârle.

Înţelegând asta, îşi închise strâns ochii, iar inima i-o luă la galop. Mai bine să se înece singură decât să-i lase pe ei să o facă?

Cum aşa? Când eşti mort, eşti mort.

Aşa de tare nu voia să moară. Nu în seara asta. Nu până când nu va fi o bătrână, foarte bătrână doamnă, şi atunci, rogu-te Doamne, liniştită în patul ei.

În interesul supravieţuirii, se forţă să îşi deschidă din nou ochii, de data asta doar mijiţi. Acolo, exact în direcţia unde se uita, erau câteva lucruri vârâte sub una dintre bănci: un colac de frânghie, un felinar vechi, neaprins, şi un urcior. Un urcior mare cu mâner şi dop, făcut dintr-un fel de lut deschis la culoare. Abia putea să-şi dea seama de forma lui turtită, prin întuneric. Chiar în momentul în care privirea ei disperată îl studia, balta de apă în mişcare de pe fundul bărcii îl prinse şi-l întoarse pe o parte şi apoi îl împinse către ea. Orice ar fi fost înăuntru – poate alcool sau apă – nu mai era. Plutea.

Plutea.

Într-o străfulgerare, Claire ştiu ce avea de făcut. Îi era frică să se mişte – bărbaţii nu-i dădeau atenţie, şi ea voia ca lucrurile să rămână aşa – dar urciorul o lovi în genunchi când barca se înclină şi ştiu că se va îndepărta de ea din nou, imediat ce barca se va redresa. Ştiu, de asemenea, că urciorul era cea mai bună şansă a ei – poate chiar singura – de supravieţuire.

Înălţând încă o rugă fierbinte către ceruri, făcu o mişcare pe furiş şi reuşi să-şi încleşteze mâna pe mânerul lunecos.

— Te-ai trezit, aşa-i?

Probabil că bărbatul cu pumnul pe spatele ei văzuse sau îi simţise mişcările, pentru că se aplecase spre ea, întinzându-se să-i vorbească aproape în ureche. Căldura răsuflării sale îi atinse uşor obrazul. Accentul lui îl situa în înalta societate britanică şi o surprindea, dat fiind modul de exprimare al complicilor săi. Înainte de a se putea gândi, involuntar, îşi ridică privirea, observând strălucirea ochilor lui, culoarea închisă a părului şi a pielii, umerii laţi ce o intimidau, profilaţi pe fundalul valurilor ce se înălţau. Deodată, orice gând logic o părăsi, dându-şi seama că poate privea în ochii ucigaşului ei.

O groază puternică o încremeni pe loc. Nu mai respira. Chiar şi în poziţia în care el

stătea pe fundul bărcii, cu picioarele încrucişate, putea spune că era un bărbat masiv. Un bărbat masiv, musculos, puternic şi bine făcut. Putea să o omoare cu uşurinţă, doar cu mâinile goale, dacă ar fi vrut – şi mai erau încă cinci ca el.

Nodul din stomac se răsuci şi mai puternic. Luptându-se cu panica, se strădui să respire din nou şi inhală, tremurând, aerul cu miros de sare şi peşte.

Acum ori niciodată.

Apucând urciorul ca şi când ar fi fost singura speranţă de salvare – ceea ce într-adevăr şi era –, Claire recurse la toată puterea şi hotărârea pe care încă le mai avea şi se ridică în genunchi. Rochia i se eliberă din mâna lui. O privi cu surprindere, în vreme ce mâna i se lăsă în jos. Stând în genunchi, iar el aşezat cu picioarele încrucişate în faţa ei, se găseau de fapt faţă în faţă. Privirile li se întâlniră, se fixară pentru un scurt moment. El deschise gura, vrând să spună ceva, când ea legănă arma improvizată spre el într-un arc al disperării. Urciorul greu se izbi de partea laterală a feţei, făcând un zgomot ce se auzi clar, acoperind vuietul mării.

— Drăcia dracului!

Ducându-şi o mână la faţă, căzu pe spate exact când impactul loviturii îi scutură mâna făcând-o aproape să scape urciorul. Ţinându-

se de el din răsputeri, cu inima să-i spargă pieptul, se ghemui neîndemânatic într-o parte.

— Stăpâne Hugh!

Celălalt bărbat care şedea şi el cu picioarele încrucişate, era de-acum în genunchi şi o prinse de fustă, trăgând-o înapoi, exact când voia să se arunce în mare. Smucindu-se să se elibereze, se desprinse cu ajutorul bărcii care se legăna şi se rostogoli lângă bărbatul pe care îl lovise. Pentru o clipă, Claire simţi trupul masiv al acestuia lângă spatele ei. Apoi el o apucă de mână, provocându-i durere, iar ea, cu puterea născută dintr-o cumplită disperare, se întoarse spre el lovindu-l cu urciorul şi ţipând ca scoasă din minţi.

— Doamne Dumnezeule! Înşfac-o, James!

— Înţeles, am prins-o!

Ea se clătina încă, pe când cel de-al doilea bărbat o apucă de după talie şi o ridică. Îl simţea mai moale decât pe primul; suprafaţa moale a burţii lui îi adăposti spatele. În capăt, vâslaşii strigară, mişcându-se atât de neatent să sară în ajutorul tovarăşilor lor, încât aproape că răsturnară barca ce deja se clătina puternic.

Disperată, Claire izbi cu cotul în burta pufoasă. El gemu, slăbind strânsoarea. Reuşi să se elibereze doar ca să fie prinsă de încheietura mâinii de către primul bărbat. Cu

inima bubuindu-i în piept şi gâtul atât de uscat încât sunetele scoase erau mai degrabă nişte croncăneli aspre, se răsuci pe loc.

— Gata, scorpie ce eşti!

El rosti vorbele printre dinţi. Gâfâia, dar nu o scăpă din mână, ţinând-o ca într-o menghină. Pentru o clipă, când trase aer în piept, se uită în ochii lui, care în lumina cenuşie erau negri şi nemiloşi ca două hăuri îngemănate. Putu să vadă strălucirea dinţilor pe când îşi mişca buzele. Mâna ei stângă era prinsă între ei doi, în vreme ce cu mâna dreaptă o ţinea după talie. Mâna ei dreaptă mai era încă pe urciorul cu care înfruntase moartea, în spatele ei, al doilea bărbat se întindea să o prindă.

Lupta se terminase.

Dar nu. Lupta asta era pentru viaţa ei şi nu se va da bătută, nu putea fi înfrântă atâta vreme cât mai respira. Spaima alimentată de răsuflarea îngheţată a iminentei ei dispariţii îi dădu un ultim impuls de putere. Iute ca o pisică, se întinse în faţă şi îşi înfipse dinţii în mâna ce o ţinea captivă.

— Au!

El ţipă, retrăgându-şi mâna şi, deodată, ea se trezi liberă. Ţinându-şi încă mâna pe urcior cât putu de strâns, sări într-o parte. Barca se clătină, accidental de data asta, şi, fără a depune cel mai mic efort, căzu dintr-

odată din barcă, rostogolindu-se cu capul înainte în adâncurile îngheţate ale mării înspumate.

Capitolul 4

Apa era atât de rece, încât după ce marea o înghiţi, pentru o clipă, părea că toate părţile corpului ei încetaseră să funcţioneze. Apoi, inima reîncepu să bată cu putere. Sângele cald începu să circule cu viteză prin vene. Îşi deschise ochii şi se putu mişca din nou. Un val de entuziasm o cuprinse. Reuşise! Evadase!

Din păcate, bucuria fu de scurtă durată. Luptând cu un curent ce părea hotărât să o tragă în adâncuri, împiedicată de greutatea rochiei ude ce se înfăşurase în jurul picioarelor, se trezi în voia mării. Aerul deveni absolut necesar; se zbătu să iasă la suprafaţă. Deşi avea ochii deschişi, nu putea vedea nimic; în întunericul de nepătruns, sus şi jos erau, în mod înfiorător, unul şi acelaşi pentru ea.

Dar urciorul plin cu aer avea tendinţa de a se ridica. Aşa cum ştiuse, asta va fi salvarea ei. Agăţată cu disperare de el, se ridicară împreună. Capul ieşi la suprafaţă şi se relaxă uşurată. Înghiţi lacom aerul ca un înfometat

mâncarea – şi apoi un val se prăbuşi deasupra ei şi o afundă, tuşind şi înecându-se, înapoi în adâncuri.

Din nou, urciorul se ridică la suprafaţă luând-o cu el. Apoi, degetele ei îngheţate o trădară – nu mai puteau să-şi menţină încleştarea pe suprafaţa alunecoasă. Acum degetele se ţineau strâns de mâner şi dintr-odată urciorul îi scăpă din mână ca un porc unsuros.

Înspăimântată, Claire întinse mâna după el, dar acesta dispăru într-o clipă în negura învolburată de deasupra capului ei. Cuprinsă de panică, zbătându-se, încercă disperată să înoate şi membrele ei îşi amintiră mişcările. Dar se lupta fără vlagă şi, spre disperarea ei, îşi dădu seama că micile ei eforturi erau fără de folos în faţa atotputernicei mări.

„O să mor”, se gândi ea, fără a-şi da seama pe deplin de adevăr, deşi acum, parcă pentru a o pregăti, cuvintele i se formară clar în minte. Fără forţa de ascensiune a urciorului pentru a-i pune stavilă, gura uriaşă a turbionului o sorbi înspre adâncuri.

Inima ei se zbătea. Plămânii o dureau şi o ardeau. Trebuia să respire, dar nu avea aer. Era numai şi numai apă de jur împrejur, în ochi, urechi, încercând să intre în gură şi nas, îngheţând-o, sufocând-o…

Trebuia să aibă aer. Cum să ajungă la

suprafaţă? în acea întunecime lichidă şi confuză, deveni în întregime dezorientată, neputând să discearnă unde e sus şi unde e jos. Nu că ar fi contat. Oricât ar fi încercat, nu putea să înoate într-o astfel de apă. Eforturile ei de a-i înfrunta forţa erau jalnice. Se descotorosea de ea, mestecând-o şi scuipând-o după bunul ei plac. Era tot atât de neajutorată în faţa ei ca un prunc.

Era ciudat că de fapt nu-i mai era teamă, cugeta ea în timp ce membrele îngheţate deveneau tot mai grele şi stângace şi eforturile mai firave. Era tot mai ameţită şi mai năucită. Inima ce încă îi mai bătea disperată, devenise grea şi umflată ca şi când urma să explodeze în orice clipă. Plămânii îi vibrau. Asta era tot ce putea face pentru a nu ceda nevoii presante de a inhala şi a isprăvi cu totul. Să inhaleze apă… adică să se înece. Tulburată, se întrebă: „Oare înecul doare?”

Înspăimântată din nou, Claire îşi dădu seama că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, de a ceda frigului, lipsei de oxigen, întunericului, disperării.

În minte-i apărură imagini ale surorilor ei: Gabby şi Beth – una subţire, cu părul castaniu, însărcinată cu primul ei copil; cealaltă o frumuşică roşcovană şi durdulie, aşteptând cu nerăbdare primul ei sezon. Vor fi zdrobite de durere dacă ea va muri. Debutul

lui Beth va trebui amânat. Pentru că Gabby era indisponibilă, Claire se oferise să o introducă în societate pe sora ei mai mică în primăvara asta. Deja făcuse planuri să se întâlnească cu Beth la Londra, în martie. Acum Beth trebuia să aştepte încă un an. Şi Twindle va suferi. La fel şi mătuşa Augusta, în felul ei posac. Şi Nick, soţul lui Gabby, va suferi, deşi mare parte din atenţia lui va fi concentrată asupra lui Gabby, care era deja chinuită din cauza sarcinii. David, soţul ei, nu va jeli. Ah, desigur că va înscena un spectacol măreţ al tristeţii, împreună cu mama lui, dar în adâncul inimilor lor, nu vor plânge după ea.

Amărăciunea acestui adevăr o trezi din nou pe Claire. Împotrivindu-se, se luptă din nou să iasă la suprafaţă; braţele ei vlăguite se zbătură…

Mâna ei dădu peste ceva – ceva solid – ceva acoperit de haine. Dintr-odată fu înşfăcată de păr. Durerea bruscă şi ascuţită simţită pe pielea capului o făcu să icnească, ceea ce fără îndoială ar fi dus pe loc la sfârşitul luptei. Îşi roti capul, dar apa asta care o ţinea captivă era neagră ca iadul: nu putea să vadă ce o prinsese. O trăsese în direcţia în care bănuia că era suprafaţa. De aceea, nu se zbătu când fu remorcată. Se lăsă dusă, folosindu-şi mâinile şi picioarele să împingă apa neagră. Plămânii o dureau,

instrumente de tortură aflate în pieptul ei. Inima i se zbătea în piept ca aripile unei păsări captive într-o colivie. Sângele îi bubuia în tâmple. Deodată, îşi dădu seama că primise răspuns la întrebare: Da, înecul era dureros.

Odată cu acest gând, ca prin minune, capul îi apăru la suprafaţă. Ochii larg deschişi care o usturau înregistrară imagini ca prin ceaţă ale valurilor ce se formau, cu creste înspumate, pe fundalul unui cer fără stele. Gura i se deschise instinctiv ca a unei păsărele flămânde. Trase în piept aer, binecuvântatul aer, respirând lacom. Dar marea învolburată năvăli din nou deasupra ei chiar atunci când îşi umplea plămânii cu aer, forţând-o să se scufunde din nou.

De data asta însă, în vreme ce se îneca cu apă sărată şi lupta să nu se scufunde în adâncurile îngheţate, nu mai era singură. Simţi o prezenţă masivă ce lovea şi se lupta împreună cu ea. Ceva se înfăşură în jurul mijlocului ei – bănuia că e un braţ. După mărimea şi forţa lui, un braţ de bărbat. Oricine o smulsese din adâncuri trăgând-o de păr, era încă prezent aici. Unul dintre pretinşii ei asasini, dedicându-şi eforturile salvării ei din adâncuri doar pentru a o putea îneca după bunul-plac? Absurditatea asta era greu de imaginat.

În acest moment nu ar fi putut să-i pese

mai puţin de motivele lui, se gândi ea în timp ce plămânii începură să o ardă din nou. Tot ceşi dorea era să aibă aer să respire…

La fel de neaşteptat cum se scufundase, ieşi din nou la suprafaţă. Sau mai degrabă, ieşiră amândoi. Salvatorul ei era exact în spate. Îi auzi gâfâielile aspre în căutarea aerului, ce le accentuau pe ale ei. Mâna lui o înlănţuia chiar pe sub sâni, în jurul coastelor. O prinsese cu putere, ca o cătuşă, cu spatele la pieptul lui, sprijinită de un corp masiv, puternic, într-o continuă mişcare, luptându-se să poată pluti. În ciuda eforturilor lor conjugate, bărbia ei abia depăşea talazurile mării.

Cu toate astea, putea respira.

— Stăpâne Hugh!

Instinctiv, Claire privi în direcţia strigătului. Fusese atât de concentrată să respire, încât abia acum băgă de seamă barca ce înfrunta valurile la mică distanţă de ea. Felinarul fusese aprins; ţinut la înălţime, lucirea lui aurie lumina barca precum şi apa neagră şi tulbure. Atât ea cât şi salvatorul ei erau încă departe.

— Aici!

Strigătul de răspuns îi bubui în ureche, răguşit, dar puternic şi tare. Claire tresări şi simţi braţul care o cuprinsese mai puternic pe sub sâni. Pieptul pe care se sprijinea, vibra.

Simţi mişcările unor picioare puternice lovind lângă ea, văzu un braţ bronzat într-o mânecă albă udă leoarcă, perechea celei care o ţinea strâns lângă el, ce îşi croia drum prin apa întunecată din faţa ei, şi încercă din nou să ajute. Dar membrele ei erau neputincioase şi mişcările, slabe.

— Împotriveşte-te, scorpie, şi te las inconştientă.

Ameninţarea era un urlet sălbatic în urechea ei. Simţi asprimea unui maxilar ca de şmirghel pe obraz, în timp ce el îi vorbea, şi îşi dădu seama că strânsoarea devenise mai puternică şi o durea.

— Nu mă împotrivesc.

Aproape că nu îşi mai recunoştea vocea. Era răguşită, aspră, abia se auzea peste vuietul mării. Nici măcar nu era sigură că o auzise.

Îşi dădu seama cu o tristă luciditate că era peste puterile ei să mai lupte. Era total epuizată. Să respire era tot ce mai putea face. El singur era cel ce îi menţinea la suprafaţă pe amândoi. Mâinile şi picioarele ei erau amorţite şi aproape fără viaţă. Chiar să fi vrut, nu mai putea să i se împotrivească. Dar nu voia. Perspectiva de a se îneca, ceea ce s-ar fi şi întâmplat dacă îi dădea drumul, o îngrozea cel mai mult acum; chiar mai mult decât el.

Încă un val i se sparse în faţă. Claire se

înecă, gâfâind, în vreme ce torente de apă se revărsau asupra ei. Împinsă în adânc, îşi mişcă picioarele amorţite doar sub impulsul voinţei. Braţul ce o ţinea sub sâni se strânse necruţător pe când el dădea din picioare împreună cu ea. În câteva secunde, capul ei îşi făcu din nou apariţia la suprafaţă şi trase cu putere aer în piept.

— Stai liniştită, luate-ar naiba!

Şi el era avid după aer. Ea îi putu auzi respiraţia aspră chiar în momentul în care maxilarul lui neras o zgârie din nou pe faţă. O strângea atât de tare, încât abia putea respira. Se mişcă, într-o slabă încercare de protest.

— Nu pot respira. Mâna ta…

Scoase un sunet aspru, dar probabil că înţelesese, pentru că slăbi foarte puţin strânsoarea. Ea inspiră recunoscătoare. Inima încă îi bătea să-i sară din piept, iar membrele parcă erau din plumb. Dintr-odată, îşi simţi şi capul uimitor de greu, prea greu ca să-l ţină pe umeri. Şi-l lăsă pe spate şi găsi un loc să şi-l odihnească pe umărul lat al salvatorului ei. O privire piezişă îi arătă că avea gura deschisă, respirând din greu, ca şi ea. Ceea ce zări din profilul lui era luminat în auriu difuz. Fruntea, nasul şi bărbia, remarcă ea pe fugă, erau bine conturate şi cu siguranţă masculine.

— Stăpâne Hugh!

Strigătul, mai puternic decât înainte, o

făcu să se întoarcă spre stânga. Acolo, ca prin minune, se afla barca, doar la un metru distanţă. Desigur că de la felinarul ridicat venea strălucirea ce sublinia trăsăturile feţei salvatorului ei. Acum se găseau în raza lui de lumină.

Chiar atunci când văzu asta, o frânghie ondulată ca un şarpe zbură prin aer şi atinse suprafaţa apei lângă ei, înainte de a se scufunda cu repeziciune. El o apucă înainte de a dispărea, o puternică mână de bărbat prinzându-se viguros de frânghia salvatoare şi, cu o serie de mişcări abile din încheietura mâinii, o înfăşură de câteva ori în jurul palmei. Apoi o închise în pumn şi datorită eforturilor lui sau ale bărbaţilor din barcă, fură traşi prin apă cu o forţă ce sfida valurile înfuriate.

Şi astfel se sfârşi încercarea de a evada, se gândi ea sumbru. Claire acceptă asta, chiar în momentul în care îşi dădea seama că siguranţa reprezentată de barcă era doar o iluzie. Nu făcea decât să schimbe o moarte înspăimântătoare cu alta, care avea să vină mai târziu.

Dar perspectiva vieţii, indiferent pentru cât timp i se permitea, era de-a dreptul plăcută.

Când doi bărbaţi se întinseră peste marginea bărcii şi o prinseră de subsuori, ridicând-o în barcă, nu putu să fie decât

recunoscătoare.

— Fiţi cu ochii pe ea! spuse salvatorul ei în vreme ce ea se prăbuşea tremurând, îngrămădită pe fundul bărcii.

Tuşind, tremurând şi scuturându-se în încercarea de a elimina apa din corp, zăcea ghemuită la fel ca înainte, dar conştientă şi lecuită de orice gând de evadare. Îşi simţea limba umflată şi amorţită. Ochii o înţepau.

Privi cu ochii împăienjeniţi cum şi el era la rândul lui ridicat din apă. Strâmbându-se, se mişcă astfel încât să stea aproape de corpul ei zgribulit. Spatele i se rezema de marginea unei bănci, iar braţele lui erau întinse peste genunchii îndoiţi, aşa încât avea mâinile libere. Erau mâini puternice cu degete lungi de pe care apa se scurgea într-un ritm neîntrerupt. Şi el tuşea, deşi nu atât de tare ca ea şi apoi tuşea se transformă într-un şuierat. Putu să audă zgomotul de durere făcut de aerul ce trecea printre dinţii lui când inspira.

Celălalt bărbat, cel cu felinarul, se ghemui lângă el, privindu-l îngrijorat. La lumina sa, văzu că acesta avea o barbă îngrijită şi era destul de rotofei, după cum bănuise. Pe de altă parte, salvatorul ei era musculos şi subţire.

— Pentru Dumnezeu, stinge felinarul, spuse salvatorul ei printre gâfâieli.

— Ah, da.

Deschise uşiţa felinarului şi stinse flacăra. Cufundată iarăşi în întuneric, barca plutea în tăcere pe valuri, tot ce se auzea fiind mormăielile marinarilor şi zgomotul vâslelor cufundate în marea ce vuia.

— Bea asta, stăpâne Hugh.

Bărbatul durduliu scoase un urcior asemănător cu cel care o sedusese şi o trădase şi îl ţinu la buzele salvatorului ei. Scoţând un sunet de supărare, el luă urciorul şi dădu pe gât o duşcă zdravănă. Lăsându-l în sfârşit jos, îşi şterse buzele cu mâneca.

— Dă-i şi ei, arătă el spre Claire.

Grăsanul o privi cu aversiune, dar îi întinse urciorul.

— Tu de colo. Bea.

Auzi cuvintele însoţite de duşmănia ce se simţea în ele, dar chiar dacă ar fi vrut, orice fel de mişcare era peste puterile ei, deocamdată. Când ea nu răspunse, el scoase un sunet iritat în barbă şi se întinse să-i ridice capul aşa încât să se sprijine pe piciorul lui. Îi puse urciorul pe buze şi îl înclină. Claire deschise instinctiv gura şi înghiţi un şuvoi de lichid.

Simţi că era bere, atât de aspră şi de neplăcută la gust, încât aproape se înecă. Dar era umedă şi răzbi prin oribilul gust sărat ce îi stăpânea gura. Înghiţi o dată şi încă o dată. Când ajunse în stomac, simţi o uşoară căldură

bine-venită. În sfârşit, tuşind, nu mai putu bea şi împinse urciorul. Fără o vorbă, grăsanul se îndepărtă.

Epuizată atât psihic, cât şi fizic, redusă la un fel de gelatină tremurândă, zăcea jalnic la picioarele salvatorului ei, scăldată în apa de mare. Nu mai tuşea, dar era atât de îngheţată şi istovită, încât abia dacă-şi putea da seama de ce se întâmpla în jurul ei.

Cineva îi trase încheieturile mâinilor la spate şi le legă, iar ea nu se opuse. Apoi o legară şi de picioare, nu strâns, dar suficient pentru a o împiedica să-şi folosească membrele. Uitându-se în jos, văzu că grăsanul era cel care o lega. Evident că lua măsuri de prevedere împotriva unei alte tentative de evadare.

Sau poate o lega pentru a o putea arunca înapoi în mare?

Privirile li se întâlniră când şi ultimul nod fu legat, dar nu văzu în ochii lui nici răutate, nici antipatie. Ar fi trebuit să-i fie frică, ştia, dar nu simţea decât resemnare. Închizând ochii, îşi dădu seama că îi părea bine de completa indiferenţă ce o cuprinsese. Făcea ca totul să poată fi suportat mult mai uşor, cum ar fi faptul că mai devreme sau mai târziu în acea noapte de coşmar, avea să moară.

Câteva minute mai târziu, strigăte şi o mişcare a marinarilor o făcură să mijească

ochii. Un fior de spaimă pătrunse prin apatia ce o învăluise, în vreme ce se întreba dacă toată agitaţia asta însemna că timpul i se scursese. Ochii îi întâlniră o navă uriaşă şi întunecată, ridicându-se ca un munte în faţa micii bărci. Băgă de seamă că barca era acum aşezată paralel cu enorma navă.

Încruntându-se, Claire încercă să facă legătura între apariţia navei şi ceea ce ştia despre planurile răpitorilor ei şi nu reuşi, încă îşi bătea capul cu asta, când se aruncară şi se prinseră parâme, iar barca fu proptită.

— Tu, ia-o.

Vocea era a salvatorului ei. Vorbele erau evident un ordin. Claire îşi roti privirea să-l poată vedea, în vreme ce barca se clătina ca ameţită, când un marinar vânjos păşi peste banca de lemn din spatele ei şi, cu braţele larg deschise, se aplecă peste ea. Fără vreo avertizare, fu ridicată în braţe şi aruncată peste un umăr solid, fiind lăsată să se legene cu capul în jos, în timp ce bărbatul ce o căra se căţăra pe o scară de frânghie ce fusese aruncată de pe navă.

Capitolul 5

Scara părea foarte fragilă, învârtindu-se

şi se balansându-se cu fiecare val al mării, dar marinarul părea că nu are nicio problemă în stăpânirea ei, chiar şi cu o greutate în plus. Cât despre ea, Claire nu protestase. O singură privire aruncată în hăul de apă neagră şi tulbure îi fusese de ajuns ca să-şi dea seama că ar fi fost o nebunie sinucigaşă să o facă, şi în plus o cuprinsese şi o ameţeală ce-i provoca greaţă.

În timpul periculoasei ascensiuni ce parcă dura de o veşnicie, rămase nemişcată ca un sac de cartofi, cu ochii închişi şi cu mintea concentrată, închinând rugi fierbinţi. Având mâinile legate la spate, nu putea să se echilibreze. Corpul ei scuturat de frisoane aluneca la fiecare mişcare a marinarului. Dacă ar fi scăpat-o din mână, s-ar fi prăbuşit direct în barca de dedesubt sau, şi mai rău, în valurile flămânde.

„Rogu-te, Doamne, nu mă lăsa să mor în seara asta”, era tot ceea ce putea repeta la nesfârşit în minte. Avea impresia că spunea asta încontinuu. Cum, cum de ajunsese aşa? Cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă, se afla în siguranţa trăsurii ei.

Cu un salt şi o zdruncinătură ce aproape o făcu să-şi muşte limba, ajunseră la bord.

— Iete-te! Tânărul Corbin reuşi, în sfârşit, să ne-aducă un cadou!

— Bună treabă mai făcuşi, flăcăule!

— Mai că mi-aş da raţia de rom pentru una ca ea.

— Ah, face mai mult de-atâta! Io ţi-o spui: poa' să-ţi dau ceasu' meu pentru ea.

Se părea că întregul echipaj îi înconjurase, cu fluierături şi comentarii care de care mai neruşinate, încât Claire se sili să nu le audă, în vreme ce se mişcau de-a lungul punţii. Claire îşi deschise ochii atunci când, fără de veste, fu aruncată de pe umărul marinarului în braţele unei adunături de bărbaţi foarte nerăbdători să pună mâna pe ea. Cam şase din ei o prinseră, mâinile lor lacome salvând-o de la o cădere dureroasă pe punte. Dar, după câteva clipe îi veni în minte că ar fi fost de preferat chiar şi căderea în locul modului în care o ţinuseră ei. Legată cum era, nu putuse să-i împiedice să n-o pipăie pe după genunchi, pe pulpe şi chiar pe coapse. Când o înşfăcară, îşi dădu seama cu groază că picioarele ei erau dezgolite; îşi pierduse botinele şi ciorapii în apă, fără a-şi da seama. Mai multe mâini se vârâră pe sub braţele ei, unde îşi înfipseră degetele mult prea aproape de sânii ei. Îngrozită, Claire îşi dădu seama că bărbaţilor le plăcea şi se distrau atingând-o.

Se scuturã, dezgustată. Gândindu-se ce ar putea să facă în continuare, stomacul i se zbătu precum marea învolburată. Un val de

adrenalină o întări. Muşchii i se încordară, răspunzând chemării. Crezuse că era atât de epuizată încât nu mai putea lupta. Înfruntând această oribilă nouă ameninţare descoperi cu infinită recunoştinţă că se înşelase.

— Daţi-mi drumul!

Ţinută de cine ştie câte perechi de braţe culcată pe spate, paralel cu puntea, luptă să se elibereze, zvârcolindu-se ca omida ce se eliberează din cocon. Evident că nu luară în seamă eforturile ei, scoţând doar rânjete şi un chicotit comun ce suna a satisfacţie atunci când ea reuşi să-i dea un şut în burtă, cu picioarele legate, unui bătrân aproape ştirb, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Un bărbat legănă felinarul peste ea; ceilalţi se îngrămădiră mai aproape, holbându-se.

— E-o bucăţică bună tipa asta!

— Daţi-mi drumul! Luaţi-vă mâinile de pe mine!

Furia alimentată de lupta dusă de-a lungul vieţii respingând bărbaţii cu gânduri necurate o făcu să strige cu şi mai multă putere.

— Hait! Chiar m-a băgat în sperieţi!

Un hohot de râs zgomotos întâmpină această izbucnire; mâinile ce o ţineau se mişcară, strângând-o mai tare. Furioasă din cauza neputinţei, scoase un şuierat printre dinţi şi încercă din nou să lovească. Legată

cum era, încercarea fu sortită eşecului. Tot ce izbuti fu să le dea mai multe motive să se holbeze în timp ce râdeau şi se fereau.

— Ei, drăcia dracului, se pare că ne-am pricopsit cu o afurisită de sirenă!

— Aşa-i, da' dacă-i pe jumate aşa de rece pe cât o simţesc io, crez că nu ne-o-nveseli prea tare.

— Hawks, eşti prost, las' că o-ncălzim noi mai întâi.

— Dac-aveţi nevoie de voluntari, o-ncălzesc io.

Pe faţa căruntă a ultimului vorbitor se lăţi un rânjet; un alt bărbat mai tânăr, bărbos, se apropie atât de tare, încât putu să-i simtă respiraţia acră. Voia să o sărute, îşi dădu ea seama cu repulsie şi, dintr-o mişcare, îşi întoarse faţa într-o parte. Buzele lui umede şi calde doar îi atinseră gâtul. O trecură fiorii. Camarazii lui încuviinţară, urlând.

— Încetează! Lasă-mă în pace!

Lupta era inutilă, dar continuă să o facă. O mână o atinse mângâind-o pe spatele pulpelor goale. Acriturâ reveni într-o nouă încercare de sărut. Pieptul lui Claire se strânse şi gura i se uscă de frică în vreme ce îl evită a doua oară. Nu trebuia să fie prea deşteaptă ca să-şi dea seama ce va urma. N-ar fi putut suporta…

— Gata, încetaţi! Tu de colo şi tu: Duceţi-

o în cabina mea.

Cu puţin timp în urmă, vocea aceea răguşită o făcuse pe Claire să simtă fiori de gheaţă pe şira spinării. Acum o primea cu aceeaşi bucurie cu care ar fi întâmpinat soarele de dimineaţă. Vocea era a salvatorului ei – stăpânul Hugh, aşa cum i se adresase dolofanul – care se afla şi el pe punte şi îi potoli imediat pe bărbaţii ce o ţineau. Acritură se îndreptă de spate. Mâna care alunecase pe coapsele ei se retrase. Hugh nu se opri, ci merse mai departe pe lângă ea şi oamenii adunaţi, privindu-i doar în treacăt. Era evident că se aştepta ca ordinul dat să fie adus la îndeplinire. O privire fugară îi confirmă ceea ce văzuse mai devreme, că el era înalt şi subţire, lat în umeri, cu supleţea naturală a unui atlet. Era la fel de ud ca şi ea: părul, lung până la umeri din care picura apă era strâns lipit de ţeastă şi lucea ca o focă neagră în lumina felinarului. Îmbrăcămintea – o cămaşă albă şi pantaloni negri – era udă leoarcă, lipită de corp. Şi el îşi pierduse încălţămintea şi ciorapii în apă. Picioarele lui goale erau albe pe scândura neagră a punţii şi lăsaseră o dâră de apă în urmă.

— Hei, şefu’, ce rău face dacă ne jucăm o ţârâ cu ea? se auzi o întrebare linguşitoare aruncată după ce Hugh trecuse de ei.

— M-aţi auzit. Duceţi-o în cabina mea.

Bărbatul era duşmanul ei şi voia să-i facă rău. Cu toate astea, sărise în apă să o salveze şi acum îi potolise pe marinari. Nu era prietenul ei, ştia. Dar dintr-odată, părea a-i fi aliat mai mult decât oricine altcineva. Însă de ce o salvase şi, mai precis, cum se potrivea acest întreg scenariu cu planurile răpitorilor ei de a se descotorosi în cele din urmă de ea, n-avea nici cea mai vagă idee.

Era posibil ca şeful să fi spus adevărul, la urma urmelor, şi să fi fost plătită recompensa, se gândi ea tulburată. Poate că, în loc să vrea încă să o omoare, o transportau într-un loc unde să fie eliberată?

O, da, şi poate că într-o bună zi, de dimineaţă, se va trezi regina Angliei, îşi spuse Claire ironică.

Licărirea de speranţă abia apărută în mintea ei se stinse ca o flăcăruie în bătaia vântului. Cu toate astea, nu încercă să opună rezistenţă atunci când două braţe o cuprinseră mult prea intim de subraţ şi alte două de picioare, chiar deasupra frânghiei ce le lega, şi fu purtată spre scara tambuchiului printre bombăneli şi multe priviri crâncene aruncate în urma lui Hugh.

Când asprul vânt al nopţii o lovi, Claire începu să tremure fără să se poată controla. Abia atunci îşi dădu seama că tremurase fără încetare. De frică, la fel de mult ca şi de frig.

Ce-o aştepta acum?

— Am impresia că ţi-ai cam aranjat treburile, aşa-i?

Hugh se oprise din mers şi acum stătea la mică distanţă de un bărbat slăbuţ, cu perucă, de înălţime medie şi îmbrăcat cu haine scumpe, văzu Claire. Presupuse că el vorbise.

În spatele lor, se afla cabina căpitanului în care era întuneric, şi duneta ce forfotea de activitate. Frânghii pocneau în vânt şi pânzele albe, palide năluci în întuneric şi umflate cu putere de vântul ce sufla, erau ridicate pe catarge. De la distanţă, suficient de tare ca să acopere vuietul mării, se auzi un sunet metalic, ca un scrâşnet de manivelă rotită, făcând-o pe Claire să decidă că era ancora ce se ridica.

— Da, căpitane, aşa-i, şi mulţumesc pentru ajutorul dat şi pentru că mi-ai împrumutat nava, spuse Hugh pe un ton politicos.

— Ah, poţi fi sigur că plăcerea a fost de partea noastră. La urma urmelor, suntem toţi supuşii credincioşi ai Majestăţii Sale.

Fiind cărată neglijent în jos pe o scară înclinată cu trapă şi de-a lungul unui culoar îngust ce scârţâia, trecând pe lângă nenumărate vrafuri de pânză şi mormane de butoaie bine fixate, Claire nu auzi restul discuţiei. Dar îl auzi pe căpitan câteva minute

mai târziu, jos:

— Eliberaţi frânghiile alea! Mai vioi, flăcăi, am plecat!

Urmând acest îndemn, nava se ridică mult pe val, înaintând din ce în ce mai repede. Nu-i plăcuse niciodată să călătorească şi remarcă plină de îngrijorare tangajul. Din fericire, stomacul ei era aproape gol; mâncase ultima oară când trăsura se oprise la un han de pe drum pentru odihna cailor şi atunci luase o ceaşcă de ceai şi pâine cu unt. Cu Alice – dar nu era momentul să se gândească acum la biata ei cameristă sau la soarta ei. Nu putea face nimic pentru ea, pentru vizitiul John sau pentru oricine altcineva. Trebuia să încerce, dacă putea, să se salveze şi să nu se mai gândească la altcineva.

Era trecut bine de miezul nopţii, dacă făcuse bine calculele, aşa că masa aceea frugală fusese cu mai mult de douăsprezece ore în urmă. Totuşi, Claire simţea din ce în ce mai tare tangajul, pentru că fusese dusă într-o cabină joasă atât de mică, încât un om în toată firea putea să-şi întindă braţele şi aproape să atingă ambii pereţi în lăţime, cât despre lungime, se părea că bărbaţii care o duceau se cam călcaseră pe picioare odată ce păşiseră în cabină. Simţi cum o înconjura căldura şi băgă de seamă că acolo jos, apărată de vânt, temperatura era destul de plăcută. La intrare,

fură întâmpinaţi de o puternică înclinare a vasului în timp ce un val puternic se spărgea de carenă. Zgomotul făcut era ca de tun şi Claire fu nevoită să-şi reamintească de agitaţia neîntreruptă a mării.

— Nu pe patul suprapus, idioţi afurisiţi! Nu vedeţi că-i udă până la piele?

Cel care vorbise era un bărbat îndesat care se ocupa cu aprinderea unui felinar atârnat de un lanţ prins de o bârnă groasă de deasupra. După ce fitilul se aprinse şi închise uşiţa, se întoarse să-i privească, dând drumul felinarului care prinse a se legăna ca un pendul înainte şi înapoi pe lanţul de care era prins.

Claire îşi întoarse în grabă privirea către bărbat. Observă că avea, pe lângă barbă, un păr cărunt scurt şi un nas coroiat, acestea fiind caracteristicile cele mai pregnante. Avea o haină neagră simplă şi pantaloni potriviţi pentru un servitor, cu cămaşă şi ciorapi albi, precum şi pantofi negri rezistenţi.

— Atunci ce să facem cu ea?

Cei doi bărbaţi care o duceau, îndreptându-se într-adevăr către patul strâmt care ocupa aproape în întregime unul dintre pereţi, se opriră din mers. Pentru o clipă, Claire atârnă între ei, îndoită de mijloc precum un covor rulat.

— Pune-ţi-o pe duşumea.

Nici nu sfârşi bine vorba bărbatul îndesat, că marinarii îi dădură drumul fără de veste, aruncând-o fără multă vorbă pe duşumeaua tare. Claire nu putu să-şi reprime un geamăt de durere când ateriză brusc în fund, apoi căzu pe mâinile legate.

Chiar dacă extremităţile sale erau îngheţate, totuşi o dureau, aşa încât Claire se întoarse într-o parte. Strigătul ei atrase atenţia celor trei bărbaţi, care o fixară cu privirea. Speriată, Claire se ghemui din nou trăgându-şi genunchii către piept şi sprijinindu-se cu bărbia de ei şi scuturându-şi capul aşa încât părul să-i acopere cât mai mult din faţă, ca un val umed şi încâlcit. Instinctiv, încerca să le îngăduie să vadă cât mai puţin din ea. Tremura încă, îi era greaţă şi o durea şi capul, dar asta era o nimica toată, băgă ea de seamă privind printre şuviţele de păr ce o protejau. Marinarii îi aruncau priviri lacome şi, uitându-se în jos, văzu şi de ce. Fustele ei ude erau ridicate deasupra genunchilor, lăsându-i pulpele goale la vedere.

Având mâinile legate, nu putea face nimic. Epuizată şi speriată, strângând din dinţi în încercarea de a le potoli clănţănitul, stătu nemişcată şi închise ochii. O cuprinse un val de slăbiciune; capul îi plutea. Era prea obosită să se îngrijoreze în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla. Numai Dumnezeu hotăra dacă trăia

sau murea.

— Un schimb de haine, James, şi un prosop.

Erau vorbele ce marcau sosirea lui Hugh şi, în ciuda încercării de a se resemna în faţa a ceea ce o aştepta, Claire descoperi că nu era atât de indiferentă faţă de propria soartă pe cât credea. Deschise brusc ochii să-l privească. Micuţa cabină păru extrem de aglomerată când intră. Statura lui uriaşă părea să umple fiecare colţişor din încăpere.

— Aşa-i, ai nevoie de ele.

Bărbatul îndesat – James – încuviinţă dând din cap şi se întoarse către un dulap încastrat în perete pe care-l deschise, scotocind după ceea ce păreau a fi nişte desagi. Între timp, băltoaca de la picioarele lui Hugh creştea văzând cu ochii, observă Claire, aruncându-şi o privire pe care încerca să o ascundă în spatele genelor lăsate şi a vălului de şuviţe de păr ud. Apa curgea şiroaie de-a lungul gambelor sale musculoase şi descoperite şi picura de pe cămaşă şi părul lui negru. Era uşor vânăt în jurul bărbiei, după cum credea că era şi ea. O julitură proaspătă exact deasupra tâmplei sale stângi marca locul unde îl lovise cu urciorul. Aproape că ajungea cu capul la bârnele de pe tavan, iar ea aprecia că depăşea cu puţin 1,80 în. Cămaşa udă devenise aproape transparentă acolo unde

se lipise de umerii săi laţi şi pieptul puternic, dezvăluind o umbră întunecată ce, bănuia ea, era părul bogat de pe piept. Pantalonii, deşi dintr-un material mai aspru, lăsau doar o idee mai puţin la vedere din şoldurile atletice suple şi muşchii puternici ai coapselor. Părea a avea puţin peste treizeci de ani, cu riduri în jurul gurii şi al ochilor. Faţa lui, deşi nu putea fi numită atrăgătoare, era în schimb remarcabilă, cu trăsături îndrăzneţ conturate, ceea ce crea un aspect general uşor aspru: nasul era puternic, gura mare cu buze subţiri, ochii cu pleoape grele. În lumina tremurândă a felinarului, culoarea lor era schimbătoare, deşi păreau a fi negri. Deasupra lor se contura o pereche de sprâncene stufoase, negre ca smoala. Obrajii erau uscăţivi şi acoperiţi de barba nerasă de o zi, fruntea înaltă şi uşor încruntată, iar bărbia demonstra încăpăţânare. Avea pielea şi părul închise la culoare asemenea unui ţigan, şi aspectul ameninţător al celui mai nemilos tâlhar.

Ceea ce desigur că şi era, gândi ea cu inima tresărind. Era adevărat că o salvase din mare şi de marinarii de pe punte, dar ăsta nu era un motiv să nu se teamă de el. Probabil că dacă i-ar fi cunoscut motivul, ar fi fost de ajuns ca să o înfricoşeze.

Spre groaza ei, când îşi întoarse privirea spre faţa lui, băgă de seamă că o fixa cu o

expresie aspră ce nu prevestea nimic bun pentru viitorul ei.

Sunetul bine cunoscut al plescăitului din buze îi atrase rapid atenţia. Aşa cum stătea protejându-se, ghemuită ca o minge şi încercând să nu facă nicio mişcare cu excepţia ochilor, îşi strecură privirea prin paravanul protector al genelor şi al părului pentru a vedea că marinarii care o căraseră în cabină stăteau acum umăr la umăr deasupra ei cu privirile fixate pe picioarele ei goale. Ceva în privirile lor o făcu să se gândească la nişte câini înfometaţi şi la o bucată de carne. Lăcomia lor o făcu să se înfioare.

Felul în care voiau să se folosească de ea era limpede. Pofta trupească se citea clar pe feţele lor. Se gândi din nou: „Nu pot îndura aşa ceva”.

Un nou val de adrenalină îi făcu inima să bată mai repede, îi încălzi extremităţile reci şi îi întări voinţa. Va lupta până la ultima picătură de putere şi chiar mai mult, înainte de a fi supusă violului.

— Puteţi pleca.

Vocea lui Hugh era la fel de dură ca şi privirea sa, care, văzu ea, nu mai era îndreptată către ea, ci spre cei doi bărbaţi. Îi dădea afară, slavă Domnului. Auzindu-i vorbele, marinarii ridicară ochii şi, pentru o clipă, atmosfera deveni tensionată. Hugh îi

ţintui cu privirea, atitudinea lui fiind relaxată, dar în alertă, şi chipul de piatră. Faptul că ţinea un pistol încărcat păru să pună capăt chestiunii. O schimbare abia vizibilă avu loc în atitudinea lor: nu mai păreau atât de ameninţători. Claire respiră – puţin, doar puţin – mai uşurată.

— Înţeles, sir, răspunse resemnat bărbatul mai înalt.

— În cazu-n care aţi avea oarece nevoie de vrun ajutor cu ea, 'nălţimea Voastră, tre' doar să ne daţi de veste.

Tovarăşul lui era ceva mai optimist.

— Aşa-i, am fi chiar mulţumiţi să fim de ajutor cu orice-aţi avea nevoie, fu de acord primul marinar cu o voioşie reînnoită, aruncând un rânjet lacom. Mai ales legat de bucăţica aia bună de colo.

— O să ţin cont de asta, răspunse Hugh cu un ton rezervat.

— Luaţi-o din loc, acum. Hai! Valea!

James, cu ceea ce părea a fi o grămadă de haine bărbăteşti adunate într-o mână, se întoarse dinspre dulap să-i scoată din cabină pe marinari, gonindu-i cu mâna, apoi închise uşa în spatele lor şi puse zăvorul. Apoi, se întoarse spre Hugh, care părea că se relaxează puţin odată cu plecarea marinarilor. James privi atent în vreme ce Hugh făcu o grimasă şi respiră uşurat.

— Păi, ţi-ai făcut de treabă cu nesăbuinţa dumitale, aşa cum mă aşteptam.

Tonul lui James era mânios, în vreme ce se îndrepta către bărbat. Spre surprinderea lui Claire, Hugh, care îşi făcea de lucru cu pistolul, nu părea supărat că i se vorbea ca unui copil neascultător.

— Termină cu dojana, James. Punând pistolul pe o măsuţă semi-rotundă încastrată în peretele opus patului, Hugh trase adânc aer în piept. Nu sunt dispus să o ascult, te avertizez.

Dar se lăsă să cadă fără să protesteze pe un scaun cu spetează pe care James îl trase pentru el. Tresărind, îşi presă palma pe partea stângă a coastelor, frecându-le cu grijă, şi se lăsă precaut pe spate, întinzându-şi picioarele în faţă. Picioarele lui goale, văzu Claire în treacăt, erau lungi, înguste şi fără îndoială virile, ca şi mâinile. Acum se simţea încordată ca un arc, gata să se folosească de orice ocazie pentru a se salva. Dar tot ce putea face pentru moment, era să stea nemişcată, să privească şi să asculte.

— Cred şi io că nu eşti. Să sari în apă pentru aşa un motiv şi mai ales în halul în care eşti. Stăpâne Hugh, îţi spui io că şi un flăcău de zece ani ar fi avut mai multă minte.

— Ai fi preferat să o las pe fătucă să se înece?

Aruncă vorbele printre dinţii strânşi. Fără îndoială că bărbatul avea dureri mari, se gândi Claire.

— Ţi-aş fi spus să pui un marinar să se ducă după ea, aşa cum ar fi gândit orice om cu scaun la cap.

— Poate că aşa o fi, dar nu m-am gândit la asta atunci.

Claire se nelinişti când văzu privirea lui Hugh plimbându-se pe trupul ei, în timp ce James puse hainele pe masă, care, având în vedere dimensiunea cabinei, se afla exact la cotul lui Hugh. Apoi, James păşi în faţa lui Hugh, întinzându-se pentru a-i descheia cămaşa, abătându-i astfel atenţia.

Hugh îi împinse mâinile în lături.

— Pot şi eu să mă dezbrac, bătrâne. Chiar dacă tu nu crezi, nu sunt nici neajutorat, nici copil. Dă-mi prosopul ăla şi termină.

Cu o expresie uşor ofensată, James făcu ce i se spuse. Spre disperarea lui Claire, chiar în timp ce Hugh îşi freca părul cu prosopul, privirea i se fixă asupra ei.

— Cat despre tine, scorpie, n-o să mint spunând că e o plăcere să te cunosc. Îţi atrag atenţia că sunt perfect conştient de prezenţa ta aici, aşa că încetează să te faci nevăzută, ghemuindu-te ca o minge.

Capitolul 6

Fără de veste, Hugh se trezi uitându-se în doi ochi ce străluceau dintr-odată aurii în lumina felinarului, prin părul încâlcit. Ochi de sirenă… Spre neplăcerea lui, gândul îi apăru în minte înainte de a-l putea curma.

Expresia îi deveni ameninţătoare. Nu va permite acestor ochi să-l influenţeze. Înainte de toate, erau ochii unui trădător. Se uită încă o dată la James, ce se ghemuise lângă el încercând să-i usuce tălpile şi picioarele. Nerăbdător, se îndepărtă de el. James scoase un sunet de nemulţumire şi se încruntă la el.

— Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut că o să te arunci în apă fără să te gândeşti să-ţi scoţi mai întâi cizmele, spuse James, cu un ton certăreţ şi totodată morocănos. Şi unde mai pui că erau nou-nouţe, cu marginile din piele de căprioară şi canafi precum cozile cailor bălani. Na, acum, ce-i de făcut? Le-ai pierdut şi nu mai ai alte încălţări cu dumneata. O să faci o figură frumoasă călătorind spre Franţa numai în ciorapi. Deşi, bine că n-ai pierdut şi o bună pereche de ciorapi brodaţi.

— Va trebui să port încălţările tale, aşa-i? Deşi mai degrabă l-ar fi spânzurat decât să

admită asta faţă de James, avea oarecare regrete că pierduse cizmele. Le primise chiar cu o săptămână în urmă. Şi ciorapii tăi.

— Şi ce să mai zic de mantaua dumitale, ha? A luat-o marea şi pe-aia, iar cealaltă pe care am adus-o e încă umedă şi aproape stricată de la ploaia ce ne-a prins pe drum când veneam încoace.

— Mă baţi la cap mai abitir ca o nevastă, ştii asta? Hugh se uită chiorâş spre sluga sa devotată. Ia mai şterge-o d-aici şi vezi cu ce e dotat căpitanul în materie de alcool. Mi-e sete.

— Aşa-i, ai vrea să cred asta, nu-i aşa? Te-apuci acu' de băut să-ţi alini durerile, nu pun la-ndoială, apăi n-ar fi fost nevoie să faci asta, dacă n-ai fi fost atâta de al naibii de nesăbuit.

„Necazul cu servitorii pe care i-ai avut încă de la naştere e că de-a lungul anilor poţi să te aştepţi să nu-ţi mai arate respect", se gândea Hugh cu amărăciune, aruncându-i lui James o privire usturătoare. Primind astfel de priviri în nenumărate ocazii în trecut, lui James nu îi era prea greu să o desluşească – sau să o ignore. Scoţând un pufnet expresiv ce îi exprima sentimentele mai clar decât ar fi făcut-o orice critică, abandonă ceea ce ar fi descris cu siguranţă drept eforturile lui neapreciate de a-l face pe stăpân să se simtă mai comod şi se ridică cu prosopul în mână.

— Prea bine, atunci, plec. Ia seama ce

faci.

Hugh nu răspunse acestei dovezi aruncate la despărţire, ce spunea că sluga lui dintotdeauna avea atât de puţină încredere în talentul lui de a funcţiona mulţumitor fără el, iar James, pufnind din nou şi fiind iar ignorat de Hugh, o luă din loc.

Când uşa se închise în urma lui James, atenţia lui Hugh reveni asupra femeii. Era ghemuită pe o parte, cu faţa acoperită de şuviţe lungi de păr negru ca tăciunele, prin care ochii îi sclipeau încă – nu ca ai unei sirene, Doamne fereşte, ci ca ai unui animal sălbatic. Cu genunchii vârâţi sub bărbie, era chircită în mijlocul unei băltoace care se mărea. Hainele ei ude – dacă se uscau, puteau fi cam de culoarea tutunului, aprecie el – îi stăteau în jur ca petalele moi ale unei flori ofilite. Rochia părea a fi de croială modernă, dar surprinzător de modestă, având în vedere profesia ei. Era din lână fină, după cum observase înainte, închisă până la gât şi cu mâneci lungi, bufante, bordate cu benzi subţiri din catifea închisă la culoare; presupuse că vremea aspră îi influenţase alegerea îmbrăcăminţii, pentru că în condiţii normale, ar fi fost destul de simplă. În orice caz, aceste condiţii erau departe de a fi obişnuite, şi corsajul ud se lipise de sânii fermi şi rotunzi ca nişte ceşti de ceai şi dezvăluia sfârcuri

obraznice, întărite de frig şi împungând senzual ţesătura; pe deasupra, fustele erau într-o dezordine vizibilă, încreţite şi răsucite, astfel încât îi dezveliseră pulpele zvelte şi armonioase şi, de asemenea, gleznele delicate şi fin formate, încât frânghia cu care erau legate părea mult mai groasă decât ştiuse el că era.

Dacă ar fi văzut gleznele alea pe stradă, dezgolite, să zicem, de o pală răutăcioasă de vânt, reacţia sa ar fi fost să întoarcă imediat capul. Într-adevăr, chiar ştiind ce ştia despre ea, corpul lui manifesta o tendinţă supărătoare de a reacţiona la aceste farmece la fel ca al oricărui bărbat normal şi să-şi reprime această tendinţă cerea un efort deosebit de voinţă din partea lui.

Chiar dacă nu avea alt motiv, se gândi el sarcastic, trebuia să-l laude pe bătrânul Archer pentru gustul la muieruşte. Dacă nu cumva părul îi ascundea o faţă hidoasă, era predestinată succesului. Reuşind să-şi recapete stăpânirea de sine, îşi termină rapid inspecţia, rece şi aproape detaşat, şi pentru asta se felicită în sinea sa. Picioarele ei aveau oase la fel de fine ca şi restul corpului, cu călcâie mici, curbate ca nişte scoici. Pielea ei, cât putea vedea, era atât de palidă încât părea transparentă, cu o tentă albăstruie, ceea ce desigur, era din cauză că era udă leoarcă şi

fără îndoială îngheţată. Silueta ei, aşa cum deja ghicise mai devreme, ţinând-o în braţe, era aceea a unei fete slabe şi suple cu şolduri mai zvelte decât ale unei femei şi o talie îngustă sub sânii aceia plini.

Se surprinse dorindu-şi să fie mai în vârstă decât fata care părea a fi, ca tânăra care era încă ascunsă privirii lui să aibă – ce bucurie! — maxilare puternice şi multe riduri sau alte semne ale unei vieţi îndelungate dedicate dezmăţului.

Vârsta ei, oricare ar fi fost – n-ar fi contat câtuşi de puţin în aceste condiţii.

Ridicându-se brusc – coastele îl răsplătiră pentru neglijenţa mişcării cu un scurt junghi –, făcu trei paşi pentru a ajunge la uşă. Nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în echipajul navei *Nadine,* dar nu strica niciodată să fii precaut, aşa încât zăvorî uşa. Apoi, făcu calentoarsă, descheindu-şi cămaşa îmbibată de apă. Când ajunse la masă, băgă de seamă că prizoniera lui îl urmărea la fel de atentă precum pisica o gaură de şoarece. Strălucirea crescu atunci când renunţă să desfacă nasturii alunecoşi şi îşi trase cămaşa peste cap, apoi se stinse brusc când îşi azvârli cămaşa pe duşumea. În mod evident, închisese ochii. O târfă ruşinoasă? Subiectul îi aţâţă interesul.

Nu-şi putea permite să fie aţâţat de ea.

— Eşti vârâtă-ntr-un mare necaz, ştii

asta?

Scuturându-şi pantalonii lipicioşi, se adresă siluetei ghemuite pe un ton nemilos ce era ecoul fidel al felului în care se simţea.

— Dacă-i vorba de bani, te voi plăti generos să-mi dai drumul.

Vocea ei era joasă, răguşită, bine educată, vorbind ca o doamnă. Era prima dată când o auzea bine şi îl surprinse şi îl tulbură în acelaşi timp. La fel ca şi tot ce o privea, vocea îi era prea atrăgătoare, prea feminină, prea educată pentru gustul lui, având în vedere cum urma să se termine întâlnirea lor. Vorbind, ochii i se deschiseră şi apoi se măriră. Pentru câteva clipe, îl privi cum îşi ştergea bustul gol cu prosopul. Apoi îşi închise din nou ochii.

Buzele i se strânseră. El aruncă prosopul şi se întinse după cămaşa uscată pe care i-o lăsase James pe masă.

— Chiar aşa o să faci? Şi ai banii la tine?

Dacă avea bani, putea presupune că şi scrisorile se găseau în acelaşi loc. Poate ascunse sub fuste, adăpostite într-un sac de pânză impermeabilă.

Îşi deschise din nou ochii chiar când el se îmbrăcă cu indispensabilii.

— Nu-i am la mine. Dar… pot să fac rost.

Bineînţeles că nu se aştepta ca misiunea lui să fie dusă la bun sfârşit atât de simplu. În

această meserie, nimic nu era aşa.

— Visezi, spuse el trăgându-şi nişte pantaloni rezistenţi din tricot ce se potriveau cu poziţia de francez sărman ce pretinsese a fi pe când se afla în Paris.

— Nu-i adevărat! Pot face rost! Pot!

Ochii i se măriră. Neliniştită, îşi săltă capul câţiva centimetri de la duşumeaua plină de apă. Îşi scutură capul, aruncându-şi pe spate perdeaua de păr ce o ascundea privirii, ca un câine ud ce se răsfăţa scuturându-se şi udând împrejur cu stropi de apă. Când şi ultima pereche de pantaloni uscaţi fu stropită, o privi cu o grimasă. Şi dintr-odată, spre oroarea lui, Hugh se găsi privind una dintre cele mai seducătoare frumuseţi pe care le văzuse de ani buni.

Într-adevăr, o figură hidoasă. Chiar spunând că era destinată succesului nu o descria îndeajuns de bine. Se uită la ceea ce putea fi numit un diamant dintre cele mai pure. Şi colac peste pupăză, nu părea mai în vârstă decât o debutantă.

Luat prin surprindere, o studie cu atenţie şi se trezi dintr-odată într-o zonă cumplită, dincolo de stupoare. Avusese dreptate când numise ochii aurii ce se uitau la el ochi de sirenă, se gândi el. Aveau culoarea mierii în lumina lumânărilor, mărginiţi de gene negre, dese, şi aşezaţi oblic sub nişte sprâncene

delicate şi negre ce păreau că-şi iau zborul spre tâmple. Faţa era de un oval clasic, cu pometi înalţi, o frunte gingaşă şi netedă, şi o bărbie şi maxilare delicat formate. Nasul era mic, drept şi elegant; buzele fuseseră dăltuite de un maestru, cea superioară cu o splendidă adâncitură în mijloc, iar cea inferioară senzual curbată. Chiar şi uşor vineţii cum erau acum, invitau inevitabil la sărutări.

La gândul ăsta, Hugh îşi reveni brusc. Frumoasă sau nu, asta nu conta pentru misiunea pe care o avea el de îndeplinit.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că am un preţ, dar nu se măsoară în bani, întrebă el, recuperându-şi de pe masa unde-l pusese când se dezbrăcase, cuţitul pe care-l purta mereu ascuns; îl scoase din teacă şi se îndreptă către ea, mânuindu-l într-adins astfel încât tăişul lui ascuţit să strălucească argintiu în lumină.

Cu ochii larg deschişi, se concentră pe cuţit, aşa cum intenţionase el. Frica îi întunecă ochii. Bine, îşi spuse. Probabil că avea nevoie de frica ei.

Picioarele lui goale ajunseră la marginea bălţii reci în care zăcea ea şi el privi în jos. Dacă o lăsa mai mult timp aşa, poate că murea din cauza condiţiilor vitrege, iar în acest caz nu mai trebuia să se implice mai departe în acţiunea de a scăpa lumea de un trădător.

Ah, dar dacă lăsa natura să-şi urmeze

cursul, n-ar mai fi obţinut informaţiile de care avea nevoie şi, pe de altă parte, ar fi fost riscant. Doar părea fragilă, îşi reaminti el. Din experienţa proprie – şi avea destulă în acest domeniu – muierile de teapa ei tindeau să fie neaşteptat de robuste.

— Voi… voi plăti.

Vocea îi tremura; ochii măriţi de nelinişte erau fixaţi asupra feţei lui. Apoi, genele îi fluturară şi îşi lăsă pleoapele în jos. O privi, fără să vrea, cum îşi udă buzele cu vârful limbii mici şi roz. Dintr-odată, îşi ridică pleoapele din nou, astfel încât ochii de sirenă se întâlniră direct cu ai lui.

— Orice.

Înţelese clar la ce se referea ea. Cu toate astea, spusele ei aveau în ele o hotărâre sumbră ce nici măcar nu se apropia de seducţia pe care o cerea o astfel de propunere. Paradoxal, faptul că nu-i vorbise galeş făcea oferta şi mai atractivă.

Iar faptul că se simţise tentat, chiar şi pentru o clipă, îl înfurie.

— Chiar ai face-o?

Vocea i se înăspri, şi deveni hotărât. Ocolind băltoaca, păşi în spatele ei, ţinând intenţionat cuţitul în mână.

— Eu… ce faci?

Din vocea ei răzbătu panica – din cauza cuţitului bănuia el – şi încercă să se ridice în

capul oaselor, în tot acest timp lungindu-şi gâtul să-l poată vedea. Stânjenită cum era de membrele ei legate, mişcările îi erau atât de necontrolate şi stângace, încât el, brusc iritat, le puse capăt printr-o simplă mişcare, punându-şi mâna pe umărul ei şi împingându-i spatele pe podea. Fără vreun efort, o ţinu acolo, pe-o parte, aşa cum fusese înainte de a fi încercat să se ridice. După o luptă extrem de scurtă, ea se supuse, deşi el putu simţi tensiunea din muşchii ei prin veşmintele ude care le acopereau.

Ghemuindu-se în spatele ei, i se oferi o privelişte a profilului ei pe când se străduia să-l privească uitându-se peste umăr: era perfect, ca o camee. Gândul îl făcu să înghită o mulţime de sudalme ce ar fi scandalizat şi o madamă.

Faptul că prada lui se dovedise a fi o femeie era o ironie a sorţii suficient de mare. Însă realitatea că era o fetişcană de o frumuseţe răpitoare era deja prea mult.

Vârându-şi cuţitul în cingătoarea pantalonilor, Hugh o întoarse pe burtă, fără multă vorbă.

— Ce faci? îl întrebă încă o dată, privindu-l peste umăr şi sunând aproape jalnic, în timp ce el o imobiliză prin simpla plasare a unui genunchi pe şale, chiar sub mâinile legate.

— Nu te mişca.

Atent ca nu cumva să se lase cu prea multă greutate pe corpul ei fragil – şi total nemulţumit de el însuşi că era atât de grijuliu – purcese să o percheziţioneze în amănunţime, trecându-şi mâinile de-a lungul braţelor, pe interiorul şi exteriorul coapselor, în jurul taliei şi peste rotunjimea atrăgătoare a şezutului. Hainele îmbibate de apă nu ascundeau niciun secret; prin ele, putea simţi fiecare părticică a trupului ei îmbietor. Ea îşi ţinu respiraţia şi rămase nemişcată când o atinse prima dată, dar nu opuse rezistenţă. Când el îşi mişcă greutatea corpului şi mâinile i se vârâră pe sub coaste, se înfioră odată şi păru că se dă înapoi, dar tot nu protestă.

Obrazul i se odihnea pe duşumeaua udă, cu faţa întoarsă către perete. Ţinea ochii închişi şi tot ce vedea el erau şuviţe cârlionţate de păr de-a lungul obrajilor şi buze întredeschise, tremurând uşor în timp ce mâinile lui îşi vedeau de treabă. Părea neajutorată şi speriată, cam de optsprezece ani.

Dacă Hildebrand nu putrezea în iad pentru vecie, atunci nu exista dreptate în lumea asta.

Rotunjimile delicate ale sânilor sub mâinile lui şi atingerea sfârcurilor mici ce-i apăsau palma fură ultima picătură.

Scrâşnind din dinţi, mult prea conştient

de pulsul său accelerat şi de vintrele umflate în ciuda încercărilor curajoase de a le ignora pe amândouă, se dădu în sfârşit bătut, tocmai când mâinile îi dovediră că nu e nimic ascuns în imediata apropiere a sânilor ei. Înjurând pe tăcute, îşi retrase mâinile mai rapid decât ar fi făcut cu oricare alt suspect şi hotărî în minte că percheziţia, chiar aşa incompletă cum fusese, luase sfârşit.

Se gândi că dacă ea ascunsese pachetul cu scrisori, sau o armă, sau orice altceva asupra ei, erau mult prea bine ascunse ca să le găsească astfel.

Îşi trase cuţitul de la brâu.

O auzi icnind. Evident că îl observa din dosul genelor.

Uitase de şiretlicurile ei de târfă. Uitase tot, în afară de senzaţia corpului ei sub mâinile lui.

Şi asta, drăcia dracului, era de-ajuns să înnebunească orice bărbat în viaţă.

Se gândi cu amărăciune că îl obliga să fie atent la ce urma să facă, exact după cum îi spusese James. Desigur că James nu-şi dăduse seama că Hugh trebuia să fie cel mai atent cu el însuşi.

— Ce ai de gând să faci cu cuţitul ăla?

— Mă întreb ce-ţi imaginezi tu că o să fac?

Nota de asprime din vocea lui era

intenţionată. În ciuda temerilor ei, îşi dădu seama deja că folosirea cuţitului pe oricare parte a corpului ei în afară de frânghia care-i lega mâinile şi picioarele, era peste puterile lui.

— Nu… nu ştiu. Te rog… nu-mi face rău.

Vocea abia i se mai auzea şi nu mai era decât o şoaptă tremurată. Hugh îşi înghiţi încă o înjurătură. Prima reacţie era să o încurajeze, dar o curmă fără milă. Ăsta era singurul lucru pe care nu-l putea face.

— Nu te mişca, spuse el, şi mai răstit decât înainte şi se mişcă astfel încât să se aşeze cu picioarele încrucişate în faţa ei, ţinând cuţitul în mână.

Ea respira neregulat, dar stătu nemişcată, privindu-l cu coada ochiului. Respira prea repede; putea vedea după mişcarea accelerată a spatelui ei.

— Te cheamă Hugh, nu-i aşa?

Rostit cu acea voce răguşită şi moale a ei, numele îi căpătă o cu totul altă dimensiune. După ce tăcu, îşi umezi din nou buzele cu limba. Văzând-o, Hugh simţi un alt val de căldură ce îi cuprinse vintrele şi se împietri pentru a-i rezista tertipurilor şi mai ales josnicelor impulsuri proprii. Era foarte posibil, îşi reaminti mânios, ca ea să îl ademenească dinadins.

— Da.

O trecu un lung fior, probabil de la frig, deşi tot atât de bine putea fi de la frică sau de la o încercare intenţionată de a-i câştiga simpatia. Gândul că ar trebui învelită în pături şi pusă în faţa unui foc duduind îl fulgeră brusc, doar pentru a fi alungat cu încăpăţânare. Oricât ar fi încercat să pară aşa, nu era o fiinţă mică şi neajutorată care avea nevoie de blânda lui ocrotire.

Era o trădătoare.

— Te rog să nu-mi faci rău, Hugh.

Tremurul din vocea ei îl făcu să-şi încordeze muşchii. Chiar ştiind ce ştia despre ea, chiar dacă bănuia că se purta aşa intenţionat, descoperi că, deşi ar fi dat orice să nu fie aşa, nu putea rezista rugăminţii ei înfricoşate.

— N-o să-ţi fac niciun rău… doar dacă te porţi cumsecade. O să tai frânghiile. Blestemându-şi slăbiciunea nebunească, se mişcă în aşa fel încât ajunse în genunchi, în faţa ei. Dar te previn, dacă-mi faci necazuri, chiar şi cel mai mic necaz, o să regreţi.

Simţi cum se mai relaxa puţin, în vreme ce îi dădea la o parte şuviţele de păr încurcat ce-i ajungeau până aproape de mijloc şi dădu s-o dezlege. Când o atinse, simţi că pielea ei era rece ca de mort dar catifelată şi moale, iar degetele frumos conturate şi bine îngrijite. Pe mâna stângă avea o zgârietură lungă, dar

nicio altă indicaţie că ar fi făcut ceva mai obositor în viaţă decât să-şi vâre o bomboană în gură. Mai pe scurt, avea mâini de doamnă, băgă el de seamă cu neplăcere. Fixându-şi cuţitul pe frânghia ce-i lega mâinile, începu să taie cu brutalitate cânepa udă. O să o elibereze, o să o usuce şi o s-o încălzească pentru că asta era potrivit să facă şi ca să-i dea de înţeles că ar putea să o elibereze dacă-i va da ce voia.

Adică scrisorile şi toată povestea cum şi de ce le obţinuse şi cui urma să le paseze de îndată ce ajungea în Franţa.

Nimic altceva.

— Hugh. Mulţumesc. M-aş fi înecat dacă nu săreai după mine în apă. Mi-ai salvat viaţa.

Evident că încerca să creeze o legătură între ei. De-a lungul anilor petrecuţi în slujba ţării, întâlnise şiretlicul ăsta de multe ori. De fapt, era o manevră clasică de tip prizonier-temnicer, iar el era o vulpe prea bătrână ca să cadă în plasă. Cu toate astea, era surprinzător de pricepută pentru un spion fără experienţă, cugetă el cu un bine-venit impuls de cinism, chiar pe când se trezi că răspunde instinctiv vocii ei fermecătoare şi blânde.

— Am avut un motiv.

— Totuşi, mulţumesc.

Nu răspunse. Când frânghia tăiată căzu la pământ, se ridică în şezut, aruncând o scurtă

privire peste umăr cu genele fluturând, spre el. Întinzându-şi picioarele legate pe lângă ea, îşi frecă încheieturile şi îşi scutură mâinile, pentru a face sângele să circule din nou spre ele.

Hugh se apucă să taie frânghia din jurul gleznelor, fără a scoate vreun cuvânt.

— De ce faci asta?

— Ce, să tai frânghiile?

Întrebarea lui era seacă. Lama continua să reteze cânepa rezistentă, iar el rămase concentrat pe ceea ce făcea.

— De ce m-ai răpit? Ce vrei?

Când ultima frânghie căzu la pământ, el o privi. Faţa ei era la doar câţiva centimetri distanţă. Cu buclele ude şi încurcate, răspândite în jurul trăsăturilor ei delicate precum coama unui leu şi cu ochii strălucind un auriu metalic în lumina felinarului, părea o fiinţă sălbatică încolţită. O fiinţă sublim de frumoasă. Tocmai când privirile li se întâlniră, nu se putu opri să nu recunoască asta. Îl privea prudentă, dar cu ceva mai puţină teamă decât înainte. Apoi schiţă un mic zâmbet.

— Vreau scrisorile pe care le-ai furat de la Lord Archer, pentru început, spuse el cu un ton excesiv de nemilos, văzându-i zâmbetul. Ar fi mai simplu pentru amândoi dacă mi le-ai da ca să terminăm odată cu asta.

Ochii i se măriră în vaste mări de totală

nevinovăţie. Buzele se deschiseră şi se rotunjiră. Falsa uluire era într-adevăr bine, foarte bine jucată. Gura lui se strâmbă în vreme ce înregistra fiecare nuanţă a expresiei ei. Era o actriţă de mare talent, fără doar şi poate. Păcat, mai bine alegea scena în loc să-şi trădeze ţara.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Naturaleţea ei îl agasă şi pentru asta îi fu recunoscător. Avea să fie mult mai uşor să-şi îndeplinească misiunea dacă o privea ca pe o vrăjitoare intrigantă şi fără conştiinţă, ceea ce fără îndoială că era, în loc de încântătoarea tânără ce părea a fi.

— Bineînţeles că nu ştii.

Ridicându-se în picioare, îşi puse din nou cuţitul la brâu şi o privi ironic. Ea continua să-l privească cu ochii mari, în timp ce se aplecă şi, fără prea multe vorbe, o înşfăcă de cot şi o ridică în picioare.

Chiar şi udă leoarcă, era surprinzător de uşoară. Atât de uşoară, încât să o trateze cu brutalitate îl făcea să aibă mustrări de conştiinţă. De fapt, îl făcea să se simtă precum cea mai mare bestie umană. Să brutalizeze femei neajutorate nu era stilul lui.

Însă bineînţeles că ea nu era o femeie neajutorată. Trebuia să-şi reamintească mereu asta. În vreme ce el se lupta să înlocuiască imaginea pe care mintea i-o dădea cu ceea ce

era în realitate, ea atârna stângace în strânsoarea lui, împiedicându-se puţin când se ridică în picioare.

— Dacă vrei să-ţi complici situaţia, atunci fie şi aşa! Vocea lui era de oţel. Mă obligi să-ţi dau hainele jos.

Trebuia neapărat să cerceteze fiecare parte a îmbrăcăminţii ei pentru cazul când cususe scrisorile într-un buzunar secret în fustă sau în cămăşuţă. Nu se găseau în corset, asta putea să jure.

— Ce?

Arătând extrem de surprinsă, încercă să scape, dar el o ţinea strâns. Ochii îndreptaţi spre el oglindeau o panică sinceră. Din nou, o felicită pentru jocul actoricesc, deşi având în vedere meseria ei, ca şi faptul că deja i se oferise, poate că exagera puţin cu inocenţa asta şocată.

— M-ai auzit. Era brutal cu bună ştiinţă. Dă-ţi hainele jos.

Capitolul 7

— Hugh. Te rog. Trebuie să mă asculţi, a fost o greşeală.

Claire ştia că părea disperată, ceea ce era de înţeles, pentru că aşa şi era. Respira

repede şi scurt şi inima îi bubuia în vreme ce se forţa să rămână calmă, să cugete, să plănuiască. Uitase de oboseală. Bărbatul ăsta aspru care o apucase de mână avea un aer fioros ce o înspăimânta din nou. Politeţea pe care credea – spera? — că o descoperise mai devreme, dispăruse. Ochii lui – erau cenuşii, văzuse acum, cenuşiul metalic şi întunecat al plumbului – erau tot atât de glaciali precum ziua ce se scursese. Îşi dădu seama că dacă avea s-o forţeze să facă vreun lucru, absolut orice, îi va fi foarte dificil să i se împotrivească. Cunoştea deja bine forţa lui şi, pe deasupra, era şi mult mai mare decât ea. Creştetul capului ei se găsea la centimetri buni de bărbia lui, iar umerii săi masivi şi pieptul lat făceau ca statura ei să pară şi mai scundă. Şi când se dezbrăcase atât de relaxat în faţa ei, i se oferiseră mai multe dovezi decât voia despre corpul lui atletic.

Puterea ei stătea în cuvinte, şi le folosea cu disperare.

— Într-adevăr, sincer, a fost o confuzie. Nu ştiu nimic despre nicio scrisoare, cât despre Lord Archer – cred că este un prieten al mătuşii mele. Nu l-am întâlnit niciodată.

Pentru o clipă, o ţintui cu privirea, mijindu-şi ochii. Era atât de aproape, încât ea îi putea vedea liniile fine ce radiau din colţul ochilor; atât de aproape, încât mai că putea

număra fiecare fir de păr din barba ce-i umbrea obrajii traşi; atât de aproape, încât îi putea simţi slaba aromă a apei sărate de mare.

Pentru o clipă, se gândi ea, cu un mugur de speranţă, parcă stătea să-i cumpănească vorbele. Apoi, gura i se strâmbă într-un surâs sardonic.

— Sunt o vulpe prea bătrână să fiu dus de nas de vorbe mieroase şi de nişte ochi mari, aşa că te previn. Haide, o scoatem mai bine la capăt dacă renunţi la prefăcătorie. Îţi dau o singură şansă să-mi dai scrisorile de bunăvoie, auzi, doar o şansă. Ei bine?

— Nu am niciun fel de scrisori, insistă Claire.

El îşi strânse buzele.

— Nu-i răspunsul pe care-l doresc. Mai încearcă o dată.

Claire ezită, confuză. Cum să-l convingă? Cu buzele strânse, îi studie faţa. Nu mai văzuse la vreun bărbat privirea din ochii lui: era precaută, dar în spatele ei se ascundea ceva – era oare dispreţ? Ştia cât era de frumoasă, îşi cunoştea puterea. Avusese de-a face cu ea, la bine şi la rău (şi în mare parte fusese la rău) încă de mică. Absolut toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse o priviseră cu admiraţie. Niciunul nu se uitase la ea cum o făcea acest bărbat acum: ca şi când ar fi fost obiectul dispreţului său.

Încercarea de a-i înţelege motivele o făcu să se simtă ameţită, sau poate că era din cauza stării ei fizice. Era atât de îngheţată încât nici măcar nu mai tremura, atât de udă încât nici măcar o părticică nu mai era uscată pe corpul ei şi atât de epuizată că îşi simţea picioarele moi ca nişte vergele verzi. Avea nevoie de o mare doză de voinţă pentru a rămâne trează, dar ştia că supravieţuirea ei putea depinde de talentul de a prinde din zbor orice ocazie. Cu toate astea, descifrarea acestui coşmar o depăşea.

— N-am niciun fel de scrisori! Chiar n-am! Mă jur că n-am! Claire simţi cum o cuprinde un val de isterie. Dacă le aveam, ţi le-aş fi dat, crede-mă. Nu vezi că ai făcut o greşeală?

— Prostii. Faţa îi era implacabilă. Mâna pe care o strângeau degetele lui o durea. Când făcu o mişcare involuntară să se elibereze, se strânseră şi mai tare.

— Mă doare.

Protestă din instinct. Dacă s-ar fi gândit la asta, nu s-ar mai fi obosit să o facă. Ar fi presupus că nu-i păsa.

Buzele lui se strânseră. Apoi, spre surprinderea ei, strânsoarea slăbi, doar atât cât să n-o mai doară, deşi nu-i dădu drumul de tot.

Această mică dovadă de înţelegere nu

putea însemna prea mult. Cu toate astea, era un semn încurajator într-o situaţie fără ieşire. Fermecase bărbaţii, intenţionat sau nu, încă din pruncie. Fusese binecuvântată cu acest dar, ziceau surorile ei. Îi veni ideea să-şi folosească acest dar pentru a-şi salva viaţa. Spre deosebire de foştii ei temniceri, acest Hugh părea un gentleman în anumite privinţe. Va încerca să ajungă la cea mai adânc îngropată urmă de cavalerism pe care ar fi avut-o.

— Scrisorile, domnişoară Towbridge.

În timp ce deschise gura să-l asigure încă odată că nu avea scrisorile, că de fapt nici nu avea cea mai mică idee despre ce vorbea, Claire îşi dădu seama de numele cu care o strigase. Făcu ochii mari, privindu-l. Gata, ştiuse că era o greşeală! Tot chinul ăsta îngrozitor era rezultatul unei uriaşe greşeli.

Se simţi aproape ameţită de uşurare.

— Uite, vezi. Ai greşit. Bineînţeles că nu am scrisorile acelea. Nu sunt domnişoara Towbridge. Sunt Lady Claire Lynes.

Clipi din ochi. Pentru o clipă, păru derutat şi o privi rapid. Apoi, îşi încleştă maxilarul.

— Bine, am ajuns la capătul răbdării. Nu mai am răbdare să-ţi ascult minciunile. Dezbracă-te.

Întâlnindu-i privirea de oţel, Claire simţi

spaima ce o cotropea din nou. Nu o credea; era destul de limpede.

— Sunt Lady Claire Lynes! Chiar sunt! îţi dau cuvântul meu că sunt!

Din nou încercă să-şi elibereze mâna din strânsoare. Deşi era mai lejeră, totuşi încercarea era asemănătoare cu a te elibera din cătuşe. Avea degete suficient de lungi pentru a-i cuprinde mâna de jur împrejur şi destul de puternice pentru a nu le putea desface decât dacă le lovea cu un obiect tăios, ceea ce ea, din nefericire nu avea pe moment.

Ţinând-o strâns, scoase un sunet brutal ce îi exprima destul de clar părerea despre afirmaţia ei. Gura i se strâmbă batjocoritor.

— Este o greşeală, nu înţelegi? Eu…

— Îţi baţi gura de pomană şi mă faci să-mi pierd timpul, izbucni el nerăbdător, scuturând-o uşor de mână. Vreau scrisorile alea, şi am de gând să fac tot ce trebuie ca să le obţin. Dacă nu mi le înmânezi imediat, te dezbrac la piele şi-ţi controlez îmbrăcămintea şi corpul până când ori le găsesc, ori mă conving definitiv că sunt în altă parte. Şi dacă o fi să mă conving de asta, crede-mă că o să-mi spui unde anume se găsesc.

Deodată, Claire se înfurie. Aproape că murise de o grămadă de ori în seara asta şi totul dintr-o greşeală. O greşeală pe care idiotul ăsta cu creierul terci nu avusese nici

măcar bunul-simţ de a crede că s-ar fi putut face.

— Chiar *sunt* în cu totul altă parte. N-ai urechi de auzit? Nu auzi ce-ţi spun? Prea bine, o să repet: nu sunt persoana pe care o cauţi şi nu ştiu nimic despre scrisorile tale!

— De-ajuns! O strânse iar mai tare de mână, nu atât cât să o doară, dar făcând-o să simtă puterea degetelor sale. Nu intenţionez să leg o conversaţie cu una ca tine. Ai de ales: ori te dezbraci singură, ori o să o fac eu pentru tine.

Neputând să se elibereze din strânsoare, deşi încercase din nou, Claire ridică privirea spre el, rămânând fără cuvinte în faţa inutilităţii de a continua să insiste pentru ceva ce el, în mod evident, nu credea, şi pe care ea nu avea niciun mijloc de a-l dovedi. Chiar şi inelul de logodnă şi verigheta îi lipseau, observă ea pe când le căută pentru a dovedi era o femeie măritată, şi nu o domnişoară. Probabil că-i fuseseră furate pe când era leşinată la fermă, sau le pierduse în mare. Frustrată, aproape că bătu din picioare, dar sărmanele ei membre erau atât de îngheţate încât mişcarea i-ar fi pricinuit durere, se temu ea, şi pe de altă parte, gestul ar fi fost mult prea copilăresc, având în vedere gravitatea situaţiei, sau, mă rog, vârsta ei.

Dacă măcar l-ar putea convinge că făcuse

o greşeală, desigur că ar fi fost eliberată. Problema consta în a-l convinge.

Inspirând adânc, Claire încercă din nou, vorbind cu putere, ca şi cum se adresa cuiva cam tare de ureche sau sărac cu duhul, ceea ce, după părerea ei, era cazul de faţă.

— Îţi spun că ai făcut o greşeală: nu sunt „domnişoara Towbridge", sunt Lady Claire Lynes.

— Din familia Lynes din Sussex, bănuiesc?

Vocea lui era insinuantă. Bunăvoinţa din tonul lui ar fi trebuit să o pună în gardă.

Dar nu se întâmplă asta. Încurajată, Claire încuviinţă cu nerăbdare din cap. Se părea că, în sfârşit, reuşise să-l facă să înţeleagă.

— Pretinzi că eşti de fapt rudă cu ducele de Richmond, în loc de o târfă lacomă care a fost sub protecţia lui Lord Archer – un bărbat destul de bătrân să-i fie bunic – aproape un an de zile? Vocea îi era sarcastică. Nu ţine, fătuco. Ar trebui să te anunţ că am ceva informaţii despre familia Lynes –, iar tu ai cam un minut să începi a te dezbrăca.

Arătă cu înţeles către un ceas mic, cu carcasă de alamă care stătea pe un raft, deasupra mesei.

Claire se sufocă de indignare:

— Mi-ai spus, ăăă, femeie uşoară, ţărănoi

fără minte?

Se uită urât la ea.

— Îţi spun „târfă mincinoasă”. Şi printre altele, mai ai cam patruzeci de secunde.

Claire deschise gura să dea glas unei replici usturătoare, îl privi, văzu hotărârea aspră ce se oglindea pe faţa lui şi spumegă de furie în tăcere. Îşi dădu seama că nu putea cu niciun chip să-l convingă. Cu toate astea, încerca pentru ultima dată.

— Sunt Lady Claire Lynes, indiferent dacă mă crezi sau nu.

În tonul ei şi în privirea pe care i-o aruncă se citea o furie mocnită. În sinea ei, era conştientă că inima îi bătea tot mai tare în vreme ce improviza un plan.

Tăcu înadins.

— Prea bine, adăugă Claire, grăbită, pentru că el părea a fi gata de a acţiona. Îşi dădu seama că supunerea era cea mai bună alegere. Adică, un fel de supunere.

— Pentru că nu există altă cale, o să fac ce îmi ceri. Te rog, dă-mi drumul la mână.

— Înţeleaptă alegere.

Îşi luă mâna de pe braţul ei, iar Claire reuşi să se retragă de lângă el. Fără ca el să bage de seamă (spera ea), trase adânc aer în piept. Tremura, îi era rău de la stomac şi, pradă unei dureri cumplite de cap, nu-şi putea permite să-i pese de nimic. Apăruse una dintre

ocaziile acelea de o clipă şi trebuia să se gândească cum să profite de ea la maximum.

Ridicând mâna instinctiv spre cap, în încercarea de a-i domoli zvâcnetul puternic, Claire atinse o umflătură de mărimea unui ou ce părea a fi sursa durerii. Era uimitor de moale, descoperi ea după ce o pipăi. Bineînţeles că fusese lovită în cap. Având în vedere tot ce se întâmplase, aproape că uitase.

— Te doare capul?

O uşoară licărire în ochii cenuşii ce semăna a… remuşcare. Bineînţeles că el – sau unul dintre complicii lui – era fără îndoială responsabil de lovitură. Era aproape sigură că Hugh o surprinsese pe plajă. Silueta sa înaltă şi masivă era greu de confundat. Apoi James sau altcineva pe care nu-l văzuse, o lovise din spate.

Însă Hugh era responsabil de asta.

— Puţin, spuse ea, încruntându-se.

— Nu mă miră.

Vorbele lui sunau sec, dar fără cea mai mică umbră de regret. Orice fel de mustrare de conştiinţă – dacă într-adevăr nu se înşelase – ar fi simţit, se remarca deja prin absenţă. Nu era nici cea mai mică umbră de remuşcare nici în voce, nici în expresie. Ceea ce era în concordanţă cu genul de bestie ce ar pedepsi o femeie cu o astfel de violenţă.

În vreme ce se gândea la cum fusese lovită în cap de la spate, simţea cum clocoteşte de furie. Claire binecuvântă enervarea crescândă ce reprezenta un ultim antidot împotriva fricii.

El aruncă o privire semnificativă către ceas.

— Timpul a expirat!

Îi stătea pe limbă să insiste încă o dată că făcea o confuzie. Dar un astfel de protest nu ar fi avut alt rezultat decât celelalte care eşuaseră şi ar fi putut, pe de altă parte, să-l întărâte.

Mai bine să-şi asume riscul de a-şi duce la îndeplinire planul. Nu avea mai nimic de pierdut dacă eşua.

Îşi ridică bărbia şi îl privi în ochi.

— Te rog, întoarce-te.

O atitudine demnă şi glacială răzbătea din vorbele ei. El râse şi îşi încrucişă braţele pe piept. Nici dacă striga în gura mare nu era mai evident că nu avea de gând să facă aşa ceva. Stând acolo şi privind-o, cu capul înclinat într-o parte şi bine înfipt pe picioarele goale, arăta la fel de lipsit de remuşcări ca un infam corsar.

— Ai fi fost mult mai credibilă în rol de inocentă indignată, dacă nu mi te-ai fi oferit deja, spuse el tărăgănat, ceea ce o scoase pe Claire din sărite. Chiar ai spus că mi-ai da

orice – de unde am presupus că te-ai oferit să-ţi împărţi farmecele delicioase, trebuie să admit, cu mine, deşi poţi să mă corectezi dacă am înţeles greşit – dacă-ţi dau drumul, nu-i aşa?

Dacă încerca să o facă de râs, nu avea să reuşească. Claire refuză să arate sau chiar să simtă cea mai mică urmă de ruşine. Oferta fusese făcută la disperare, temându-se pentru viaţa ei, şi dacă ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a rămâne în viaţă, era pregătită să-l plătească. De la nuntă, se familiarizase îndeajuns cu contactul intim între un bărbat şi o femeie şi nu mai avea puterea de a o speria sau măcar de a o emoţiona. Foarte simplu, era neplăcut, dar se termina repede – un mic schimb pentru o viaţă. Îţi închizi ochii şi suporţi bestialitatea bărbatului pentru câteva minute până când îşi termină treaba. Dacă după aceea te simţi mai degrabă ca o oală de noapte, ei bine, asta era soarta femeii în viaţă. În situaţia asta în special, nu-şi putea permite să privească acest act decât ca pe un atu – practic, singurul atu pe care îl avea.

— Desigur că nu neg faptul că sunt pregătită să fac tot ce e nevoie pentru a rămâne în viaţă, aşa cum ar face orice om sănătos la cap. Cu toate astea, în aceste condiţii, nu mai cred că trebuie să fac un

astfel de sacrificiu: îţi spun că m-ai confundat cu altcineva.

El mormăi în bătaie de joc:

— M-ai făcut să pierd destul timp. Vino încoace.

Se întinse după ea. Ferindu-se de mâna lui, Claire făcu un pas rapid înapoi.

— Să nu mă atingi, spuse ea cu o aroganţă rece. O să o fac eu.

Înainte de a o putea atinge din nou, ea îşi ridică mâinile, îndoindu-le la ceafă pentru a ajunge la cele două duzini de nasturi micuţi ce îi încheiau rochia de la gât până sub talie. Dacă ar fi avut vreo intenţie de a-i da ascultare, să se dezbrace singură ar fi fost foarte dificil. Rochia de călătorie cu un corsaj strâns pe corp şi cu fusta strânsă pe talie pe care o purta, la fel ca majoritatea garderobei ei fusese concepută pentru a fi îmbrăcată şi dezbrăcată cu ajutorul unei cameriste.

Dar era clar că n-avea nici cea mai mică intenţie de a-i da ascultare.

Sfidătoare, îi susţinu privirea pe când se lupta să-şi descheie primul nasture. Degetele îngheţate erau neîndemânatice, pregătindu-se să desfacă marginile ţesăturii lipicioase.

Încrucişându-şi din nou braţele peste piept, Hugh privea cu o expresie impenetrabilă cum se descurca cu nasturii. Din fericire, nu băgă de seamă cum ea se

trăgea pe furiş mai în spate. Sau poate credea că retragerea asta era din cauza mişcării necontenite a vasului. Felinarul ce se legăna şi scârţâitul sporit al carenei erau suficiente să facă pe oricine să se clatine pe picioare.

În orice caz, ticălosul va afla repede că Claire Banning, pentru că ăsta era numele pe care îl păstra în străfundul secret al sufletului ei chiar şi după atâtea luni de la măritiş, nu se supunea aşa uşor.

Niciodată până când căzuse pradă acestei situaţii de coşmar, nu crezuse că va fi recunoscătoare pentru condiţiile dificile pe care le trăise. Dar, dintr-odată era. Chiar şi numai pentru că în decursul copilăriei sale înspăimântătoare, învăţase să supravieţuiască.

Claire deschise încă un nasture şi simţi cum corsajul se desface atât cât trebuia. Intenţionat, se scutură, lăsând decolteul să cadă doar cât să descopere vârful umerilor săi albi ca laptele şi adâncitura ce pulsa la baza gâtului. Privirea lui fu distrasă de la faţa ei spre priveliştea ce îi fuse oferită, exact după cum intenţionase şi ea. Pe când o privea, îşi lăsă braţele în jos şi îşi schimbă poziţia aşa încât acum îşi desfăcea nasturii de la talie în sus – şi făcu un alt pas ceva mai mare în spate.

— Ai putea să pui capăt aceste farse chiar acum, pentru că eu nu sunt domnişoara Towbridge şi nu am nicio scrisoare, îţi jur,

spuse ea mai degrabă pentru a-i distrage atenţia decât pentru că spera să-l facă pe acest cap sec să o înţeleagă.

— Îhî.

Era un sunet distrat ca şi când nu o asculta cu adevărat, ceea ce evident că nu era aşa. Privirea îi era fixată pe sânii ei, presaţi stânjenitor de ţesătura udă deoarece poziţia o făcuse să-şi arcuiască spatele. Nu putea să confunde strălucirea virilităţii trezite la viaţă ce-i apăruse în ochi. Claire văzuse privirea asta de suficiente ori în ochii bărbaţilor, pentru a nu mai avea dubii: o dorea.

În clipa în care văzu sexualitatea brută din privirea lui, îşi aminti de asemenea că ceea ce începuse ca o percheziţie scurtă şi impersonală degenerase spre sfârşit într-o pipăială intimă şi neruşinată pe care el o întrerupsese brusc, nu conta de ce, când mâinile i se opriseră pe sânii ei. Poate că singurul ei atu era chiar mai valoros decât crezuse înainte: judecând după expresia din ochii lui, poftele fizice îi erau puternice şi tot aşa era şi dorinţa pentru ea.

Un fior de nelinişte îi străbătu şira spinării când îşi imagină cum era să-i permită acestui străin cu privirea aspră să-şi satisfacă poftele cu trupul ei. Avusese contact intim doar cu soţul ei, dar cu toate astea, îşi închipuia ea, se va dovedi foarte puţin diferit

de acesta. Probabil că, în pat, bărbaţii erau asemănători. Cugetând la ideea de a se culca cu acest bărbat, înghiţi în sec convulsiv – şi îşi dădu seama că nu simţea doar teamă. Era teamă amestecată cu – îi era ruşine să recunoască sau să admită asta chiar şi faţă de ea însăşi – un fel de recunoaştere a propriei sexualităţi fragile.

David îi spusese încă de la început că femeilor nu le place actul conjugal şi nu-l contrazisese niciodată. După a treia oară de când se culcase cu ea, îşi dădu seama că are perfectă dreptate. Primele emoţii ruşinoase pe care le simţise atunci când proaspătul ei soţ i se alăturase în patul conjugal apăruseră din neştiinţă şi speranţă şi fuseseră înăbuşite jalnic. Acele sentimente nedezvoltate rămăseseră secretul ei vinovat, pe care nu-l dezvăluise nimănui. Din fericire, se ofiliseră repede.

Dar cu totul inexplicabil şi stânjenitor, îşi făcuseră din nou apariţia când ticălosul ăsta îşi plimbase mâinile peste corpul ei. Când el îşi apăsase mâinile peste sânii ei, fiorul secret ce începuse să circule de-a lungul terminaţiilor nervoase aţâţate de mâinile lui i se răspândise în adâncul trupului, de unde nu mai plecase. Era ca şi cum corpul ei de mult adormit, fusese trezit de atingerea lui, pentru a tânji încă odată după ceva ce nu-şi putea

explica prea bine.

Bărbaţii se alegeau cu un fel de satisfacţie animalică din contactul sexual. Femeile, dacă erau norocoase (ea nu fusese şi probabil că nu avea să fie niciodată, având în vedere că David încetase de câteva luni să mai vină în patul ei) rămâneau însărcinate.

Din fericire însă, nu va fi în stăpânirea acestui bărbat atât de mult încât să trebuiască să se ocupe de stânjeneala din corpul ei care devenea din ce în ce mai vădită. Cel puţin, nu dacă îi reuşea planul pe care-l avea în minte.

El păru că recepţionează cu întârziere cuvintele ei, pentru că dintr-odată tresări şi îşi ridică privirea. Scânteia sexuală dispăruse şi în locul ei apăruse o expresie neîndurătoare. Însă oricât ar fi vrut s-o ascundă, era foarte clar ce văzuse.

— Mă întreb, de ce nu te cred, oare? îi zâmbi, dar nu era un zâmbet amabil. Într-adevăr, îţi joci rolul foarte bine, o curtezană versată, talentată la seducţie, simulând uimitor de bine ceea nu eşti, o îmbujorată inocentă, dar din nefericire îţi pierzi timpul dezbrăcându-te atât de încet. Nu vei obţine niciun avantaj. O să am scrisorile alea şi încă repede, dacă ţii la rochia ta.

Chiar în timp ce el arunca această nu prea subtilă ameninţare că-i va rupe rochia de pe ea dacă nu se grăbea, ea se lovi cu şalele

de marginea mesei, ceea ce urmărise de la bun început. Claire îşi abandonă nasturii, întinzând pe furiş o mână de-a lungul suprafeţei netede a mesei, pipăind după obiectul pe care-l căuta.

— Trebuie să recunosc, e regretabil că eşti atât de neghiob, spuse ea imperturbabil, în vreme ce-şi strângea degetele în jurul prăzii. Ridicând pistolul pe care el îl lăsase neglijent pe masa din spatele ei, îi zâmbi în timp ce şi-l potrivi în mână. Dacă nu erai, n-aş fi fost nevoită să folosesc asta.

Rostind aceste vorbe, scoase iute pistolul la vedere, ţinându-l la nivelul mijlocului şi îndreptându-l direct către el.

Capitolul 8

— Ce dracu'…?

Pentru o clipă, Hugh încremeni ca lovit de trăsnet, holbându-se la pistolul său, ţinut acum hotărât de ambele ei mâini ce tremurau uşor, încleştate în jurul patului armei. Apoi, apropiindu-se periculos, o privi drept în faţă. Acei ochi cenuşii nu mai erau reci. Dimpotrivă,

luceau ca un argint topit în lumina felinarului. Inima lui Claire tresări când îşi dădu seama cât de mânios era.

Ei bine, şi ea era mânioasă.

— Nu te mişca, îl avertiză ea. Şi mâinile sus.

Crescând într-un cămin condus de un părinte care nu-şi iubise odraslele şi era din fire vicios şi corupt, şi care, în plus, primea dese vizite de la cei de-o teapă cu el, fusese obligată să îşi apere onoarea în multe ocazii cu orice armă avea la îndemână, astfel că ştia să folosească un pistol. Acei prieteni priviseră ca pe un sport încercarea de a se culca cu frumoasa fiică mijlocie a contelui de Wickham. Faptul că reuşise să-şi salveze virginitatea pentru noaptea nunţii era o dovadă a ingeniozităţii sale în momentele când se simţea încolţită.

Era într-un fel şi o ironie a sorţii, dacă se gândea la asta. Ceea ce, în mod evident, nu avea deloc chef să facă acum.

— A dracului femeie vicleană ce eşti, spuse el mormăind cuvintele.

Îşi ridică mâinile cu palmele în afară până când ajunseră la nivelul umerilor, dar în afară de asta, nu se mişcă şi ea îi fu recunoscătoare pentru asta.

— Un om inteligent şi-ar da seama fără îndoială că, în condiţiile date, nu e înţelept să

mă ocărăşti, observă ea gânditoare. Nu doresc în mod special să te împuşc, dar o să o fac dacă trebuie. Să îţi fie clar.

— S-au cam sfârşit demonstraţiile tale de inocentă, aşa-i? În cele din urmă, am ajuns la adevăr. De vreme ce sunt la mâna ta acum, în loc să fie invers, ai putea să-mi satisfaci curiozitatea şi să-mi spui unde sunt ascunse scrisorile. Claire se încruntă, exasperată:

— Ţi-am spus adevărul, bădăran fără minte: sunt Lady Claire Lynes şi nu ştiu nimic despre scrisorile tale. Dar nu mai contează dacă mă crezi sau nu. Aşa după cum ai precizat adineauri, sunt în avantaj acum şi o să faci ce îţi spun. Şi, dă-mi voie să te avertizez: dacă faci vreo mişcare bruscă, te împuşc.

Pistolul îi era aţintit neşovăitor spre piept. Claire era mândră de fermitatea mâinilor ei.

Apoi, el zâmbi. Lui Claire nu-i plăcu acel zâmbet.

— Poţi fi sigură că cea mai mică dorinţă a ta mi-a devenit poruncă, frumoasa mea însetată de sânge. Dar înainte de a te descotorosi de mine, aş vrea să ştiu cel puţin cum ai descoperit existenţa scrisorilor. Lord Archer a stat la taifas în pat, sau a fost cineva care te-a pus să le găseşti? Claire se uită la el:

— Depăşeşti toate limitele prostiei. Şi ţine

mâinile în sus. Acest avertisment emis pe o voce ascuţită veni pe când el dădea să-şi lase mâinile în jos. Îşi amintea prea bine cuţitul pe care-l avea la brâu. Fără îndoială că şi el îşi amintise.

— Întoarce-te. Şi ţine-ţi mâinile unde le pot vedea. El ridică din sprâncene:

— Intenţionezi să mă împuşti pe la spate? Mi se pare o acţiune cam lasă.

Claire îl privi mânioasă.

— Întoarce-te.

Spre uşurarea ei, el se întoarse. Pentru o scurtă clipă, îl privi fără să se mişte. Părul i se uscase acum; încă strălucea lucios şi negru ca blana de focă, dar şuviţele groase care-i ajungeau până aproape de umeri începeau a se încreţi într-un mod aproape dezarmant. Umerii îi erau încordaţi ca şi cum s-ar fi temut că are să apese pe trăgaci în orice moment. Pe neaşteptate, în minte îi apăru imaginea lor dezgoliţi, cu pielea ca mătasea acoperind muşchii contractaţi. Sub ei spatele i se îngusta în formă de trapez spre talie şi apoi îi apărură fesele mici şi rotunde, arătând a fi ferme la atingere. Dar ea nu avusese intenţia de a-l vedea gol; într-adevăr, închise repede ochii.

Refuză să se lase bântuită acum de astfel de imagini indecente. Prezentul, şi el în acest prezent îi ocupau suficient timpul.

Cămaşa lui albă atârna în afara

pantalonilor; îi acoperea corpul până la coapse. *Dar îşi amintea prea bine triunghiul de păr de pe pieptul lui, muşchii tari ai abdomenului şi mărimea surprinzătoare a celei mai intime părţi a corpului lui.*

Ah, Dumnezeule, nu voise să-şi amintească asta! Nu voise s-o observe. Nu voise s-o vadă. De ce, oare de ce i se fixase în minte?

Hotărâtă, alungă acest gând.

Picioarele lui erau lungi şi puternice, aşa cum stătea cu ele depărtate.

Muşchii coapselor erau groşi şi puternici. Sub pantaloni, putea vedea părul negru ce înăsprea pulpele sculptate de muşchi. *Picioarele lui erau păroase peste tot, chiar şi pe coapse.*

Termină, îşi spuse vehement. Nu îşi va aminti cum arăta dezbrăcat. Era ruşinos pentru o doamnă să poarte în minte astfel de amintiri. Mai rău, era desfrânare.

Nu-şi va permite să fie interesată de astfel de lucruri. Mai degrabă, *nu* era interesată de astfel de lucruri.

Nu era.

Şi ca să supravieţuiască acestei înfruntări, trebuia să continue cu ce începuse să facă.

Respirând adânc, Claire se concentră pe bărbatul din faţa ei. Bărbatul real şi îmbrăcat

din faţa ei. Stătea cu spatele lui lat spre ea, aşa că nu putea vedea ce face. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, se gândi ea. Cel puţin nu mai trebuia să-şi facă griji că el ghiceşte din expresia feţei vreunul din gândurile ei necuviincioase.

Fiind cu ochii în patru la orice mişcare bruscă, Claire păşi direct în spatele lui. Aflându-se atât de aproape, masivitatea lui era şi mai impresionantă. Dintr-o privire, văzu lăţimea spatelui, braţele vânjoase descoperite pentru că mânecile cămăşii alunecaseră de pe încheieturi, cu cât o depăşea în înălţime şi îşi înăbuşi emoţia. Dacă se întorcea spre ea, totul ar fi fost pierdut. Apoi, se scutură în sinea ei. Nu, dacă se întorcea spre ea, va face exact ce amenințase că va face: îl va împuşca.

Oare o va face?

Da, o va face.

— Nu te mişca, îl avertiză ea din nou, sperând că nu-şi va da seama din vocea ei cât de uscată îi devenise dintr-odată gura.

— Nici nu aş îndrăzni.

Înainte ca nervii ei surescitaţi la maximum să pună stăpânire pe ea, Claire îşi mută pistolul într-o mână şi o întinse pe cealaltă sub cămaşa lui, strecurându-şi-o până găsi plăseaua de argint rece a cuţitului. Îşi aminti că avea o vânătaie asemănătoare cu un castravete ca formă şi mărime, pe stânga, de-a

lungul coastelor. Vineţiu-închis cu margini spre galben, arăta a fi dureroasă. Fără să vrea, atingerea i se îndulci pe unde îşi aminti că e vânătaia. Ceea ce era ridicol, îşi spuse ea furioasă. Era gata să-l împuşte, şi cu toate astea, nu voia să-i producă durere?

Ei bine, încercă ea să împace şi capra, şi varza, o să-l împuşte doar dacă va fi nevoie.

Chiar aşa stând lucrurile, nu se putu abţine să nu simtă elasticitatea caldă a pielii lui, tăria muşchilor din jurul taliei, proeminenţa solidă a şoldurilor şi, când mâna ei îi atinse burta, fermitatea abdomenului şi mătasea ondulată a liniei părului ce, după cum văzuse mai înainte, îl despărţea în două.

Lărgindu-se apoi pentru a oferi un adăpost spectaculos acelui element masculin tot atât de impresionant.

Cu tot efortul de voinţă pe care-l făcu să nu se întâmple, acel gând i se ivi din nou în minte. Doamne Dumnezeule, oare de ce nu putea să-i iasă din cap imaginea vie a lui Hugh în toată splendoarea sa nudă? Era ea oare, aşa după cum se temuse mai adineauri, cu desăvârşire o destrăbălată?

De-acum, complet tulburată, Claire apucă cuţitul din locul unde se găsea şi îşi retrase mâna de sub cămaşa lui. Apoi se dădu complet înapoi din apropierea lui, retrăgându-se până când ajunse cu spatele la perete.

Nu se va mai gândi absolut niciodată la el gol.

Slavă cerului, stătea încă întors cu spatele la ea. Respiră adânc pentru o clipă, doar atât cât să alunge din minte acea amintire. Se consolă spunându-şi că o astfel de imagine făcea garantat impresie doar prin natura ei. Faptul că şi-o reamintea atât de puternic nu însemna că era destrăbălată. Dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul era pentru că văzuse atât de mult. Dacă se simţea înfierbântată, era pentru că era prea cald în cabină.

Nu era vreun alt motiv.

Masa era acum în stânga ei; respirând încă cu greutate, Claire puse cuţitul pe masă, apoi îşi puse din nou ambele mâini pe trăgaci.

Uşurată, constată că mâinile nu îi tremurau.

— Poţi să te întorci.

Vocea ei era aspră. Bineînţeles că el nici nu-şi putea închipui ce drum înjositor străbătuse mintea ei. Cu toate astea, pe când el făcu ce i se ceruse, era conştientă de valul fierbinte de stânjeneală.

— Iată-mă uşurat să mă aflu încă în viaţă.

Privirea lui se îndreptă spre pistol, apoi se ridică spre faţa ei. Slavă Domnului că era mult prea îngheţată ca să roşească, fuse primul ei gând atunci când ochii li se întâlniră.

Apoi, spre groaza ei, Claire avu impresia că el se amuza pe ascuns. Să fi ghicit cumva ce-i trecuse prin minte? Nu. Nu era posibil.

Nici măcar nu se gândea la o astfel de posibilitate. Dar simţi cum începe să roşească, deşi era udă până la piele şi îngheţată bocnă.

— Mărturisesc, m-ai făcut să mor de nerăbdare: când ţi-ai vârât mâna pe sub cămaşă, mă aşteptam să fiu, dacă nu omorât, măcar violat.

De necrezut, părea că o tachinează, şi chiar pe seama acelui subiect la care nu dorea deloc să-i stea mintea. Gândul supărător că putea glumi despre aşa ceva avu efectul îmbucurător de a-i linişti nervii. II privi lung, calm, şi stânjeneala îi dispăru.

— În locul tău, aş vorbi politicos, domnule. Încă încerc să mă decid ce să fac cu tine, iar insolenţa ar putea să încline balanţa.

El râse. O licărire bruscă îi încălzi privirea şi, în colţurile gurii îi apăru un zâmbet strâmb. Spre surprinderea ei, constată că arăta destul de atrăgător, apoi se corectă: destul de atrăgător pentru un tâlhar mizerabil şi ticălos.

— Te afli în faţa unei dileme, nu-i aşa? întrebă el pe un ton aproape compătimitor.

Oricum, nu se lăsa păcălită. Putea încerca să-i intre în graţii până când părăseau Canalul Mânecii şi se apropiau de Franţa; la urma

urmelor, încercase şi ea acelaşi lucru cu el. Dar nu-i mersese – şi fără îndoială că nici cu ea nu o să-i meargă. Mâinile se strânseră mai ferm pe mânerul pistolului în vreme ce îl urmărea precaută cum continua.

— Probabil că te întrebi: Ce să fac acum? Ai putea să mă împuşti, desigur, dar dacă o faci, ce urmează? O să fii tot în cabina asta, pe nava asta ce se află acum la o oarecare depărtare de ţărm. De dragul discuţiei, totuşi, să presupunem că mă împuşti şi stai în cabină până când nava acostează. Trebuie să descui uşa, să cobori de pe navă şi, cumva, să-ţi găseşti persoana de contact. Dar mai întâi, va trebui să ai de-a face cu James. Chiar dacă nu va auzi împuşcătura cu care mă vei trimite pe lumea cealaltă – şi are urechi ca de linx –, îşi va da seama că e ceva necurat la mijloc cu mult înainte ca tu să ieşi de aici şi va aştepta afară ca o ursoaică furioasă ce-şi apără puii, în cazul în care nu va găsi mai înainte ceva să spargă uşa. Te asigur că va fi furios la culme pentru că m-ai omorât, pot să te asigur, şi e destul de înclinat spre violenţă chiar şi când totul e în ordine, după cum probabil ştii de la cucuiul pe care-l ai pe cap. Dacă, printr-un miracol, vei reuşi să scapi de James, atunci va trebui să mai treci şi de căpitanul Dorsey şi de echipajul său. Şi apoi, bineînţeles, vei fi o englezoaică în Franţa, ceea ce e de presupus

că te va face prea puţin simpatizată în rândul majorităţii cetăţenilor. Şi în cele din urmă, dacă vei trece de toate aceste obstacole, va trebui totuşi să găseşti un mod de a intra în legătură cu omul tău de legătură, care deja, cel mai probabil, ţi-a pierdut complet urma.

Se uitară fix unul în ochii celuilalt. În afară de presupunerea lui Hugh că ea ar avea un om de legătură în Franţa, tot ce spusese era adevărat, îşi dădu seama Claire cu o furie crescândă. Dacă îl omora – ceea ce în orice caz nu dorea sincer să facă situaţia ei nu s-ar fi îmbunătăţit, ba chiar era posibil să se înrăutăţească. Amintindu-şi cum salivau după ea marinarii, îşi înăbuşi tulburarea.

Oricare ar fi fost păcatele acestui bărbat – şi erau destule şi diferite – măcar nu avea vreo intenţie s-o violeze.

— Ai scos bine în evidenţă câteva probleme – spuse ea păstrându-şi vocea calmă, deşi gândurile îi erau mânioase. Voi ţine cont de toate astea, poţi fi sigur. Să te ţin în viaţă pare a fi soluţia cea mai bună, cel puţin pentru moment, atâta vreme cât nu îmi vei face greutăţi.

Dintr-odată se auzi un ciocănit în uşă, făcându-i pe amândoi să tresară şi să se uite către usa ferecată. Sunetul era slab, abia se auzea.

— Ăsta trebuie să fie James, spuse Hugh,

care îşi mută privirea către ea şi zâmbi.

Claire simţi cum o cuprinde spaima ca o senzaţie de greaţă în gât. Inima îi tresăltă. Respiraţia i se înteţi. Îşi umezi, nervoasă, buzele, ce încă aveau un uşor gust de bere.

— Stăpâne Hugh!

Ciocănitul se auzi din nou, ceva mai insistent de data asta. Hugh ridică din sprâncene spre ea, într-o întrebare mută. Acum arăta de parcă se distra, ticălosul.

Ea se uită mânioasă spre el.

— Dacă vrei să rămâi în viaţă, vei face exact ce îţi spun, rosti ea într-o şoaptă apăsată, încropind pe loc un plan. Mergem către uşă, tu în faţa mea, şi o deschizi. Fără a-l lăsa pe omul tău să intre în cabină, îi spui că ţi-ai amintit de o situaţie urgentă ce necesită întoarcerea navei la ţărm. Atenţie, la ţărmul englezesc. El va transmite ordinul tău către căpitan, în timp ce eu şi cu tine rămânem aici. Când vom acosta, mă vei conduce la ţărm. Şi te avertizez: acest pistol va rămâne aţintit către inima ta în tot acest timp. Ca să apăs pe trăgaci nu îmi va trebui mai mult de o secundă.

Zâmbetul lui se lăţi şi dădu din cap către ea, pretinzând că e de acord, ceea ce avu efectul paradoxal de a o face pe Claire să fie şi mai îngrijorată decât până atunci.

— Un plan bun. Complimentele mele. Dar

este o împrejurare pe care ai uitat să o iei în considerare: asta nu e nava mea. Relaţia mea cu echipajul navei nu îmi oferă competenţa de a da ordine, şi să mă aştept să fiu ascultat. Te rog să observi uşa ferecată; desigur, va trebui să-ţi dai seama că dovedeşte o oarecare lipsă de încredere în intenţiile echipajului în legătură cu mine şi cei din preajma mea. Suntem în drum spre Franţa şi tare mă tem că acolo vom merge.

Claire îşi îngustă privirea. Era o înşelătorie – era aproape sigură de asta.

— O să facă după cum spui tu.

Vocea sună convinsă şi rece, dar privi pe furiş către uşă. După cum spusese el, era ferecată. Oare într-adevăr echipajul nu ar asculta de ordinele lui? Le dăduse suficient de nestingherit până acum, îşi amintea, şi fuseseră duse la bun sfârşit cu promptitudine, după câte văzuse ea. Cu toate astea, aşa cum subliniase, nu era căpitanul navei…

— Stăpâne Hugh!

Strigătul împreună cu ciocănitul în uşă se auzeau acum mult mai tare. Urmă un bombănit exasperat, al cărui ton era suficient de clar, deşi nu putuse înţelege cuvintele.

— Răspunde, şopti ea, simţindu-se ca pe jar: nu ştia ce să facă mai întâi. Orice ar fi făcut, probabil că s-ar fi ars.

— Stai blând, James că vin acum, strigă

el. Vocea lui coborî, devenind o şoaptă când îi spuse lui Claire: echipajul mă va asculta doar atâta timp cât îi convine şi ăsta-i adevărul. Să fii convinsă că nu o să jelească prea mult dacă vei apăsa pe trăgaci şi vei scăpa lumea de unul ca mine. Până la urmă, poate tu o să jeleşti, pentru că te vei trezi la cheremul lor. Ridică din umeri cu aparentă nepăsare. Dar pe de altă parte, o femeie cu… experienţa ta – din lipsă de alt cuvânt mai potrivit – în materie de bărbaţi, ai putea considera că să te culci cu tot echipajul nu ar fi peste puterile tale, dacă asta te va scăpa de pe navă în viaţă. Nu că aş crede că aşa va fi, bagă de seamă.

— Ticălosule, eu aş fi mai atent cu insultele, dacă m-aş afla faţă în faţă cu capătul ăsta al pistolului, răspunse ea încruntată.

— De fapt, după cum văd eu treaba, ai de ales: să ai de-a face cu mine sau cu echipajul vasului, continuă el zâmbind nevinovat spre ea. Alegerea îţi aparţine.

Capitolul 9

— Ah, coniac, spuse Hugh, luând sticla şi paharul din mâna lui James cu o sinceră recunoştinţă.

Dacă părerea lui despre echipajul

goeletei *Nadine* era corectă, ăsta era coniac franţuzesc din cel mai fin, pus deoparte dintr-o încărcătură de contrabandă transportată recent spre Marea Britanie.

— Ce-i de făcut?

Stând încă în coridor, James se încruntă la el întrebător în vreme ce Hugh bloca în continuare uşa întredeschisă. Puţin în spatele lui Hugh, la dreapta lui, mult prea atrăgătoarea lui prizonieră stătea cu propriul lui pistol aţintit către el, fără ca James să poată vedea, corpul i se mişca în ritmul navei şi privirea ca de vultur era ferm fixată pe el. O întrebare îi dădea târcoale: Oare ar apăsa pe trăgaci, dacă s-ar ajunge până acolo? Ar fi fost interesant de aflat.

— Sunt ocupat să interoghez prizoniera, spuse el îngustându-şi ochii către James. N-am nevoie de tine acum.

— Dar… protestă James înainte de a observa expresia de pe faţa lui Hugh. Ah, n-ai nevoie de mine acum.

— Exact.

Un picior subţire, desculţ îl înghionti pe James cu subînţeles. Era atentă, băgă el de seamă, să nu se apropie prea tare, deşi mişcarea aproape o făcu să-şi piardă echilibrul. Strâmbă din gură când o văzu cu coada ochiului cum se clătinase şi apoi îşi recăpătase echilibrul. Avertismentul nu prea

subtil privitor la ceea ce îl instruise în şoaptă să spună pe când îl însoţea spre uşă, nu era necesar. Îşi reamintea totul cu exactitate.

— Vreau să transmiţi din partea mea un mesaj căpitanului Dorsey, îi spuse el lui James. Spune-i că a intervenit ceva neprevăzut şi că îi cer să ne întoarcem în Marea Britanie. Atunci, voi da prizoniera jos de pe navă.

James holbă ochii. Pentru o clipă îl fixă pe Hugh fără să scoată o vorbă. Apoi, rânji şi îşi dădu ochii peste cap, înţelegând clar mesajul că nu trebuia să facă aşa ceva.

— Prea bine, stăpâne Hugh. O să-i spun căpitanului.

Vocea lui James era uşor inexpresivă. Dezaprobarea a ceea ce el ar fi numit „tevatura asta” i se putea citi clar pe faţă. Mă rog, Hugh spera ca răspunsul său se fie suficient de convingător pentru cineva care nu-i putea vedea expresia feţei.

— Bine, du-te atunci.

Hugh închise uşa, dar nu înainte ca James să-şi clatine capul dojenitor spre el.

— Foarte bine, spuse prizoniera lui spre Hugh care o privea. Trage zăvorul.

— Cu mare plăcere, dar după cum vezi, mi-e puţin cam greu să o fac.

Ridică sticla de coniac cu paharul adus de James ce stătea deasupra, cu fundul în sus.

— O să o ţin eu.

Păzindu-l ca şi cum s-ar fi aşteptat ca în orice moment să sară la ea, îşi luă mâna stângă de pe mânerul pistolului aducător de moarte şi o întinse spre el. Zâmbind uşor, el îi dădu sticla şi se întoarse să încuie uşa. Apoi, se uită spre ea.

— Şi acum ce urmează, o, tu cea preaputernică?

Ea îşi muscă buza inferioară, arătând nehotărâtă şi de asemenea destul de atrăgătoare, decise Hugh fără tragere de inimă. Era încruntată; ochii ei aurii erau întunecaţi de griji. Părul negru se uscase, era negru ca pana corbului şi eliberat din agrafele ce îl strânseseră mai înainte, revărsându-se în valuri bogate peste umeri şi pe spate până aproape de mijloc. Fiecare rotunjime delicioasă şi adâncitură a corpului ei era pregnant scoasă în evidenţă de rochia udă. Sfârcurile împungeau încă obraznic ţesătura de lână udă ce se lipise de pieptul ei.

Doar uitându-se la ele – la ea – simţi că i se întăreşte mădularul. Dumnezeule, cât de frumoasă era! Şi tânără – nu putea fi atât de tânără pe cât părea. Fu cât pe-aci să o întrebe câţi ani avea, dar se opri. Nu voia să ştie cu adevărat – şi probabil că ea ar fi minţit oricum, aşa după cum minţise despre totul. Intenţionat, se gândi la Lord Archer. Fără-ndoială că bătrânul ramolit fusese în al

nouălea cer să aibă o astfel de fată fără pereche în pat. Cum de se lăsase dus de nas de către o târfă ca să-i fie săltate hârtiile de o importanţă vitală pentru siguranţa ţării era uşor de explicat acum, când Hugh îşi făcuse o părere despre târfa în chestiune. Bătrânul aproape că putea fi iertat pentru scăparea asta. Era nevoie de un eunuc vlăguit ca să reziste unei astfel de fătuci – sau, adăugă el în grabă, de un bărbat cu voinţa lui de fier.

Spera.

— Vreau să întorci scaunul ăla cu faţa la perete şi să te aşezi.

Vocea era rece şi autoritară. Era evident că îi plăcea să fie stăpână pe situaţie. Din fericire, imaginea sărmanului Lord Archer îmbrobodit îi limpezise mintea lui Hugh. El avea cel puţin avantajul că ştia ce fel de scorpie trădătoare era, cugetă Hugh, mişcându-se în direcţia arătată de ea, şi nu-i păsa cum arată. Dacă n-ar fi fost aşa – şi ăsta era un gând ce nu-i făcea mare plăcere şi evident nu voia să stăruiască asupra lui – ar fi fost posibil să se facă de râs din cauza ei, la fel cum făcuse Archer.

Dar paza bună trece primejdia rea, după cum se spune.

Ea îl privea de cealaltă parte a mesei cum întorcea ascultător scaunul şi se aşeza cu faţa la perete. Cuţitul lui – pe care mai devreme ea

îl pusese pe masă după ce îl luase într-una dintre cele mai de neuitat experienţe pe care el le trăise în ultima vreme – era în mâna ei, desigur pentru a nu-l lăsa la îndemâna lui. Îl ţinea destul de neîndemânatic, ca şi când nu putea să-şi imagineze ce să facă cu el. Cealaltă mână era strânsă pe patul pistolului. Ţinută aşa, arma arăta a fi prea grea pentru ea. Părea că avea probleme în a o ţine nemişcată. Spera în treacăt că nu va apăsa pe trăgaci din greşeală, apoi alungă această posibilitate din minte ca pe ceva ce nu putea controla şi deci despre care nu-şi putea face griji.

Privirea îi alunecă spre masă. Pusese sticla în locul unde cu câteva clipe mai înainte era cuţitul. Lichidul de culoarea chihlimbarului se lovea îmbietor de sticla groasă pe când nava se balansa înainte şi înapoi ca un leagăn de copii. Culoarea lui în lumina felinarului îi reaminti de ochii ei: un auriu cald şi încărcat de mirajul a tot soiul de satisfacţii ale simţurilor.

Că tot veni vorba de satisfacţii ale simţurilor, mâna ce alunecase în jurul mijlocului în căutarea cuţitului era mică şi rece; n-ar fi trebuit să trezească în el dorinţa presantă de a-şi înfăşură degetele în jurul ei şi de a o conduce într-o direcţie mai intimă – dar o făcuse.

— Poţi să-mi torni o gură de coniac.

Ordinul ei era o întrerupere bine-venită de la o invazie fără veste a imaginilor erotice pe care, oricât ar fi încercat, nu le putea alunga. Îi luă o secundă sau două să-şi dea seama ce spusese ea, dar când o făcu, Hugh ridică din sprâncene. Doamnele nu beau coniac – dar desigur că ea nu era o doamnă. Demonstra doar cât de bine îşi jucase rolul, încât el fusese – chiar dacă numai pentru o clipă – surprins, când îşi ieşi din rolul asumat.

— Doar o gură? întrebă el.

Dacă se simţea cea mai mică notă de ironie în vocea lui, era îndreptată către el însuşi, deoarece oricât de necrezut i s-ar fi părut mai înainte, se dovedea a fi la fel de vulnerabil ca oricare alt bărbat faţă de influenţa tulburătoare a unei femei frumoase.

— Mi s-a uscat gâtul.

Se citea o nuanţă defensivă în tonul ei.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci e cam singura parte din tine care e astfel. Îşi menţinu vocea blândă în vreme ce destupă sticla şi îi turnă în pahar cât ceruse. Ridicându-şi privirea, întâlni ţeava neagră a pistolului ce îl aţintea fără încetare. În ciuda faptului că era o femeie tânără şi frumoasă cu un dulce aer feminin pe care părea a fi capabilă să-l expună şi să-l ascundă după placul inimii, ar fi fost prost să pună la îndoială faptul că l-ar fi împuşcat dacă şi când

i s-ar fi năzărit. Sunt nişte haine în desagii din dulapul ăla pe care le poţi folosi. Mă tem că nu-s haine femeieşti, dar măcar sunt uscate.

Arătă cu capul spre perete, în vreme ce-i împingea paharul. Ea se uită în acea direcţie, o scurtă abatere a privirii, după care se întoarse pentru a-l fixa cu neîncredere. Se vedea după expresia de pe chipul ei că posibilitatea de a scăpa de hainele ude o atrăgea.

Să o convingă să-şi lepede hainele de bunăvoie se potrivea mult mai bine cu scopul lui decât să o forţeze să se dezbrace. Nu era o zicală că prinzi mai multe muşte cu miere…?

— Sunt nişte ciorapi de lână, spuse el cu intenţia de a o ispiti. Şi o cămaşă, şi nişte pantaloni. Şi cred că e şi un prosop.

Toate obiectele menţionate erau ale lui James, care fusese mult mai grijuliu cu hainele lui decât Hugh. Tot ce avea el curat şi uscat era un schimb de lenjerie, asta dacă era norocos.

— M-aş fi gândit că vrei să mă simt inconfortabil.

În vreme ce vorbea, luă coniacul pe care i-l turnase el. Pentru o clipă, îl învârti în pahar, uitându-se la el de parcă se temea să nu fi fost botezat într-un chip necurat. Apoi, îl ridică la nas, îl mirosi bănuitoare şi bău.

Câteva clipe mai târziu, tuşi, se strâmbă

şi scoase un râgâit delicat. Punându-şi mâna la gură, se uită spre el. Expresia de stânjenealã era, socoti el, foarte bine jucată, într-adevăr.

— Nu neapărat, spuse el refuzând să admită chiar şi faţă de el însuşi că găsea fermecătoare reacţia ei la coniac. Ce vreau eu de la tine sunt scrisorile pe care le-ai furat de la Lord Archer, împreună cu numele celui care te-a pus să faci asta, numele bărbatului căruia urmează să-i dai scrisorile de îndată ce ajungi în Franţa şi numele oricui altcineva care te-a ajutat pe parcurs. Odată ce-mi dai toate astea, voi fi bucuros să-ţi fac vânt.

Dacă ultima afirmaţie nu era pe deplin sinceră, cel puţin ea n-avea de unde să ştie.

Îl privi cu răceală.

— Evident, ori eşti prost, ori eşti surd. Repet: nu ştiu nimic de scrisorile tale sau orice altceva. Apoi, pe un ton de avertizare, adăugă: Să nu te ridici sau să faci vreo mişcare bruscă.

— Credeam că am convenit deja că n-o să fac.

Vocea lui era aspră. Nu se aştepta ca ea să-i dea ce avea nevoie doar pentru că i-o ceruse, aşa încât răspunsul ei nu îl surprinsese. Cu toate astea, faptul că ea continua şarada asta chiar şi acum când era stăpână pe situaţie în toate privinţele, îl zgândărea ca un mic spin înfipt într-un ciorap

gros de lână.

Oare spunea adevărul? Pentru o clipă, posibilitatea i se ivi în cap. O studie şi o abandonă, pentru că era cu desăvârşire imposibil ca o femeie, în afară de cea pe care fusese trimis să o prindă, să fie exact pe acea plajă părăsită, în acea regiune slab populată de pe dealurile din Sussex, exact în toiul acelei nopţi.

Şansele erau atât de mici, încât nici nu merita să le calculeze. Dar faptul că această idee îi intră în cap într-o oarecare măsură… era îngrijorător. Era periculoasă într-adevăr, dacă şi el, care ştia perfect ce-i poate pielea, era în pericol de a cădea victimă minciunilor ei.

Chiar aşa, Lady Claire Lynes. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Dar să aleagă acea anume identitate ca pseudonim, ca să zicem aşa, ce însemna oare asta? Trebuie să însemne ceva. La fel ca prezenţa ei pe plajă, exista o foarte mică posibilitate ca alegerea unei false identităţi să fie o pură coincidenţă, dar el nu credea asta. Nu prea credea în coincidenţe.

O privi gânditor, încercând să descâlcească întreaga harababură din minte. Existau răspunsuri la întrebările lui, şi ea le deţinea. Cheia obţinerii a ceea ce voia el era să afle ce voia ea, cugetă el, şi să o momească

cu asta.

Se îndepărtă de el ducându-se spre perete, dar cu ochii – şi pistolul – aţintiţi spre el, până când îi ieşi din raza vizuală. Apoi Hugh cercetă atent scena de sub nasul lui: lambriul zgâriat, căruia lumina mişcătoare a lămpii îi domolise culoarea până la o tentă discretă; trei sferturi de masă, care era goală cu excepţia sticlei de coniac şi a paharului pe care îl golise; ceasul rotund în carcasa lui de alamă strălucitoare, fixat rezistent de raftul de deasupra mesei.

Era ora trei din noapte, observă el privind la ceas şi ascultându-i ticăitul împreună cu sunetul dulapului care se deschise în spatele lui. Rămâneau încă destule ore până când ajungeau la destinaţie, socoti el, chiar pe când un zgomot surd şi încet, urmat de un foşnet îi spuse că ea găsise desagii plini de haine. Apoi, nu se mai auzi nimic dinspre ea. Scârţâitul neîntrerupt al lemnului, ca şi plescăitul ritmic al valurilor ce se izbeau de carena vasului, împreună cu alte zgomote de fond făceau dificilă sarcina de a ghici ce făcea ea, doar ascultând.

— Nu te întoarce.

Asta auzi atunci când, instinctiv, îşi suci capul să vadă cam pe unde era.

— De ce nu?

Prefăcându-se nevinovat de îndată ce îşi

dădu seama că era pe punctul de a se schimba de haine, şi neputând rezista impulsului de a o tachina măcar puţin, în ciuda a tot ce ştia despre ea, îşi întinse gâtul ca şi cum ar fi voit să vadă mai bine. Din poziţia în care era ea acum, în faţa patului, cu uşa dulapului închisă şi cu un vraf din hainele lui James în mână, îi întâlni privirea ca de căprioară speriată. Apoi se încruntă la el.

— Pentru că aşa am spus eu, izbucni ea, îndreptând ameninţător pistolul spre el.

— Într-adevăr, un motiv excelent.

Uitându-se de la haine la chipul ei şi la pistol, îndeajuns de mulţumit, îşi întoarse privirea către perete.

Zâmbind în sinea lui, atent ca ea să nu îl vadă, se aşeză din nou în scaunul lui neconfortabil, cu privirea aparent fixată pe peretele din faţă şi se strădui cât putu mai bine să nu bage în seamă răzbunarea coastelor sale pentru mişcarea mai mult decât necugetată de mai devreme. Coniacul aştepta pe masă lângă cotul său. Se întinse după sticlă şi pahar, felicitându-se în acelaşi timp pentru isteţimea minţii sale care-şi dăduse seama că putea să se ocupe în mai multe feluri de această situaţie specială.

— Ce faci?

Vocea suna aproape speriată când el se mişcă din nou.

— Voiam să-mi torn nişte coniac. Ai ceva împotrivă?

Intenţionat, nu se întoarse să se uite la ea. Nu voia să o alarmeze – nu când lucrurile mergeau aproape aşa cum îşi dorea.

Ea scoase un sunet pe care el îl luă drept aprobarea că poate bea. Turnându-şi un pahar, luă o sorbitură, savurând cu reală recunoştinţă parfumul înţepător al coniacului şi tăria lichidului pe limbă. Simţi o şi mai mare recunoştinţă pentru suprafaţa lucioasă a ceasornicului, cugetă el pe când înghiţea. Îi arăta imaginea ei reflectată la fel de clar ca într-o oglindă, doar că în miniatură şi nuanţată în auriu.

O clipă mai târziu, privi cu interes cum se lupta cu ambele mâini la spate să-şi desfacă nasturii încă prinşi ai rochiei. Îi desfăcuse deja pe cei la care ajunsese uşor şi acum trebuia să se întindă mai mult. Uitându-se în spatele ei, văzu pistolul, aşezat la îndemână lângă ea, pe pat. Cuţitul era şi el acolo, ca şi hainele lui James, într-o grămadă neglijentă. Dacă voia, era sigur că ar fi ajuns la ea înainte să poată apuca vreo armă.

Pe de altă parte, mizase pe o carte norocoasă ce promitea, şi în afară de asta, dacă se mişca, ar fi pierdut perspectiva promiţătoare de a o privi în timp ce rămânea goală-puşcă în faţa ochilor lui circumspecţi,

dar încă recunoscători.

Capitolul 10

Când, în fine, Claire îşi desfăcu şi ultimul nasture, respiră uşurată. Uitându-se în fugă la Hugh, al cărui cap era uşor dat pe spate în vreme ce îşi turna coniac pe gât, dar care încă stătea pe scaun aşa cum îi poruncise ea, cu spatele complet întors, îşi eliberă braţele din ţesătura udă din lână fină şi apoi, uitându-se încă odată rapid spre Hugh, îşi împinse fusta în jos şi ieşi din ea.

Vasul se clătină, mişcarea era mult mai puternică decât până atunci. Şi stomacul ei se clătină odată cu vasul, ameninţând cu tot felul de urmări groaznice dacă mişcarea continua neîntrerupt. Fără a se putea opri, se clătină în laterală înainte de a se prinde de pat şi a-şi recăpăta echilibrul, apoi înghiţi de două ori rapid în încercarea de a-şi potoli revolta simţită în stomac, în afară de greaţa crescândă pe care era hotărâtă să nu o bage în seamă, nu putu să nu socotească brusca zguduire a navei drept un semn îmbucurător. Funcţionase şiretlicul ei? Oare nava se întorcea într-adevăr?

— Cum vom şti dacă ţi s-au adus la

îndeplinire ordinele?

Îi trecu prin cap că, aşa izolaţi cum erau, neputând vedea cerul şi marea, ca şi toate semnele naturii, era imposibil să fie sigură de traiectoria navei.

— Vrei să zici ordinele tale? se simţi o uşoară notă ironică în vocea lui.

— Bine, bine, ordinele mele. Cum putem şti dacă nava se întoarce în Marea Britanie?

— Fără-ndoială, o să aflăm când vom debarca.

Claire scoase în şoaptă un sunet nervos. Ştia că dinadins nu-i era de prea mare folos, – înainte de asta. El ridică uşor din umeri.

— Când se înapoiază James – şi se va înapoia –, n-ai decât să-l întrebi.

Claire îi aruncă o privire încruntată – bineînţeles, el era cu spatele –, apoi renunţă. Indiferent dacă se întorceau sau nu, pe moment nu mai putea face nimic. Mai bine s-ar fi gândit cum să se încălzească şi să se usuce.

Destul de ironic, acum când se descotorosise de rochia udă, îi era dintr-odată frig. I se făcu pielea de găină pe braţele goale şi o scuturară din nou frisoanele. Dacă ar fi fost nevoită să mai poarte hainele alea ude încă puţin, cugetă ea, s-ar fi trezit cu o aprindere de plămâni sau o altă boală gravă. Ceea ce constituia, desigur, o problemă doar

dacă ar fi scăpat cu viaţă din coşmarul ăsta.

— Ştii ceva, m-am gândit, poate că ajungem la o înţelegere tu şi cu mine, zise Hugh dintr-odată, făcând-o să tresară.

Privirea îi zbură spre el. Slavă Domnului, părea că nu se mişcase. Doar cu corsetul şi o cămăşuţă subţire peste care avea un jupon de muselină ud, era aproape goală. Se luptase cu şireturile corsetului care, fiind ude, se încurcaseră într-un nod care o scotea din sărite, şi acum, spre stupoarea ei, din cauza întreruperii neaşteptate, scăpase din mână capătul şiretului de care trăgea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea îmbufnată, aţintindu-l de data asta cu privirea, în vreme ce se întorcea la lupta cu şireturile recalcitrante ale corsetului.

— Presupun că ai fost plătită pentru scrisori. În loc să-ţi trădezi ţara – de-acum ţi-ai dat seama că asta faci, nu-i aşa? —, de ce să nu mi le vinzi mie? Sunt gata să-ţi plătesc oricât ţi s-a oferit pentru ele.

Descurcând, în sfârşit, nodul, Claire se luptă să-şi dea jos corsetul, când acuzaţia lui o împietri.

— Crezi că sunt o trădătoare? şuieră ea, în vreme ce corsetul îi căzu la picioare lângă rochie. Este oribil ce spui!

— E oribil ce faci. Vocea lui era realistă.

Nu putea să-i vadă expresia feţei, dar îşi dădu seama din tonul vocii că el credea într-adevăr ce spunea. Încruntându-şi sprâncenele, îi privi ceafa.

— Eşti prost ca noaptea, nu-i aşa? spuse ea cu dispreţ. Nu te poate convinge nimic că eu nu sunt acea persoană care tu crezi că sunt. Hai să-ţi explic situaţia încă odată: Ai făcut o confuzie. O greşeală, înţelegi? Dacă ţi-ar fi dat Dumnezeu minte cât unei găini, m-ai lăsa să plec şi ai începe să o cauţi pe adevărata domnişoară Towbridge. Ea are scrisorile tale, neghiobule, şi eu nu sunt ea!

— Să presupunem că-ţi ofer dublu faţă de ce ţi s-a dat?

Claire îl fixă neîncrezătoare. Îi veni în minte să-i zvârle cu ceva în capul ăla tare, dar nu avea nimic în afară de pistol şi cuţit şi nu le-ar fi pus pe niciuna la îndemâna lui decât dacă n-avea încotro. Ideea de a-i băga minţile în cap era foarte atrăgătoare, dar pe de altă parte, cugetă ea în timp ce-şi desfăcea şireturile jupei, probabil că n-ar fi mers. Să bagi minţile într-un buştean de lemn era imposibil. Singura consolare dacă l-ar fi pocnit era, probabil, să o facă să se simtă mai bine.

— Ei bine? întrebă el nerăbdător, când ea nu răspunse.

Îi aruncă o privire nimicitoare, ceea ce era în zadar, pentru că el nu o putea vedea –

dar era şi bine pentru că era dezbrăcată până la cămăşuţă, iar batistul ud se agăţase de sânii ei într-o manieră aproape obscenă, fiind ca şi transparent în celelalte locuri – şi respiră adânc.

— Totuşi, ce naiba e în scrisorile alea? întrebă ea exasperată.

După ce se asigură că el n-avea nicio intenţie să se întoarcă, îşi trase cămăşuţa peste cap şi o aruncă pe podea. Goală şi tremurând, îi aruncă încă o privire îngrijorată şi se întinse să ia prosopul. Dacă nu reuşea să se încălzească cât de repede, avea să moară îngheţată.

— E posibil să nu ştii?

Vocea lui era şi mai răguşită decât până atunci, şi ea îl privi bănuitoare. Privirea lui era încă fixată pe perete, stătea cu spatele solid şi neclintit spre ea, iar braţul şi mâna dreaptă înconjurând paharul gol se odihneau pe masă, la fel cum fusese şi ultima dată când verificase. Amintindu-şi valul fierbinte al dorinţei pe care-l văzuse în ochii lui, se întrebă cu un frison neaşteptat dacă numai faptul că se dezbrăca în spatele lui era suficient să-i îngroaşe astfel vocea.

Dar nutrirea unui astfel de gând nu servea la nimic şi să se lase pradă chiar şi celui mai neînsemnat sentiment de atracţie faţă de individ era nebunie curată, ba chiar

mai rău. În orice caz, o explicaţie mai plauzibilă putea fi găsită în sticla de la cotul lui, îşi spuse ea. Era goală, ca şi paharul. Dăduse pe gât tot conţinutul. Ea mai simţea încă gustul băuturii şi, cu toate că îi umezise gura uscată şi gâtul aşa cum îşi dorise, îi lăsase în urmă o senzaţie neplăcută de arsură. El băuse cu mult mai mult decât ea. Poate faptul că dăduse pe gât atâta coniac într-un timp aşa de scurt purta vina pentru asprimea bruscă a vocii.

Dacă exista şi o altă explicaţie, mai bine să nu o ştie.

— Scrisorile alea conţin informaţii care ar putea compromite serios eforturile Regatului de a câştiga războiul, continuă Hugh, apoi se opri şi-şi drese glasul.

Oprindu-se din operaţia de frecare energică cu prosopul a coapselor îngheţate pentru a face sângele să circule, Claire se uită din nou la el cu o privire bănuitoare. Nu se mişcase. Nimic nu se mişcase. Bineînţeles că era ridicolă. Tenace, îşi lăsă din nou ochii în jos şi se concentră pe uscarea atentă a pulpelor şi a picioarelor.

— Dacă francezii pun mâna pe ele, vor muri mulţi oameni nevinovaţi. Englezi nevinovaţi. Nu cred că vrei asta, nu-i aşa? Dă-mi voie să cumpăr scrisorile de la tine, răspunde-mi sincer la întrebări şi te poţi

îmbogăţi regeşte şi mai ales vei putea dormi noaptea ştiind că, până la urmă, ai rămas loială ţării tale.

Orice fel de gânduri despre el ca bărbat ispitit şi ademenitor fură măturate de un alt val de indignare când auzi această nouă afirmaţie că el o considera trădătoare, şi Claire fu recunoscătoare pentru această mică şansă. El nu era nimic altceva decât un porc prost şi încăpăţânat care putea să o omoare din greşeală. Asta era tot ce trebuia ea să ştie despre el. Pentru o clipă, pe când se îndrepta de spate cu prosopul în mână, se gândi să repete ceea ce de acum simţea că era aproape ca o incantaţie: „Ai prins persoana greşită, cap sec”.

Dar ştia că e în zadar. Nu avea să o creadă, indiferent de câte ori o spunea. Era destul de rău că o credea o târfă, şi pe deasupra şi mincinoasă, dar să-şi dea seama acum că o credea în stare să-şi trădeze şi ţara – era prea mult. Ştergându-şi părul cu prosopul, îl privi gânditoare.

Atâta vreme cât avea pistolul, el nu-i putea face nimic rău, oricât de mult l-ar fi înfuriat. Şi cu acest gând în minte, se hotărî că l-ar putea face să plătească puţin pentru toate chinurile la care fusese supusă.

— Aşa cum spui, poate că aş dori să rămân o englezoaică loială, spuse ea

mişcându-se spre capătul patului şi aruncând prosopul peste bara ce servea drept margine. Goală, încă tremurând, dar minunat de uscată acum, se întinse după cămaşa albă de olandă pe care o găsise în desagi şi şi-o trase peste cap. Era enormă, văzu ea, în timp ce-şi eliberă părul din guler şi îşi aranjă cămaşa pe corp, destul de lungă ca să-i ajungă până aproape de genunchi şi suficient de largă ca să o înfăşoare de vreo şase ori. Mânecile erau cu mult mai lungi decât mâinile ei şi începu să şi le suflece în timp ce continuă: Şi chiar presupunând că aşa vreau, fii atent, ai putea să mă convingi să dau ascultare târgului tău. Dar mai întâi, va trebui să-mi răspunzi la întrebări: Ce vrei să faci cu scrisorile? Şi dacă sunt atât de preţioase pentru Marea Britanie, cine eşti tu de ar trebui să ţi le dau ţie?

Cu ochii la spatele lui, văzu o abia perceptibilă relaxare a umerilor, ca şi când muşchii lui încordaţi începuseră să se liniştească.

— Admiţi că le ai, nu-i aşa?

Dacă muşchii se relaxaseră, nu acelaşi lucru se putea spune despre vocea lui: era cu siguranţă mai aspră decât înainte.

Ea râse, un mic sunet zeflemitor şi se aşeză pe pat să-şi tragă ciorapii. La fel ca şi cămaşa, erau uriaşi şi albi, dintr-o ţesătură groasă şi absolut obişnuită, ce făcu bietele ei

tălpi îngheţate să salte pe loc de nerăbdare.

— Nu admit nimic. Dar aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci cu scrisorile. Băgându-şi un picior în tunelul moale de lână pe care-l făcuse, îşi trase primul ciorap pe picior. Îi ajungea peste genunchi şi o încălzi atât de repede, că scoase un uşor oftat de plăcere. Eşti cumva un agent al guvernului britanic, trimis să le recupereze şi să aducă în faţa justiţiei pe oricine le-a furat? Sau eşti tu însuţi un tâlhar şi un hoţ care într-un fel a prins de veste despre ele şi vrei să le vinzi celui care oferă mai mult, dacă vei reuşi să pui mâna pe ele?

— Sunt gata să-ţi ofer mulţi bani pe ele. Să zicem, zece mii de lire.

Surprinsă de această sumă într-adevăr enormă, Claire îşi dădu seama peste o clipă că, de fapt, nu-i spusese absolut nimic.

— Impresionant, spuse ea, încercând să-şi facă un nod grosolan la ciorap chiar sub genunchi, pentru a-l fixa la locul lui.

— Ai fi deşteaptă dacă ai accepta oferta, fătuco!

Vocea lui suna acum ameninţător. Ea îl privi ridicând sprâncenele într-o exagerată îngrijorare, apoi se strâmbă pentru că îşi dădu seama că uitase din nou că n-o vede.

— Păi, dacă n-aş fi cea cu pistolul, mai că m-aş simţi atât de înfricoşată că aş da pe faţă

totul, spuse ea.

Aproape că începuse să se distreze, băgă ea de seamă trăgându-şi al doilea ciorap. În condiţiile date, îi făcea plăcere să-l zgândăre – negreşit cea mai mare plăcere pe care o avusese în această zi de coşmar.

— Te-ar tenta mai mulţi bani? Poţi să-mi spui o sumă, în limite rezonabile.

Era o notă subtilă de dispreţ în acea ofertă, uşoară, dar inconfundabilă. Îi reaminti exact cum o considera el, şi asta o făcu să i se urce sângele în cap.

Privind la spatele lui, pentru un moment spumegă de mânie în tăcere. Apoi, pe un ton intenţionat provocator, spuse:

— Mulţumesc, dar, până la urmă, cred că trebuie să refuz.

În acel moment, el se întoarse atât de brusc încât o făcu să sară în sus. Picioarele scaunului scoaseră un scârţâit strident, zgâriind podeaua.

Cu un icnet de surprindere, Claire aruncă pantalonii pe care abia îi luase în mână şi apucă pistolul, ridicându-se de pe pat şi îndreptând pistolul spre el într-o serie de mişcări iuţi dar prea puţin graţioase. Puţin îi păsa dacă arăta atât ridicolă, cât şi indecentă în cămaşa uriaşă ce o acoperea până la genunchi şi în ciorapii calzi de lână înnodaţi jos. Îi păsa doar că între ei stătea o armă.

— Nu te mişca, ordonă ea cu o voce care, spre mâhnirea ei, sunase puţin piţigăiat.

El era aşezat pe scaun, deşi acum scaunul era întors aproape complet, aşa încât stătea cu faţa la ea. Se sprijinea cu o mână de tăblia mesei, iar picioarele desfăcute stăteau bine înfipte în faţa lui. Arăta de parcă se pregătea să sară spre ea, pentru a-i smulge pistolul. Expresia feţei întărea această impresie. O fixa cu privirea, cu fălcile încordate şi gura strânsă într-o linie mânioasă.

Într-un cuvânt, arăta ameninţător. Oare era bărbatul despre care acum câteva minute crezuse că nu o va răni? Acum arăta gata, doritor şi capabil să o strângă de gât până când o va omorî, gândi ea, în vreme ce pulsul începuse să i se accelereze. Deşi acum se încălzise – într-o oarecare măsură – amândouă mâinile care strângeau patul armei începură să tremure. Îşi stăpâni fiorul aşa după cum, spera ea, îşi stăpâni şi expresia alarmată ce-i apăruse imediat pe chip: printr-un efort imens de voinţă.

— Dacă nu banii te-au făcut să intri în această nebunie, atunci ce a fost? Evident că cineva te-a pus să faci asta. Cine? Un iubit? Cineva în afară de Archer – cineva cu care te vedeai pe ascuns? Cineva mai tânăr, fără-ndoială. Un emigrant politic, poate? O faci pentru el? Cine e?

Claire îl privi. Omul era neclintit şi asta o înnebunea.

— Nu te poţi aştepta să-ţi spun toate secretele mele, nu-i aşa? spuse ea cu graţie.

Ochii lui scânteiară. Claire abia se abţinu să nu dea un pas înapoi. Slavă Domnului pentru pistol, gândi ea, strângându-l şi mai tare. Să-l simtă greu şi solid în mâini îi dădea încredere.

— Oricine ar fi, se foloseşte de tine. Vocea lui suna dur. O privea neabătut în faţă. Gândeşte-te, Sophy: dacă îi păsa câtuşi de puţin de tine, te-ar fi expus la aşa o primejdie? îţi spun chiar acum, niciun bărbat n-ar lăsa-o pe femeia pe care o iubeşte să rişte ce rişti tu acum. Dar te poţi salva încă – spune-mi unde ai ascuns scrisorile.

Era momentul să termine odată farsa asta idioată, îşi spuse Claire, înainte de a-l provoca să ţâşnească spre ea, ceea ce părea că e gata să facă. Cu toate acestea, prefera sincer să nu trebuiască să-l împuşte. Nu că dacă i-ar fi spus – încă odată! — că făcuse o confuzie ar fi ajutat în vreun fel. Era ferm hotărât să nu o creadă, orice s-ar fi întâmplat.

— N-am ascuns scrisorile nicăieri, spuse ea obosită. Nu le-am văzut niciodată. Am pierdut deja socoteala de câte ori ţi-am spus asta până acum, ai făcut o confuzie: sunt Lady Claire Lynes, nu domnişoara Towbridge, şi

nici Sophy.

Pentru o clipă, el o privi doar, fără să vorbească. Apoi ochii i se întunecară ca oţelul şi gura i se subţie şi mai mult.

— Destul, spuse el. Scaunul scârţâi pe podea în vreme ce el se ridică brusc. Răbdarea mea e pe sfârşite. Nu mai joc jocuri de-astea stupide cu tine. Dacă-ţi cunoşti interesul, o să-mi spui adevărul.

— Stai pe loc.

Inima prinse să îi bată mai repede în piept până când o auzi galopând ca un cal fugar. Mâinile i se strânseră pe pistol şi ochii i se măriră. El era înalt şi solid, şi arăta primejdios, expresia lui i-ar fi stat bine chiar şi diavolului, şi în ciuda oricărui efort de a nu-i permite aşa ceva, o speria; dinspre el parcă veneau valuri de duşmănie.

Râse răutăcios şi zeflemitor şi înaintă spre ea.

— Rămâi acolo, îl avertiză ea, intrând în panică, aţintind pistolul către el ca şi cum voia să se ferească, chiar pe când începu să se retragă. O să trag. Mă jur că o să o fac.

Doamne Dumnezeule, nu avea de gând să se oprească. Ce să facă? Din cauza prostiei ei, se găsea acum exact în situaţia de care se temea cel mai mult. Îşi strânse degetele în jurul trăgaciului, ezitând. Respiraţia i se acceleră. Palmele erau umede.

— Atunci, împuşcă-mă, spuse el cu privirea aţintită într-a ei şi continuând să înainteze încet, cu paşi mici.

Dându-se înapoi până când picioarele i se lipiră de rama de lemn a patului, nu mai avea unde să se ducă. Claire ridică piedica pistolului într-un impuls de frică ameţitoare şi disperare. Va trebui să-l împuşte…

În ultima clipă, în vreme ce el se afla înfricoşător de aproape, în loc să-i ocheasc pieptul, lăsă pistolul jos cam înspre genunchiul lui stâng. Apoi scrâşni din dinţi şi închise ochii.

Capitolul 11

În cele din urmă, Claire nu putu să o facă. Nu putu să apese pe trăgaci. Ideea de a-l găuri, chiar şi doar în genunchi, îi provocă greaţă şi se simţi ameţită. Sau poate reacţia stomacului la imaginea sângeroasă ce îi apăru pe loc în minte era cauzată cel puţin în parte de furtuna de pe mare – nu era sigură. Tot ce ştia era că gândul la trupul lui musculos împroşcând sânge îi făcea rău.

O mână o prinse de mijloc şi pistolul îi fu luat fără jenă din mână.

— Nu!

Îşi deschise ochii, încleştă degetele, dar reacţia ei era prea târzie. Pistolul era pierdut. Ar fi trebuit să se îndepărteze iute de el, dar nu putea; patul era în spate, marginea lui apăsând-o puternic pe partea din spate a picioarelor, iar el era în faţă, la câţiva centimetri de ea, blocând-o cu pistolul, aflat acum în mâna lui. Trebui să-şi lase mult capul pe spate ca să-l privească în ochi. Văzu că erau din nou cenuşii, de neclintit, dar fără întunecimea dată de mânie. Cu toate astea, pe când îl fixa cu privirea, inima îi bătu mai tare şi gura i se uscă – de frică, se încredinţă ea, refuzând până şi ideea unei alte posibilităţi. Frica, desigur, era predominantă: se întorsese roata şi răzbunarea venise.

— Acum ce mai ai de zis, scorpie? întrebă el, cu un ton mult prea amabil, ecou la întrebarea ce îi apăruse în minte.

Mâna stângă îi eliberă talia şi o luă de bărbie, ţinând-o cu degete calde şi puternice ca să-i cerceteze faţa, în timp ce se apropie şi mai tare. Era atât de aproape, încât sânii ei goi sub cămaşa subţire îi atingeau pieptul, în doar un simplu contact superficial. Spre oroarea ei, simţi reacţia sfârcurilor care i se întăriseră. Dintr-odată, se înfioră, la fel cum se simţise atunci când o scosese din mare. Când se mişcă – o reacţie reflexă la o astfel de apropiere nedorită – picioarele ei goale

atinseră ţesătura moale a pantalonilor săi şi remarcă pe loc piciorul musculos. Încercă să facă un pas înapoi, să stea mai departe de el, dar cu patul în spate şi mâna lui pe bărbia ei, era imposibil. Speriată şi stânjenită şi înfiorător de conştientă de reacţia absolut jenantă şi nepotrivită a corpului ei, luptă să nu arate nimic din ce simţea. Pentru a-şi stăpâni slăbiciunea, îşi strânse mâinile goale în pumni şi îi întâlni privirea împietrită când se aplecă asupra ei ca un războinic victorios.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

Era mândră de fermitatea rece a vocii ei.

— N-ai apăsat pe trăgaci. Când Claire nu răspunse, ci doar îl privi, gura i se strâmbă într-un zâmbet sardonic. Fii atentă, dacă continui tot aşa, o să mă faci să cred că mă placi.

Auzind asta, ochii lui Claire se îngustară. O lua în zeflemea, ştia asta, dar remarca era puţin prea aproape de adevăr pentru liniştea ei.

— Spre deosebire de tine, mie nu-mi place violenţa.

— Sau ai suficientă minte pentru a-ţi apăra propriul interes.

Nota sardonică îi reapăru în voce.

— Şi asta, spuse ea, uşurată să audă o explicaţie atât de clară pentru nereuşita acţiune de a-l împuşca. Dacă n-ar fi fost atât

de ameţită de apropierea lui, s-ar fi gândit şi ea la asta. La urma urmei, era perfect adevărat. Aşa după cum ai subliniat mai devreme, dacă trebuie să aleg între a avea de-a face cu tine sau cu echipajul navei, te aleg pe tine.

— Foarte măgulitor din partea ta.

Degetul lui mare se mişca într-un fel de mângâiere pe sub bărbia ei. Privirea îi alunecă spre gura ei, unde zăbovi. Văzându-l cum se holbează la buzele ei, Claire îşi dădu seama că inima îi bătea din nou cu putere – şi de data asta reacţia n-avea legătură cu frica. O ului gândul că faţa lui uscăţivă şi aspră era atrăgătoare într-un fel ce n-avea legătură cu frumuseţea. Un fel pe care nu-l putea descrie – sau nu dorea să-l descrie altfel decât admiţând faţă de ea însăşi că avea de-a face cu faptul că era atât de viril. Apropierea lui o ardea, sânii ei atingându-i pieptul, iar genunchii – picioarele. Dintr-odată se încălzise peste tot, îi era mult mai cald decât îi fusese toată noaptea, mai cald decât îşi putea aminti că îi fusese vreodată.

— Eu n-aş fi prea măgulită. Făcu un efort, dar vocea suna caustic în încercarea de a acoperi efectul pe care-l avea asupra ei. E ca şi cum aş fi avut de ales între un cuib întreg de vipere sau numai una. Singura diferenţă este în cantitatea de otravă.

El se uită la ea.

— Uneori, în cantitate corectă şi în condiţii potrivite, otrava poate avea un efect binefăcător pentru cel care o primeşte.

Era o licărire în adâncurile acum argintii care o făcu să-şi piardă răsuflarea. Aprinse un soi de foc adânc în trupul ei, ce o ruşina şi în acelaşi timp o excita. Nu putea şi nu voia să se lase atrasă de el, cugetă ea, când îşi dădu seama, îngrozită, că degetele de la picioare i se strângeau în ciorapii cei călduroşi din cu totul alte motive decât frigul. Dar trupul ei năbădăios nu o asculta.

Coborându-şi pleoapele, încercă să-şi elibereze bărbia din mâna lui, speriată dintr-odată la gândul că el ar putea să-i citească în ochi sentimentele. El deja o considera târfă; iar ea nu voia să-i ofere şi dovada.

— Dă-mi drumul!

— Încă nu.

Zâmbea uşor, văzu ea cu o rapidă căutătură în sus, printre gene. Simţise oare ce efect avea asupra ei? Gândul era insuportabil de umilitor. În plus, ideea că asta îl făcea să zâmbească, o umilea şi mai tare.

— Ai fost prea îndrăzneaţă, fătuco, şi acum tragi ponoasele.

Orice zâmbet dispăruse; buzele lui abia dacă erau uşor arcuite. Când privirea îi atinse gura lungă şi bine definită, ea se surprinse

întrebându-se cum ar fi să o simtă peste gura ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Am spus să-mi dai drumul. Îngrozită de ea însăşi, încercă să-şi alunge din minte acele imagini vinovate ca şi când ar fi fost limbi de flăcări şerpuind dintr-un foc violent într-o fâneaţă. Dar era deja prea târziu. Privirile li se întâlniră. El clătină din cap spre ea aproape tachinând-o şi degetul lui mare reîncepu să o mângâie uşor pe sub bărbie. Claire simţi această atingere până în vârful degetelor deja chircite. Buzele i se deschiseră aproape fără să vrea. Ochii lui străluciră şi se aplecă spre ea.

Ea se sperie dându-şi seama că voia să o sărute. Respira atât de agitat de parcă alergase kilometri întregi şi îşi ridică ambele mâini, neajutorată, punându-le în jurul mâinii ce îi prinsese bărbia. Încercă din nou să se elibereze, dar strădania ei era cel puţin lipsită de entuziasm, iar el o ţinea practic fără vreun efort. Apoi, vrând din toată inima să se ferească sau să lupte, să ţipe sau să reacţioneze cumva, se trezi paralizată de propria dorinţă crescândă. Spre groaza ei, îşi dădu seama că voia ca el să o sărute. Stătu absolut nemişcată – dacă nu punea la socoteală, ca să fie cinstită faţă de ea însăşi, un neaşteptat tremur care spera să fie doar interior – în timp ce el îi atinse buzele într-un

sărut.

Închise ochii şi scoase un mic geamăt. Buzele lui erau ferme şi calde, mişcându-se peste ale ei cu o blândă fervoare ce o făcu să se piardă cu firea. Limba îi atinse buzele, apoi i se strecură în gură, iar fiorul ce apăruse în stomac se năpusti precum un foc sălbatic spre coapse şi sâni, stârnind o vibraţie dureroasă cum nu mai simţise până atunci. Avea un uşor gust de coniac şi dintr-odată îi plăcu acest gust. Îi plăcea cum limba lui îi aluneca peste dinţi, felul în care îi umplea gura înainte de a se retrage aţâţător, felul în care îi atingea limba. Îi plăcea tot ce făcea cu ea.

David nu o sărutase niciodată aşa. Nimeni nu o sărutase vreodată aşa. Habar n-avea că există astfel de săruturi undeva în lumea asta. Pricepând dintr-odată că doar din pură întâmplare dăduse peste ceva după care trupul ei tânjea de ani întregi, Claire se simţi asemenea celei mai neînsemnate şi sfioase fete care, fără veste, fusese invitată la dans.

Brusc, el îşi înălţă capul, întrerupând sărutul. Claire se agăţă de mâna lui protestând, fără a-şi da seama că îi înfipsese unghiile în carne. Pleoapele i se zbătură şi îşi deschise ochii. Buzele ei erau încă desfăcute, încă umede de la sărutul lui. Doamne, Dumnezeule, voia mai mult!

Privirea i se îndreptă spre ea, atingându-i

gura, obrajii pe care-i simţea îmbujoraţi şi în sfârşit îi întâlni ochii uimiţi.

— Sophy, porumbiţa mea dulce, ai putea încerca să mă săruţi şi tu.

Sophy. Numele o aduse la realitate de parcă primise o cărămidă între ochi. O trata ca pe cea mai mare târfă, îşi dădu ea seama, pentru că o credea exact o târfă. Mai exact, târfa boşorogului de Lord Archer. Şi nu avea cum să-l facă să creadă altceva – se purta precum o târfă. O inundau valuri de umilinţă, aproape la fel de intense precum fusese dorinţa simţită cu câteva clipe în urmă. Dându-şi seama cum o insultase, umilinţa i se preschimbă într-o clipită în furie clocotitoare.

— Trebuia să te fi împuşcat, spuse Claire, lăsându-se pradă furiei, cel mai puţin primejdioasă dintre senzaţiile ce o cotropiseră, şi folosind-o ca să-i poată înfrunta privirea.

El râse. Apoi o ciupi de bărbie, aproape prietenos, şi spre regretul şi în acelaşi timp şi uşurarea ei, îi dădu drumul. Îşi mută privirea. Cu o mână, ridică pistolul, ochi aproape neglijent piciorul patului şi chiar în momentul în care Claire gemu de groază, trase.

În loc de explozia pentru care instinctiv se pregătise, tot ce se auzi fu un ţăcănit metalic.

Apăsă încă odată şi încă odată. Clic, clic.

Ea îl privi şi, pentru o clipă, uită de sărut. În ochii lui se citea batjocura.

— Nu era încărcat!

— Nu era, admise el.

Cu mişcări leneşe, aruncă pistolul pe pat şi îşi puse mâinile în şolduri. Claire încercă să înţeleagă ce se petrecuse. Pe măsură ce înţelegea implicaţiile, o invadă sentimentul că fusese înşelată.

— Ştiai că nu era încărcat!

— Ştiam din momentul în care l-am descărcat imediat după ce te-am urmat în cabină. Am lăsat pistolul în barcă atunci când am sărit după tine, dar cu toate astea s-a udat după cum am descoperit când l-am verificat. Vreau să-l curăţ şi să-l las să se usuce. Sper să nu se fi stricat de tot.

— Puteai să mi-l iei în orice moment.

— Puteam.

— Atunci de ce… de ce…?

Nu-şi găsea cuvintele. Îl privi.

— Te distrai atât de bine, spuse el cu un surâs înnebunitor ce o făcu să vrea să-l lovească. Va trebui să mă ierţi dacă admit că a fost destul de distractiv să te privesc ţinând fiara la distanţă.

— Eşti cel mai josnic porc.

Claire era furioasă, mai supărată decât îşi amintea să fi fost în viaţa ei, atât de furioasă încât nu-i mai păsa cine ţinea prizonier pe

cine. Retrăgându-şi mâinile, se trase într-o parte şi se îndepărtă de el într-o mişcare încărcată de mânie. De data asta, nici măcar nu încercă să o oprească. Cu capul înălţat şi cu spatele drept de parcă ar fi înghiţit un băţ, Claire se îndepărtă cât îi permitea masa şi se întoarse să-l privească, sprijinindu-se de ea şi prinzându-se de marginea îngustă cu ambele mâini.

Adevărul este că acel zâmbet înnebunitor era mai vizibil acum, când el o măsura din priviri, încet şi intenţionat, din cap până în picioare. Dintr-odată, se simţi stânjenită de cât de necuviincioase erau veşmintele ei. Batistul din care era făcută cămaşa era atât de fin încât era aproape transparent, în special datorită lejerităţii, ca şi efectelor felinarului. Privind în jos, Claire îşi dădu seama că poate vedea forma de picătură a sânilor ce se mişcau sub ţesătura subţire în timp ce respira. Sfârcurile erau inconfundabile: mici bobiţe tari ce ieşeau în evidenţă prin batist. Faţă de această umilinţă, faptul că acea cămaşă se sfârşea cu câţiva centimetri deasupra genunchilor şi ciorapii erau chiar sub ei, lăsându-i genunchii şi o mare parte a coapselor dezgolite, îşi pierduse întru câtva din importanţă. Încrucişându-şi braţele pe piept, scuturându-şi părul înspre partea din faţă, reuşi să-şi asigure o acoperire minimă

pentru cele mai îndrăzneţe părţi ale corpului. Dar realitatea că veşmintele ei subţiri o lăsau aproape dezbrăcată nu dispăruse.

Bineînţeles că el nu era destul de manierat încât să n-o privească. Dar de fapt nu era nici pe departe un domn, îşi reaminti Claire. O supuse unei examinări lente şi amănunţite şi, în timp ce-şi întoarse privirea şi o întâlni pe a ei, ea se uită la el cu înverşunare. El îi făcu o mică reverenţă, în bătaie de joc.

— Cât se poate de încântător, spuse el.

Claire strânse din buze.

— Aş fi recunoscătoare dacă mi-ai arunca o pătură.

Din vocea ei răzbătea o atitudine demnă. Privi semnificativ dincolo de el, spre pat.

— Chiar ai fi, porumbiţa mea? După cum am mai spus, dorinţa ta e lege pentru mine. Chiar şi când nu mă ameninţi cu pistolul.

Se întoarse, trase pătura de pe pat, o împături şi traversă cabina să i-o dea cu un gest ostentativ.

Să-l privească în ochi era dificil, dar refuză să nu o facă. Zâmbea spre ea într-un mod atât de răutăcios, încât îi reaminti într-o clipă singurul lucru din toată lumea asta la care nu voia să se gândească: acel sărut ce-i tulburase sufletul. Ridicând bărbia şi sperând din tot sufletul să nu roşească, îi luă pătura

din mâini cu un mic semn de mulţumire şi se înfăşură rapid în metri întregi de lână aspră şi cenuşie, ca un cadavru în giulgiu.

— Câţi ani ai? întrebă el brusc, fără vreo urmă de zâmbet.

Arăta serios şi ridurile de sub ochi şi gură se adânciră dintr-odată.

— Am douăzeci şi unu de ani. Claire îşi dădu cu o mână părul spre spate. Acum că era înfăşurată în pătură, se simţea mult mai în siguranţă. Nemaivorbind că ameninţarea violului nu o mai tulbura, cel puţin în ce-l privea. O lăsase să se îndepărteze din îmbrăţişare fără a o împiedica şi îi dăduse pătura atunci când i-o ceruse. Orice ar fi fost el – şi se putea gândi la o întreagă listă de atribute prea puţin măgulitoare – nu era un violator.

— Puţin cam tânără pentru acest joc, nu ţi se pare? Se ghemui lângă grămada de haine ude pe care le aruncase pe jos. Se întâmplă ca iubitul tău să-ţi fi spus că spionajul se pedepseşte cu moartea?

Claire scutură cu dispreţ capul:

— Nu se poate vorbi cu tine, nu-i aşa?

— Aş putea să te ajut dacă-mi spui adevărul.

Singurul răspuns din partea lui Claire fu un sunet de exasperare. El începu să întoarcă rochia pe dos, examinându-i fiecare cusătură.

Apoi făcu la fel cu juponul şi, în final, cu corsetul şi cămaşa. După un moment de uimire, pricepu că el căuta preţioasele lui scrisori prin veşmintele ei, şi exasperarea se transformă în iritare. Ţinându-se de pătură, privea fără să vorbească. Mâinile lui păreau întunecate în contrast cu ţesătura delicată a cămăşii ei; degetele erau lungi şi puternice, aşa cum ştia din experienţă că erau, atunci când trăgea de partea rigidă a corsetului. Dintr-odată, priveliştea lenjeriei ei intime în mâinile lui umplu paharul. Ameţită, stânjenită, Claire se întoarse cu spatele şi se trezi privind la ceas.

Era aproape patru dimineaţa. Ar fi trebuit să fie extenuată. Ceea ce şi era, acum dacă stătea să se gândească. Nu că îi folosea la ceva să ştie cât de obosită era. Trebuia să rămână trează şi atentă, pregătită să înfrunte orice ar fi aşteptat-o. Cu toate astea, nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore. În dimineaţa de ieri, se trezise înainte de şapte pentru a putea pleca devreme la drum. Băuse ceai şi luase o îmbucătură de brioşă şi apoi urcase în trăsură fără a avea nici cea mai mică idee de ceea ce îi va aduce acea zi.

Nici în cele mai nebune fantezii nu ar fi putut să-şi imagineze ce o păştea. Încă părea un coşmar din care cu siguranţă trebuia să se trezească în curând.

Ceea ce-l făcea pe Hugh să fie… ce? Demonul care-i bântuia visele?

Măcar să fi fost aşa. Măcar dacă s-ar trezi brusc, iar el şi cabina şi tot restul ar dispărea într-o clipită.

Fireşte, ce dorinţe deşarte.

Spre neplăcerea ei, Claire observă că şi dacă se uita la ceas, tot putea vedea exact scena căreia dinadins îi întorsese spatele. O vedea mică şi aurie, dar tot observa cum Hugh stătea ghemuit pe duşumea, trecându-şi degetele prin dantela delicată care-i tivea cămaşa.

Doar o secundă sau două îi trebuiră până când îşi dădu seama, dar când o făcu, rămase cu gura căscată de surpriză. Îşi aminti clar cum se dezbrăcase în spatele lui, şi bănuia că el cumva o observase.

Se uita. Prin ceas.

— Ticălosule! şuieră ea.

El îşi ridică privirea, văzu la ce se uita ea şi sări sprinten în picioare.

— Nemernicule!

Se întoarse, în vreme ce el se apropie de ea, se sprijini de marginea mesei şi îl privi. Înfăşurată în pătură, cu părul negru acum aproape uscat fluturându-i în valuri dezordonate în jurul feţei şi pe spate până la talie, desculţă, cu ochii numai flăcări, probabil că arăta exact ca o scorpie, aşa cum o numise

el. Ceea ce i se potrivea de minune, pentru că aşa se şi simţea, ca o scorpie certăreaţă.

— M-ai urmărit tot timpul!

El se opri în faţa ei, cu mâinile în şolduri, uitându-se la ea cu o expresie gânditoare. Era cu mult mai înalt şi mai masiv decât ea, întunecat şi arătând primejdios aşa cum stătea la doar câţiva centimetri de ea, dar Claire descoperi că nu-i mai era nicidecum frică de el.

— A fost chiar un spectacol drăguţ, spuse el cu un zâmbet vag. Complimentele mele.

Claire văzu roşu în faţa ochilor. Degetele i se înfipseră adânc în lâna aspră a păturii. Faptul că o văzuse când se dezbrăcase şi se uscase cu prosopul o făcu să dorească să-i scoată ochii. Fusese goală; numai camerista o văzuse într-o aşa ipostază de completă goliciune. Chiar şi cu David, când venea în patul ei, purta o cămaşă de noapte. Nici prin gând nu-i trecuse să-l lase să o vadă goală, şi nici el nu dăduse vreun semn că ar vrea aşa ceva. Faptul că bărbatul ăsta, străinul ăsta care o răpise, o lovise şi o ameninţase o văzuse dezbrăcată era atât de înjositor, că voia să moară – sau să ucidă. Pe el, mai precis.

— Cum îndrăzneşti? spuse ea cu o voce joasă, aproape guturală.

— Ei hai, lasă! Se încruntă, dintr-odată nervos. Această culme a purităţii feciorelnice

e foarte bine jucată, dar e o pierdere de timp.

Mişcându-se, ajunse deodată în faţa ei, atât de aproape, încât mâinile încrucişate peste sâni sub pătură, îi atinseră pieptul, îşi puse mâinile pe braţele ei, prinzându-le lejer prin lâna groasă şi privind-o drept în ochi.

Ea îi întoarse privirea. Îşi luă ochii de la ea şi zâmbi strâmb.

— Eşti o bucăţică bună, o ambiţioasă într-adevăr. Am putea colabora extraordinar, tu şi cu mine. Dacă o faci pentru amor, porumbiţa mea, hai să-ţi spun că poţi găsi dragostea în multe locuri. De exemplu, ai putea-o găsi la mine.

Mâinile i se strânseră mai tare pe braţele ei şi îşi aplecă capul, intenţionând să o sărute din nou. De data asta, Claire nu mai putea să-l lase. Chiar pe când gura lui o atingea pe a ei, scoase un sunet furios – şi încleştându-şi mâna în pumn, îl lovi cât putu de tare în coaste.

Capitolul 12

Durea al dracului. Pentru câteva clipe, după ce încasă lovitura, Hugh văzu stele verzi. Gemu, îndoindu-se de mijloc şi clătinându-se înapoi, cu mâinile pe locul lovit. Iuţit de legănatul navei, se opri la pat şi se prăbuşi pe

el. Scrâşnind din dinţi, întinzându-se cât era de lung pe salteaua mucegăită care era neacoperită, acum că ea era învelită în tot ce fusese oferit în materie de lenjerie de pat, îşi închise ochii şi aşteptă să-i treacă durerea.

Când în sfârşit deschise ochii, se trezi privindu-şi duşmanul răzbunător, care la rându-i se holba la el. Se ţinea cu o mână de patul de sus pentru echilibru, iar cealaltă era strânsă pe pătura cenuşie. Îi acoperea rotunjimile mai bine decât oricare costum purtat vreodată de un oaspete cu conştiinţa încărcată la un bal mascat de la Covent Garden. Părul ei negru se revărsa în valuri ondulate peste umeri. Ochii parcă erau doi dubloni de aur şi cam de aceeaşi culoare. Părea îngrijorată – şi era încântătoare. Atât de frumoasă, încât Hugh gemu din nou şi închise ochii.

Data viitoare când o să mai cadă de pe cal, ar face mai bine să ţină seama de avertizarea cerească.

— Eşti bine?

Având în vedere că abia ce îi dăduse un pumn în coaste, era aproape amuzant. Desigur, în condiţii normale, să încaseze un pumn în coaste de la o mână atât de delicată ca a ei, nici măcar nu l-ar fi încetinit. Dar acum coastele erau călcâiul lui Ahile pentru el. Îl consola într-o oarecare măsură că până şi

eroii legendari fuseseră doborâţi de lovituri inoportune în punctul lor slab. Dar nu prea mult.

Deschise din nou ochii.

— Nu, la naiba! Nu sunt deloc bine!

Era iritat să se audă respirând cu greutate printre vorbe. Din fericire, nava se clătina în faţă şi în spate ca un porc într-o cocină, însoţită de un amestec de scârţâieli şi mugete. Astfel, spera ca ea să nu audă şuieratul scos la fiecare respiraţie înceată şi grijulie.

— N-am vrut să te rănesc cu adevărat.

Din păcate pentru reuşita acestei scuze, se simţea o uşoară dar inconfundabilă notă de uimire în vocea ei pe când îşi luă privirea de pe chipul lui, îndreptând-o spre locul unde el încă îşi apăsa palma pe coaste. Suna foarte impresionată de ea însăşi, asemenea unui junior care reuşise să-l doboare la pământ, cu o singură lovitură, pe marele campion de box Gentleman Jackson.

Era foarte ridicol, dar fusese atins în mândria masculină. Deşi recunoştea că e o dovadă de vanitate prostească, totuşi nu putea suporta să o lase să creadă că în mod normal o femeiuşcă ar putea să-l doboare.

— Mi-am rănit coastele cu puţin timp în urmă, căzând de pe cal.

Cuvintele-i ieşiră chinuit, printre dinţi. Se

dispreţuia pentru nevoia de a se explica – şi încă îl durea.

— Oricine ia o căzătură din când în când, spuse ea, părând să-l compătimească.

Hugh o privi pe ascuns. Nu avea de gând să îi spună că, de obicei, călărea aşa cum respira: fără efort. Îi trecu prin minte atunci că voia să o impresioneze şi nu prea îi plăcea vestea asta.

Până să o cunoască, se considerase un profesionist desăvârşit: eficient, lipsit de emoţii când era necesar, dedicat trup şi suflet misiunii. Ea îl făcuse să pună la îndoială totul despre el şi asta nu-i plăcea absolut deloc.

Până acum, reuşise să obţină tot atâtea informaţii de la ea câtă apă ar fi scos din piatră seacă. În timp ce ea… ea înlătura bariera de detaşare cu care el se înconjura, atunci când era în misiune, bucată cu bucată.

— Să chem pe cineva? Pe James? întrebă ea, privind către uşă.

Pe Hugh îl enerva să-i urmărească privirea care se îndreptase spre uşa ferecată. Nu era nevoie de multă imaginaţie să-şi închipuie câteva feluri în care femeiuşcă asta de trei ori afurisită ar fi putut să profite de invaliditatea lui temporară. De exemplu, putea să alerge spre uşă, să o descuie şi să se ascundă undeva, pe navă. Putea să sară în apă. Putea să-i înşface cuţitul şi să-i taie gâtul.

Putea…

La dracu’! Cine ştie ce ar fi putut să facă? Acum era momentul ca el să împiedice eventuale astfel de acţiuni. Întinzându-se spre ea, apucă mâna care ţinea strâns pătura şi smuci. Tare.

— Ah!

Cu un icnet de surprindere, se rostogoli peste el. În scopul de a-şi proteja atât coastele încă în suferinţă, cât şi pentru a o aduce exact unde voia, o prinse de mijloc cu mâna liberă înainte de a ateriza şi o învârti deasupra şoldurilor sale, aşa încât ateriză în spaţiul dintre el şi perete. Acum, ca să plece de-acolo, trebuia să sară peste el.

Ateriză într-un amalgam de păr fluturând, pătură şi picioare dezvelite. Picioare lungi, zvelte, foarte bine proporţionate, aşa cum observase deja, care se opreau în nişte ciorapi enormi de lână ce erau acum coborâţi până la glezne, abia acoperindu-le împreună cu tălpile. Ciorapii lui James nu fuseseră niciodată atât de onoraţi de purtătorul lor, cugetă Hugh începând să simtă o scânteiere în sinea sa, şi jură să-i spună omului său de încredere, dacă avea să se ivească ocazia. Picioarele ei transformaseră acei ciorapi simpli în cel mai ispititor veşmânt. Încă le admira – în acelaşi timp urându-se pentru că era atât de slab în faţa farmecelor ei – când,

bâjbâind după pătura în care să se înfăşoare din nou, îl lovi iar peste coaste.

— Dumnezeule mare! strigă el.

Apucându-se iar de coaste cu reînnoită râvnă, Hugh se gândi că merita asta. Dacă nu s-ar fi uitat atât de atent la picioarele ei, n-ar fi fost atât de grăbită să şi le acopere.

— Nu te mişca, spuse el fixând-o cu o privire care, spera el, era aducătoare de moarte dacă nu se supunea.

Ea încă se lupta cu pătura neascultătoare, încercând să o tragă în jos aşa încât să acopere fiecare centimetru de piele goală. Auzindu-l, îşi ridică privirea. Întâlnind-o pe a lui, ochii i se măriră şi rămase nemişcată.

Bine, gândi el. În sfârşit, a făcut-o să înţeleagă. Când fu satisfăcut că ea nici măcar nu se gândea să se mişte din nou, îşi închise ochii şi se relaxă încercând să-şi recapete forţele.

— Îmi pare rău că te-am lovit, dar nu trebuia să te uiţi la mine prin ceas, spuse ea cu o voce slabă, dar aspră, după câteva minute de linişte.

Până atunci, cea mai mare parte a durerii trecuse şi Hugh respira mai mult sau mai puţin normal. Îşi deschise ochii, aruncându-i o privire bănuitoare. Dacă ăsta era un joc pe care-l jucau amândoi, un joc cu mize mari, un joc în care învingătorul ia totul, trebuia să

recunoască faptul că era mai bună decât el. Buna-cuviinţă scandalizată nu era de obicei un sentiment exprimat de femeile ambiţioase pe care le cunoştea, şi care de-a lungul anilor fuseseră destule la număr.

— Îmi cer iertare dacă te-am jignit, spuse el foarte politicos.

Se uită la el, bănuitoare:

— Nu-ţi pare câtuşi de puţin rău şi ştii asta.

— Ei, să ştii că greşeşti. Crede-mă, îmi pare într-adevăr rău.

— Numai pentru că te-am lovit în coaste.

— Ai ghicit.

Vocea lui era gravă – prea gravă, credea el – dar părea că ea nu observase amuzamentul crescând ce se ascundea în vorbele lui. Uitându-se cum se încrunta la el, se simţi dintr-odată, în mod absurd, mutat din nava putrezită în salonul unei ducese.

Privirea îi alunecă şi ajunse să se uite la scândurile închise la culoare ale patului de deasupra, cam la douăzeci de centimetri de capul lui, şi observă în treacăt că era prăfuit şi plin de pânze de păianjen. Încruntându-se, se întrebă care era posibilitatea ca o târfă să-l impresioneze într-atât.

Dacă nu ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, mai că ar fi crezut că înnăscuta ei atitudine plină de demnitate era adevărată. Că farmecul

ei era real. Că povestea ei – prea ridicolă să fie măcar pe departe posibilă – era adevărată.

Să se fi înşelat?

Nu apăsase pe trăgaci, scrisorile nu erau nicăieri asupra ei sau în veşminte, şi nu sărutase ca vreo târfă din cele pe care el le sărutase la viaţa lui. Sărutase ca o tânără inocentă.

Dacă juca teatru, atunci doamna Siddons ar fi făcut bine să-şi păzească titlul.

Pe de altă parte ea – sau Sophy Towbridge, în cazul în care nu erau una şi aceeaşi persoană – reuşise să-i semene îndoiala în minte. Balanţa identităţii se putea înclina în oricare din părţi.

Dar aici venea argumentul hotărâtor: fata cu chip de Venus care încă îl privea cu o nelinişte crescândă în ochii ei mari şi nevinovaţi fusese la locul de întâlnire, la timpul convenit. Punctul de întâlnire aranjat de reţeaua secretă a agenţilor lui Boney din Marea Britanie – omologul său – pentru a o preda pe Sophy Towbridge, şi informaţiile pe care le deţinea ea, în mâinile francezilor.

Dacă ea nu era Sophy Towbridge, atunci ce făcea pe plaja aia? Şi, pe cale de consecinţă, unde era Sophy Towbridge? Nu se putea ca femeia să dispară pur şi simplu în neant.

Aici era punctul unde se împotmolea.

Pentru a o crede pe seducătoarea care-i stătea alături, trebuia să creadă că existau două femei, dintre care una dispăruse fără urmă în timp ce cealaltă se întâmplase să se găsească la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Sigur că da!

Capul îi spunea: Aşa ceva nu se poate. Simţurile, care erau bineînţeles înceţoşate din cauza apăsării calde şi delicate de lângă el, a ochilor ei mari şi aurii cu genele fluturânde ce îl priveau şi a curbei rozalii a buzelor care erau desfăcute în timp ce respira, spuseră: E posibil.

Prevăzător, se puse în gardă. Nu-şi putea permite să fie bătaia de joc a unei actriţe experimentate, cu faţă de înger şi corp de nimfă. Prea multe erau în joc. Şi nu numai pentru el însuşi. Şi pentru alţi agenţi britanici din Franţa şi, cel mai important, pentru Regat.

— Unde ai ascuns scrisorile? întrebă el pe un ton de conversaţie, ridicându-şi privirea spre ea. Ea stătea pe o parte, privindu-l, cu capul rezemat pe singura pernă de pe pat, o chestie prăfuită şi plină de cocoloaşe, cu obrazul cuibărit pe mâna mică şi pătura înfăşurată protector în jurul ei.

Când îi puse întrebarea, o simţi cum se crispează. Privirea tăioasă pe care i-o aruncă strălucea aurie şi plină de furie.

— Unde n-o să le găseşti niciodată, spuse

ea cu dulceaţă în glas.

„Ei, da, asta a fost genial”, hotărî el, mutându-şi din nou atenţia spre scândurile împăienjenite şi cugetând. Exact asta ar fi spus dacă era cine susţinea că este – o nevinovată acuzată pe nedrept, care habar n-avea de gravitatea situaţiei în care se găsea. Tonul tăios demonstra clar că nu se temea de el. Sophy Towbridge poate că nu ştia cine era el, dar ar fi putut să presupună destul de corect şi ar fi fost speriată de moarte, aşa cum şi trebuia să fie. Pe de altă parte, răspunsul ăsta scurt şi impertinent putea foarte bine să fie unul dat de Sophy Towbridge dacă ar fi fost al dracului de vinovată, cu sânge-rece, isteaţă aşa cum târfele nu prea erau şi încercând cu disperare să îl convingă că era nevinovată.

— De fapt, n-am scrisorile alea ridicole ale tale, spuse ea pe un ton bosumflat când el nu răspunse. Pentru simplul motiv că nu sunt Sophy Towbridge. Numele meu este Claire.

Claire.

— Asta-mi spui într-una, îngeraşule, spuse el sec, măsurând-o din ochi.

Îi întâlni privirea fără să clipească, iar el fu cât pe ce să jure că nu era nicio umbră de înşelătorie pe faţa ei.

— Pentru că tot sper să-ţi intre-n cap. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că în capetele seci intră prea puţine.

Trebui să zâmbească auzind asta – să fie insultat de o prizonieră care, pe deasupra, stătea şi în pat cu el adăuga un nou capitol în analele carierei sale – şi văzând că zâmbeşte, îşi îngustă ochii, privindu-l.

— Mă bucur că asta te amuză, din păcate pe mine nu.

— Trebuia să te fi gândit Ia asta înainte de a te fi apucat de spionaj.

Scoase un sunet nedesluşit de furie. Dintr-odată, conştient de ce putea urma, se întoarse într-o parte, neîndemânatic pentru că îşi proteja coastele, şi o prinse de mâini – strânse în pumni aşa cum ştiuse că erau – prin pătura aspră.

— Na-a! o avertiză el, clătinând capul.

— Laşule, răspunse ea.

— La naiba, mare dreptate ai.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar nu mai spuse nimic. Privind-o, observă cât de frântă părea: pleoapele coborâseră obosite ca şi când abia mai puteau suporta greutatea genelor şi avea cearcăne vineţii sub ochi. Era foarte palidă, cu pielea aproape transparentă, mai palidă decât fusese ultima dată când se uitase la ea. Chiar pe când observa toate astea, ea se mişcă uşor – patul era îngust şi avea foarte puţin spaţiu – şi el deveni brusc conştient de greutatea ei caldă şi moale care îl apăsa. Sâni, abdomen, coapse – recunoscu

instinctiv fiecare punct de contact, şi corpul lui răspunse la fel.

Apăru şi întrebarea: Oare făcea toate astea cu bună ştiinţă?

Dădu drumul pumnilor şi se întoarse din nou pe spate, atent la scândura prăfuită de deasupra sa, încruntându-se ca şi cum l-ar fi putut ajuta să înţeleagă problema. Întâi de toate era soldat, iar ţara sa era angajată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, în ultimii zece ani, prin campanii duse peste tot, din Africa în Spania, luptase contra monstrului francez, punându-şi ţara mai presus de orice. Nu pusese niciodată la îndoială un ordin. Nepăsarea lui nesăbuită faţă de propria siguranţă – rapoartele o numeau bravură, dar era uşor să fii curajos când intrai în război nefiind sigur că voiai să ieşi viu din el –, la care se adăuga norocul de a scăpa mereu de nenorociri ca prin urechile acului, cu sarcina îndeplinită, îi făcuse pe superiorii săi să depindă de el în executarea misiunilor ce deveniseră din ce în ce mai dificile pe măsură ce treceau anii. Actuala lui misiune din Franţa era un act de mare risc şi suprem curaj, vitală pentru interesele ţării sale.

Ea – Sophy Towbridge – putea duce întreaga operaţiune de râpă. I se ordonase să o ucidă.

Nu dăduse niciodată greş în executarea

unui ordin, chiar şi când nu era de acord cu el, ceea se întâmplase în câteva rânduri. Şi, desigur, Hildebrand ştia asta. Câteodată, Hugh bănuia că Hildebrand ştia mai multe despre el decât era neapărat necesar. Informaţiile lui Hildebrand – despre o parte din trecutul lui – îl făcuseră pe şeful spionilor să-l trimită pe Hugh după Sophy Towbridge. Dar Hildebrand nu ştia totul despre el. Altminteri, nu l-ar fi însărcinat să omoare o femeie.

Nu, se corectă el, fusese însărcinat să omoare un trădător. Faptul că acel trădător se dovedise a fi o femeie era – sau ar fi trebuit să fie – neesenţial.

În principiu, Hugh era total de acord cu dictonul că trădătorii merită să moară.

Dar acest trădător abia dacă era mai mare decât o fetişcană. Era şi dulce, şi obraznică – şi frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. Deşi şovăia în a recunoaşte acest lucru, o găsea mai mult decât încântătoare.

Mânios, Hugh încercă să se imagineze omorând-o. Nu putea.

Dar avea ordinele lui. Se obligase să le aducă la îndeplinire cu succes, iar ordinele lui erau că Sophy Towbridge trebuia să moară.

Întrebarea suna aşa: Târfa asta care se cuibărise atât de comod lângă el era Sophy Towbridge? Sau nu era?

Nici măcar Solomon nu se confruntase cu o decizie atât de grea.

Capitolul 13

Mişcându-se încă foarte atent, Hugh se mută aşa încât să stea într-o parte, înfruntând subiectul dilemei sale. Sprijinindu-şi capul pe o mână, se uită la ea gânditor. Îi întâlni privirea, puţin îngrijorată, dar fără să trădeze o frică prea mare şi din nou se gândi că Sophy Towbridge ar fi ştiut destule pentru a-i fi frică de el. Căutând în ochii ei cel mai mic semn de frică sau de vinovăţie, observă dus pe gânduri că auriul limpede al irisului ei era de fapt format din nuanţe de auriu şi maro şi cenuşiu, mai degrabă ca o carapace de ţestoasă, cu un inel întunecat la exterior. Aşezaţi uşor oblic pe sub gene lungi şi curbate, erau ochii unei femei care cu siguranţă frânsese inimi încă din leagăn. Oare inocenţa lor să fie o prefăcătorie?

Ar fi fost uşor să-i lase să-l influenţeze. Ajunsese exact la primul său gând – erau ochi de sirenă.

Era pe punctul să se lase dus de nas de un cântec de sirenă?

— Sunt mâzgălită pe nas de te holbezi aşa

la mine?

Luat uşor prin surprindere de această întrerupere obraznică a consideraţiilor lui serioase, Hugh aproape că zâmbi. Nu, părea că nu se teme de el într-un mod serios, ceea ce vorbea de la sine. Reacţionând fără să gândească, îşi ridică o mână şi o atinse cu un deget ce-i urmărea conturul părţii în chestiune a feţei. Ea îşi încreţi nasul. Încântător.

Oare să-l ducă de nas? Era posibil. Drace, totul era posibil. Se temea foarte tare că era pe punctul de a-şi pierde judecata sănătoasă de care era atât de mândru, din cauza ei.

— De fapt, parcă îţi iese o bubiţă.

— Ah, nu! Nu-i adevărat!

Mâna i se duse rapid spre nas.

De data asta, Hugh chiar zâmbi. Era o ameninţare pentru Regat – şi era îngrijorată că-i iese o bubiţă pe nas? Începu să şovăie. Ea îşi lăsă mâna jos, se uită urât la el, dându-şi seama că o tachinase – apoi brusc îi apăru un zâmbet şmecheresc şi ispititor ce-i desenă gropiţe în obraji.

Chiar dacă era Sophy Towbridge, cugetă el, conştient că era pe punctul de a fi complet vrăjit de acel zâmbet strălucitor, avea ea oare vreo idee cât de mortale erau urmările în acest joc de-adevăratelea?

Dinadins, îşi aminti că nu conta dacă ştia sau nu. Dacă era Sophy Towbridge, ordinele

lui spuneau că trebuia să moară.

— Ar trebui să zâmbeşti mai des, spuse ea.

Vorbele care veniseră din senin şi fuseseră rostite pe un ton vag dezaprobator, îl făcură să se uite chiorâş.

— Ar trebui? întrebă el încercând cu disperare să menţină un oarecare echilibru.

Apropierea ei – şi zâmbetul, şi tinereţea, şi frumuseţea, şi aproape oricare alt blestemat de lucru de-al ei – se temea că îi umbrea obiectivitatea.

— Te face să arăţi mai tânăr.

— Am treizeci şi unu de ani.

Tonul lui era defensiv, ca şi când i-ar fi păsat dacă ea l-ar fi crezut mai bătrân decât era şi, auzindu-se, îi veni să-şi tragă una. Era în pericol să-şi piardă judecata sănătoasă? Ha! Oricare observator nepărtinitor ar fi putut trage concluzia că deja îşi pierduse judecata sănătoasă, complet, definitiv şi irevocabil.

— Adevărat? Atunci eşti cu zece ani mai mare decât mine.

— Hmm.

Dacă răspunsul lui era mai puţin decât încurajator, asta se întâmpla deoarece încerca din răsputeri să-şi revină. Nu putea să accepte ce îi spuneau simţurile despre ea, pentru că nu se mai putea baza pe aceste simţuri, ameţite de făptura ei, atingerea ei, mirosul ei.

Trebuia să rămână obiectiv, să cântărească, să cugete.

Era dificil totuşi, cu ea sprijinindu-se de el cu tot corpul; chiar şi prin bariera deloc neimportantă a păturii aspre, putea simţi forma, moliciunea, căldura corpului ei. Se întinse puţin, ca o pisică, şi îi putu simţi fermitatea sânilor apăsaţi de pieptul lui şi mai jos, dulcea curbură a taliei şi rotunjimea moale a şoldurilor şi a coapselor. Senzaţia îl făcea să se excite. Strânse din dinţi, făcând un efort de a lupta împotriva ei.

Oare ştia ce-i făcea? îi căută din nou ochii – îl privea aproape somnoroasă, fără vreo aparentă reţinere pe faţă – şi era gata să jure că nu ştia.

Încruntându-se prudent acum, întinse mâna să-i aşeze o şuviţă rebelă, vârând-o la loc, după ureche. Sub degete îl simţi ca o mătase încâlcită.

Clipi către el.

— Ştii, poţi fi chiar foarte drăguţ.

— Crezi?

Era aproape fascinat de reacţia pe care o avea faţă de ea. Ori ea era complet inocentă, ori el era la fel de sensibil la farmecele feminine ca şi cel mai necopt dintre puştani.

— Hmm, când nu încerci să bagi spaima în mine.

— Asta încerc să fac?

— Aşa cred.

Se străduia să-şi menţină scepticismul, dar nu era uşor. O privi intens, dar părea complet nevinovată dacă era să o acuze de manipulare. Oricine ar fi fost, Sophy Towbridge sau Lady Claire Lynes, aşa cum pretindea ea, ar fi trebuit să-i fie frică de el. La urma urmei, el era cel care o capturase, iar ea era prizoniera lui. Era complet la cheremul lui şi putea face orice, absolut orice, orice voia cu ea, căci nu era nimeni care să i se împotrivească. Dar dacă îşi dădea seama de asta, nu o arăta.

— Şi am reuşit?

— Mmm. Acum, nu prea mult.

De data asta, gura abia dacă i se mişca, dar ochii îi zâmbeau într-un fel care, spre iritarea lui, îi făcea inima să bată mai repede. Îl bătu gândul să-i pună inocenţa la încercare într-un fel categoric, fără vorbe, şi pe măsură ce cugeta, gândul aproape îl copleşi. Când o sărutase mai devreme, era complet trează şi atentă. Acum era practic adormită în braţele lui, tihnită şi cu mult mai vulnerabilă şi pasibilă să-şi dezvăluie adevărata personalitate.

Oho! Se trase în sus brusc, înainte ca tentaţia să pună complet stăpânire pe el. În aceste condiţii, cel mai rău lucru pe care-l putea face era să o sărute.

Că tot venise vorba despre întunecarea judecăţii…

— Ar trebui să-ţi fie frică de mine, spuse el pe un ton mai aspru, privirea mişcându-i-se neliniştită pe faţa ei. Eşti nesăbuită dacă nu ţi-e frică de mine.

— Atunci probabil că sunt nesăbuită.

Îl privi pentru o clipă, cu ochii aproape închişi, somnoroasă, cu gura moale şi delicios curbată. Aproape din proprie voinţă, mâna i se întinse şi îi mângâie obrazul catifelat. Pielea era extrem de netedă, făcându-l să se gândească la petalele unui trandafir, un trandafir alb, tivit cu roz, şi era caldă. Atât de caldă.

Hugh se gândi că înţelegea asta. La rândul lui, şi lui i se părea că se sufocă de căldură.

— Eşti cea mai frumoasă creatură pe care mi-a fost dat să o văd în viaţa mea, spuse el, dându-şi seama că e pe cale să facă o greşeală de proporţii probabil epocale, dar neputând să se oprească.

Degetul lui mare îi atinse uşor colţul gurii şi, încă somnoroasă, ea îi zâmbi. Se aplecă şi o sărută. Pur şi simplu. În momentul în care îşi dădu seama ce făcea, era deja prea târziu. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi respiraţia îi era şuierătoare şi rapidă, era atât de excitat şi fierbinte şi înfometat de ea, încât îşi dădea

toată silinţa să nu o întoarcă pe spate acolo şi atunci, şi să-şi reverse preaplinul dorinţei între picioarele ei cu o sălbăticie ce aducea mai mult cu un animal decât cu un om.

Îl opri însă inocenţa gurii ei.

Era un bărbat în toată firea, un bărbat căruia îi plăceau femeile, şi pe care acestea îl găseau atrăgător. Se culcase cu atâtea reprezentante ale sexului slab că le pierduse de mult şirul. Ştia cum arată o femeie înrobită de pasiune, cum strigă, cum sărută.

Nu astfel.

Deşi în majoritatea timpului reuşea să uite, fusese născut şi crescut ca un gentleman. Acea educaţie depărtată îi dădu puterea de care avea nevoie pentru a-şi lua gura de pe a ei de îndată ce îşi dădu seama de lipsa ei de experienţă. Se felicită pentru autocontrol, atâta cât era. Dar acum, mâinile ei erau împreunate pe cămaşa lui, ceea ce, presupuse el ridicându-şi capul, îi oferea exact scuza necesară pentru a nu se smulge din pat şi a se îndepărta de ea.

Adevărul era că nu voia să se îndepărteze de pat şi de ea. Recunoscu asta faţă de el însuşi exact pe când ea îşi deschise ochii şi îl privi ca şi când tocmai zărise o rază de soare după săptămâni întregi de ploi. Era neexperimentată – ştia asta la fel cum îşi ştia propriul nume. Dar ştia cu aceeaşi certitudine

că era pregătită.

— Hugh? murmură ea, degetele strângându-i-se pe cămaşă.

Doar de chemarea asta avea nevoie. Singura chemare căreia nu-i putea rezista.

Pentru că prima atingere a buzelor sale pe ale ei îl aprinsese. Nu protestase, nici măcar nu încercase să-şi întoarcă vreun pic capul. În loc de asta, îşi întorsese faţa spre el cu un mic oftat şi părea că îşi doreşte sărutul. Buzele ei erau moi şi tremurânde şi se deschiseră uşor pentru el. În vreme ce ochii i se închiseră şi îşi strecură limba în gura ei, vâlvătaia care-l mistuia se transformă într-un incendiu în toată regula. Îi găsise limba, i-o mângâia, îi cerceta adâncul gurii. Gura ei avea un uşor gust de coniac şi era aşa de caldă, aşa de caldă şi umedă şi dulce că aproape se pierdu punând stăpânire pe ea. Inima i-o luase la galop. Respiraţia îi devenise neregulată. Trupul i se întări până când apăsarea pantalonilor deveni dureroasă.

Dar ea nu-i întorsese sărutul.

De data asta, voia să se asigure că o va face.

— Ia-mă de gât, spuse el, netezindu-i părul de pe faţă cu o mână care, remarcă el amuzat, devenise nesigură.

Îi întâlni privirea, ochii uşor strălucitori de la sărutul de-adineauri. Văzu momentul în

care îi înţelese vorbele: ochii i se măriră şi scoase un oftat lung, dar liniştit.

Apoi îi dădu drumul la cămaşă şi îl luă de gât. Atingerea acelor degete reci, mătăsoase prinzându-l de ceafă îl făcu să nu mai respire. Lacom, îşi dorea să-l atingă peste tot; îşi imagina cum îl atingeau pe braţe, cum îi mângâiau pieptul, cum i se înfigeau în spate…

Pentru o clipă, reuşi să rămână nemişcat. Era aplecat peste ea, sprijinindu-şi greutatea trunchiului pe coate şi căutându-i privirea, înainte de a mai spune sau face ceva, ceva ce ar fi putut regreta. Cabina, luminată de un singur felinar, era întunecată. Acolo unde se aflau, era mai multă umbră decât lumină. Dar asta nu făcea decât să sublinieze unghiurile delicate şi trăsăturile elegante ale feţei ei, acolo unde umbrele dansau peste ele şi ochii îi străluceau cu patina vechilor monede. Buzele ei, încă uşor umede de la sărutul lui, erau desfăcute şi ademenitoare.

Uitându-se la ele, simţi cum i se strânge stomacul.

— Nu ştiu… nu ştiu ce vrei să fac, mărturisi ea, cu genele coborâte pentru a ascunde acei ochi atrăgători.

Vocea ei suna foarte tânăr, foarte timid, şi se gândi din nou că, dacă se prefăcea, atunci era cea mai bună dintre toate femeile pe care le văzuse el până atunci.

Dar undeva, în adâncul fiinţei lui, nu credea că se preface.

— Vreau să mă săruţi şi tu, spuse el şi mâna i se ascunse în părul ei lung şi se mulă pe ceafă. Nu e greu. Doar fă ce fac şi eu.

Îi sprijini capul, aplecându-l, orientându-i gura pentru a se potrivi mai bine şi apoi o sărută din nou, tandru şi dulce şi încet, oferindu-i răgazul să se obişnuiască cu buzele lui peste ale ei. Când în fine, îşi strecură limba în gura ei, era încă blând, atingându-i dinţii, cerul gurii, interiorul obrajilor. Cu răbdare, îi antrenă limba în joc, atingând-o cu a lui, mângâind-o. Când răspunse, întâmpinându-i ezitant mângâierile cu mângâieri, îi trase limba în gura lui şi i-o supse, aproape înnebunit de forţa cu care-şi stăpânea dorinţa făcând asta. Transpiraţia îi cuprinsese fruntea, o presiune sălbatică îi apăsa vintrele asemenea aburului într-un cazan, şi un uşor tremur îi trecu prin muşchii încordaţi de dorinţa de a o avea. Cu hotărâre, se forţă să ignore acele semne ale nevoii sale presante, concentrându-se în schimb să o înveţe gingaşa artă a sărutului. Fu răsplătit pentru răbdarea sa când ea se înfioră şi gemu, strângându-l mai tare de gât.

— Nu ştiam că… sărutul… poate fi aşa.

Cuvintele ei nu erau decât o şoaptă uşoară ieşită de pe buze, dar îl făcură să

îngheţe pe loc. Îşi săltă capul să se uite la ea, întrebându-se dacă simţurile nu îl minţeau, dacă într-adevăr putea fi atât de încrezătoare, ameţitor de atrăgătoare, neînchipuit de îmbătătoare, sau dacă ţesea cea mai mare plasă de minciuni de când troienii îşi lăsaseră darul şi se prefăcuseră că pleacă din Troia. Îşi dădea seama că respira de parcă alergase kilometri întregi. Îşi dădea seama că nu mai era complet stăpân pe sine, nu mai era obiectiv, nu mai putea judeca limpede în ceea ce o privea. Apoi, îşi ridică genele de parcă ştia ce făcea el şi se surprinse privind în ochii adânci ca două lacuri de lavă topită.

— Nu ştiai? întrebă el, ştiind chiar de atunci că era pierdut, că orice încercare de a se salva pe sine sau situaţia era sortită eşecului.

Atras de acei ochi, de acele buze, o sărută din nou, cu mult mai puţin autocontrol de data asta, şi ea răspunse cu o dulce şi fierbinte frenezie ce îl luă prin surprindere. Acum era lipită de el ca marca de scrisoare. Îi simţea sânii ridicându-se şi coborând pe pieptul lui. Pătura nu mai era între ei, şi doar două straturi subţiri de ţesătură le mai despărţeau trupurile. Îi simţi bobiţele tari ale sfârcurilor împungându-i pieptul şi senzaţia aproape că-l făcu să-şi piardă cumpătul. O dorea. Ah, Doamne, o dorea! Ar fi fost uşor, atât de uşor,

să ia ce-şi dorea.

Dar ar fi fost şi înţelept?

Ea îşi scoase limba din gura lui, iar el o lăsă, pentru că lupta să-şi ţină mintea separată de trup măcar într-o mică măsură. Apoi, abdomenul ei se apăsă pe al lui, împingându-se peste dorinţa lui fierbinte şi tare, legănându-se pe el, şi limba reveni din proprie voinţă în gura lui şi doar de atât fu nevoie.

Orice speranţă de a ţine separat şi alertă măcar o mică parte a minţii lui fu spulberată de brusca izbucnire ce-l luă prin surprindere şi năvăli peste el, topindu-l în flăcări. Sărutând-o adânc, se rostogoli astfel încât o prinse sub el, simţind acut durerea în coaste, dar fără a-i păsa vreun pic. Acum nu-i mai păsa cine era ea sau ce era sau orice altceva decât să-şi domolească dorinţa fierbinte în trupul ei. O simţea atât de bine sub el, extrem de feminină, de caldă, de primitoare. Limba îi era în gura ei, braţele ei îl ţineau de după gât, iar el trăgea de tivul cămăşii ei, ridicându-l mai sus de talie.

O să o posede, era pornit să o posede, trebuia să o posede, exact aşa, înăuntru şi afară, tare şi iute, fără răgaz pentru cuvinte frumoase sau exerciţii, sau orice alte lucruri afurisite în afară de extazul fierbinte şi sălbatic al sexului. Lăsase în urmă orice gând, îşi simţea corpul puternic şi greu şi arzând în

flăcări fierbinţi, iar singura lui alinare era în fiinţa dulce şi supusă care fremăta şi tremura atât de aţâţător lângă el.

Mâna îi găsi sânii şi îi cuprinse, strângându-i mai tare decât intenţionase, dar era atât de transportat de dorinţă, încât blândeţea îi dispărea rapid. Prin ţesătura subţire a cămăşii de mâna a doua a lui James (era ridicol, aşa cum îi trecu rapid prin minte), îi putea simţi năsturaşii sfârcurilor împungându-i palma şi scrâşni din dinţi în timp ce corpul lui era încins peste poate şi ameninţa să explodeze.

Ea care cu câteva minute în urmă îl sărutase atât de sfios, se arcui spre el, gemând de plăcere în gura lui. Uşoarele sunete pe care le scotea îl înnebuniră complet. Mâna alunecă de pe sâni şi căută furibund să-şi desfacă pantalonii.

Nu mai putea aştepta, nici măcar un minut, nici măcar o secundă. O să o aibă fără să-i pese de nimeni şi nimic. Era mult prea târziu şi era mult prea înfometat să se gândească la consecinţe.

Capitolul 14

— Nu. Te rog. Nu. Hugh. Opreşte-te.

Mâinile desfăceau nasturii; genunchiul se îndrepta spre coapsele ei. Corpul lui era o torţă umană, la fel de încordat precum un arc, o săgeată pe punctul de a fi slobozită, când ea îşi despărţi gura de a lui şi şopti vorbele.

— Opreşte-te…

Doamne, nu voia să audă asta. Chiar nu voia să audă asta. Aproape… că… nu… se… putea… supune. Să se oprească era dureros. Încleştându-şi mâinile în pumni, închizând ochii, odihnindu-şi obrajii lângă ai ei, se strădui să se liniştească.

Opreşte-te. Ea spusese opreşte-te.

Nu putea crede. Dar asta spusese.

Indiferent câte defecte avea, nu era bărbatul care să ia o femeie cu forţa. La naiba – cu el, şi cu ea, şi cu tot blestematul de univers pe deasupra –, nu avea s-o sileacă. Încă nu violase nicio femeie şi avea să înceapă acum.

Dar, Doamne Dumnezeule, fusese un lucru aproape înfăptuit.

— Să mă opresc? întrebă el cu grijă, imediat ce fu sigur că poate vorbi.

Vocea îi era aproape un murmur şi reuşi să scoată doar acele câteva cuvinte. Totul îl durea, din cap până-n picioare, şi undeva pe la mijloc era stârnit afurisit de tare. Chiar şi să fie culcat peste ea cum era, simţindu-i trupul gol până la brâu cedând sub greutatea lui,

ascultându-i ritmul gingaş al respiraţiei ce încă era prea iute, inhalând mireasma inconfundabilă de femeie şi sex, părea tortură.

Problema era că nu credea că se putea mişca. Cel puţin, nu încă.

Respiră adânc, să se liniştească. Chiar şi să respire durea. Dumnezeule, nu mai trecuse prin asemenea dureri de ani buni.

De pe vremea când fusese suficient de mare încât să se poată elibera în felul în care natura hărăzise cum să facă asta.

— Te rog, opreşte-te.

Vocea îi era slabă şi răguşită şi – lovitură de graţie pentru trupul lui ce continua să spere cu încăpăţânare – avea un ton de implorare. Ea chiar asta voia.

— De ce?

Pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie. Dinţii îi erau încleştaţi atunci când nu rostea vreo întrebare scurtă. Îi veni în minte că, în condiţiile date, purtau o conversaţie ridicolă. Nu mai avusese o astfel de discuţie de… nici nu-şi amintea de când. Nu avusese niciodată o astfel de discuţie. Toate femeile cu care se culcase erau nerăbdătoare să fie cu el în pat chiar de la bun început, la frageda vârstă de paisprezece ani. Femeile nu-i spuseseră niciodată nu. Niciodată.

— De… de-aia.

Femeia asta îi spunea nu. Dovezile erau convingătoare. Mâinile ei, în loc să îl ia de gât cum o făcuseră până atunci, îi împingeau umerii destul de evident. Naivă cum era, încerca să scape de sub el, dar făcându-şi de fapt un mare deserviciu prin asta.

El o dorea. Putea să o ia. Încă. La urma urmei, era prizoniera lui. Şi poate că doar se prefăcea că se împotriveşte, încercând să-l convingă că era prea suavă şi neprihănită ca să fie târfă.

Nu.

Hugh trase adânc aer în piept şi se rostogoli de pe ea înainte de a cădea pradă tentaţiei. Stătea culcat pe spate, gâfâind, suferind, cu un braţ pus peste ochi să nu mai vadă nimic împrejur şi un genunchi îndoit că să-şi permită o cât de mică alinare. Deşi îşi ţinea ochii închişi – la fel ca şi dinţii şi orice alt muşchi pe care-l avea – luptându-se să domolească demonul pe care-l avea în el, simţea mişcările grăbite pe care le făcea ea pentru a se aduna.

Dacă-i mai dădea una cu cotul în coaste, cugetă el mânios, aproape că i-ar fi recunoscător. Cel puţin i-ar abate gândurile de la faptul că acum îl durea mult mai mult în altă parte.

Ceea ce era, din nou, vina ei. Tot eşecul ăsta blestemat era vina ei, de la început până

la sfârşit. Nu, vina era a lui. El ar fi trebuit să fie atent când fusese zvârlit de pe cal. Dar nu o făcuse şi, undeva, desigur că zeii se amuzau văzând cum pătimeşte pentru că le-a ignorat avertismentul.

— Pentru că? repetă pe un ton întrebător câteva minute mai târziu, când aproape că redevenise stăpân pe sine însuşi. De ce?

— Pentru că… pur şi simplu nu pot.

Ei, da, îl lămurise. Coborându-şi braţul, îşi miji privirea şi se uită cu coada ochiului la ea. Stătea într-o parte, cât de departe de el putea – ceea ce nu era aşa de mult. Patul era îngust şi de locul unde se ghemuise înspre interior îl despărţeau nu mai mult de vreo zece centimetri. Pătura în care se înfăşurase din nou îl atingea încă într-o parte, iar el era complet – nu, mai bine zis chinuitor – conştient de forma feminină de sub ea. Stătea cu şira spinării împinsă în perete, îşi încrucişase protector braţele peste piept pe sub pătură şi se uita la el cu ochi nervoşi şi larg deschişi.

Nervoşi. Nu speriaţi.

Ceea ce îi lămuri ceva: răspunsese cu entuziasm, sărutându-l şi gemând şi strângându-l – dar cu un entuziasm de novice. Dacă fusese amanta lui Archer timp de un an, probabil că abia dacă o atinsese. Asta nu era deloc o femeie cu ambiţii, o târfă, o femeie cu

experienţă. Fata asta nu avea nici măcar cunoştinţele sexuale ale majorităţii fetelor de familie bună pe care le cunoştea.

Femeia asta ori nu cunoştea mai nimic despre sex – ori era cea mai mare actriţă de pe pământ, iar el cel mai mare nătărău.

Respirând adânc, Hugh se întoarse într-o parte şi îşi propti din nou capul pe mână, observând că ea făcu ochii şi mai mari şi încercă să se dea şi mai înapoi spre perete când el se mişcă. Părul îi era dat pe spate, dar claia neagră ca pana corbului se împrăştiase de-a latul pernei grosolane pe care-şi pusese capul şi dincolo de ea. Hugh descoperi, spre necazul lui, că şuviţe de păr ondulat îi atârnau peste braţ. Vederea acelui păr mătăsos, negru ca noaptea, peste pielea lui bronzată şi peste cămaşa albă era neliniştitor de intimă. Îi reamintea de ce pierduse.

— Ai vrea să explici de ce nu poţi?

Tonul vocii lui era uşor răguşit. Se uită la el ca şi cum s-ar fi temut că în orice minut se va rostogoli din nou peste ea, dar el era satisfăcut că îşi recăpătase pe deplin controlul.

Ea ezită şi îşi coborî genele. Hugh se surprinse interesat de desimea întunecată a acelor gene întoarse şi se blestemă pentru slăbiciunea sa.

— Ar fi greşit, spuse ea şi genele acelea

se ridicară din nou, întâlnindu-i privirea.

Ochii nu mai erau lacuri topite de dorinţă, descoperi el bucuros, dar şi plin de regret. Ca şi în cazul lui, se părea că şi focul ei interior se domolise considerabil.

— Permite-mi să subliniez că nu te-a deranjat aspectul corect sau incorect al acestei chestiuni atunci când mi te-ai oferit mai devreme.

Ea îşi coborî din nou genele. Hugh aşteptă aproape ţinându-şi respiraţia ca ele să se ridice din nou. Când se întâmplă, văzu că expresia ei era fermă, ca şi când s-ar fi hotărât să îl înfrunte şi să nu se mai lase stânjenită sau intimidată de el. Din nou, se simţi intrigat. Sau, dacă era să fie complet sincer, aproape… fermecat.

— Atunci, m-am gândit că ar trebui să… să… ştii… să-mi salvez viaţa. Acum ştiu că nu o să-mi faci rău. Cel puţin nu cred că o vei face.

Hugh o studie. Naturaleţea asta era oare adevărată? Dumnezeu să-l aibă în pază, dar începuse să fie aproape convins că aşa trebuia să fie.

— Aşadar, ai fi de acord să te culci cu mine ca să-ţi salvezi viaţa, dar nu pentru propria plăcere?

Scoase un sunet aspru ce nu semăna chiar cu un râset.

— Nu e o plăcere, spuse ea şi îşi coborî genele, lăsându-le să-i acopere din nou ochii.

— Păi, de ce ai crede asta? se miră el cu glas tare, pândind-o tot atât de atent precum o mâţă gaura de şoarece. Archer e bătrân, ştiu; nu era bun la pat?

Scoase un mic sunet indignat şi îşi deschise din nou ochii:

— Nu pot să ştiu. Nu am avut niciodată ocazia să mă găsesc în pat cu Lord Archer. După cum am mai spus, îl cunosc pentru că e un prieten al mătuşii mele.

Acum, în ochii aurii era ostilitate. Se uită mirat la ea.

— Atunci cine să fie cel care a reuşit să te convingă că nu vei găsi plăcere în a face dragoste?

— Soţul meu, spuse ea răstindu-se la el. Pe cine altcineva să…? N-are importanţă. Această conversaţie este foarte nelalocul ei.

Chiar şi în aceste condiţii, reuşea să arate demnă. Având în vedere că era dezbrăcată, aproape goală, prizonieră în pat cu el şi abia ce-l sărutase, aducându-l pe culmile plăcerii, să arate semeaţă nu era de ici de colo.

— Cea mai mare parte a discuţiilor aşa sunt, spuse el liniştit. Povesteşte-mi despre soţul tău. De când sunteţi căsătoriţi?

— Ne-am căsătorit acum un an, în iunie trecut.

— Deci cam acum un an şi jumătate. Şi deja emoţia s-a stins?

— Ce vrei să spui? se încruntă la el, supărată mai degrabă de mersul conversaţiei, crezu el, decât din cauză că nu înţelesese.

— Păi, dacă deja nu mai ai nicio plăcere în pat…

— N-a fost niciodată… începu ea.

Apoi genele ei coborâră din nou, ascunzându-i expresia feţei. Privind-o cu atenţie de aproape, fu fascinat să vadă cum obrajii i se colorară uşor.

— N-a fost niciodată… o plăcere? ghici el şi, după cum îşi deschise brusc ochii, ştiu că nimerise direct la ţintă. N-ai simţit plăcere cu soţul tău în pat?

— Refuz să continui această conversaţie, spuse ea pe un ton înăbuşit.

— E bătrân? Urât?

— David are douăzeci şi cinci de ani şi e considerat foarte arătos, izbucni ea.

— David?

Dintr-odată ştiu, sau crezu că ştie, cine era soţul ei. Doar dacă nu era o mincinoasă fără pereche, bineînţeles.

— Soţul meu. Lord David Lynes.

— Cu care te-ai măritat acum un an jumate, spuse el încet, cântărind încă în minte dacă era sau nu adevărat. Dacă nu minţea… De ce te-ai măritat cu el? Pentru bani?

Ea se arătă indignată.

— Bineînţeles că nu. Nu are bani.

— Atunci de ce? insistă el, mai fascinat decât putea ea ghici vreodată.

Pentru o clipă, se gândi că nu îi va răspunde. Apoi se mişcă neliniştită şi gura i se strâmbă, ceea ce el luă drept o notă de amărăciune.

— Am vrut un bărbat care să fie bun cu mine, zise ea. Şi David era cumsecade. Nu era gălăgios sau agresiv, aşa cum erau alţi peţitori de-ai mei. Era blând. Am fost destul de sigură că nu o să mă bată sau să mă rănească vreodată în vreun fel. Şi… era – este – chipeş. Are părul blond şi ochi albaştri şi e zvelt, nu aşa de înalt, dar mai înalt ca mine. M-am… m-am îndrăgostit de el şi am crezut că şi el mă iubeşte.

— Şi aşa te-ai măritat cu el, ca să descoperi apoi că nu-ţi oferea plăcere în pat, spuse Hugh cu glas răguşit.

— Plăcere? Suna de parcă i-ar fi rămas cuvântul înţepenit în gât. Arăta îngrozită. N-am spus niciodată – nu m-am aşteptat niciodată…

— Să-ţi placă în pat? Când un bărbat şi o femeie sunt împreună în pat, ar trebui să se distreze, amăgita mea dragă. Noi ne-am distrat, tu şi cu mine, până când…

— Refuz categoric să continui această

conversaţie.

Se întoarse, astfel încât acum stătea cu spatele la el. Trebui să se ferească pentru a-şi păzi coastele. În vreme ce fixa nemişcată peretele, el îi privea ceafa, pierdut în gânduri. Tot ce spusese era adevărat – dacă era cine pretindea că este. Ar putea Sophy Towbridge să ştie atât de multe? Posibil. Ar fi putut să se prefacă atât de convingător? Din nou, posibil. Ar putea să arate ca un înger, să sărute ca o fecioară şi să depene o poveste care în toate detaliile pe care le putea verifica, suna absolut adevărat?

Cine dracu' să ştie?

Cu o mână pe umărul ei, o întoarse pe spate. Nu se împotrivi, dar stătu uitându-se fix la el. Observă că îşi ţinea pătura înfăşurată strâns în jurul ei, ca şi când ar fi vrut să se protejeze de el.

Dacă era Sophy Towbridge, ar fi avut nevoie de mult mai mult decât o pătură aspră pentru protecţie, reflectă el încruntat.

Şi dacă nu era?

— Foarte bine, mica mea Şeherezada, spune-mi povestea ta, continuă el ironic, privind-o. Spune-mi cum de ai ajuns să fii pe acea plajă unde ne-am… ăă… întâlnit prima oară.

Îi întâlni privirea şi, pentru un moment, crezu că nu va răspunde. Apoi limba cea mică

şi rozalie ieşi să-i umezească buzele – o tortură vizuală pe care se forţă încruntat să o ignore – şi se auzi un oftat. După aceea, începu să vorbească. Pe când termina, mult timp după aceea, era din nou cuibărită comod lângă el. El stătea pe spate cu perna sub cap şi braţul în jurul ei. Capul ei se odihnea încrezător pe umărul lui şi un braţ subţire ieşise de sub pătură şi se odihnea pe pieptul lui. Legănat de mişcarea blândă a vasului. Hugh se lăsă pradă gândurilor. Se găsi ascultând ritmul delicat al respiraţiei ei în timp ce contempla din nou modelul neaşteptat de complicat al pânzei de păianjen de deasupra capului.

Îşi dădu seama că tot ceea ce tocmai auzise era echivalentul poveştii cu gâscă şi ouăle de aur. Ceea ce rămânea de stabilit era dacă rezultatul era într-adevăr aur – sau doar o şmecherie a dracului de deşteaptă.

Îi aruncă o privire. Avea ochii închişi şi nici nu era sigur dacă mai e trează. Era palidă la faţă, foarte palidă, ca şi cum i-ar fi fost suptă toată vigoarea. Arăta tânără şi drăguţă şi vulnerabilă şi încrezătoare – exact contrariul unei scorpii cu inimă de piatră care putea să îmbrobodească un amant, să-l jefuiască, să-şi pună în gând să-şi trădeze ţara şi, între timp, să-l seducă pe bărbatul însărcinat cu prinderea ei.

Ea deschise ochii şi îl privi încruntată.

Acea privire îl prinse pe nepregătite. Clipi către ea.

— Trebuie să mă ridic, spuse ea cu o voce înceată, supărată, ce nu suna deloc ca aceea de mai înainte.

Se încruntă.

— Ce…? De ce?

— Lasă-mă să mă ridic.

Împingându-i nerăbdătoare mâna, reuşi să se elibereze de sub el şi se ridică în capul oaselor. Hugh, uitându-se la ea, văzu cu un oarecare interes că acum era şi mai palidă decât păruse cu secunde în urmă – dacă nu punea la socoteală părul negru şi sprâncenele şi genele, acum era albă precum cămaşa de pe ea.

— Mişcă-te. Te rog.

Ridică din sprâncene.

— Bineînţeles. Dar…

— O să vomit.

Când pricepu, Hugh făcu ochii mari, alarmat. Absenţa completă a culorii din obraji avea dintr-odată o explicaţie oribil de pertinentă.

— Dumnezeule mare, vrei să-mi spui că ai rău de mare?

— Îţi spun că o să vomit. Imediat.

Îşi puse o mână la gură. Îmboldit, Hugh sări din pat, ignorându-şi coastele ce

protestau, pe măsură ce adevărata natură a urgenţei devenea clară. În patru labe, se vârî exasperat sub pat să caute o oală de noapte pe care, din fericire, avusese motive să o găsească cu prilejul trecutei traversări spre Regat. Pescuind-o, fiind încă în genunchi, se întoarse şi i-o întinse.

Chiar la ţanc.

Capitolul 15

— Bine, Ochi de înger, hai, scoală-te.

Vocea supărător de amuzată devenise atât de familiară, încât Claire nici nu avea nevoie să-şi deschidă ochii pentru a şti cui aparţinea: lui Hugh. Îi ţinuse oala de noapte în timp ce fusese atât de ruşinos răpusă de mişcarea mării. Apoi, pentru că strigase după James, se asigurase că are săpun şi apă şi un prosop ca să-şi spele faţa şi mâinile după aceea, praf pentru curăţatul dinţilor şi un pahar de coniac ca să adoarmă. În cele din urmă, se prăbuşise înapoi în pat, făcută ghem, cu pătura înfăşurată în jurul ei, şi adormise. De atunci, poate că trecuseră două ore sau douăzeci. Din când în când, se trezea puţin, doar atât cât să-şi dea seama de ce se întâmplă în jur: respiraţia adâncă a lui Hugh,

adormit lângă ea, şi ea însăşi, în sfârşit încălzită ca o ţiglă la soare, cuibărită aproape de el, cu capul pe umărul lui şi cu mâna în jurul gâtului; Hugh şi James purtând în cabină discuţii cu voce joasă, unele din ele devenind chiar aprinse; mirosul de mâncare, când Hugh înfuleca pâine şi carne.

Acesta din urmă aproape că fu de ajuns să-i întoarcă din nou stomacul pe dos.

De fapt, senzaţia încă nu-i trecuse. Mirosind prin aer, Claire se înfioră fără a deschide ochii. Putea să simtă tocmai ce se aştepta să-i înfurie cel mai tare stomacul, mâncare.

Era perfect convinsă că nu va mai mânca niciodată.

Aşa încât, atunci când Hugh o atinse pe păr şi o invită pentru a doua oară să se scoale, mormăi în chip de răspuns, dar nici măcar nu-şi deschise ochii. Îşi simţea capul plutind, stomacul dădea semne că încă îşi lua în serios revolta, iar ea era absolut convinsă că să rămână culcată era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Hugh o scutură de umăr:

— Scoală-te. Vom debarca în curând.

Să debarcăm? Adică pe pământ? Asta o învioră. Nu îndeajuns, dar suficient să o facă să-şi deschidă ochii şi să-l privească.

— Pământ? mormăi ea.

Arăta şi mai imposibil de amuzat decât suna, dacă asta mai era posibil, descoperi ea cu o oarecare neplăcere.

— Aşa el Haide, scoală-te. Asta bineînţeles dacă nu cumva vrei să te lăsăm aici când eu şi James vom coborî pe uscat.

Pe moment, Claire era mai ameţită la gândul că va coborî pe uscat decât să-i fie teamă că va fi lăsată acolo, dar ambele erau importante pentru ea. Îşi deschise ochii, îi închise din nou pentru că simţea cum se roteşte cabina cu ea, apoi simţi cum cineva o apucă de braţe. Exact aşa, fu smucită şi aşezată în şezut.

— Nu, te rog, mormăi ea, trăgându-şi mâinile şi lăsându-se pe spate, la perete.

Hotărâtă, refuză să-şi deschidă ochii.

— O să te simţi mai bine imediat ce cobori de pe navă. Vocea lui era încă amuzată. Haide, deschide ochii. Nu ai de ce să fii îngrijorată că o să vomiţi din nou. Nu mai ai nimic în tine.

Dacă există dreptate pe lumea asta, se gândi Claire cu amărăciune, atunci individul ăsta înalt avea să fie torturat de accese de greaţă cât de curând.

— James ţi-a adus nişte haine şi ceai. Îmbracă-te şi poate o să ai timp să şi mănânci.

Hugh spusese toate astea ca şi cum îi oferea un soi de mită. Deloc tentată, Claire se

înfioră.

— Ai nevoie de hrană, pe cuvânt.

Suna din nou amuzat. Numai un monstru – sau un bădăran insensibil – ar fi putut să-i vorbească de mâncare după ce fusese martor la suferinţele ei de mai devreme. În concluzie, dovedind că este, cel puţin, a doua variantă, Hugh chicoti, se îndepărtă şi reveni purtând o cană de tinichea plină cu o substanţă aburindă despre care o privire furişă îi spuse că era ceai.

— Uite, spuse el şi îi întinse cana.

Claire, încă stând sprijinită de perete şi simţindu-se fără vlagă ca o cârpă udă, aruncă o privire şi scutură capul cu repulsie.

— Hai, bea. *Ochii lui* Hugh scânteiară spre ea în mod persuasiv şi falca i se încleştă într-un fel îndărătnic pe care începuse să-l recunoască. Gura… gura lui! O, Doamne Dumnezeule, se uita la ea în timp ce ea îi privea gura. Oare îşi amintea şi el, aşa cum i se întâmpla ei acum pentru că pur şi simplu nu se putea abţine, cum o sărutase – şi cum ea îi răspunsese la sărut?

Îşi întoarse ochii de la gura lui… şi se trezi cu o cană îndesată în mână.

— Să nu o verşi, mormăi Hugh şi se întoarse. Claire se uită la ceafa lui care ajungea până aproape de tavan, la umerii lui laţi şi spatele puternic, şoldurile zvelte şi

picioarele lungi. Oare chiar se culcase în braţele lui? Dormise cuibărită lângă tot muntele ăsta de muşchi? îşi pusese mâinile în jurul umerilor ăstora laţi? Sărutase acea gură magnific de bărbătească?

Dumnezeu să o ierte, da, făcuse toate astea.

— Se răceşte ceaiul, vocea lui James, evident adresată ei, era ceva mai puţin decât amicală. Mai bine l-ai bea şi ai termina cu asta. În plus, m-am străduit pe cât am putut să-ţi usuc hainele, deşi mai sunt puţin ude în anumite locuri.

Până când James nu vorbise, Claire nici nu ştiuse că el era în cabină. Când se uită mirată la el – stătea în umbră lângă masă, pe jumătate întors, în vreme ce punea cu grijă rochia şi probabil şi celelalte haine ale ei pe spătarul unui scaun – deveni brusc conştientă de faptul că era dezbrăcată. Picioarele cel puţin, încrucişate sub ea pe pat erau acoperite de pătură. Dar pătura se sfârşea la talie şi ţesătura subţire a cămăşii oferea prea puţină decenţă. Sânii îi erau fără îndoială scoşi în evidenţă sub ea şi răscroiala cămăşii larg descheiată la gât îi alunecase pe un umăr, dezgolindu-l, şi în acelaşi timp o porţiune considerabilă de piele albă ca laptele pe care o putea vedea oricine ar fi fost interesat. Ideea că Hugh putea să o vadă în această ipostază

de goliciune nu o deranja în mod special, ceea ce era destul de ruşinos. Gradul de intimitate pe care-l împărtăşise cu el în decursul scurtei, deşi plinei de evenimente, întâlniri făcuse ca orice referire la pudoare să fie aproape fără importanţă. La urma urmelor, bărbatul o văzuse goală. O sărutase până când i se chirciseră degetele de la picioare şi o învăţase să-i răspundă la sărut într-un fel în care nu crezuse vreodată că o doamnă ar fi putut, sau ar fi vrut, s-o facă. Îşi plimbase mâinile pe corpul ei, îi mângâiase sânii, îi ţinuse oala atunci când vărsase şi îşi petrecuse ultimele ore dormind lângă ea. Convenţiile fuseseră de mult şi cu adevărat încălcate, în ce îi privea pe ei doi. Dacă cineva avea să descopere că îşi petrecuseră noaptea numai ei doi în această cabină mică, ea va fi distrusă. Chiar dacă nu se întâmplase nimic în afară de asta.

Dar ceva se întâmplase, în afară de asta. Ceva esenţial. Ceva ce putea schimba vieţi. Patima secretă dinlăuntrul ei, împotriva căreia luptase încă de când îi descoperise existenţa, fusese complet trezită la viaţă. Îi plăcuseră săruturile lui, îi plăcuse să înveţe cum să-i răspundă la sărut. Atingerea corpului lui peste al ei o făcuse să tremure. Mâna lui pe sânii ei o făcuse să se topească. Voise ca el să stea cu ea, să ajungă la cel mai intim dintre gesturi…

— Bea-ţi ceaiul, spuse dintr-odată Hugh,

readucând-o, tresărind, în prezent.

Stând acum lângă pat, cu o mână sprijinită de patul de sus, o fixa cu o privire ce arăta că vorbea serios. Nu voia ceaiul, dar simţea că nu poate să-l contrazică. Luând o înghiţitură, se strâmbă la fiertura mult prea dulce şi îi dădu cana înapoi. Aparent surprins, Hugh i-o luă din mână. Cu un ochi la James, Claire îşi îndreptă cămaşa, apoi îşi puse pătura pe umeri până când arătă decent. Hugh o urmărea încruntat.

— Cred că vei descoperi că hainele tale sunt suficient de uscate astfel încât să le poţi totuşi îmbrăca, spuse James uitându-se peste umăr la ea în vreme ce aranja ultimele obiecte vestimentare pe scaun.

Cu cana în mână, Hugh se îndepărtă de pat.

— Nu prea are de ales, asta doar dacă nu vrea să apară într-o ţară străină îmbrăcată cu hainele tale – sau ale mele, adăugă Hugh sec.

Puse cana pe masă şi se aşeză în partea cealaltă. Din ce se vedea pe masă, era clar că voia să scrie o scrisoare. Luă o pană, o înmuie în cerneală şi puse vârful pe hârtie. Privindu-l, Claire observă pentru prima dată că nu mai avea barbă şi că îşi legase cu grijă părul la spate, după moda franţuzească. În afară de cămaşă şi pantaloni, avea o eşarfă cam şifonată, un frac negru bine croit şi o pereche

de cizme înalte. Sobrietatea culorilor, tăietura hainei şi chiar felul uşor demodat în care-şi aranjase părul îl prindeau de minune.

Se gândise ea vreodată că nu era un bărbat chipeş? Probabil că fusese nebună. Înalt şi bine făcut, cu părul negru şi pielea bronzată, ochii reci şi cenuşii şi obrajii uscăţivi, şi gura mare, cu buze subţiri şi incitantă, era arătos de-ţi tăia respiraţia.

Cel puţin pe a ei o tăiase.

Doar să se uite la el o aducea într-o stare de excitare nervoasă ce cu o zi înainte ar fi ruşinat-o până în adâncul făpturii sale. În zilele premergătoare nunţii, avusese fantezii secrete cum o să fie când David va veni în patul ei. Reveriile o încălziseră şi o ruşinaseră în acelaşi timp, dar concluzia era că abia aştepta noaptea nunţii. Interesul ei abia apărut în privinţa lucrurilor ce se petrec între un soţ şi soţia lui când sunt singuri fusese aproape înăbuşit de realitatea dezamăgitoare a actului nupţial.

Acum, în mare parte pe neaşteptate, acest interes căpătase din nou o viaţă vibrantă datorită lui Hugh.

Cum să procedeze în legătură cu asta? Cu el? Să se culce cu un bărbat care nu-i era soţ era greşit…

Hugh o privea. Oare ea se holbase la el? Se părea că da. Surprinsă, îşi concentră

energia pentru a se da jos din pat şi pentru a se asigura că pătura era înfăşurată suficient de bine în jurul ei aşa încât să arate decent. Pe când îşi recăpătase stăpânirea de sine – la urma urmei, bărbatul nu-i putea citi gândurile, aşa încât nu avea niciun motiv să se ruşineze de ele – spera din toată inima că nu o să vadă şi să interpreteze corect îmbujorarea care simţea că-i cuprinde obrajii.

— James s-a depăşit pe sine în ceea ce ne priveşte. Uită-te la cizmele mele şi se pare, a reuşit chiar să facă rost de o pereche de pantofi pentru tine.

— Mulţumesc, îi spuse Claire politicoasă lui James, bucuroasă să vadă că vocea îi suna aproape normal.

Ţinându-se cu o mână de patul de sus şi apucându-se strâns de pătură cu cealaltă, aşteptă până când se convinse că genunchii ei moi ca de cauciuc o puteau susţine, înainte de a face vreun pas. Între timp, îşi aruncă o privire în jur. Cu ochii la scaunul unde trona o pereche de încălţări de satin negru, văzu că James reuşise aproape imposibilul: să facă rost de încălţăminte de damă pe o navă plină de bărbaţi, cu excepţia ei, din câte ştia.

— Ie o navă de contrabandişti. Găseşti or’ce pentru preţu’ potrivit.

Din tonul lui, se simţea că James nu era nici pe departe fericit, şi Claire îşi aminti că el

şi Hugh avuseseră o discuţie aprinsă în vreme ce ea plutea între somn şi trezie. Care să fi fost subiectul discuţiei lor? Nu fusese suficient de trează ca să afle. Dar era lesne de ghicit că unul dintre subiectele discutate fusese ea. Orice s-ar fi hotărât, în mod evident James era nemulţumit.

După ce îi puse hainele pe scaun, James se îndreptă spre dulap. Spatele ţeapăn, ca şi privirile pe care i le aruncă lui Hugh care nu-l băgă în seamă, exprimau atât de clar dezaprobarea, că nici dacă ar fi strigat în gura mare nu ar fi fost mai limpede. Claire se încruntă. Doar să fii cel mai neghiob din lume nu ţi-ai fi dat seama că dezaprobarea lui era în legătură cu ea, dacă nu era chiar direct îndreptată către ea.

Era evident că James o credea Sophy Towbridge, târfa spioană. Încă fiind confuză, aproape că uitase de asta. La drept vorbind, aproape uitase toate împrejurările neplăcute care o aduseseră acolo.

Uitase aproape totul, cu excepţia a ce simţise atunci când o sărutase Hugh.

Acum, dintr-odată, îşi aminti.

— Când ai spus pământ, te refereai la Franţa? şopti ea uitându-se la Hugh.

El încuviinţă absent, fără a-şi ridica privirea.

Claire căzu pradă deznădejdii. Orice

speranţă de a ajunge în Anglia fusese puţin spus fragilă, aşa cum ştiuse încă de la început. Odată ce înţelesese că pistolul aţintit către Hugh era descărcat, fusese destul de sigură că ordinele lui Hugh ca nava să fie întoarsă din drum nu trecuseră mai departe de James. Şi totuşi, să se confrunte cu realitatea că fusese dusă în Franţa – era de necrezut. Nu, era înfiorător.

Îşi dădu seama că toţi cei de acasă erau cu toţii înspăimântaţi de moarte din cauza ei. Lipsea de… de cât timp? O privire spre ceas o făcu să deschidă ochii mari: era şase şi jumătate.

— Este dimineaţă sau seară? întrebă ea pe o voce răguşită.

Într-adevăr, nu-şi dădea seama. Lumina din exterior nu pătrundea în cabină şi era posibil să fi dormit oricât, mai mult sau mai puţin.

— Seară. Hugh se uită atunci la ea. Îi miji o umbră de surâs pe buze. Ai dormit toată ziua.

Deci lipsea de mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Gabby fusese deja informată, şi de asemenea şi Beth. Probabil că erau înnebunite de grijă, iar Gabby era deja bolnavă din cauza sarcinii. Claire nu suporta gândul că ar putea crea un motiv de îngrijorare în plus. Şi

sărmana Alice, şi vizitiul – ce s-o fi întâmplat cu ei?

— Trebuie să merg acasă, spuse ea. Familia mea e deja înnebunită de grijă.

Părând că a terminat scrisoarea, Hugh era ocupat acum să împrăştie nisip pe ea. Dădu din cap fără să o privească.

— O să mergi acasă. Când o să fiu sigur că eşti cine pretinzi a fi. Până atunci, rămâi prizoniera mea.

— N-am fost trimişi să aducem înapoi vreun prizonier.

James îi aruncă lui Hugh o privire grăitoare, pe care acesta din urmă, ocupat să împăturească şi să sigileze scrisoarea, nu o văzu sau o ignoră.

— Îţi spun că trebuie şi mă voi duce acasă.

Claire îşi încleştă pumnii şi îl privi pe Hugh. În timpul discuţiei lungi şi din ce în ce mai adormite, negase că ştia ceva despre atacul trăsurii ei şi chiar avusese neruşinarea să întrebe dacă se petrecuse cu adevărat. Să afle acum, după tot ce se petrecuse între ei doi, că el încă nu era sigur de povestea ei, ba chiar se îndoia de identitatea ei, o scotea din sărite. Ideea că o considera prizoniera lui era exasperantă. Ideea că, indiferent din ce motiv, poate că o minţea în ce privea amestecul lui în atac era înspăimântătoare.

— Eşti desigur suficient de deştept ca să-ţi fi dat seama până acum că nu sunt femeia pe care o cauţi.

— Posibil, pisicuţo, posibil. Spre necazul ei, Hugh rânji indulgent spre ea şi se ridică, vârând scrisoarea în buzunar. Pot spune că mai ales relaţia ta cu oala de noapte a fost… hm, poate cea mai convingătoare.

— Chiar şi trădătorii pot să aibă rău de mare, spuse James acru, aruncând o altă privire tăioasă către Hugh.

— În orice caz, eu nu sunt trădătoare, spuse Claire mutându-şi privirea indignată către James, care, întorcându-se cu spatele şi făcându-şi de lucru cu desagii pe care-i scotea din dulap, părea că se retrage din calea ei ca o ţestoasă în carapace.

Contrariată, îl fixă pe Hugh cu o privire înfuriată.

— Sunt Claire, Lady Claire Lynes, exact cum ţi-am spus şi ţi-am *repetat.*

James scoase un sunet care era şi mormăit şi pufnet, dar plin de neîncredere oricum.

— Aşa-i, dar ce-aş vrea io să ştiu e cum i-ai spus, don’şoară. Ai fost destul de convingătoare, îmi pare mie.

Lui Claire îi displăcu tonul, care deşi era mormăit, îi ajunsese limpede la urechi. Îi aruncă priviri ucigătoare. Aluzia era

insultătoare şi voia să-i atragă atenţia în mod clar – asta până îşi aminti că, măcar într-o oarecare măsură, era corectă. Da, îl *sărutase* pe Hugh, şi chiar mai mult decât atât. El se răzgândise fiind influenţat de asta? Tulburată, simţi cum cuvintele îi pier în gât.

James îi aruncă o privire care spunea mai clar decât cuvintele: „Aşa credeam şi eu”.

Claire încremeni plină de indignare şi îşi deschise gura pentru a-i da un răspuns destul de energic.

— Destul, terminaţi amândoi.

Hugh ridică o mână pentru a le tăia vorba înainte ca ea să poată spune ceva. Ea şi James schimbară nişte priviri nimicitoare, dar având de înfruntat interdicţia lui Hugh, niciunul nu mai vroia să înceapă ostilităţile care erau, în mod evident, iminente.

Hugh se uită la ea.

— Dacă eşti într-adevăr Sophy Towbridge şi îţi baţi joc de mine – da, James, ţi-ai spus deja clar punctul de vedere în această privinţă şi nu mai trebuie să-l repeţi – atunci trebuie să te felicit pentru succesul în această acţiune îndeplinită cu măiestrie. Deşi, până la urmă, sunt înclinat să cred că eşti… Claire.

James clătină din cap, disperat.

— Stăpâne Hugh, nu credeam să te văd vreodată dus de nas în felul ăsta.

Claire se încruntă spre James.

— Chiar dacă mă crezi sau nu, *sunt* Claire. Privirea i se mută spre Hugh. Şi trebuie să plec acasă, sau cel puţin să trimit vorbă. Surorile mele vor fi îngrijorate.

— Dar nu şi soţul tău?

Hugh pusese întrebarea cu o voce moale. Acum stătea lângă masă, verificând scrisoarea în buzunar şi încruntându-se la ea. Îşi dădu seama dintr-odată că se simţea extraordinar de bine cu el – oare chiar îl cunoscuse doar cu o zi înainte? Acum, o cunoştea, în mai multe privinţe, mai bine decât cea mai apropiată rudă a ei. Ştia totul despre soţul ei şi despre surorile ei, şi de fapt întreaga ei viaţă, din noaptea trecută. Îi spusese lucruri – despre căsătoria ei, despre copilărie – pe care nu le mai dezvăluise nimănui până atunci.

Până când s-o întrebe Hugh, nici nu se gândise cum va reacţiona David la vestea dispariţiei ei. Va fi supărat? De data asta, adevărul era mai uşor de înfruntat: probabil că nu. Cu siguranţă nici pe departe tot atât de supărat pe cât erau Gabby şi Beth.

Se temuse atât de mult de căsătorie, fusese atât de atentă să aleagă pe cine crezuse ea că era bun, blând, atent, şi care ţinea sincer la ea. Cum de se înşelase atât de amarnic?

— Nu, soţul meu nu, admise ea, şi ochii îi erau plini de suferinţa unui adevăr dureros de

care în sfârşit îşi dăduse seama şi pe care îl acceptase, când îi întâlni pe ai lui Hugh.

El nu scoase o vorbă, dar expresia feţei lui îi spuse că înţelegea cât de greu îi era să accepte realitatea situaţiei. Noaptea trecută o ascultase, dându-i dovezi de compasiune când îi vorbise de căsătoria ei. Zâmbind puţin, cuibărită în braţele lui Hugh, descrisese curtea pe care i-o făcuse David, caracterizată prin poezii dedicate ochilor ei frumoşi şi prin cele mai fermecătoare buchete de flori trimise în fiecare zi şi sărutări delicate pe dosul mâinii şi, în sfârşit, apogeul: cererea în căsătorie însoţită de promisiunea unei iubiri fără sfârşit. Cu excepţia unui fornăit zeflemitor când menţionase poeziile – Hugh transformase iute sunetul într-o tuse spontană, dar Claire îl recunoscuse drept ce era de fapt –, Hugh fusese un ascultător în mare parte tăcut, dar înţelegător, pe când ea povestea despre primele luni de căsnicie şi ceea ce luase drept o prietenie delicată dar promiţătoare în cadrul căsătoriei şi apoi despre lipsa crescândă de interes a lui David în ceea ce o privea şi aproape abandonul care urmase. Numai faptul de a spune adevărul despre căsătoria ei îi uşurase enorm sufletul îndurerat. Nedorind să-şi împovăreze surorile cu nefericirea ei şi considerând un astfel de subiect cu mult prea intim pentru a-l putea discuta cu oricine

altcineva, ţinuse totul în sine chiar şi când mariajul, început cu atâta speranţă, cel puţin de partea ei, se ofilise ca o floare lăsată prea mult fără ploaie.

Acum, în sfârşit, spusese cuiva adevărul, şi spre deosebire de confidentul ei, era bucuroasă. Îşi simţea cugetul mult mai uşor pentru că se destăinuise cuiva, chiar şi lui Hugh.

Sau poate, în special lui Hugh.

— Soţul meu nu o să fie exagerat de îngrijorat în legătură cu mine. Sau cel puţin nu cred că o să fie. După cum ţi-am spus, relaţia noastră nu este… apropiată.

— E un idiot afurisit, se răsti Hugh.

Claire nu spuse nimic, dar îi zâmbi. Să-l audă exprimând astfel de sentimente îi alina puţin durerea odată uriaşă care pusese stăpânire pe ea când, cu câteva luni în urmă, începuse să se confrunte cu adevărul că nu era iubită de soţul ei. Dar, din fericire, acea durere, ca o rană care se vindecă, se estompase pe zi ce trecea, iar acum se simţea mai bine cu fiecare oră care se scurgea.

Datorită lui Hugh? Bineînţeles că datorită lui Hugh.

Inima lui Claire începu să bată cu putere pe măsură ce cugeta la consecinţe. Privind-o, Hugh îi aruncă un zâmbet molcom şi intim care îi încălzi tot corpul. Şi dintr-odată, Claire

nu mai fu atât de sigură că, până la urmă, vrea să se întoarcă acasă.

Capitolul 16

— Sfinte Dumnezeule, stăpâne Hugh, să te vadă omu' îndrăgostit lulea de drăguţa altuia e mai mult decât poate fi-ndurat.

Din nou, James mormăia în barbă cu o voce suficient de sonoră încât să poată fi auzită ca „din greşeală". Claire îi aruncă o privire duşmănoasă. Hugh, trezit din schimbul tandru de ocheade cu Claire, deveni dintr-odată conştient de situaţie şi se întoarse spre slujitorul lui.

— N-ai nimic mai bun de făcut decât să stai pe-acolo şi să trăncăneşti, bătrâne?

— Păi, ba da, pot de-acuma să-ncep să-mi caut de treabă cu rânduirea înmormântării noastre. Pentru că aşa s-o sfârşi sminteala asta.

Hugh se uită la el cu ochii îngustaţi.

— Mai răspunde-mi tu mult şi o să te trezeşti fără slujbă. James fornăi, vădit neimpresionat.

— O să faci ce te-o tăia capu', cum ai făcut-o mereu. Dacă a existat vreodată un om mai încăpăţânat, nechibzuit, egoist…

Vocea i se stinse într-un murmur de neînţeles. Mişcându-se spre masă, luă cana de ceai şi o farfurie pe care era ceva ce semăna cu o bucată de pâine şi se îndreptă spre uşă.

— Ai putea să nu iei mâncarea doamnei, protestă Hugh pe o voce surprinzător de blândă, în vreme ce îl urmărea pe James, cu braţele încrucişate.

— N-o vreau, îl asigură Claire, scuturându-se.

Privirea lui Hugh o asigură că înţelesese.

— Unii trebuie să-nveţe pe propria piele, indiferent cât de tare încearcă omul să-i pună-n gardă, spuse James în timp ce, ajuns la uşă, aruncă spre Hugh o privire tăioasă.

Apoi, cu încă o privire nimicitoare către Claire, ieşi.

În loc să fie mânios, aşa cum se aştepta Claire, Hugh se uită la ea cu un zâmbet mâhnit.

— Îmi cer iertare pentru James. Câteodată, are tendinţa de a fi prea stăruitor în grija lui pentru mine.

Având la rândul ei destulă experienţă cu servitorii devotaţi până la extrem în persoana dragei ei Twindle, Claire împărtăşea dilema lui Hugh şi era dintr-odată mai puţin deranjată de James decât ar fi meritat înţepăturile tăioase pe care i le aruncase.

— Bătrâna mea dădacă e exact la fel. Se

poartă tot timpul cu mine de parcă aş avea tot şase ani. Gândul la Twindle le aduse după sine şi pe cele legate de Gabby şi Beth. Nu le putea lăsa să-şi facă griji pentru ea. Pentru nicio secundă mai mult, dacă putea face ceva. Îl privi pe Hugh rugător. Trebuie să trimit într-un fel vorbă acasă că sunt în viaţă şi sunt bine.

Pentru un moment se uită la ea cu o privire de nepătruns. Apoi, dădu scurt din cap.

— Dacă doreşti. Înainte de a trimite vorbă cuiva, totuşi, trebuie mai întâi să cobori de pe vas şi, pentru asta, va trebui să te îmbraci.

Era o afirmaţie absolut rezonabilă, deşi Hugh suna aproape rezervat, ca şi cum s-ar fi îndepărtat fără de veste de ea. Dar Claire n-avea de loc timp să dezlege şarada schimbării neaşteptate de atitudine. Nava se balansă şi cu ea şi stomacul ei.

Luptându-se cu o dorinţă copleşitoare de a se prăbuşi înapoi pe pat, Claire se agăţă de patul de sus şi asistă cu groază cum felinarul începu să descrie un arc domol spre margine şi înapoi. Mai presus de toate, pricepu că trebuie să coboare de pe acea navă. Dacă nu o făcea, dacă tangajul şi răsucirile aveau să înceapă din nou în mod serios… ei bine, nici nu se putea gândi la asta.

— Îmbracă-te, spuse Hugh, şi de data asta era un ordin.

Uitându-se la el chiar pe când se lupta cu

o senzaţie de greaţă care îi urca rapid în gât, Claire văzu că se schimbase brusc dintr-un bărbat despre care credea că ţinea la ea într-un străin cu ochii duri. Astfel, îşi reaminti că nu ştia aproape nimic despre el – cu excepţia faptului că era cu totul sub controlul lui. Indiferent ce i-ar fi spus să facă, dacă voia să o silească, nu avea de ales decât să asculte.

Aparenta legătură care se crease între ei nu era nimic mai mult decât o iluzie cauzată de un amestec nemaiîntâlnit de atracţie fizică şi apropiere forţată şi ar fi făcut bine să ţină minte lucrul ăsta. Nu ar fi trebuit să se bazeze prea mult pe asta – sau pe el.

— Dacă vrei să mă îmbrac, spuse ea cu o voce devenită deodată rece, trebuie să pleci şi să mă laşi singură.

Hugh o privi. Pentru un scurt moment păru că ezită. Apoi, ridică din umeri şi se îndreptă către uşă.

— Să te grăbeşti cât poţi de mult, îi aruncă el peste umăr când ajunse în prag. Mă întorc după tine în scurt timp. Încuie uşa după mine.

Claire dădu din cap. Când el plecă, se îndreptă către uşă, simţind că recomandarea lui era un lucru de toată lauda. Chiar dacă nu exista vreo ameninţare, baricadarea uşii îi asigura cel puţin intimitate.

Când lăsă zăvorul să cadă în lăcaş, Claire

putu să audă destul de limpede vocea lui James de cealaltă parte a uşii. Probabil că se întorcea spre cabină tocmai când Hugh ieşea.

— Muierea aia de colo te ia drept prost, stăpâne Hugh, nu poţi vedea asta? James părea a fi atât furios, cât şi mâhnit. Este o frumuseţe de fată, asta poa' să fie adevărat, dar e viaţa ta-n joc. Păi da, şi a mea, dacă-i vorba pe-aşa.

— N-o să se ajungă la asta. Îţi spun, James, fetişcana aia nu-i Sophy Towbridge cum mă vezi şi cum te văd.

Vocea lui Hugh era hotărâtă.

— Păi da, văd c-a reuşit să te convingă, dar…

Era limpede că se îndepărtau de uşă în timp ce vorbeau, şi după asta, Claire nu mai putu înţelege vorbele. Nu mai conta: înţelesese foarte clar cum stăteau lucrurile. Hugh, într-o mare măsură, o credea; James nu o credea deloc şi era hotărât să-l convingă de asta.

Oare va reuşi?

Dar nu avea timp să-şi facă griji în legătură cu asta acum. N-avea timp decât să se îmbrace. Încă se simţea rău, ameţită, îi era greaţă şi avea genunchii ca de cauciuc. Mai presus de orice însă, trebuia să coboare de pe vas.

Exact aşa cum procedase când Hugh îl

chemase în ajutorul ei noaptea trecută, James aranjase un urcior cu apă şi un lavoar pe suportul de sub dulapuri şi într-acolo se îndrepta ea acum. De data asta, lângă lavoar i se pusese şi o perie împreună cu câteva agrafe de-ale ei, recuperate probabil din haine sau de pe jos, aşa cum remarcă Claire cu o oarecare plăcere, examinând obiectele aduse pentru toaleta ei. Mai era săpun, un prosop, pudră de dinţi şi o mică oglindă. Folosirea fără oprelişti a săpunului – leşie simplă şi fără miros ce ar fi putut fi cel mai parfumat dintre săpunuri după satisfacţia cu care îl folosea – şi a pudrei de dinţi o făcură să se simtă cu mult mai bine. În timpul scurt ce-l avea la dispoziţie, n-ar fi putut face mare lucru încât părul să arate aranjat, dar putea măcar să-l descâlcească. Periindu-l până scârţâi, îl ridică răsucindu-l într-un coc cam instabil la ceafă (nu avea destule agrafe ca să-l prindă mai trainic) şi asta o făcu să se simtă şi mai bine. În timp ce se lupta să se îmbrace – cusăturile corsetului erau evident umede, la fel cum era şi tivul jupei şi decolteul şi mânecile bufante ale rochiei, dar încă o cuprindeau şi erau ale ei –, aproape că se simţea din nou ea însăşi.

Se străduia încă să-şi încheie nasturii de la spate ai afurisitei de rochii când se auzi un ciocănit în uşă.

— Dă-mi drumul înăuntru, porunci Hugh.

Lipăind desculţă spre uşă, Claire îşi dădu seama că nu-i părea deloc rău că nu-şi mai continua lupta cu nasturii. Începuse să se simtă din nou rău şi era gata să părăsească vasul cu rochia pe jumătate desfăcută dacă asta ar fi făcut-o să simtă mai devreme pământul sub picioare.

Cu mult efort reuşi să descuie uşa şi, pe când ridica zăvorul care era mai greu decât îşi amintea, fu cât pe ce să se prăbuşească pe podea. Agitată, băgă de seamă că senzaţia de greaţă i se accentua rapid. Apoi, când se dădu înapoi în prag şi Hugh intră, văzu şi de ce.

Felinarul se legăna nebuneşte pe lanţ.

— Trebuie să cobor de pe vasul ăsta, spuse ea în chip de bun-venit, ţinându-se de uşă pentru sprijin.

Nesigură, se legăna la fel ca oricare alt lucru din faţa ei.

— Arăţi într-adevăr un pic cam verde. Hugh o măsura înţelegător cu privirea. Cel puţin avea decenţa – sau bunul-simţ – să nu zâmbească. Cum, încă n-ai terminat cu îmbrăcatul? Vasul acostează – ăsta-i motivul mişcării pe care o simţi – şi trebuie să fim gata să ne mişcăm imediat ce este legat de ţărm. Hai, lasă-mă să te ajut.

Înşfăcând-o cu un braţ puternic de talie – ea se rezemă recunoscătoare de el, capul odihnindu-se pe umărul lui puternic – el o

conduse spre locul unde pantofii pe care îi procurase James o aşteptau încă pe scaun. Luându-i, el o împinse practic să se aşeze. Apoi, se puse pe un genunchi în faţa ei, îi trase un picior desculţ şi rece pe coapsa lui – ea observă că ţesătura neagră a pantalonilor era catifelată şi se mula peste muşchii puternici ai piciorului său – şi începu să-l potrivească în pantof. Îndemânarea lui James, sau cunoştinţele despre nevoile unei doamne nu se extinseseră şi la procurarea de ciorapi corespunzători, aşa că se încălţă cu pantofii pe piciorul gol şi Hugh trebui să-şi îndese degetele între interiorul subţire al pantofului şi călcâiul ei pentru a-i face piciorul să intre. Cu mult prea conştientă de felinarul care încă se mişca precum un pendul deasupra capului, Claire fu mulţumită să-l lase să procedeze cum voia cu ea.

Simţindu-se slăbită şi cu senzaţia de greaţă în creştere, stătea cu mâinile în poală şi privea cum îi leagă panglicile negre de satin în jurul gleznelor subţiri, la fel de priceput ca o cameristă. Totuşi, nu arăta deloc ca una, ba dimpotrivă. Vederea degetelor lui lungi, închise la culoare şi foarte masculine pe pielea albă ca laptele a piciorului ei şi atingerea lor caldă şi puternică pe pielea ei sensibilă îi abătură atenţia în mod plăcut de la starea din ce în ce mai precară a stomacului ei.

Dacă noaptea trecută nu l-ar fi oprit, acum ar fi ştiut cu certitudine dacă toţi bărbaţii erau la fel în pat.

Gândul ăsta îi apăru în minte din senin şi o şocă. Deşi era conştientă că, odată cu trecerea timpului şi cu potolirea pasiunii, ar fi trebuit să-i vină mintea la cap, ea încă regreta că se oprise, şi asta o scandaliza cel mai mult.

Privindu-i capul aplecat în vreme ce-i lega panglicile într-un nod elegant, toate motivele pentru care îl oprise – că era o doamnă, femeie măritată şi, în afară de considerentele de ordin moral şi de onoare, că îi era pur şi simplu frică – păreau dintr-odată mult mai puţin importante decât felul în care cea mai mică atingere a lui o făcea să se simtă. În timp ce recunoştea asta, simţi că i se usca gura. Voise ca el să o posede mai mult decât orice altceva în viaţă – şi în ciuda a tot ce se întâmplase, încă voia.

— Eşti palidă.

Hugh o privi, îi întâlni privirea aţintită către el şi se încruntă. Claire aproape căzu de pe scaun uitându-se în ochii lui scrutători. Nu putea şti la ce se gândea, îşi reaminti înnebunită – nu-i aşa? Chiar pe când i se urca fierbinţeala în obraji şi chiar în timp ce începea să bănuiască din expresia lui că era posibil, foarte posibil, ca în definitiv el să-i poată citi gândurile, atenţia îi fu atrasă de

felinar. De data asta, binecuvântă obiectul pentru că îi abătuse atenţia. Se legăna cu şi mai multă putere decât până atunci. Privindu-l, stomacul începu să i se agite în acelaşi ritm. Dintr-odată, toate gândurile, cum ar fi să se culce cu Hugh, îi fură alungate de alte griji, mult mai urgente.

— Trebuie să cobor de pe vas, spuse ea întâlnindu-i privirea, deznădăjduită.

Observarea felinarului o adusese încă o dată în pragul senzaţiei de greaţă oribilă.

— Încă puţin şi o să te ducem pe uscat, promise el, uitându-se din nou spre ce avea de făcut.

Ea îl privea cu o suferinţă crescândă cum îi vâra şi al doilea picior în pantof. Era rapid şi blând şi nu-şi putea da seama dacă simţea pentru ea şi altceva decât compasiune pe când îi înfăşură panglicile în jurul gleznei şi le făcea fundă. Toată viaţa suferise de rău de mişcare şi descoperise că majoritatea oamenilor nu aveau răbdare cu ceea ce ei considerau a fi o slăbiciune. De exemplu, David era destul de sigur că tot ce se cerea pentru a te simţi bine într-o călătorie lungă era o voinţă puternică şi nu ezita să-i spună mereu că ea ducea lipsă de asta. În ultima lor călătorie împreună – de la castelul Hayleigh la Londra, la patru luni după căsătorie, îi spusese vizitiului să dea bice cailor, nepăsându-i că legănatul violent al

trăsurii ca urmare a acestei acţiuni, aşa după cum ştia deja atunci, o va face să verse. Când într-adevăr vărsase, el îi spusese: „Mă dezguşti” cu un ton de totală aversiune şi cu prima ocazie închiriase un cal pentru tot restul călătoriei spre oraş. Aceasta fusese ultima ocazie în care petrecuseră împreună un timp mai îndelungat. De atunci, părea că pur şi simplu uitase de existenţa ei.

Câteodată, se surprindea întrebându-se dacă lucrurile ar fi evoluat altfel între ei în cazul în care nu ar fi vărsat în acea zi. Logic, ştia că răspunsul era nu, şi totuşi se întrebase. Fuseseră câteva ocazii când îi trecuse prin minte că nu-i mai păsa.

— Gata.

De îndată ce-şi termină treaba, Hugh îi puse din nou piciorul pe podea şi se uită la ea cu un zâmbet scurt.

Încercă să-i zâmbească şi ea, dar probabil că fusese un efort slab pentru că el îşi încruntă sprâncenele. Se ridică şi, înainte ca ea să-şi poată da seama ce voia să facă, o înşfăcă din scaun în braţe, ţinând-o cu picioarele atârnate şi mâinile apucându-se înnebunite de umeri, lipită cu totul de pieptul lui.

— Ce…? întrebă ea cu o voce slabă, agăţându-se din răsputeri şi privindu-l cu ochii mari.

În jurul lui plutea o uşoară aromă plăcută de săpun. Faţa lui era foarte aproape şi, uitându-se cu nesaţ la obrajii uscăţivi şi proaspăt raşi, nasul drept şi ochii cenuşii şi gura acum strâmbă, simţi cum atracţia îşi făcea din nou simţită prezenţa. În ciuda stării stomacului ei, să fie ţinută în braţe îi făcea inima să bată cu putere. Umerii lui erau atât de puternici, braţele pline de muşchi, şi părea că o ţine ca şi când ar fi fost uşoară ca o pană. Respiraţia i se înteţi când băgă de seamă cât de mult îi plăcea să o ţină în braţe.

— Arăţi ca şi când ar trebui să stai culcată.

Chiar dacă îşi dădea seama cum o afecta forţa degajată de trupul lui, n-o arăta. Făcu iute cei doi paşi necesari pentru a ajunge la pat şi o aşeză acolo. Simţindu-se din ce în ce mai ameţită, Claire se lăsă recunoscătoare pe salteaua subţire. În timp ce capul ei atingea perna, el se îndreptă de spate, privind-o cu un zâmbet milos şi apăsându-şi destul de *grijuliu o* mână pe o parte.

— Nu te dor coastele? întrebă ea, un pic stângace, amintindu-şi cum îl lovise noaptea trecută.

— Nu e o problemă.

Îşi lăsă mâna să cadă şi se îndepărtă de pat. Claire închise ochii. Avusese nevoie să stea întinsă pe pat, îşi dădu seama. Culcată pe

spate, avea măcar o mică şansă de a nu se mai face din nou de râs.

— Poftim.

Nu trecuse mai mult de un minut de când plecase. O bucată de pânză udă îi fu pusă pe frunte. Claire deschise ochii şi îl văzu pe Hugh aplecat deasupra ei, apăsându-i pe piele prosopul – pentru că asta era – umezit bine şi îndoit într-un pătrat îngrijit. Se simţea bine, se calma. Deschise ochii şi reuşi să zâmbească slab în timp ce el îşi îndepărtă mâna, lăsându-i prosopul pe frunte.

— Mulţumesc. Vezi? Nu ţi-am spus eu că eşti într-adevăr foarte drăguţ?

El mormăi şi se aşeză pe marginea patului.

— În locul tău, nu m-aş baza pe asta. Privirile li se întâlniră şi dintr-odată, ea fu extrem de conştientă de prezenţa lui aşa de aproape. Şoldul lui mai că îi atingea coapsa. Văzu o mică crestătură în barbă unde probabil că se tăiase la bărbierit şi mirosi aroma slabă de săpun. Ochii lui cenuşii o măsurară din cap până-n picioare. Crezi că te poţi întoarce ca să-ţi închei nasturii rochiei? Trebuie să fim gata de plecare când James ne dă de veste.

— Nu poţi să-mi închei tu nasturii.

În ciuda a tot ce se petrecuse între ei, Claire era sincer scandalizată. El se arătă amuzat.

— De ce nu?

— De-aia, spuse ea hotărât.

Instinctul ei, educaţia, decenţa, toate strigau: domnii nu încheie niciodată nasturii de la rochiile doamnelor. Aşa ceva nu se face.

El ridică din sprâncene:

— Încă unul din răspunsurile tale în doi peri, hmmm? Hai să-ţi spun ceva, fătuco, dacă mai scoţi mult vorbe de-astea, o să mă faci să mă înfurii foarte, foarte tare. Acum, hai, întoarce-te şi încetează cu prostiile. Poate că vrei să rămâi pe vasul ăsta până când îmbătrâneşti.

După o astfel de rugăminte, Claire îşi înghiţi protestul şi se întoarse, atentă să ţină pe loc prosopul umed care-i dădea puteri, întorcându-i spatele. El încheie nasturii care mai rămăseseră descheiaţi, în aceeaşi manieră eficientă în care procedase cu pantofii ei. În ciuda contracţiilor stomacului, nu se putu abţine să nu observe intimitatea gestului său. Era şocat ca un bărbat să-ţi încheie nasturii, dar multe din cele ce i se întâmplaseră de când fusese smulsă din trăsură fuseseră cu mult mai şocante, aşa încât asta, în ciuda protestului ei instinctiv, era aproape un fleac. În orice caz, nu simţea ca pe ceva greşit o astfel de apropiere din partea lui Hugh. Oricât ar fi încercat, nu putea să simtă nici măcar o fărâmă de ruşine.

— Te simţi mai bine?

Încheie ultimul nasture, apoi cu o mână pe umărul ei, o întoarse din nou pe spate. Era aplecat peste ea, aproape, cu câte o mână pe ambele părţi ale corpului ei şi în ochii lui se putea citi ceva ce nu semăna prea mult cu un zâmbet, în timp ce o privea.

— Nu. Spuse asta cu atâta convingere că îl făcu să râdă. Îşi ţinea prosopul ud pe frunte de parcă era singura ei speranţă de salvare, deşi, încălzit acum la temperatura corpului ei, nu oferea prea multă alinare. Dar amintindu-şi cum se simţea înainte ca el să i-l fi adus, o făcea să nu fie dispusă a renunţa la el. În acel moment, era gata să accepte orice ar fi împiedicat-o să vomite din nou.

— Arăţi mai bine. Acuma eşti mai degrabă interesant de palidă decât albă ca varul.

Îl privi pe furiş.

— Linguşitorule.

El rânji, găsind evident amuzantă ţâfna ei.

— Albă precum cea mai preţioasă dintre perle, am vrut să zic, bineînţeles. Zâmbetul îi pieri de pe faţă şi privirea îi deveni concentrată. Bine, gata cu prostiile. Vreau să mă asculţi un minut. Este important.

Cu ochii mari, Claire încuviinţă tăcut. Văzând că e atentă la el, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un pistol, ţinându-l în aşa fel

încât ea să-l poată vedea cu uşurinţă.

— O să-ţi dau asta. Vreau să-l ţii la tine şi, dacă se întâmplă ceva, dacă cineva încearcă să te înhaţe sau să-ţi facă rău în orice fel, împuşcă-l. Să nu stai pe gânduri. Ai fost prinsă în ceva ce e mai primejdios decât îţi poţi închipui şi trebuie să fii gata să te aperi dacă va fi necesar. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de data asta, dacă vine cineva la tine, apăsă pe trăgaci. Obiectul ăsta te ajută ca, pe oricine a-i împuşca, să nu-ţi mai poată face rău, iar cea mai bună cale pentru asta e să-l omori.

Claire se uită la pistol cu o oarecare neplăcere. Semăna foarte mult cu cel pe care îl aţintise împotriva lui cu o noapte înainte. De fapt, îşi dădu seama că era chiar acelaşi pistol, recunoscuse modelul complicat al argintului.

— Eşti norocos că nu ţi-am urmat sfatul în ce te priveşte. Reamintindu-şi dezastrul din noaptea trecută, se strâmbă. Bineînţeles, chiar dacă aş fi apăsat pe trăgaci, n-ar fi folosit la nimic: când l-am aţintit spre tine, nu era încărcat.

Toată mânia ce-i însoţea aducerea aminte se auzea în vocea ei.

El zâmbi strâmb.

— Acum e încărcat. Ba chiar şi trage bine. L-am încercat eu însumi azi-dimineaţă, pe punte.

Se auzi un ciocănit iute şi apoi, înainte ca

vreunul din ei să poată răspunde, uşa se deschise. James intră în cabină cu o haină lungă şi neagră agăţată pe braţ. Închise uşa şi se opri când îi văzu. Cu o privire din ce în ce mai încruntată se uită la Claire care stătea culcată pe spate în pat şi apoi la Hugh stând aşa de aproape de ea. Expresia lui vădea dezaprobarea totală.

— Ai făcut rost de ea? întrebă Hugh.

— Făcut, dădu James din cap arătând haina de pe braţul lui, cu o căutătură la fel de acră precum vocea sa. Se mişcă spre pat cu privirea făţiş ostilă pe când se uita la Claire, înainte de a se întoarce spre Hugh. Se pare că individul cu papucii a luat un cufăr plin cu zorzoane pentru drăguţa lui de-acasă. Pelerina asta d-aici te costă o juma' de coroană.

Hugh râânji.

— Dai dovadă de profunzimi nebănuite, James. Habar n-aveam că achiziţionarea de lucruri de damă se numără printre multele tale talente.

James se strâmbă în loc de răspuns, apoi reuşi să arate mai dezaprobator ca niciodată stând lângă Hugh. Privi către Claire cu duşmănie.

— Suntem gata de acostare, îi spuse James lui Hugh. Dacă vrei să coborâm repede de pe navă, mai bine ne-am mişca.

— Vreau. Hugh îi dădu pistolul lui James

şi o privi pe Claire. Gândeşte-te necontenit la uscat, Ochi de înger.

Când auzi alintul, James păru că se înecă cu vorbele pe care nu avea curaj să le spună, în timp ce Hugh, ignorându-l complet pe servitorul său, se întinse şi luă prosopul de pe fruntea lui Claire, îl făcu ghem şi îl aruncă în direcţia lavoarului. Apoi se ridică în picioare, o prinse de mâini şi o trase în capul oaselor şi apoi în picioare. Capul începu să-i se învârtească de îndată ce se ridică, iar stomacul ameninţă cu foc de artificii, dar se strădui să ignore senzaţiile supărătoare cât putu de bine. Gândul că va coborî în sfârşit de pe navă era o doctorie la fel de puternică precum un tonic. Dacă asta era să-i fie recompensa, cugetă ea, putea să suporte încă puţin timp.

— În regulă? Hugh o ţinea încă de mâini, sprijinind-o. Stătea foarte aproape, privind-o intens. Grija pe care o vedea în ochii lui o încălzea.

Dădu din cap cu hotărâre.

— Aşa te vreau, fată curajoasă, spuse el şi-i dădu drumul mâinilor.

Stătea acolo pe propriile ei picioare, încercând să nu arunce vreo privire la felinarul ce se legăna, pe când el luă pelerina de la James, o scutură şi i-o puse pe umeri, apoi îi legă şireturile sub bărbie ca şi când ar

fi fost un copil aflat în grija lui. În ciuda suferinţei care se înrăutăţea, gândul o făcu să zâmbească. Văzând-o că zâmbeşte, rânji şi o prinse de sub bărbie într-un fel prietenos ce îl făcu pe James să arate furios la culme. Apoi Hugh duse la apogeu consternarea lui James când îi luă acestuia pistolul din mână şi i-l dădu lui Claire.

— Ţine-l la tine, spuse el în timp ce ochii lui James se măriră alarmaţi. Şi încearcă să nu laşi să-l vadă cineva.

— Stăpâne Hugh – să facă… ce? bolborosi James uitându-se la pistol, evident înspăimântat.

— Pentru cazul când are chef să-l împuşte pe unul din noi, spuse Hugh cu o faţă serioasă. James arăta îngrozit.

— Te necăjeşte, desigur, îi spuse Claire lui James, aruncându-i lui Hugh o privire dojenitoare în timp ce îşi trăgea pelerina mai aproape de ea.

Era dintr-o lână trainică, groasă şi neagră cu un uşor miros de mucegai ce dovedea că fusese ţinută prea mult timp într-un cufăr. Evident, fusese făcută pentru o femeie cu mult mai mare decât ea, dar în condiţiile date era cu atât mai bine. Faldurile ei erau mai mult decât ample, suficiente pentru a ascunde pistolul dacă îl ţinea într-o mână şi aproape de ea, ceea ce intenţiona să facă. Dacă Hugh

credea că trebuie să fie înarmată, atunci avea intenţia să se ţină de armă din răsputeri. Începând de ieri, aflase mult prea bine că lumea poate fi un loc primejdios. Acum, mai mult ca niciodată, nu voia să moară.

— Sunt Lady Claire Lynes, să ştii, adăugă ea vorbindu-i direct lui James. Şi ăsta e adevărul. Îţi jur. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

James nu părea prea convins. Ochii lui Hugh străluciră şi îşi scuturăcapul spre ea.

— N-o să-l convingi niciodată – vede grozăvii în spatele oricărei uşi. Se întinse şi îi trase gluga pe cap, potrivind-o aşa încât aproape îi ascundea faţa. Claire îl privi întrebătoare. Eşti cu mult prea drăguţă, pisicuţo. N-are sens să atragem atenţia mai mult decât e nevoie.

James arăta mânios.

— Mulţumesc pentru pelerină, îi spuse Claire lui James în vreme ce Hugh se îndepărtă de cei doi. Îi aruncă un uşor zâmbet, sperând să-l cucerească. Să fie văzută drept târfă-trădătoare-potenţială-criminală era cel puţin descurajant. Şi, de asemenea, şi pentru pantofi. A fost drăguţ din partea ta să-ţi dai atâta osteneală pentru mine.

— Nu-i pentru tine ce-am făcut io. James arătă spre Hugh care părea că verifică praful de puşcă de la al doilea pistol la lumina

felinarului ce se legăna. Mi-a spus să fac rost, dacă pot, de ce-ţi lipsea şi asta am făcut. Privirea lui James o întâlni pe a lui Claire. Ţi-oi spune de la obraz, don şoară: fără el, ai fi de-acu' moartă. Datorezi viaţa. Sper numa să nu uiţi.

Claire fu luată prin surprindere, dar înainte să poată răspunde, Hugh se apropie de ei din nou.

— Bine, hai să mergem. Vrem să coborâm de pe corabie cât mai repede şi mai în linişte cu putinţă.

— Aşa-i. James merse către dulapuri, scoase o pereche de desagi şi îi puse pe umăr. Apoi îl privi pe Hugh. Crezi c-o fi rost de necazuri?

Hugh ridică din umeri.

— Cine poate şti? Claire, stai între mine şi James.

Când Hugh o strigă atât de firesc pe numele ei adevărat, Claire îşi ţinu răsuflarea. Apoi îi zâmbi, un zâmbet dulce şi fermecător ce îl făcu să holbeze ochii la ea. Observând asta, James arăta de parcă înghiţise o gură mare de saramură. Apoi, Hugh o luă pe Claire de mână şi se îndreptă către uşă. Câteva momente mai târziu, mica ceată îşi croi drum prin coridorul surprinzător de ocupat şi urcă scara tambuchiului împreună cu marinarii care, câte unul sau în grupuri de doi, cărau

diferite poveri către punte.

Capitolul 17

Franţa, cel puţin din ceea ce vedea Claire, în timp ce îl urma pe Hugh în josul pasarelei spre docul şubred de lemn, părea alcătuită în mare parte dintr-o plajă mlăştinoasă, în care degetele lichide ale mării trasau dâre înspumate, şi o mulţime de oameni şi porci. Întunericul era luminat de torţe fumegânde şi aerul mirosea a peşte şi a lemn ars. *Nadine* era legată lângă o mică flotă de vase dărăpănate de pescuit. Dâmburi abrupte acoperite de pâlcuri înalte de iarbă mâloasă se înălţau pe trei părţi pentru a proteja plaja, în timp ce pe a patra, în spatele lor, marea mugea şi spumega precum o felină furioasă. Vântul era rece, dar Claire era recunoscătoare pentru asta. Din momentul în care ieşise la aer pe punte şi îşi umpluse plămânii cu aerul nopţii, începuse să se simtă mai bine. Încă nu-şi revenise complet, dar nu se mai simţea în pericol să verse.

— Stai pe-aproape.

Avertismentul lui Hugh, aruncat peste umăr cu o voce joasă atunci când se oprise instinctiv să arunce o privire în jur, nu era

necesar. Nu avea nicio intenţie să se mişte nici măcar un centimetru de lângă silueta lui înaltă. Era ciudat cum acest bărbat de care numai cu o zi în urmă se temuse de moarte, ajunsese acum să fie apărătorul siguranţei ei, dar aşa era. În acest mediu străin şi ostil – Franţa! — ar fi fost îngrozită şi complet pierdută fără protecţia lui.

Şi ştia că o va proteja cât putea de bine.

Cei trei ajunseră la capătul pasarelei, stând strâns unul lângă altul pe când se întorceau şi se îndreptau spre negura de la capătul îndepărtat al docului. Se mişcau repede, se gândea Claire, fără a da impresia că se grăbeau. Hugh era în faţă, cu Claire aproape ca o umbră în spatele lui, şi James, ariergarda cu faţa încruntată, ce-i urma. Ecoul paşilor lor pe docul de lemn se pierdea din fericire în toată agitaţia din jurul docului.

Claire văzu că Hugh îşi ţinea pistolul apropiat de corp ca şi cum n-ar fi vrut să atragă atenţia asupra obiectului. Modul în care se mişca vădea prudenţă, felul în care privea în jur demonstra vigilenţă, iar încordarea lui era subliniată de maniera în care o ţinea de mână, ceea ce îi făcea inima să bată mai repede. Faptul că simţea necesar să ţină o armă aproape spunea multe, iar James era la fel de înarmat. Degetele ei se strânseră nervos pe mânerul pistolului pe care i-l dăduse

Hugh. Era greu şi căratul lui era anevoios, dar în situaţia dată, era bucuroasă că-l avea. Privi în jos pentru a se asigura că era încă ascuns privirii de faldurile adânci ale pelerinei. Era, atât cât putea ea vedea, iar întunericul oferea protecţie în plus.

Deşi desigur că nu va avea de fapt nevoie să împuşte pe cineva; Hugh era fără îndoială doar precaut. Nimeni nu părea că se uită la ei. Fiecare din cei pe care-i putea vedea – şi erau duzini adunaţi în jurul docurilor – era ocupat cu propriile treburi.

Cu toate astea, nu putea să nu fie neliniştită şi, drept urmare, era foarte atentă la ce o înconjura. Uitându-se în jur pentru a nu ştiu câta oară, văzu un sat cu colibe acoperite de stuf îngrămădite pe o coamă ce se profila deasupra plajei. Toate casele păreau a fi scufundate în întuneric. Cu toate astea, se părea că locuitorii satului apăruseră cu mic cu mare să salute sosirea vasului. Chiar în timp ce ea se uita, mai mulţi nou-veniţi se îngrămădiră pe plajă să se alăture celor care erau deja acolo, murmurând între ei şi privind cu interes la ce se întâmpla. Un număr surprinzător de porci ce scormoneau cu râturile la marginile adunării o făcu pe Claire să se încrunte. Văzându-i expresia, Hugh o lămuri că o turmă întreagă fusese mânată pe plajă atunci când se observase semnalul

vasului, aşa încât orice urmă de încărcare şi descărcare a mărfurilor să fie acoperită până a doua zi. Într-adevăr, echipajul vasului *Nadine* era foarte ocupat rostogolind butoaie legate cu cercuri de fier în josul pasarelei şi descărcând diferiţi saci de iută şi diverse pachete şi cufere de lemn în cotigi şi căruţe, precum şi în diferite alte mijloace de transport trase la doc pentru a fi încărcate. De asemenea, alte mărfuri erau transportate din vehicule şi urcate în calele de pe navă, localnicii muncind cot la cot cu marinarii. Noaptea era întunecoasă, fără stele şi cu o minusculă seceră a lunii ce era mereu acoperită de nori purtaţi de vânt. Toată activitatea se făcea la lumina torţelor, rapid şi într-o linişte aproape totală, în ciuda numărului mare de persoane adunate acolo. Era evident chiar şi pentru cineva atât de nepriceput în astfel de chestiuni cum era Claire că privea o operaţiune clandestină, dar obişnuită şi bine pusă la punct.

— Toţi ăştia sunt contrabandişti? îl întrebă Claire pe Hugh aproape în şoaptă, uitându-se probabil la un întreg sat ce mişuna pe plajă.

Ea, Hugh şi James se apropiau de locul unde poteca se oprea într-un dâmb ce părea a fi din nisip, iarbă înaltă şi umbre. Până acum, părea că nimeni nu le dăduse nici cea mai

mică atenţie, şi cu toate astea Claire devenea din ce în ce mai neliniştită. Ceva plutea în aer – un sentiment inevitabil – senzaţia că, inevitabil, ceva putea să meargă prost.

— Te referi la localnici? Da, marea lor majoritate. E un mod de a face câteva parale, iar acum vremurile sunt grele. De fapt, toţi cei care trăiesc de-a lungul coastei sunt implicaţi în activităţi de contrabandă într-un fel sau altul.

Hugh ajunse la capătul potecii şi sări cu un scârţâit al cizmelor pe nisip. Apoi se întoarse să o prindă pe Claire de mijloc şi să o pună jos lângă el. Pentru un moment, când picioarele ei încălţate în pantofii fini atinseră amestecul zgrunţuros de nisip, pietre şi noroi, alunecară, şi ea îşi ţinu echilibrul apucându-l de braţ. Muşchii braţului se umflară sub mâna ei destul de mult ca să poată fi simţiţi chiar şi de sub haină şi cămaşă, observă ea pe când îşi ridică privirea spre el. Când privirile li se întâlniră, mai observă că era cam de două ori mai lat în umeri decât ea, iar capul ei abia ajungea până la bărbia lui. Deşi crezuse că nu-i plăceau bărbaţii puternici, virili, descoperi dintr-odată că era foarte atrasă de ei. Sau cel puţin de acest bărbat puternic şi viril. O făcea să se simtă… în siguranţă. Şi complet feminină.

— Da, aşa-s ăştia, şi asta face al dracului

de greu să desluşeşti cine ţi-e prieten şi cine duşman, se băgă în vorbă şi James, sărind alături de ei.

Claire, încă ţinându-se de braţul lui Hugh, îl privi pe James chiar în momentul în care Hugh o luă din nou de mână şi se întoarse, trăgând-o după el, spre întunericul de la marginea plajei. James însă nu se uita la ea. Privea cu o expresie îngrijorată la mulţimea ce se învârtea prin jur. Inima lui Claire începu să bată mai cu putere. Dacă doi bărbaţi obişnuiţi cu primejdia erau neliniştiţi, ei îi era de-a dreptul frică.

— Ah, colonele! Aşadar, îţi iei rămas-bun de la noi?

Căpitanul lui *Nadine* apăru din mijlocul mulţimii, direct în faţa lor. Statura lui subţire era înveşmântată într-o jachetă strălucitoare, cu multă dantelărie de argint şi fireturi, iar lumina torţei aprinse înfipte în pământ făcea ca podoabele lui şi peruca albă să pară aproape portocalii. Se opri în faţa lor, blocându-le intenţionat drumul, după cum bănuia Claire interpretându-i atitudinea. În spatele lui se găseau patru marinari solizi.

Exact în momentul în care îşi dădu seama că bărbatul îl strigase pe Hugh „colonel”, un grad militar din câte ştia ea, Claire simţi fiorul rece a fricii alunecându-i pe şira spinării. Ştia cu o siguranţă stranie că asta era

confruntarea pentru care se pregătiseră Hugh şi James. Mâna lui Hugh o strânse o dată, într-o avertizare puternică, înainte de a-i da drumul. Mâna ei, acum umedă de o sudoare rece, apucă mai tare pistolul. Nu trebuia cu niciun chip să-l scape; era posibil să aibă nevoie de el. Până la urmă, poate era nevoită să tragă cu el – poate că va trebui să-l împuşte pe unul dintre bărbaţii ăştia.

Hugh stătea acum cu spatele la ea, neclintit şi masiv, iar ei i se părea că se aşezase dinadins între ea şi marinari. Din nou simţi tensiunea care emana dinspre el şi, de asemenea, dinspre James. Erau în stare de alertă, gata pentru orice. Spre surprinderea ei – având în vedere că nu avea deloc încredere în ea –, James stătea în dreapta, aproape. Dând curs comenzii lui Hugh, părea că se plasase acolo pentru a o proteja.

Pistoalele ambilor bărbaţi erau gata de tragere, aţintite către nou-veniţi. Claire văzu că, din păcate, şi ceilalţi erau înarmaţi. Pistoalele lor arătau la fel de primejdios.

— Bine că ne-am întâlnit, căpitane: m-ai scutit de efortul de a te căuta să-ţi spun adio. Contrazicând tot ce-i transmiteau simţurile despre starea lui de spirit – şi, de asemenea vederea pistoalelor ameninţătoare – atitudinea lui Hugh era atât relaxată, cât şi politicoasă. Ai fost foarte ospitalier, dar acum trebuie să

ne vedem de drum.

— Nu prea cred.

Vocea căpitanului exprima un uşor regret şi îşi scutură capul într-un fel aproape compătimitor. Pistolul lui însă, nu tremura în mână şi era îndreptat direct către inima lui Hugh. Apoi plesni din degete. Oamenii din spatele lui se împrăştiară în aşa fel încât toţi cinci alcătuiră o barieră de netrecut, la fel ca un perete. Un perete înarmat cu pistoale. Din spatele lui Hugh, Claire observă că niciun pistol nu era aţintit asupra ei şi fu recunoscătoare pentru norocul ăsta. Cu toate astea, nu se îndoia că, dacă începeau împuşcăturile, va fi desigur în primejdie. Hugh, ca ţintă principală a tuturor armelor, va fi fără îndoială doborât cât ai clipi. Va muri…

Pentru o clipă, timpul se opri în loc pentru Claire. Hugh o să moară – văzând cu ochii minţii această imagine, lui Claire i se înmuiară genunchii. Se cutremură, dându-şi seama cât de important devenise pentru ea, într-un un timp atât de scurt.

Pe mare, în larg, vântul gonea spre mal valuri lungi şi înspumate. Zgomotul lor, în timp ce se spărgeau de ţărm şi se retrăgeau de pe plaja mlăştinoasă, alcătuia un fundal foşnitor pentru conversaţiile purtate cu voce joasă, în franceză şi în engleză, de către contrabandiştii care munceau încă din greu şi

păreau să nu bage de seamă ce se petrecea sub nasul lor. Cam la vreo patru metri spre stânga lui Claire, o căruţă scârţâind sub povara unei încărcături grele de butoaie se înţepeni în nisip. Localnicii se repeziră spre ea, încercând să o împingă. Căruţaşul coborî şi, slobozind un potop de înjurături în franceză, zvârli hăţurile peste capetele cailor şi încercă să-i ajute la tras, dar fără vreun succes, după cum observă Claire. Roţile scârţâiră pe când alte căruţe ce erau în mod evident mai puţin încărcate treceau, îndepărtându-se de doc. După cum stăteau lucrurile, munca nocturnă era pe sfârşite.

— Iartă-mă colonele, dar noi facem multe afaceri pe-aici. Câteodată, de dragul afacerilor, trebuie să le aruncăm francezilor câte un os. În seara asta, voi sunteţi osul ăla, voi doi şi doamna de colo. Căpitanul nici măcar nu se uită la complicii lui când adăugă brusc: Percheziţionaţi-i. Luaţi-le armele.

Cu cinci pistoale aţintite asupra lor, să deschidă focul ar fi fost evident fatal. Respirând greu, din nou cu genunchii moi, Claire se rugă ca Hugh şi James să nu facă nicio mişcare şi nu făcură. Stătea fără glas, având grijă să rămână în spatele lui Hugh şi, pe cât posibil, să nu fie vizibilă, în vreme ce li se luară pistoalele şi fură percheziţionaţi pentru găsirea altor arme. Cuţitul lui Hugh

fuse luat dintr-o teacă ascunsă în dosul beteliei de la pantaloni. Apoi marinarii se retraseră, dând din cap către căpitan pe când îşi vârau în buzunar armele pe care le luaseră.

Sângele lui Claire începu să-i bubuie în urechi când îşi dădu seama că nimeni nu o băgase în seamă. Pistolul pe care i-l dăduse Hugh părea dintr-odată mare cât un tun în mâna ei. Degetele îi tremurară şi avu grijă să apese pistolul cât mai aproape de coapsă, rugându-se să nu-l vadă nimeni, ascuns printre faldurile pelerinei. Doar ea din ei trei mai era înarmată. Ce să facă? Simţi cum i se usucă brusc gura, gândindu-se la posibilităţi. Doar nu putea să îndrepte un pistol către cinci bărbaţi înarmaţi – dar nici nu putea să accepte supusă ca Hugh, James şi ea însăşi să fie capturaţi.

O să fie ucişi, toţi trei. Probabil torturaţi, în cazul ei probabil violată, dar cu siguranţă ucişi. Era la fel de sigură de asta cum ştia că se apropie mareea.

— Nu mai eşti englezul cel loial, căpitane?

Dacă Hugh era la fel de înspăimântat ca şi ea, vocea nu-l trăda. De fapt, suna la fel de calm ca şi când el şi căpitanul ar fi purtat o conversaţie plăcută după ce se întâlniseră din întâmplare pe o stradă din Londra.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Când îmi convine. Dar ştiu prea mulţi oameni că ai traversat Canalul spre Anglia pe vasul meu. Dacă te protejez, am de tras eu, oamenii mei şi, de asemenea, afacerea mea, iar eu nu am de gând să accept asta. Mai bine te predau prietenului meu, generalul de la Falais şi îl las pe el să-şi asume meritul capturării unui spion britanic.

Arătă cu capul spre celălalt capăt al cheiului. Claire se uită în direcţia indicată şi descoperi, spre groaza ei, un grup de soldaţi francezi, ţintaşi după cum credea că se numesc, inconfundabili în uniformele lor şi cu tricornuri înalte cu cocarde, strecurându-se călare prin mulţime. Or să fie capturaţi de francezi – la gândul ăsta, simţi broboane de sudoare deasupra buzei de sus şi trebui să-şi strângă buzele pentru a-şi păstra respiraţia sub control. Aveau să fie spânzuraţi, sau împuşcaţi, sau încarceraţi într-o închisoare groaznică până când mureau de bătrâneţe? Gabby şi Beth n-o să ştie niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Pur şi simplu va dispărea.

Dar încă mai avea pistolul. Un glonţ. Ce să facă?

— O să-i dai pe mâna franţujilor pe compatrioţii tăi? întrebă James cu o voce răguşită.

Arăta foarte agitat, spre deosebire de Hugh. Avea pumnii strânşi şi barba îi tremura

de furie. Părea că şi burta i se umflase de indignare.

„Ai grijă, James”, şopti Claire în sinea ei şi mâna i se strânse pe pistol. Oare să-l scoată şi să încerce să-i ţină la respect pe cei cinci bărbaţi? însă după ce trăgea cu el, valoarea lui ca factor de intimidare se pierdea cu totul.

— Cu regret, spuse căpitanul şi zâmbi. Crede-mă, cu mult regret.

Îşi aruncă privirea dincolo de Hugh şi o zări pe Claire, abia vizibilă în timp ce se uita de după umărul lui Hugh. Spre groaza ei, privirile li se întâlniră şi îngheţă, înspăimântată. Pistolul îi părea la fel de vizibil precum un semnal luminos în mâna ei. Cum era posibil să nu-l vadă, se întrebă ea cu gura uscată.

— Domnişoară Towbridge, poate că ar fi în interesul dumitale să vii lângă mine. Nu trebuie să te temi, să ştii. Francezii probabil că te vor întâmpina cu braţele deschise – dacă nu cumva alegi să fii de partea nefericiţilor dumitale de compatrioţi.

Domnişoară Towbridge. Doamne, Dumnezeule, şi el era victima aceleiaşi neînţelegeri cum fusese şi Hugh şi cum mai era încă James: credea că era o trădătoare a Regatului – o spioană pentru Franţa. Nu-i de mirare că nu o căutaseră de arme. În condiţiile date, o astfel de greşeală nu era un

lucru rău, îşi făcu repede socotelile. Se putea dovedi o mană cerească. O privire rapidă spre stânga, dincolo de căruţa împotmolită, îi spuse că soldaţii erau în apropiere. Nu mai era mult timp…

Dintr-odată, simţi mâna lui Hugh în spatele lui cu degetele mişcându-se pline de agitaţie. După o scurtă privire fugară, îşi luă ochii de acolo. Ştia ce voia.

— Vai, nu, spuse Claire cu graţie, străduindu-se cât putea de bine să-şi asume identitatea lui Sophy Towbridge în timp ce împinse pistolul în mâna lui Hugh şi ieşi din spatele lui.

Slavă Domnului, pentru torţele cu umbrele lor mişcătoare, pentru vântul ce flutura poalele hainelor şi pelerinele, ba chiar şi pentru căruţa înţepenită, cu căruţaşul care suduia în franceză şi aceia dintre vecinii lui care încercau să-l ajute să scape de încărcătură. Atâtea ocazii de a le distrage atenţia nu puteau decât să lucreze în favoarea ei. Făcu tot ce-i stătu în putinţă să ofere încă un motiv de abatere a atenţiei în vreme ce mergea încet spre căpitan şi oamenii lui, luându-şi gluga de pe cap şi zâmbindu-le. Efectul era tot ce-şi putea dori. Cinci perechi de ochi se aţintiră către ea.

Şi Dumnezeu să o ajute dacă avea să sfârşească în mâinile lor, se gândi ea

încruntată.

— Vă sunt extrem de recunoscătoare, domnule, pentru că m-aţi salvat. Am multe lucruri de împărtăşit prietenilor mei din Paris, pe care le vor considera interesante. Cât despre aceşti indivizi – nu pot să-i numesc domni – m-ar fi vrut moartă, cred.

— Poate ajungem la o înţelegere, căpitane, spuse dintr-odată Hugh.

— O înţelegere?

Căpitanul ridică din sprâncene, mutându-şi atenţia spre Hugh. Claire, bucuroasă de orice ocazie de a nu se alătura duşmanului, se opri pe loc şi se întoarse pentru a-l privi pe Hugh. Era la mai puţin de o jumătate de metru în faţa lui, dar abia dacă o privi înainte să se îndrepte către căpitan. La întunericul luminat de torţe, ochii lui păreau aproape la fel de negri precum părul, iar înălţimea la care se adăugau umerii laţi îl făceau să pară într-adevăr extraordinar. Vântul îi sufla în poalele hainei; mâinile îi stăteau lângă trup, cu pistolul pierdut în umbră, în dreapta lui Hugh, James o fixa cu privirea. Claire înţelese că acţiunile ei îi confirmaseră toate bănuielile: acum era ferm convins că ea era, într-adevăr, Sophy Towbridge.

Desigur că nu ştia de pistolul aflat acum în mâna lui Hugh.

În ciuda vântului aspru, simţi cum

sudoarea îi aluneca pe spate când pricepu că în curând Hugh avea să acţioneze. Mica trupă de soldaţi ajunsese de acum lângă căruţa împotmolită. Era doar o chestiune de minute până când ajungeau la ei. Odată ajunşi pe mâna armatei franceze, se temea ea, totul va fi pierdut. Dar Hugh se confrunta cu aceeaşi problemă care o chinuise şi pe ea: un singur pistol, o singură împuşcătură împotriva a cinci oameni înarmaţi – şi un contingent de soldaţi care se apropia periculos.

— Domnişoara Towbridge avea asupra ei o scrisoare pe care francezii o vor destul de mult. Îţi spun unde este dacă ne laşi pe mine şi pe omul meu să plecăm.

Căpitanul râse.

— Ce, i-ai luat-o? Domnişoară Towbridge, e adevărat ce zice?

— E un porc, pufni Claire inspirată de porcii din realitate, dintre care câţiva scurmau în noroiul din apropiere. Ce plănuia Hugh? Nu exista nicio scrisoare, nimic de felul ăsta, aşa după cum descoperise el însuşi, pentru simplul motiv că ea nu era Sophy Towbridge. Dar spera să fie suficient de bună ca să intre în rol. Dar spune adevărul: a luat scrisoarea. Îmi pare bine că mi-a reamintit, pentru că aş voi-o înapoi.

— Ei bine, căpitane, ne-am înţeles?

Hugh părea aproape plictisit. Claire îi

întâlni privirea – capul ei era întors aşa încât doar el şi James îi puteau vedea faţa – şi ochii lui îi spuneau că într-adevăr acum era momentul. Nu putea vedea pistolul, dar ştia că trebuia să fie cu piedica ridicată şi pregătit. Muşchii i se încordară şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— Desigur, prietene. Mai trebuie doar să-mi spui unde e scrisoarea şi batem palma. Poate că nu pe tine – trebuie să le dau francezilor osciorul lor, la urma urmei. Dar îl voi elibera pe omul tău.

— Stăpâne Hugh… începu James pe o voce răguşită, aruncându-şi privirea cu disperare spre Hugh.

— Nu-i nevoie să murim amândoi, spuse Hugh, reducându-l la tăcere. Apoi, către căpitan: Scrisoarea este în buzunarul meu.

Mă bazez pe dumneata ca de la un ofiţer la altul, că o să-ţi respecţi promisiunea.

— Cum vrei.

— Acolo ai pus-o?

Jucându-şi rolul cât putea de bine, Claire era mândră cât de detaşat îi sunase vocea. Scrisoarea din buzunar era aceea pe care el însuşi o scrisese în cabină, după cum ştia prea bine. De ce atrăsese atenţia spre misivă? Era doar o tactică de a trage de timp, sau era un motiv pe care ea nu-l înţelegea? Inima îi bătea atât de tare acum, că era surprinsă cum de

bătăile nu răsunau în aer. Îi întâlni privirea lui Hugh din nou, dar nu putu citi nimic în căutătura impasibilă.

— Dacă iei scrisoarea, domnişoară Towbridge, şi mi-o aduci, voi fi foarte recunoscător.

Claire dădu din cap şi păşi spre Hugh. O actriţă mai experimentată ar fi pus fără îndoială în scenă o căutare prin toate buzunarele ca şi când n-ar fi ştiut unde era scrisoarea. Dar ea era prea înspăimântată – atât de înspăimântată încât mâna îi tremura când şi-o vârî în buzunarul unde ştia foarte bine că se află scrisoarea falsă. Respira superficial şi repede şi inima i-o luase la galop. O rapidă privire piezişă în timp ce degetele i se încleştară pe scrisoare îi spuse că soldaţii călare pe caii lor strălucitori şi mari ajunseseră lângă căruţa împotmolită.

Erau deja în criză de timp. Gâtul ei era atât de uscat, că trebui să înghită înainte să poată articula.

— O am, spuse ea suficient de tare ca să audă căpitanul şi oamenii lui.

Ochii ei înspăimântaţi îi întâlniră pe ai lui Hugh exact când îi scotea scrisoarea din buzunar şi o ridică. Dacă voia să împuşte pe cineva, pe oricine, acum era momentul.

— Arunc-o, şuieră el pe când ea era gata să se întoarcă la căpitan şi la oamenii lui.

Probabil că se uitase la el neînţelegând ce voia, pentru că el îi spuse încă odată, cu un mormăit încet pe care de data asta îl înţelese. Aruncă blestemata aia de scrisoare.

— Domnişoară Towbridge, e vreo problemă?

Căpitanul ridică glasul, ce suna bănuitor. Să-i fi dat de gol privirea ei sau porunca lui Hugh? Claire era gata să jure că el nu putuse auzi cuvintele, se afla mult prea departe şi era prea mult zgomot în jurul lor.

— Niciun fel de problemă. Ţinând scrisoarea atât de sus aşa încât el să o poată vedea, Claire se întoarse aproape veselă cu faţa spre el. Aşa după cum poţi vedea dumneata însuţi.

Apoi, atentă la instrucţiunile lui Hugh şi la soldaţii francezi care se apropiau de ei, arătând înalţi şi ameninţători pe caii lor uriaşi ce se aflau acum la mai puţin de trei metri distanţă, desfăcu degetele şi dădu drumul scrisorii în bătaia vântului.

— Ah, vai de mine!

Dreptunghiul alb flutură, se roti în cerc, apoi pluti spre pământ. Ochii căpitanului şi ai celor patru oameni ai săi îl urmăriră până când atinse noroiul, rămânând acolo, absorbind apa ca un burete şi fiind ameninţat de un porc curios.

Claire se uita ea însăşi la scrisoare când,

cu coada ochiului, văzu cum se iţea arma lui Hugh. Pistolul trase atât de aproape, încât un bubuit de tunet parcă o lovi în cap. Cu urechile ţiuind, ţipă; sunetul nici nu apucase bine să iasă din gura ei, că fu retezat de o greutate uriaşă care o lovi în spate, o culcă la pământ cu faţa în nisip şi o apăsă, parcă zdrobindu-i trupul. În cădere, reuşi să vadă doar capul căpitanului ce se zbătea. Apoi se auzi un bubuit infernal, urmat de o explozie şi o pală de aer fierbinte ca o minge de foc aruncată peste capul ei, pe care instinctiv şi-l acoperi cu braţele.

Ţipete sfâşiau aerul, alături de strigăte şi înjurături şi urletele animalelor înspăimântate. Era foc oriunde te uitai, arzând strălucitor spre cerul întunecat, cu flăcări atât de puternice şi de fierbinţi, încât Claire simţi că parcă îi pârleau faţa atunci când îndrăzni să-şi ridice privirea. Era căruţa – căruţa împotmolită care cumva luase foc şi explodase. Căpitanul şi oamenii lui erau la pământ. Un soldat era în picioare, zvârlit de pe cal, dar reuşind să se ţină de frâiele animalului, deşi acesta se cabra şi se lupta, încercând să fugă. Nu putu să-i vadă pe ceilalţi, deşi poate o duzină de corpuri zăceau pe pământ, din câte putea vedea; alţii se grăbeau în ajutorul lor. Claire observă toate acestea într-o clipită. Apoi, greutatea de pe

spatele ei se ridică şi ea fu repusă pe picioare.

— Fugi!

O mână i se aşeză pe talie înainte ca porunca să-i fi trecut de ţiuitul urechilor. Fără altă avertizare, fu pusă în mişcare. Hugh alerga, târând-o după el şi, imediat după ce îşi dădu seama că e el, înţelese că evadau şi porni mai cu râvnă, încălţările căutându-şi sprijin în nisipul mâlos.

— *Sacre bleu!*[2]

— Căruţa mea! Frumoasa mea căruţă!

— Englez blestemat…

— *Aidez-moi! Aidez-moi!*[3]

Alte explozii, rapide şi puternice zguduiră noaptea. Vâlvătăi portocalii şi galbene şi roşii aprinseră cerul, strălucitoare ca un uriaş foc de tabără. Căldura şi fumul erau îngrozitoare. Peste tot domnea haosul şi confuzia; peste tot oamenii urlau şi fugeau. Spre explozie şi dinspre explozie.

— Pe-aici!

Hugh o trase în spatele unei dune de nisip, în întunericul nopţii, acolo unde nu-i putea ajunge intensitatea focului. Claire întrezări imaginea a încă doi soldaţi francezi, în picioare acum, încercând să-şi prindă caii fugari, înainte ca dunele să-i obtureze vederea. Apoi Hugh începu să calce apăsat

---

2 Doamne sfinte! (în lb. franceză, în original)

3 Ajutaţi-mă! (în lb. franceză, în original)

prin iarba înaltă spre satul întunecat, trăgând-o în urma lui, iar ea alerga cât de repede o ţineau picioarele. Pricepu că aleargă să-şi salveze viaţa.

Capitolul 18

— Ce-ai făcut acolo? şopti Claire întrebătoare spre Hugh, care o săltă cu putere peste un zid jos de piatră ce şerpuia de-a lungul drumului din faţa satului.

— Butoaiele din căruţă erau încărcate cu praf de puşcă. Am ţintit unul dintre ele.

Punându-şi o mână pe zid, îl sări cu mare uşurinţă.

— Şi au explodat toate? Claire îşi aminti cum o doborâse la pământ cu o clipă înainte de explozia căruţei. Ştiai ce se va întâmpla?

— Speram.

Şi el îşi pierduse suflul, observă ea în vreme ce, luând-o de mână, o trase din nou după el şi ocoli o casă cufundată în întuneric.

— Caii… ar trebui să fie în… şopronul ăla de lângă pădure.

Claire nu îşi dăduse seama că James alergase împreună cu ei până când nu-l auzi gâfâind în spatele ei. Uitându-se în jur, îl văzu pe bărbatul îndesat ce mergea clătinându-se şi

gâfâind în spatele lor, arătând spre un şopron dărăpănat. Se afla la capătul satului, retras puţin faţă de ferma de care probabil aparţinea, şi chiar în faţa unui crâng des de pini înalţi, care se clătinau în vânt.

Deşi Claire habar n-avea despre ce vorbea, se părea că Hugh ştia. Alerga pe câmpul din faţa şopronului, trăgând-o şi pe Claire vrând-nevrând după el. Avea un junghi în coaste, pietricele în pantofi şi nisip în gură de când fusese cu faţa în jos pe plajă, dar alerga repede peste terenul accidentat pentru că n-avea altă scăpare: mâna lui Hugh era ca o menghină în jurul încheieturii ei şi o ţinea bine.

Nu încăpea îndoială că erau urmăriţi. Singura întrebare era: cât de aproape?

Şopronul era întunecat şi mirosea a paie şi a bălegar. Vacile rumegau una lângă cealaltă la margine, mugind când cei trei oameni năvăliră înăuntru să le deranjeze odihna, cu ochii apoşi licărind slab spre intruşi. Hugh îi dădu drumul mâinii imediat ce fură înăuntru, iar Claire se îndoi de mijloc de uşurare. Cu mâinile pe genunchi, gâfâi după aer, neputând să respire adânc din cauza durerii din coaste. În zadar blestema corsetul; afurisitul continua să o strângă exact când avea mai mare nevoie ca plămânii să i se umple de aer.

— Sunt acolo?

James, încă gâfâind cu putere, puse întrebarea trecând pe lângă ea, apoi urmându-l pe Hugh în capătul şopronului.

— Sunt aici. Minton e un tip de treabă. Niciodată până acum nu m-a lăsat baltă.

Încă îndoită de mijloc în pragul uşii pentru a-şi trage sufletul şi în acelaşi timp pentru a scuipa nisipul din gură, Claire nu auzi restul discuţiei. Vocile bărbaţilor se amestecară cu nechezatul uşor al unui cal, tropăitul copitelor şi un scârţâit de piele.

După un moment, îi auzi mişcându-se. Evident, o apucaseră în direcţia ei. Respiră adânc şi, în sfârşit, reuşi să-şi umple plămânii.

— Bine, las-o aici.

Auzind cuvintele destul de limpede, Claire ridică privirea. Cel care vorbise era James, tonul vocii era insistent şi nu avea nicio îndoială că se referea la ea. Spre ea se îndreptau două umbre, negre şi solide pe lângă dungile ca de cărbune zugrăvite de lumina lunii ce se strecura printre pereţii uşor crăpaţi. Când umbrele se apropiară, se transformară în bărbaţi şi cai. Hugh şi James mergeau fiecare pe lângă un cal înşeuat şi cu căpăstrul pus.

Frânturile de conversaţie pe care le prinsese mai înainte îi apărură brusc în minte şi trase concluzia că cineva numit Minton,

ştiind dinainte că vor sosi cu *Nadine,* ascunsese o pereche de cai gata echipaţi la dispoziţia lui Hugh şi James, pentru a putea pleca rapid de-acolo.

Dându-şi seama că erau doar doi cai, dintr-odată o cuprinse frica la gândul că Hugh va fi de acord cu James şi că o vor părăsi acolo. Ce avea să facă dacă se va întâmpla asta? Gândul îi îngheţă sângele în vine.

— Vine cu noi.

Vocea lui Hugh era aspră de nerăbdare. Claire oftă în sinea ei, uşurată. Bineînţeles că nu o va părăsi. Ar fi trebuit să ştie că nu o va părăsi. Era vorba despre bărbatul în care putea avea încredere deplină.

— Stăpâne Hugh, te implor, gândeşte-te, avem doar doi cai.

— Va călări cu mine.

— Fugim să ne salvăm vieţile!

— La dracu', James, n-o s-o las aici şi cu asta am terminat discuţia asta blestemată.

În acel moment, ajunseră lângă ea. Claire se îndreptă de spate şi mai respiră o dată adânc în vreme ce animalele erau chiar în faţa ei. Le simţea căldura corpurilor, simţea mirosul de piele al harnaşamentului, amestecat cu izul nedefinit emanat de cai. Unul din ei necheză, scuturându-şi capul, iar hamul zdrăngăni.

— Dă-mi mâna, spuse Hugh. Privindu-l,

văzu că se întinde spre ea. Ca şi faţa, mâna lui lucea palid în întuneric. Restul se pierdea în beznă, o siluetă înaltă, masivă, profilându-se deasupra ei călare pe cal. Îşi scoase piciorul din scara şeii, când ea îl luă de mână. Pune-ţi piciorul pe scară şi fă-ţi vânt în spatele meu.

Ea se supuse şi el o trase în spatele lui aşa de lesne de parcă ar fi fost uşoară ca o pană. Văzu rapid că n-avea de ales decât să călărească bărbăteşte, deşi nu mai făcuse asta până atunci. Ridicându-şi fustele, îşi aruncă vitejeşte un picior peste cal şi îşi potrivi poziţia pe spatele puternic al acestuia, atingând cu genunchii goi pielea aspră şi caldă a animalului pentru a-şi ţine echilibrul. Aplecându-se în faţă, cu sânii apăsaţi cu putere de spatele lui lat, îi cuprinse mijlocul.

— Ţine-te bine, îi aruncă el peste umăr.

Chiar în clipa când ea încuviinţă din cap, el lovi calul cu călcâiele, iar acesta ţâşni în faţă. Apoi ieşiră din şopron şi se îndepărtară în galop prin câmpul mlăştinos, plin de rămăşiţele recoltei de mult culese. Zburau în linişte ca nişte lilieci, siluete iuţi şi întunecate, cu pelerina lui Claire ce flutura în spate ca o aripă singuratică – doar două forme vagi între celelalte umbre ce populau noaptea. Uitându-se spre sud, Claire văzu o pâlpâire portocalie ce lumina cerul: căruţa încă ardea. Mirosul acru de fum fusese purtat de vânt şi îl putea

simţi bine. Dar mai era încă un iz, amestecat cu cel de fum şi, după un moment, îl recunoscu drept praf de puşcă. Introdus fraudulos din Anglia pentru a fi folosit de armata lui Napoleon? Părea că aşa era, iar perfidia unui astfel de gest o şocă şi o mânie în egală măsură. Şi când te gândeşti că în siguranţa căminului ei, nu-şi închipuise vreodată că existau trădători peste tot în jurul ei, trădători pretutindeni.

Dintr-odată încremeni, iar mâinile i se încleştară pe lâna aspră a hainei lui Hugh. Pe fundalul în flăcări abia dacă observase casele joase ale satului pe care îl lăsau grăbiţi în urmă. Dar acum văzu călăreţi venind peste deal, dinspre plajă. Călăreţi cu tricornuri înalte…

Soldaţii se regrupaseră şi veneau să-i caute. Nu avea nicio îndoială în privinţa ţintei lor. Puteau oare să vadă caii ce galopau zburând prin noapte? Ea reuşise să observe soldaţii doar pentru că fuseseră pentru scurt timp conturaţi de flăcări, la orizont. Dă Doamne ca ea, Hugh şi James să fie ascunşi în siguranţă sub pavăza nopţii. Dacă soldaţii i-ar fi văzut, se temea că n-ar fi avut nicio şansă. Din câte ştia, nici Hugh, nici James nu aveau vreo armă care să funcţioneze.

Tot ce puteau face era să fugă pentru a-şi salva viaţa.

— Soldaţii! Vin acum!

Vântul îi smulse cuvintele de pe buze, dar Hugh auzise cu siguranţă pentru că aruncă o scurtă privire peste umăr şi încuviinţă din cap. Dădu din nou călcâie calului. Noroiul zbura de sub copitele animalului, pe care Claire le simţea alunecând în vreme ce loveau terenul mocirlos. Fără de veste, în faţa lor apăru un zid de piatră, o fantomă lungă, şerpuitoare şi joasă în întuneric. Claire abia dacă avu vreme să se încordeze înainte ca animalul să sară pe deasupra. Străduindu-se din răsputeri, îşi închise ochii în timp ce aterizau cu dificultate pe câmpul mlăştinos aflat de cealaltă parte şi, deşi alunecase puţin, calul reuşi să se ţină pe picioare, iar ea, strângându-şi genunchii, reuşi să rămână în şa. Uitându-se în urmă, îl văzu pe James sărind peste zid fără vreun pic de eleganţă, dar calul rămase în picioare, iar el pe cal, şi asta era tot ce conta. Apoi cotiră înspre pădure, iar ea îşi ascunse faţa în spatele lui Hugh, pentru că ramurile se loveau de ei, aproape să-i dea jos din şa.

Îşi continuară drumul timp îndelungat, la început într-un galop monoton, apoi, văzând că nu-i mai urmăreşte nimeni, încetiniră la pas. Se ţineau mereu departe de drumuri, călătorind pe câmp pentru că, aşa cum avertizase Hugh după un scurt schimb de cuvinte cu James, drumurile erau primul loc

unde i-ar fi căutat soldaţii.

— Dar cei din echipajul de pe *Nadine?* Nu vor veni să ne caute şi ei?

Dacă vocea lui Claire purta o uşoară notă de isterie, se iertă pentru asta. Nu trecuseră decât ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore de când fusese răpită din trăsura ei – o nelegiuire în care vizitiul şi probabil şi cei doi servitori fuseseră ucişi –, auzise fără să vrea planurile puse la cale pentru uciderea ei, lovise o brută violentă în cap cu o oală de noapte, se strecurase pe o fereastră, fugise printr-un teren mlăştinos să-şi salveze viaţa, coborâse de pe o stâncă atât de alunecoasă şi înşelătoare, că la fiecare pas se temuse de moarte să nu cadă, fusese lovită în cap şi răpită din nou, aproape se înecase, fusese terorizată şi umilită de echipajul unei corăbii şi apoi chiar de bărbatul cu care fugea acum, fusese acuzată că era o târfă trădătoare de ţară, aţintise un pistol către cel care o ţinea captivă doar ca să descopere apoi că era neîncărcat, fusese sărutată când era pe moarte şi aflase că-i place să sărute, ca şi pe cel care o păzea, avusese un rău de mare atât de groaznic, încât pentru o vreme dorise să moară, fusese cât pe-aci să fie predată soldaţilor inamici, aproape murise într-o explozie – şi acum fugea prin Franţa rurală împreună cu fostul ei răpitor şi cu servitorul

lui cârcotaş, în timp ce armata franceză se năpustise după ei ca un roi de albine după un urs ce le furase mierea. Dacă era cu nervii la pământ, cugetă ea, atunci nu era de mirare că se simţea puţin isterică.

— O să se bazeze pe soldaţi ca să nu ne lase să fugim. De-acum, probabil că jumătate din armata franceză ne caută. Pe mine şi pe James în calitate de spioni, iar pe tine, porumbiţa mea, pentru că au impresia că deţii ceva ce ei doresc cu ardoare. Nu uita că, în opinia lor, eşti Sophy Towbridge, iar Sophy Towbridge deţine informaţii despre întreaga reţea de spioni britanici care operează în Franţa. Asta-i în scrisori.

— O, Doamne Dumnezeule!

Dacă vorbele lui erau menite să o facă să se simtă mai bine, nu reuşiră. În schimb, o speriară de moarte. Dacă vânau spioni, soldaţii nu aveau să renunţe niciodată. Apoi, îi trecu prin minte că, dacă Sophy Towbridge avea informaţii despre spionii britanici care acţionau în Franţa, şi Hugh, căruia căpitanul vasului *Nadine* i se adresase cu „colonele” o răpise pe presupusa Sophy Towbridge pentru a recupera într-un fel informaţia înainte de a ajunge la persoanele din Franţa care erau interesate de ea, iar acum era vânat drept spion, atunci el era, foarte probabil, unul dintre agenţii secreţi britanici în chestiune sau

ceva foarte asemănător.

— Stăpâne Hugh! Acolo!

James li se alătură înainte ca ea să poată întreba ceva, cu faţa palidă în întuneric, aplecându-se neîndemânatic cu corpul său masiv peste gâtul calului pentru a arăta spre vest. Claire privi într-acolo şi gemu. Lumina lunii printre norii purtaţi de vânt era suficientă ca să poată vedea ceea ce părea a fi un întreg regiment de soldaţi călare, mergând de-a lungul unui drum ce şerpuia paralel cu al lor. Soldaţii erau la o oarecare distanţă, poate la o jumătate de kilometru sau mai mult, vizibili doar pentru că relieful era lipsit de obstacole. Văzându-i, Hugh o coti brusc la stânga spre albia unui râu pe lângă care călăreau, iar coborârea îi aduse sub nivelul terenului înconjurător. La un cuvânt al său descălecară, iar Hugh împreună cu James ţinură animalele de bot aşa încât să nu necheze spre caii soldaţilor atunci când vor trece. Claire îşi simţi bătăile inimii în acelaşi ritm cu al copitelor ce bătătoreau pământul, dar apoi soldaţii se întoarseră spre nord şi se îndepărtară spre orizont, pierind din vedere.

— Ne căutau pe noi? întrebă Claire cu o voce joasă şi tremurătoare când ei dispărură.

— Păi, da, io aşa aş spune.

Răspunsul lui James era posac în vreme ce se cocoţa din nou pe cal, cu mai multă

hotărâre decât eleganţă.

— Nu fii îngrijorată, pisicuţo, n-or să ne găsească în seara asta. Ţi-o garantez.

Urcând pe cal în acelaşi timp cu James, dar cu mult mai multă uşurinţă, Hugh se întinse spre ea în timp ce îi vorbea. Ea îi văzu scurta strălucire a dinţilor prin întuneric şi îşi dădu seama că zâmbea. Nesăbuitul! se gândi ea, dându-şi seama că, într-un fel ciudat, el se distra. Găsea captivantă primejdia. În ce o privea – fundul îi era tot o rană, picioarele îi erau şovăitoare şi genunchii o dureau de la kilometrii pe care îi parcursese călare într-o astfel de poziţie neobişnuită; era speriată de moarte şi singurul lucru care-i făcuse plăcere în toată povestea asta înfricoşătoare era, dacă ar fi fost cinstită cu ea însăşi, faptul că îl sărutase pe Hugh. Dacă ar fi fost silită, s-ar fi descris departe de a fi entuziasmată. Dar cu toate astea, când îl apucă de mână, îşi puse piciorul în scară şi îi dădu voie să o ridice în spatele lui, reuşi să-i întoarcă zâmbetul. Deoarece – numai dacă reuşea să scape cu viaţă –, începea să simtă că întâlnirea cu el urma să fie probabil cel mai bun lucru ce i se întâmplase vreodată în viaţă.

Apoi, porniră din nou la drum şi, în răstimp de câteva minute, zâmbetul i se şterse de pe chip. Caii aproape că zburau peste câmpuri şi să călărească pe crupa unui cal în

galop era fără îndoială una dintre cele mai chinuitoare experienţe ale vieţii ei, hotărî ea rapid. De fiecare dată când animalul se apleca înainte – adică la fiecare secundă, fundul îi era pocnit cu putere de o masă de muşchi adunată laolaltă, la fel de tare ca rigla unei institutoare. Pe lângă asta, partea interioară a coapselor o durea ca un dinte stricat de la strânsoarea puternică şi îşi simţea genunchii frecându-se până la sânge de pielea aspră a calului. După încă o oră, Claire era într-o stare deplorabilă. II cuprinse pe Hugh de după mijloc, îşi îngropă faţa în spatele lui şi îşi spuse în minte că trebuie să îndure.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc ce semăna cu un sat de pescari, răspândit ca o potcoavă în jurul unui golf întunecat ce dormita în puterea nopţii. Copleşită de oboseală, sprijinindu-se de spatele lui Hugh ca de unicul loc sigur dintr-o lume agitată, Claire aruncă o privire înceţoşată văzând grupul de clădiri întunecate de la marginea mării şi, pentru o clipă, se temu că se rotiseră în cerc ajungând exact de unde plecaseră. Dar nu ardea niciun foc pe plajă, nu era niciun vas ancorat la ţărm, nu se simţea miros de ars. O privire către secera subţire şi argintie a lunii din înaltul cerului ce îndrăznea din când în când să-şi facă apariţia dintre norii goniţi de vânt îi spuse că era aproape de miezul nopţii.

Nu ştia unde se aflau, dar era limpede că parcurseseră un drum destul de lung.

Lângă ei, un câine lătră şi reuşi s-o trezească pe deplin. Călăreau mai încet acum, tropăind pe un drum mâlos, pe lângă o construcţie ce arăta ca o fermă cu două etaje, aşezată mai la distanţă de satul propriu-zis.

— Unde suntem? întrebă Claire şoptit.

— Undeva în siguranţă. Omul care locuieşte aici e un prieten. Ne aşteaptă – mă rog, pe mine şi pe James.

În spatele casei era un hambar, mai degrabă un şopron dărăpănat, şi Hugh se îndreptă într-acolo, cu James pe urmele lui. Un miros stătut de paie putrezite îi întâmpină, iar deasupra se auzea un uşor fluturat de aripi de găini sau porumbei, sau alte păsări cocoţate pe bârne.

— Dă-te jos, spuse Hugh oprind calul pe loc, iar ea îl ascultă, apoi, când atinse pământul moale descoperi că picioarele abia dacă o mai ascultau. Sprijinindu-se cu greutate de calul care sufla din greu, îşi dădu jos gluga, părul revărsându-i-se pe spate – cu agrafele pierdute undeva pe drum – şi îi privi pe Hugh şi pe James cum descălecau.

— Mă duc să mă îngrijesc de cai, spuse James luând frâiele calului lui Hugh împreună cu ale sale. Claire se îndepărtă de armăsar în vreme ce James îi conduse pe amândoi în

adâncul şopronului, dar când încercă să facă un pas înapoi, se clătină, şi ar fi căzut dacă nu era Hugh să o prindă cu amândouă mâinile de talie.

— Nu te simţi bine?

Se încruntă îmbrăţişând-o şi trăgând-o aproape, la pieptul lui. Sprijinindu-se de el, recunoscătoare pentru puterea lui robustă, liniştită de bătăile regulate ale inimii lui lângă urechea ei, scutură din cap.

— Nu sunt bolnavă, spuse ea. Doar că… nu sunt obişnuită să călăresc bărbăteşte.

El scoase un mormăit ce semăna suspect de mult cu un râset.

— Te doare fundul de la şa! Pe legea mea, nici nu mi-a trecut prin cap…

— Găseşti ideea amuzantă?

Uşoare urme de indignare îi înăspriră vocea.

— Nu, pisicuţo, nu, bineînţeles că nu. Spuse toate astea în mare grabă, dar Claire tot bănui că descoperise o urmă de haz în vorbele lui. Sărmană fetiţă, te-ai cam chinuit, nu-i aşa?

— Ba nu, spuse Claire indignată, nu sunt o sărmană fetiţă.

Depărtându-se de el, făcu încă un pas şi aproape căzu când o durere de nesuportat îi străbătu picioarele.

— Ah! nu putu să-şi înăbuşe geamătul

slab, la fel cum abia putea să se abţină să nu-şi frece fundul chinuit.

El mormăi – sunetul putea fi un râs mascat, se gândi ea supărată, apoi îşi dădu seama, după o privire iute spre faţa lui, că probabil aşa şi era – şi o sprijini, apoi o strânse în braţe înainte de a se putea retrage din nou. Claire înţepeni, dar nu protestă. Era atât de obosită, o dureau toate, era înspăimântată, dar era aşa de bine să-l lase să aibă grijă de ea, că nu mai avea voinţa să lupte din nou. Renunţă să mai fie supărată pe el, cuibărindu-se la pieptul lui, luându-l de după gât ca şi când exact acolo era singurul loc de pe pământ unde ar fi vrut cel mai tare să fie.

Ceea ce era perfect adevărat.

Capitolul 19

— Îmi pare rău. Vocea lui Hugh părea într-adevăr plină de remuşcare în timp ce ieşea din şopron cu ea în braţe şi se îndrepta spre fermă, păşind pe pământul plin de mocirlă. Lumina lunii îi întâlnise ochii şi îi preschimbase în argint pe când se uita la ea. Cu capul sprijinit de umărul lui, doar câţiva centimetri le despărţeau privirile. Îmi pare rău

pentru tot. Îmi pare rău că ai fost prinsă în încurcătura asta.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Claire inhalând cu fiecare respiraţie aroma de mosc ce venea dinspre el şi simţind până în vârful degetelor de la picioare calda vigoare a muşchilor care o protejau. Cel puţin nu pentru tot. Dacă nu aş fi nimerit în toată încurcătura asta, nu te-aş fi cunoscut niciodată.

Privi înspre ea cu asprime şi buzele i se deschiseră ca pentru a răspunde. Dar zgomotul unor paşi lipăind în spatele lor anunţă sosirea lui James.

— I-am periat pe spate şi le-am dat să mănânce.

Se uită la cei doi şi se încruntă, dar dacă avea ceva de spus despre modul în care stăpânul lui o căra atât de grijuliu în braţe, se abţinu.

— *Ce* animale mai sunt înăuntru?

— Un cal de plug. Câteva găini, o vacă şi vreo două capre.

— Deci Hildebrand nu a sosit.

— Aş zice că nu. James se încruntă către Claire şi îşi drese glasul. Stăpâne Hugh, te-ai gândit la ce va zice generalul despre *ea?*

Hugh făcu o grimasă.

— Poate să spună ce vrea. Am prins altă femeie şi cu asta basta. Singurul lucru ce se poate face e s-o trimitem acasă în siguranţă şi

să-i punem pe toţi cei disponibili să o caute pe adevărata Sophy Towbridge.

James tuşi cu subînţeles,

— Eşti sigur…?

— Sunt sigur.

Ajunseră la veranda din spate, care nu era altceva decât câteva scânduri aşezate pe o fundaţie de pietre înfipte în pământ. Înainte să apuce să ciocăne, uşa se deschise. Un bărbat, fermier după cum arăta, cu un păr castaniu vâlvoi şi o barbă răvăşită, de aceeaşi culoare, îmbrăcat cu o cămaşă descheiată, cu pantaloni şi bocanci, stătea în prag uitându-se bănuitor la ei cu un felinar în mână.

— Bine te-am găsit, Tinsley.

— Colonele! Slavă Domnului! îmi fuse teamă că s-a-ntâmplat ceva… ai întârziat.

Nici generalul Hildebrand n-o sosit încă. Vocea cu un uşor accent cockney care îl dădu de gol că era la fel de francez cum era şi Claire. Era şi el un agent secret? Făcu ochii mari la aşa un gând.

— Ceva a mers totuşi prost, spuse Hugh conducând-o cu grijă pe Claire prin intrarea îngustă, în timp ce Tinsley, după un semn cu capul către James, îi făcu loc să intre. Claire se agăţă de gâtul lui Hugh. Dacă o lăsa jos, nu era sigură nici că putea să stea în picioare, darămite să meargă. O să-ţi povestesc totul, dar mai întâi trebuie să mă îngrijesc de

doamna aici de faţă. Ai vreun dormitor unde se poate odihni?

— Păi, da, sus.

Tinsley nu se arătă uimit de prezenţa unei musafire neaşteptate. Claire presupunea că, în afacerea asta cu spioni, înveţi să te aştepţi la neprevăzut.

— Condu-ne tu.

James închise uşa în urma lor şi, cu felinarul lui Tinsley luminându-le drumul, Hugh o cără pe Claire pe scările înguste, în dormitor. Era mic şi foarte simplu, mobila constând doar într-un pat acoperit de un vraf de pături colorate, un dulap, un lavoar şi un scaun cu spătar drept. Pereţii erau văruiţi în alb. Podeaua era din scânduri tocite, închise la culoare. Când Tinsley aprinse lumânarea de la capul patului, Hugh o aşeză pe Claire jos. O săgetă o durere în picioare, apoi ea se împletici un pas, prăbuşindu-se pe scaun, după care se chirci pentru că fundul îi dădu de veste că nu era în stare să suporte atingerea unui scaun de lemn.

Probabil că scosese un sunet de durere, pentru că Hugh se uită la ea, încruntându-se întrebător. Sub acea privire cercetătoare, reuşi eroic să nu-şi frece nicio parte afectată.

— Te simţi bine?

Era limpede că intuia problema ei pentru că, în ciuda grijii ce reieşea din vorbele lui,

ochii îi scânteiau. Claire abia dacă îl privi.

— Sunt bine, mulţumesc.

Spuse asta, tăindu-i vorba scurt. Scânteierea deveni şi mai vizibilă.

— Aş fi bucuros să arunc o privire…

Ea se încruntă, iar el făcu o grimasă.

După ce aprinse lumânarea, Tinsley ieşi din cameră.

— Stăpâne Hugh… După plecarea lui Tinsley, James îşi vârî capul în deschizătura uşii, iar Hugh îl privi. A sosit generalul.

— Vin şi eu. Când se uită înapoi spre Claire, licărirea îi dispăruse cu desăvârşire din ochi. Stai aici până vin eu după tine.

Tonul îi era tăios şi fără îndoială că îi dăduse un ordin. Claire încuviinţă din cap. Fără alt cuvânt, Hugh se întoarse şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Pentru o clipă, Claire doar stătu, făcându-şi socoteala că durerea cauzată de şedere era mai mică decât durerea resimţită dacă s-ar fi mişcat. Nu putea auzi nimic din ce se petrecea dincolo de cei patru pereţi ai camerei. Dacă cei patru bărbaţi discutau jos, după cum bănuia, nici cel mai mic ecou nu răzbătea până la urechile ei.

Îşi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea şi expiră încet. Schimbarea bruscă a atitudinii lui Hugh îi reaminti că era prinsă într-o situaţie extrem de periculoasă, iar gândul o

făcu să se înfioare. Mai mult ca sigur, ea era unul din subiectele importante în discuţia de la parter, şi se întrebă în treacăt ce ar face dacă generalul nou-venit ar fi de partea lui James mai degrabă decât a lui Hugh în ce privea identitatea ei. Posibilitatea era înspăimântătoare, dar apoi se gândi la Hugh şi simţi că o parte a tensiunii ei se risipea. Hugh nu ar permite să-i facă cineva vreun rău. Ştia asta la fel de sigur cum îşi ştia şi numele. Cât despre restul, n-avea niciun rost să se îngrijoreze. Îşi dădu seama că tot ce putea face era să stea în camera asta şi să vadă ce se întâmplă, aşa încât încercă să se simtă cât mai confortabil cu putinţă.

În hotărârea ei, fu ajutată de James, care apăru puţin mai târziu cu o tavă cu mâncare.

— Stăpânul Hugh s-a gândit că ţi-ar putea fi foame, zise el ca răspuns la privirea întrebătoare al lui Claire când îi deschise uşa.

Claire descoperi că de fapt îi era foarte foame. Întorcându-se înapoi cu gândul, îşi aminti că ultima ei masă fusese ceaiul şi pâinea cu unt servite exact înainte de a fi răpită din trăsură. De atunci, stomacul i se golise atât de bine, încât acum simţea că parcă i se lipise de spinare. Nerăbdătoare, se năpusti asupra fripturii reci de vită cu pâine şi brânză şi bău ceaiul dulce şi fierbinte.

Începuse să cureţe mărul ce-i servea

drept desert şi se simţea mult mai bine după masă, când la uşă se auzi o altă ciocănitură.

— Intră, spuse ea, nedorind să se supună unei alte dureri atrase de ridicatul de pe scaun şi de mersul până la uşă, decât dacă era nevoită.

James deschise uşa şi, când văzu ce îi aducea, fu gata să-i sară de gât. Era o cadă de baie joasă din cupru, veche şi tocită dar încă de folos, iar pentru ea era acum cel mai frumos lucru din lume. Întreaga sa fiinţă, trup şi suflet plângea după o baie şi îi mulţumi cu ardoarea pe care în mod normal o rezerva pentru transformarea apei în vin.

— Cu urări de bine de la stăpânul Hugh, spuse James scurt. Deşi cu reticenţă, îi umplu cada cu apă fierbinte până fu de ajuns pentru o baie în toată regula. La ultima lui cursă, arătă către dulap. Tinsley spune că poţi să te foloseşti de oricare dintre hainele nevestei lui după cum ai nevoie. A trimis-o de-acasă în noaptea asta pentru siguranţă, dar spune că, dacă ar şti că eşti pe-aici, sigur te-ar pofti să le foloseşti. Hainele-s în dulapul ăla.

Claire se uită la dulap şi apoi la James. Faţa sa nu zâmbea şi privirea îi era prudentă când i-o întâlni pe a ei. Dar fusese amabil să-i aducă de mâncare şi cu siguranţă un sfânt că-i făcuse rost de cadă, chiar dacă fusese la porunca lui Hugh, şi pentru asta îi era

recunoscătoare.

— Mulţumesc, James, spuse ea vorbind serios.

Privirile li se întâlniră, iar el dădu din cap în semn că a înţeles.

— N-ai pentru ce, donşoară. Apoi, brusc, adăugă: Stăpânul Hugh mi-a spus – şi celorlalţi care sunt jos – că i-ai dat pistolul pe care l-a folosit să tragă în butoiul cu pulbere. Asta înseamnă că ne-ai salvat viaţa. Indiferent ce se va întâmpla, îţi mulţumesc pentru asta.

— Aşadar îmi susţine cazul? întrebă cu un uşor zâmbet. Să ştii că nu se înşală. Eu sunt Lady Claire Lynes. Este chiar aşa de greu de crezut?

— L-ai convins destul de bine pe stăpânul Hugh. James ezită. Problema e că niciunul din noi – nici chiar generalul – nu are habar cum arăţi dumneata – adică domnişoara Towbridge. Şi erai la punctul de întâlnire, ceea ce nu miroase a bine pentru tine, don şoară, asta nu poate fi tăgăduit. Cu toate astea, stăpânul Hugh insistă că s-a făcut o greşeală şi, de obicei, e departe de a fi un prostănac. Deşi după cum arăţi şi toate celelalte... Totuşi, poate că m-am înşelat. Dacă-i pe-aşa, îmi pare rău.

— Eşti iertat. Zâmbetul lui Claire se lăţi şi deveni cald. Mai ales de vreme ce ai fost atât de drăguţ şi mi-ai adus cada de baie. Asta e ce

mi-am dorit mai presus de orice.

Nu se poate spune că James îi întoarse zâmbetul, dar nu i se mai citea în privire suspiciunea excesivă, iar lui Claire i se păru că atitudinea i se mai relaxase în timp ce se întoarse şi, cu un scurt salut din cap, părăsi camera.

Deşi nu se putea stăpâni să nu fie puţin nervoasă în legătură cu ce se petrecea la parter, hotărî din nou că lucrul cel mai bun era să aibă încredere în Hugh şi să se liniştească. Între timp, cada o îmbia. Grăbită, se dezbrăcă, scuturându-şi hainele şi aşezându-le cu grijă pe spătarul scaunului ca să fie pregătite pentru a doua zi. Apoi păşi în apa care scotea aburi şi imediat uită de tot şi de toate. Baia era un extaz absolut. Stând chircită cu genunchii sub bărbie, Claire răbdă chinul muşchilor ce o dureau fără să clipească în timp ce se săpunea din cap până-n picioare. O tentă să-şi spele şi părul, dar din cauza lungimii şi a desimii lui, era o operaţie ce lua mult timp şi cel mai bine se realiza într-o după-amiază însorită. Aşa încât, cu regret, îl lăsă în pace, înnodându-l în vârful capului ca să nu se ude. Când ieşi din baie, pielea îi era roz şi strălucea, iar apa fierbinte făcuse mult bine durerii de şezut şi picioare. Uscându-se, cercetă dulapul, şi găsi două rochii, una gri şi una neagră, amândouă cu mânecă lungă,

închise până în gât şi fără nicio pretenţie de a fi la modă. Era şi lenjerie de diferite feluri împăturită pe rafturi, o pereche de saboţi şi o cămaşă de noapte. Descoperind cămaşa de noapte, se simţi ca un aventurier ce descoperise aur. Era din pânză albă, mai aspră decât era ea obişnuită şi croită larg, cu un decolteu rotund închis cu câţiva nasturi mici, ornată doar cu câte un volan la tivul mânecilor. Punând-o pe ea, îşi dădu seama că femeia căreia îi aparţinea era cel puţin de două ori mai grasă ca ea. Dar era confortabilă şi ceea ce era mai important pentru ea, era curată şi uscată. Sumeţind mânecile, aşa încât să-şi descopere mâinile, luă pieptenele de baga ce fusese lăsat pe marginea lavoarului şi se îndreptă către pat. Vârându-se în cearşafuri, îşi propti singura pernă de puf de capul patului şi se sprijini de ea, răsfăţându-se în moliciunea ce îi înconjura spatele şi picioarele, stând mai confortabil decât fusese vreodată de la începutul călătoriei cu trăsura spre castelul Hayleigh. Apoi îşi lăsă părul pe spate şi începu să îl descâlcească de la vârfuri.

Era încă antrenată în această ocupaţie banală dar liniştitoare când se auzi un uşor ciocănit la uşă. Un tremur nervos al stomacului îi reaminti că nu era atât de calmă pe cât şi-ar fi dorit. Spunându-şi cu hotărâre că era James care venea să ia cada de baie,

sau poate să facă altă treabă, lăsă jos pieptenele, îşi trase cearşaful sub bărbie şi îl pofti să intre.

Când se trezi cu Hugh la uşă, pe buze îi apăru un zâmbet firesc de întâmpinare. Avea pe el doar cămaşa, pantalonii şi cizmele, iar părul îi era desfăcut din coadă. Era uşor dezordonat, ca şi cum îşi trecuse mâna prin el şi atârna ondulat aproape până la umeri. Chiar şi fără să aibă o jachetă pe el, umerii îi erau destul de laţi că aproape umpleau cadrul uşii, şi era suficient de înalt că trebui să-şi aplece capul pentru a se feri de pragul de sus. Cizmele lui încă purtau urme de noroi, deşi era evident că se făcuse măcar o încercare de a fi curăţate de mâlul ce se încleiase pe ele mai devreme. Şi pantalonii erau murdari de noroi, dar se mulau pe coapsele musculoase şi pe şoldurile înguste într-un fel ce o făcu pe Claire să uite că erau murdari. Cămaşa fusese cea mai ferită de noroi; părea foarte albă în lumina tremurătoare a lumânării şi croiala ei lejeră sublinia lăţimea umerilor şi a pieptului. Deasupra, gâtul puternic era foarte bronzat. Trebuia să se bărbierească; obrajii lui uscăţivi erau din nou umbriţi de barba nerasă, iar ea, care preferase întotdeauna bărbaţii bine raşi, găsea acel ten oacheş şi ţepos foarte atrăgător.

Îşi îngustă privirea când se uită la ea cum

stătea pe pat, cu părul negru lăsat în jurul ei ca o pelerină de mătase şi cu cearşafurile adunate pudic până la bărbie. Lucirea bruscă a ochilor lui când îi întâlniră pe ai ei îi spuse mai limpede decât orice vorbe că şi el o găsea atrăgătoare. Între ei, pasiunea devenise palpabilă precum ceaţa după o ploaie. Apoi sunetul unei uşi care se trânti la parter o făcu pe Claire să-şi amintească discuţia în care fusese angajat, iar zâmbetul îi dispăru.

— Aşadar, ai venit să-mi comunici verdictul? întrebă ea ridicându-şi provocator bărbia spre el.

Gura lui se strâmbă într-un rânjet în timp ce înaintă şi se opri lângă pat, cercetând-o din acel punct de observaţie.

— Ştii că arăţi ca de şaisprezece ani? spuse el în loc de răspuns. Ca o domnişoară de pension. Eşti sigură că eşti femeie măritată şi ai douăzeci şi unu de ani?

Ea îi întâlni privirea şi ochii i se îmblânziră.

— Nu mai sunt Sophy Towbridge?

El clătină din cap.

— Numai Claire. Frumoasa Claire.

Femeii îi reveni zâmbetul, un detaliu ambiguu ce abia îi atingea colţurile gurii.

— Crezi într-adevăr că sunt frumoasă?

— Nu flirta, pisicuţo. Ştii că eşti. La soare te poţi uita, dar la tine, ba.

Îşi lăsă genele în jos şi se uită la el printre ele, zâmbind.

— Asta-i genul de compliment pe care îmi place să-l aud. Şi să ştii că *nu* flirtez.

El scoase un mormăit ce aducea a râset.

— Am ajuns la concluzia că tu flirtezi la fel de natural ca şi cum ai respira. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu privirea devenită dintr-odată serioasă, adăugă: Am veşti bune. Mâine pleci acasă.

Nu arăta ca şi când ar fi fost veşti bune. De fapt, arăta aproape trist.

— E adevărat? întrebă ea cu prudenţă.

El încuviinţă din cap.

— Asta înseamnă să treci Canalul încă o dată, dar vremea s-a îmbunătăţit considerabil, aşa că n-ar trebui să-ţi fie prea greu. Tinsley te va lua în barca lui. Se dă drept pescar, aşa că barca nu e mare. Dar se va strădui să te facă să te simţi comod.

La gândul trecutelor suferinţe îndurate pe mare, Claire se înfioră fără să vrea. Dar acum era în Franţa şi asta nu servea la nimic dacă voia să se întoarcă acasă, aşa că îşi spuse că va trebui să rabde. Într-un efort de a-şi îndruma gândurile într-o direcţie mai veselă, Claire se concentră pe restul spuselor lui Hugh şi se încruntă:

— Tinsley e englez, nu-i aşa? Dacă se dă drept pescar francez, asta înseamnă că e

spion?

— „Agent secret” este termenul preferat. Şi da, este.

Îl privi gânditoare.

— Asta te face şi pe tine un agent secret, colonele?

Zâmbetul lui era un pic trist.

— Ai prins din zbor, nu-i aşa? Aşa m-am gândit şi eu. Da, sunt ofiţer în spionajul britanic. Colonelul Hugh Battancourt, la dispoziţia dumneavoastră, milady. Cu mâna pe inimă, simulă o plecăciune.

— În întreaga Franţă există o reţea a noastră. Şi o reţea de-a lor în Anglia, la drept vorbind. Deşi e confidenţial, desigur. Asta înseamnă că atunci când te duci acasă, nu te apuci să pălăvrăgeşti despre această chestiune.

— De parcă aş face aşa ceva! Jignită, îşi încrucişă braţele pe piept, aproape uitând de păturile pe care şi le ţinea până la gât. Când le dădu drumul, se îngrămădiră în jurul mijlocului ei. O măsură din priviri şi rânji, întinzându-se să o tragă de o buclă, necăjind-o. Îşi trase părul din mâna lui, apoi uită să fie arţăgoasă atunci când îi ceru lămuriri în plus. Acum poţi bine să recunoşti întregul adevăr: Cumva, cineva din reţeaua ta m-a confundat cu o trădătoare pe nume Sophy Towbridge şi m-a răpit din trăsură. S-a întâmplat să

pomenesc ieri-seară, când ai negat orice amestec în atacul trăsurii mele, că vizitiul meu a fost împuşcat când am fost răpită? Şi cred că aceeaşi soartă a avut-o şi camerista mea. Poate că amândoi sunt morţi acum şi toate astea din cauza unei confuzii.

Tonul îi era serios. El clătină din cap.

— Într-adevăr, n-am avut niciun amestec în asta. Am fost trimis să o capturez pe Sophy Towbridge pe plaja dintre castelul Hayleigh şi Hayleigh's Point. Agenţii ei din Anglia urmau să o aducă în acel loc şi un vas francez urma să o preia de acolo şi să o transporte în Franţa. Sarcina mea era să ajung la punctul de întâlnire înaintea francezilor, ceea ce am şi făcut. Dar datorită unei coincidenţe pe care o găsesc aproape de necrezut, pe plajă erai tu în loc de Sophy Towbridge. Te-am răpit înainte ca francezii să ajungă şi să o facă ei, aşa cum credeam atunci. Dar nici eu – nici vreunul dintre ai mei din câte ştiu eu – nu am avut nimic de a face cu răpirea ta din trăsură. La urma urmei, nu ar exista niciun motiv ca spionajul britanic să fie interesat de Lady Claire Lynes care se afla într-o vizită nevinovată la familia ei la castelul Hayleigh. Altcineva e vinovat de asta.

— Dar cine? Deşi bănuia că atacul împotriva trăsurii ei fusese cauzat de confuzia cu Sophy Towbridge, cu toate astea abia dacă

îl înţelegea. Dar dacă nu ăsta era motivul – şi Hugh spusese că nu era, iar ea ajunsese la un punct în care era de la sine înţeles că-l credea pe Hugh – atunci cine să comită o astfel de faptă abominabilă? Şi de ce?

— M-am întrebat asta de când mi-ai spus ce s-a întâmplat şi n-am niciun răspuns să-ţi dau. Asta e unul dintre motivele pentru care îl trimit pe James cu tine. Te va duce de la barca lui Tinsley până acasă în siguranţă şi se va asigura că totul e în ordine înainte de a te părăsi. Iar eu voi intra în legătură cu câţiva cunoscuţi din Anglia, care vor cerceta ce s-a întâmplat. Ei vor afla cine ţi-a atacat trăsura şi de ce şi între timp te vor proteja. Nu trebuie să te temi că se va mai întâmpla vreodată.

O parte din discursul lui îi atrase atenţia lui Claire. Tot ce urmase după aceea putea foarte bine să fi fost şi în sanscrită că tot n-ar fi înţeles şi nu i-ar fi păsat.

— Ai spus că îl trimiţi pe *James* cu mine? Ochii ei erau mari şi întrebători. Nu vii şi tu?

El îşi încleştă maxilarul şi clătină din cap.

— Hildebrand a plecat deja şi trebuie să plec şi eu în curând. James şi Tinsley sunt acum jos în port, pregătind barca lui Tinsley aşa încât să nu te poate găsi nimeni când va pleca în zori împreună cu ceilalţi pescari. O să aştept să te văd îmbarcată cu bine. Apoi trebuie să plec la Paris. Sophy Towbridge este

încă liberă, iar informaţiile pe care le are asupra ei pot pune în primejdie vieţile multor oameni dacă vor cădea în mâinile cui nu trebuie. Este absolut necesar să împiedic asta dacă pot, iar dacă nu, există încă oameni care vor muri dacă nu sunt avertizaţi la timp asupra a ceea ce s-a întâmplat, aşa încât să poată fugi în Anglia.

Claire îl privea cu o spaimă crescândă.

— Dar… acei soldaţi te caută. Chiar dacă nu te prind pe drumul spre Paris, echipajul lui *Nadine* îţi cunoaşte numele; căpitanul îţi spunea „colonele”, aşa încât presupun că te ştie. Cât de greu poate fi să-ţi dea de urmă? Trebuie să părăseşti Franţa.

Ochii lui Hugh se întunecară atunci când îi întâlniră pe ai ei. Erau dintr-odată aproape negri în lumina lumânării, observă Claire. La fel de negri precum umbra întunecată ca pana corbului a părului lui.

— N-ai spus până acum că-ţi faci griji pentru mine, pisicuţo.

Gura lui avea o expresie aproape drăgăstoasă.

Dacă grimasa lui purta o notă de lejeritate voită, ea nu răspunse pe un ton uşuratic.

— Da, spuse ea şi îl luă de mână, sperând să-i transmită într-un fel intensitatea suferinţei ei. Da, îmi fac. Dacă te prind, or să

te ucidă. Inspiră adânc şi ochii ei îl implorară. Te rog, Hugh. Te rog, întoarce-te în Anglia cu mine.

Degetele i se strânseră peste ale ei. Apoi se aşeză pe marginea patului, ducându-i mâna la gură şi sărutându-i dosul degetelor. Claire îşi ţinu răsuflarea când privi capul acela aplecat peste mâna ei. Când gura puternică îi mângâie degetele, inima începu să-i bată cu putere. Buzele lui erau calde şi ferme şi îi simţea răsuflarea pe piele. Privi vrăjită cum, ridicându-şi capul, îi întoarse mâna şi se uită la ea ţintă, ca şi cum voia să memoreze liniile din curba lină a palmei, lungimea suplă a degetelor. Degetul lui mare îi mângâie palma, iar ea simţi cum i se usucă gâtul. Apoi îşi ridică brusc privirea, întâlnind-o pe a ei şi luând-o prin surprindere. Claire avea sentimentul că îi citeşte gândurile în ochi.

— Sunt soldat, pisicuţo, şi ăsta e războiul pe care-l purtăm. Trebuie să plec. Dar nu trebuie să te întristezi din cauza mea. Nu sunt deloc uşor de doborât.

Claire trebui să respire pentru a se linişti înainte de a vorbi.

— Aşadar, mă vei urca într-o barcă în zori şi apoi vei pleca. Pur şi simplu.

Ochii lui se îngustară şi îi ridică mâna, apăsând-o de obrazul lui. Simţi căldura pielii lui şi asprimea obrajilor lui neraşi cu fiecare

părticică din fiinţa ei.

— O să-mi pricinuiască un oarecare regret, trebuie să admit.

Îi sărută palma, buzele calde mişcându-se pe pielea moale şi apoi brusc, se ridică în picioare.

I-ar fi dat drumul la mână, dar degetele ei se strânseră, se agăţară de el.

— Hugh…

— Mai sunt cam cinci ore până în zori. Ar trebui să dormi puţin.

— Nu vreau să dorm.

O spuse rapid, instinctiv, dar imediat ce vorbele îi zburară de pe buze ştiu că era adevărat. Îl privi, aplecat asupra ei cum era acum, lumina lumânării aruncând umbre mişcătoare peste trăsăturile conturate ale feţei lui, subliniind accentele roşietice din părul negru, subliniind linia masculină a gurii şi a bărbiei lui. Ochii îi erau îngustaţi şi întunecaţi când se uită la ea, iar degetul lui mare mângâia aproape inconştient palma pe care încă o strângea. Ea îl măsură cu privirea din cap până în picioare, peste umerii laţi şi pieptul larg, braţele musculoase, talia îngustă şi şoldurile puternice. Doar privindu-l, simţea cum i se taie răsuflarea. Amintindu-şi ce simţise când era culcată în braţele lui, inima îi stătu în loc. Gândindu-se la mâinile lui pe sânii ei, se înfioră până în adâncul fiinţei. Când îi

privi buzele, arcuite acum într-un zâmbet strâmb şi îşi aminti cum o sărutase, parcă se topi cu totul. Tulburată, îşi mută privirea – şi din întâmplare îi întâlni ochii. Erau negri ca de onix, dar în adâncimile lor i se păru că vede flăcărui jucăuşe de o mie de ori mai fierbinţi decât lumânarea a cărei lumină ar fi trebuit să o oglindească. Genunchii începură să-i tremure, iar ea înregistră senzaţia cu uimire.

Îşi dădu seama că niciodată în viaţă nu mai simţise ce simţea acum cu Hugh.

Patima de care se ruşinase atâta, şi căreia nu-i putea pune capăt oricât de tare ar fi încercat, patima care în mod limpede făcea parte integrantă din fiinţa ei, îşi făcuse din nou apariţia şi inima i se stârni odată cu corpul când înfruntă adevărul.

Nu putea să se întoarcă acasă în Anglia, la surorile pe care le iubea, la viaţa ei searbădă împreună cu David, fără să se fi culcat cu Hugh.

Trăgând adânc aer în piept, îşi adună tot curajul pe care-l avea şi se agăţă de singurul lucru pe care îşi dădu seama că-l dorea mai presus de orice.

— E greşit, ştiu, spuse ea cu hotărâre, cu privirea ţintă în ochii lui. Dar… dacă nu trebuie să ne despărţim decât în zori, te-aş ruga să rămâi cu mine în seara asta.

Capitolul 20

Degetele i se strânseră pe ale ei. Micuţele flăcări gemene din ochii lui scânteiară, apoi fură iute ascunse de pleoapele ce se lăsaseră pe când se uita la mâinile lor împreunate.

— Dacă vrei să-ţi petreci noaptea într-o conversaţie plăcută, mă tem că nu sunt în stare să fac faţă.

Vocea îi era politicoasă, dar distantă. O privi din nou, şi sclipirea de căldură dispăruse. Expresia îi era rece şi rezervată.

Ea trase adânc aer în piept să se liniştească şi îşi impuse să reziste până la capăt. Nu se aştepta ca el să se împotrivească; crezuse că tot ce avea de făcut era să-i dea un semn cât de mic de dorinţă şi ar fi căzut în pat cu ea fără s-o lase să tragă aer în piept şi în niciun caz s-o facă să se răzgândească. Dar iată că apăruse ocazia să se răzgândească – tot ce avea de făcut era să se ia după el, pretinzând că niciunul din ei nu ştia prea bine ce voia ea –, dar îşi dădu seama că nu voia să se răzgândească. Era ceea ce-şi dorea – îl voia pe el – şi avea să lupte pentru el dacă va fi nevoită. Nu îi dădea nicio încurajare – în afară de scurta flacără de pasiune pe care era sigură că o zărise în ochii lui. Dar ştia – *ştia* că

simţise legătura dintre ei la fel de puternic pe cât o simţise şi ea. Ceva îl reţinea. Ce? Onoarea? Simţul cavaleresc? Gândul ca bărbatul pe care nu cu mult timp în urmă îl considerase un ticălos fără inimă să fie împiedicat de vreunul din motivele acestea ar fi fost amuzant, dar între timp aflase că ticălosul era în adâncul sufletului un gentleman perfect. Prea gentleman să se culce cu ea? Nu arătase niciun fel de reţinere când o sărutase şi o mângâiase atunci când erau pe *Nadine.* Bineînţeles, atunci acţionase presupunând că era foarte probabil o târfă şi o spioană. Acum o acceptase drept ceea ce era, o doamnă din înalta societate şi poate că gândul acesta îi tăia elanul. Pentru ea nu conta. Pentru prima dată în viaţă, ştia ce voia şi avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri să obţină ce-şi dorea.

Dar ca să se întâmple, era nevoie de un anume fel de curaj pe care până atunci nu trebuise să se convingă că îl are. Curajul să afirme pe faţă ce îi cerea şi în consecinţă să-şi asume riscul să se simtă stingherită şi chiar să fie refuzată. Stomacul i se făcu ghem. Sufletul îi tremura. Dar îşi luă inima în dinţi şi îl privi drept în faţă.

— Ştii foarte bine că nu conversaţie vreau eu.

Dacă tonul ei era puţin cam prea direct

pentru a seduce, ei bine, pentru ea era dificil să facă o astfel de afirmaţie. Niciodată în viaţă nu mai alergase ea după un bărbat; întotdeauna, bărbaţii îi cădeau la picioare la cea mai mică privire de-a ei.

Buzele lui se strâmbară în cel mai slab zâmbet pieziş.

— Ochi de înger, nu sunt sigur că *tu* ştii ce vrei.

— Ba da. Îşi umezi buzele dintr-odată uscate şi izbucni curajoasă: Vreau să te culci cu mine. Vreau să… să…

Cu toate că era hotărâtă, la sfârşit nu-şi găsi cuvintele şi roşi.

El o privi în tăcere pentru un moment. Strânse din dinţi şi un mic muşchi începu să-i tresară la colţul gurii. Ea îi interpretă mimica drept semn de rezistenţă şi îşi simţi obrajii îmbujorându-se şi mai tare. El părea gata-gata să zică nu. Sângele îi bubuia în urechi şi stomacul i se strânse când îl privi. Părea că îşi împietreşte inima faţă de ea. Apoi, flacăra îi reapăru în ochi, doar că acum ardea atât de tare şi de fierbinte, încât nu mai putea fi confundată cu nimic altceva decât ceea ce era. Cu toate astea, el încă ezita, nu făcea nicio mişcare să se apropie sau să o tragă mai aproape de el. Degetele lui erau ţepene ţinându-le pe ale ei într-o încleştare pe care credea că n-ar fi putut s-o desfacă dacă ar fi

încercat, dar nu încerca. Nu voia să-i dea drumul. Nu acum şi nici vreodată.

— Nici măcar nu ştii cum să o spui.

Era o uşoară duritate în vocea lui. Îi putea simţi încordarea din mână, putea să vadă rigiditatea din atitudinea lui. Se uita în ochii ei. Observase că orice îl ţinea la distanţă de ea nu era lipsa dorinţei. Bărbaţii o priviseră astfel pentru o mare parte din viaţă şi ştia ce înseamnă acei ochi săltăreţi.

Dar era pentru prima oară în viaţă că dorea şi ea cu adevărat pe cineva.

— Contact intim, spuse ea. Vreau să am contact intim cu tine.

Era o şoaptă răguşită pentru că aproape că nu mai putea vorbi din pricina ruşinii de a fi atât de explicită, cu o uşoară notă de sfidare în glas.

El scoase un sunet ce era o parte râset, o parte geamăt.

— Dumnezeule, eşti atât de tânără şi atât de dulce că-mi frângi inima.

Căldura din privirea lui îi pârjoli chipul şi degetele i se strânseră aproape dureros peste ale ei. Şi totuşi arăta ciudat de nehotărât stând acolo cu ochii arzând-o oriunde o atingea privirea lui şi cu trupul nemişcat ca şi când s-ar fi transformat în statuie.

— Claire… în felul în care-i rosti numele putea începăea un univers întreg de

avertismente. Privirea lui Claire o întâlni pe a lui şi se agăţă de ea în timp ce el continua cu o voce joasă şi răguşită. Pisicuţo, gândeşte-te bine. M-aş târî pe un ocean de cărbuni încinşi numai în coate şi genunchi să te am în patul meu, după cum bănuiesc că ştii deja. Dar tu… mâine-noapte vei fi în siguranţă în Anglia, cu soţul şi cu familia ta. Nu vreau să faci ceva ce vei regreta poate pentru tot restul vieţii.

Ea se ridică în genunchi, cu mâinile întrale lui, nepăsându-i că păturile ce-i asigurau intimitatea căzuseră. Neîndemânatică pe salteaua prea moale, împiedicată de poalele cămăşii de noapte care i se prinseseră sub genunchi, se mişcă spre el. El o prinse de cealaltă mână să o susţină, apoi îi luă ambele mâini şi i le strânse aşa fel încât ea crezu că intenţionat păstra un minimum de spaţiu între ei. Când mai erau doar câţiva centimetri, ea se opri. Îngenunche în faţa lui îmbrăcată doar în cămaşa largă de noapte, cu părul negru răsfirat ca o pelerină catifelată peste umeri şi pe spate, cu ochii ţintă într-ai lui, cu un întreg univers de dorinţă în ei.

— Singurul meu regret, spuse ea încet, ar fi să avem doar noaptea asta şi să nu facem asta, şi apoi să-mi trăiesc restul vieţii fără să mai doresc vreodată pe cineva aşa cum te doresc pe tine.

El îşi ţinu răsuflarea, iar ochii care-i

cercetau chipul erau atât de fierbinţi, încât parcă îi ardeau pielea. Mâinile i se mişcară într-un gest reflex, împletindu-şi degetele cu ale ei. Claire simţi puterea şi căldura mâinilor, uşoara asprime de pe buricele degetelor lungi ce le prinseseră pe ale ei, şi îşi imagină că o atingeau. Simţi un fior de anticipare la crearea acelor imagini în mintea ei, care altădată ar fi făcut-o să-şi plece capul de ruşine.

Dar nu în seara asta. Nu cu Hugh.

— Ei da, zise el cu o voce deja nesigură, chiar ar fi mare păcat.

Apoi renunţă la lupta pe care nu o putea câştiga. Claire ştiu exact momentul, pentru că gura lui făcu o grimasă de parcă s-ar fi dat bătut, iar ochii îi străluciră spre ea ca nişte diamante negre. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, uitându-se cum îşi apleacă faţa spre ea, încet, ca şi cum i-ar fi dat o ultimă şansă să curme gestul dacă ar fi vrut. Dar ea nu voia. Asta era ceea ce dorise, ce visase de ani întregi. Să găsească răspuns la întrebarea: După ce tânjea corpul ei? Ce dorea instinctiv, fără a şti de fapt ce era? Gândul că Hugh deţinea răspunsurile era chinuitor, ispitind-o până peste poate. Focul ce o izbise pornind din ochii lui îi intrase în sânge şi acum ardea şi ea, aprinsă de dorinţă. Patima cu care se luptase ani întregi începuse un nou război şi de data asta nici măcar nu încercă să i se

împotrivească.

Îşi înclină capul într-o parte, într-o anticipare impetuoasă. Buzele i se îndulciră şi se deschiseră chiar înainte ca el să le fi atins. Când o făcu, se înfioră şi închise ochii, adorând căldura calmă a buzelor lui, felul în care îşi mişca gura pe a ei, dulcea cotropire a limbii lui. Avea gust de vin şi bănuia că bărbaţii băuseră în timp ce ea se afla la etaj. Era un sărut tandru, ca un sărut între iubiţi, şi avea un farmec dureros. Dar voia mai mult, mult mai mult, atât de mult încât se simţea avidă de dorinţă. El îşi înălţă capul, privind-o în ochi cu o expresie ce era atât dorinţă, cât şi tandreţe într-un fel ce o făcu să ameţească.

— Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie în viaţa mea, spuse el.

Cu toată pasiunea care îi întunecase faţa, expresia era şi uşor… tristă, oare?

— Atunci, ia-mă.

Reuşi să schiţeze un zâmbet slab. Tristeţea dispăru şi o privi aproape solemn. Apoi îşi aplecă din nou capul ca pentru a-i răspunde şi îi prinse gura într-un sărut.

De data asta, sărutul nu fu nici pe departe atât de tandru. Gura se apăsă pe a ei tare şi insistent, iar ei îi plăcu impetuozitatea sărutului. Asprimea bărbiei nerase pe pielea ei moale o făcu să-şi chircească degetele picioarelor. Claire se legănă lipită de el

scoţând un sunet slab ca un geamăt venit din adâncul gâtului când limba lui îi pătrunse printre buze. Gura era fierbinte şi umedă şi provocatoare. Limba i-o atinse pe a ei, o lovi, o convinse să iasă şi să se joace. Ea răspunse fără să se gândească, în vreme ce el o învăţa mai multe despre minunata artă a sărutului şi rezultatul fu tot ce şi-ar fi putut dori. Îşi vârî limba în gura lui şi simţi cum i se încordează toată fiinţa. Îi atinse dinţii, cerul gurii, limba, aşa cum îi făcea şi el, şi simţi cum încordarea se transformă în cutremur. Îi mângâie limba cu a ei şi cutremurul se intensifică până când întreaga sa fiinţă fu topită de tot şi trebui să-şi elibereze gura pentru a respira. Dar tentaţia gurii lui puternice mişcându-se la centimetri deasupra ei era mai mult decât putea răbda şi după câteva clipe îl sărută din nou, lacomă, apăsându-şi gura pe a lui şi punând cu înflăcărare în practică tot ce învăţase de la el.

În timpul acelui sărut, redescoperi că pieptul lui era musculos şi radia căldură, iar când se strânse lângă el, îşi simţi sânii palpitând. Coapsele lui erau solide şi puternice, contrastând cu zvelteţea rotunjită a coapselor ei. Deasupra lor, apăsând-o pe burtă, simţi o proeminenţă rigidă. Când îşi dădu seama că e dovada tangibilă a dorinţei lui pentru ea, simţi cum i se usucă gâtul.

Se simţea aproape ameţită de totala

plăcere născută din atingerea corpurilor lor. Când îi dădu drumul mâinilor ca să o ia de mijloc şi apoi să o tragă şi mai aproape de el aşa încât ajunse lipită de trupul lui de la genunchi până la sâni, senzaţia era atât de intensă, încât aproape că uită să mai respire. Putea să-i simtă căldura, tăria de oţel a muşchilor, bătaia puternică a inimii, şi toate separat şi împreună o făceau să ameţească. Punându-şi braţele pe umerii lui, fermecată de pura plăcere senzuală de a-şi trece mâinile peste spatele lui musculos, şi apoi atingându-i părul mătăsos şi catifeaua caldă a cefei, îl apucă de gât şi îl sărută, parcă abandonându-i-se.

Când el îşi ridică în sfârşit capul, ea deschise ochii. Faţa lui era aproape, atât de aproape, şi respira de parcă nu-i ajungea tot aerul din lume să-i umple plămânii. Ochii lui aveau pleoapele grele şi ardeau când o privi.

— Sărutul tău s-a perfecţionat, e de nerecunoscut.

Răguşeala vocii nu se potrivea cu zâmbetul strâmb. Încerca din nou să pară glumeţ, se gândi ea. Dar intensitatea emoţiei ce palpita între ei nu putea fi tăgăduită.

— Am un profesor bun. Şi ea, la rândul ei, răspunse în joacă, dar îşi ţinea ochii ţintă întrai lui şi buzele ei, despărţite şi tremurânde, dovedeau contrariul.

— Aşa să fie?

Încă zâmbea, deşi ochii lui o măsurau critic. Apoi, mişcându-se încet, ah, aşa de încet, îşi ridică mâna să îi atingă buzele. Doar o atingere uşoară ca a unei aripi de fluture, degetul mare frecând arcuirea delicată a buzei de jos ce era încă umedă de la sărutări, dar era de ajuns să o facă să tremure.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Nu.

Claire trase adânc, tremurător, aer în piept recunoscând asta, ştiind bine care erau implicaţiile.

— Aha, spuse el şi o sărută din nou.

De data asta, sărutul era mai intens, mai profund, cerând un răspuns pe care ea era mai mult decât pregătită să i-l dea. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, îşi apăsă corpul de el şi îl sărută ca şi când ar fi visat acest moment întreaga ei viaţă, ceea ce, într-adevăr făcuse. Când îşi săltă din nou capul, tremurau amândoi. Claire simţea mişcările uşoare din braţele lui ce o ţineau strâns, îi auzea şuierul pătrunzător şi aspru al respiraţiei, văzu culoarea intensă ce i se urcase în obraji şi fremăta ştiind că şi el era profund tulburat de sărutările ei, tot aşa cum era şi ea de ale lui.

— Ţi-e frig? şopti ea ca un ecou al întrebării lui de mai devreme.

Zâmbetul cu care-i răspunse nu mai era

decât un licăr.

— Nu, spuse el.

Îşi plecă fruntea, dar de data asta nu spre buzele ei. În loc de asta, gura lui găsi pielea sensibilă din spatele urechii.

Claire aproape leşină când el îşi plimbă gura pe ceafa ei, depunând mici săruturi pe pielea delicată. Îi sărută gâtul, clavicula şi în sfârşit urechea. Asprimea bărbii era la fel de excitantă ca şi dârele fierbinţi pe care le lăsau buzele lui.

Pe când îi căuta din nou buzele, ea respiră agitat şi se agăţă de el ca şi când ar fi leşinat dacă-i dădea drumul. O sărută, limba luându-i îndrăzneţ în stăpânire gura, iar ea fu fericită să fie posedată. Apoi palma lui urcă până la ceafa ei, mângâind linia fragilă pe care abia o sărutase, înainte de a aluneca în jos, peste claviculă, pe deasupra cămăşii subţiri de noapte, pentru a se închide pe sâni.

Claire gâfâi. Atingerea mâinii lui mari ce o ţinea atât de intim îi trimise un fior în tot corpul. Îşi arcui spatele, apăsându-se de mâna ce o dezmierda, fără vreo umbră de ruşine. Sfârcurile i se întăriră şi erau atât de sensibile, încât aproape o dureau când se frecau de palma lui. Îşi strânse mai tare mâna, iar ea crezu că moare de plăcere.

Când îşi luă mâna de pe sânii ei, simţi că suferă. Respira greu, ca şi când ar fi dansat cu

orele, iar picioarele îi erau aşa de nesigure, că atunci când el se dădu un pas înapoi, făcu tot ce putu să nu se prăbuşească acolo, chiar în faţa lui.

— Hai acum să te dezbrăcăm de asta.

Vocea îi era un murmur răguşit. Degetele lui urmăreau linia decolteului cămăşii împrumutate, doar mângâindu-i uşor pielea, şi cu toate astea făcând-o intens conştientă de atingerea lui. O privea, aşteptând reacţia ei, crezu ea, şi reuşi să încuviinţeze. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se temea că era peste puterile ei să vorbească. Îşi puse ambele mâini pe mijlocul ei, ridicând-o de pe pat şi punând-o în picioare. Claire se înclină instinctiv către el, dar el clătină din cap, zâmbind uşor. Apoi îi cuprinse chipul în palme şi îi depuse un sărut apăsat şi iute pe buze înainte de a se întinde după nasturii ce-i încheiau cămaşa la gât.

Se descurcă repede cu ei şi apoi, fără vreun alt cuvânt, îi ridică poalele cămăşii de pânză aspră şi i-o trase în sus şi peste cap. Dintr-o singură mişcare delicată era goală. Şuviţele de păr ce-i căzeau pe sânii goi o făcură să tresară. Apoi începu să simtă aerul rece ce-i mângâia pielea şi lucirea intensă a ochilor lui pe când o privea.

Urmărindu-i privirea, instinctiv se uită în jos la trupul ei. Sânii erau poate ceva mai mari

decât portocalele, tari şi plini, albi ca laptele cu vinişoare roz şi cu sfârcuri mici, ridicaţi ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi care păreau să tânjească după pieptul lui. Talia era îngustă şi bine proporţionată deasupra şoldurilor uşor rotunjite şi a abdomenului plat punctat de un ombilic neted şi rotund. Sub el, triunghiul negru, catifelat, de cârlionţi ce-i ascundea celălalt triunghi, al sexului, încorona picioarele lungi, subţiri şi albe.

Se văzuse goală de multe ori în baie şi când se îmbrăca. De obicei nici măcar nu se gândea vreodată cum arăta corpul ei. Era ceva peste care se puneau haine şi îi plăcea forma lui, ştia că era destul de bună pentru că îi plăceau rochiile frumoase, la modă şi felul în care era clădită făcea să arate cum trebuie pe ea. Dar niciodată nu s-ar fi aşteptat să stea goală puşcă în faţa unui bărbat, cu atât mai mult cu cât acesta era în toate privinţele un străin, cu ochi ce o admirau privind-o, zăbovind cu o plăcere vizibilă în locurile ei cele mai intime. Ideea că se uita la ea goală o făcu să simtă că tremuratul intens din trupul ei devenise de nesuportat. Reacţia ei o stingheri peste poate – şi o excită în egală măsură.

Dar chiar pe când îşi dădu seama de asta, preceptele cu care fusese crescută învinseră imoralitatea pe care o considera cel mai mare

defect al ei. Claire roşi sub privirea lui rătăcitoare, şi instinctiv îşi ridică mâinile să se acopere, în străvechiul gest al femeii pudice.

Când braţele îi acoperiră sânii şi cuibul negru buclat, el îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea, dintr-odată timidă.

— Tu, spuse el cu o voce atât de joasă şi răguşită că nici nu mai semăna cu vocea lui, eşti atât de frumoasă că mi se taie răsuflarea. Ai idee cât de mult îmi place doar să te privesc?

Cu inima bubuind, Claire reuşi să scuture din cap.

— Mai mult decât ţi-aş putea spune vreodată. Ador să mă uit la tine. Nu te ascunde de mine.

Vocea răguşită, convingătoare şi ochii arzând făcură minuni. Când se întinse să o ia de mâini, Claire îl lăsă să i le ducă lângă corp. Fu răsplătită de răsuflarea tăiată şi neaşteptata strălucire a ochilor lui pe când o cercetau, atingând-o peste tot, aşa de fierbinţi că parcă simţea arsura pe piele.

— Sfinte Doamne. Vocea îi era profundă. Te doresc mai mult decât am dorit ceva vreodată în viaţa mea.

Înainte ca ea să fi putut începe să-i răspundă, se întinse şi o apucă de şolduri. Mâinile lui mari, puternice şi calde o ţineau posesiv. Când îşi ridică mâinile spre umerii lui

şi se pregăti să i se cuibărească în braţe, el o ţintui acolo unde era, cam la cincisprezece centimetri de el, cu privirea cutreierându-i pe tot corpul. Nu putea decât să privească, fără să respire, când, în sfârşit, îşi aplecă faţa şi îşi apăsă gura pe sânul ei stâng. Când buzele şi limba lui umedă şi fierbinte îi atinseră sfârcul, Claire gemu. Trupul i se încordă, plânse, tremură. Uitându-se la capul ce-i era apăsat la pieptul ei, crezu că gura lui pe sânul ei era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată.

Cu inima bubuind, Claire îl privi cum îi suge sânul, simţi căldura umedă şi cum o trăgea de sfârc cu fiecare terminaţie nervoasă pe care o avea şi tremură când corpul îi fu cuprins de flăcări.

— Hugh. Ah, Hugh, şopti ea, cu unghiile înfigându-i-se în muşchii tari ai spatelui său.

Locul secret din adâncul fiinţei ei se strângea şi o durea acum, într-un ritm fierbinte şi iute ce era vechi de când lumea. Nici nu-i mai era măcar ruşine de asta. Îl dorea mult prea mult.

Când îşi luă gura de pe sânul ei să se îndrepte şi să o privească, aerul rece ce îi mângâia umezeala din vârful sânului îi reaminti brusc ce-i lipsea. Sânii i se ridicară instinctiv spre el, fără cuvinte, cerându-i mai mult. Se simţea tulburată de intensitatea dorinţei ei – şi suferea că el se oprise.

— Îţi place asta, nu-i aşa? Vocea îi era adâncă. Mâinile i se strânseră pe şoldurile ei, ţinând-o la distanţă. Iar ea, care voia să se apropie. Voia să fie în braţele lui. Voia să fie strânsă de el. Voia…

Claire îi întâlni privirea, fără să-şi poată ascunde dorinţa ce ştia că arde în ochii ei. Cele mai intime dorinţe fuseseră întotdeauna un secret vinovat pe care-l păstrase ascuns cu grijă de ceilalţi. Crezuse mereu că dorinţele ei sexuale erau imorale.

Se temea că o făceau să fie mai prejos decât o doamnă. Bineînţeles că nu se aşteptase să recunoască vreodată acele dorinţe în faţa cuiva, cu atât mai puţin în faţa unui bărbat.

Dar Hugh se uita la ea, cu ochii strălucind, obrajii acoperiţi de pete întunecate, gura strânsă de pasiune – şi încuviinţă.

Fără ruşine.

— Da. Îmi place.

Toată fiinţa ei se crispă tare şi cu putere. Doar auzindu-se recunoscând aşa ceva o făcea să fie excitată. Un licăr de satisfacţie apăru în ochii lui.

— Aşa m-am gândit şi eu. Eşti făcută pentru dragoste, înainte de a putea răspunde – sau de a putea gândi un răspuns – capul lui se aplecă din nou şi gura i se mută la celălalt sân,

iar ea nu mai putu gândi deloc. Îşi închise ochii, ameţită de ce îi făcea el şi de răspunsul înfiorat şi tremurând al corpului ei. Acest fel de simţământ, această plăcere intensă era ceea ce căutase de atâţia ani. Era ce voia, ce avea nevoie, ce visase.

Nu crezuse cu adevărat că există undeva, în afara întunecatelor sale fantezii ascunse: cele secrete, ruşinoase ce o cotropeau câteodată, în noapte. Cele pe care nu fusese în stare să le alunge, desi încercase cu mare ardoare.

El trase întregul sfârc în gură, sugând tare. Probabil că scosese un fel de sunet de plăcere, pentru că el îşi ridică privirea, apoi se îndreptă de mijloc. Ochii lui erau negri şi fierbinţi când îi întâlniră pe ai ei. Şi el respira sacadat, văzu ea, şi uşorul tremurat din braţele sale se accentuase.

— Parcă eşti o pisicuţă. O pisicuţă înfometată.

Asta o făcu să se ruşineze.

— Ba nu sunt!

— Îmi place.

Îi aruncă un scurt zâmbet răutăcios apoi chiar pe când ea roşea din cap până-n picioare, o ridică în braţe. Claire abia dacă avu timp să-şi tragă sufletul înainte ca el să o depună în mijlocul patului. Pentru un moment, se aplecă asupra ei, sărutându-i gura,

mângâindu-i sânii cu amândouă mâinile până când ea gâfâi şi se arcui pe pat, lipsită de ruşine. Degetele lui zăboviră pe sfârcuri, frecându-le, strângând uşor năsturaşii umflaţi până când plăcerea fu atât de mare că n-o mai putea suporta. Strigă, iar sunetul fu astupat de gura lui.

— Uşurel. De-abia ce-am început.

Îi îndepărtă braţele din jurul gâtului şi stătu în picioare lângă pat. Pentru un timp, doar o privi, întinsă pentru a-i desfăta ochii, şi de data asta era mulţumită să-l lase să o privească. Pe când căldura din ochii lui o pârjolea, îşi dădu seama că atât emoţional cât şi fizic era complet lipsită de apărare în faţa acestui bărbat pe care-l urâse şi de care se temuse cu doar două zile în urmă. Era goală şi tremura sub privirea lui, supusă oricărei dorinţe a lui, la dispoziţia lui oricând ar fi dorit-o.

Şi savură starea în care se afla. Putea să facă tot ce voia cu ea şi avea presentimentul cel mai josnic că va adora fiecare clipă de dragoste.

Apoi, ochii li se întâlniră. Ai lui erau fierbinţi şi tandri.

Expresia lor o făcu să ameţească.

— Nu ţi-am spus eu că o să fie distractiv?

Dură un moment să priceapă.

— Nu mă necăji. Vocea îi era nesigură.

Nu-şi luă ochii niciun moment de pe faţa lui, în timp ce îşi înfipse degetele în cearşafuri, abţinându-se să nu se întindă după el. Cum putea vorbi într-un moment ca ăsta, când ea pur şi simplu luase foc de dorinţă?

— Nu te necăjesc. Lasă-mă să mă dezbrac şi o să ţi-o dovedesc.

Stând jos pe marginea patului, începu să-şi tragă cizmele din picioare. Gâfâind, cu degetele înfipte în păturile îngrămădite, Claire îi privea muşchii spatelui lat mişcându-se sub cămaşă şi ascultă zgomotul primei cizme care căde pe podea cu o nerăbdare neliniştită, mai mare decât simţise vreodată pentru ceva în viaţa ei. Apoi, nu se mai putu abţine. Se ridică în capul oaselor. El era aproape, suficient de aproape ca să-l poată atinge, aşa că o făcu. Simţi cămaşa de pânză aspră sub degete, dar era suficient de subţire ca să-i simtă căldura pielii de dedesubt când îşi plimbă mâinile de-a lungul umerilor săi laţi, peste omoplaţi, în josul şirei spinării. El se încordă când îi simţi atingerea pentru prima dată, dar după o scurtă privire aruncată peste umăr, îşi trase şi a doua cizmă fără să scoată vreun cuvânt. Atinse podeaua cu un sunet surd.

Apoi îşi trase cămaşa peste cap. Când o lăsă să cadă la podea, Claire stătu pur şi simplu uitându-se nemişcată la spatele lui gol. Era la fel de minunat pe cât îşi amintea, numai

piele bronzată şi muşchi contractaţi într-o bine definită formă de V, cu singura notă discordantă ce era vânătaia acum gălbuie ce încă i se vedea pe o parte. Îi mai atinsese spatele şi înainte, cu teamă, pe furiş, când îşi strecurase mâna în jurul mijlocului să-i ia cuţitul. De data asta îl atinse pe faţă, alunecându-şi mâinile peste latul spatelui şi peste omoplaţii ce ieşeau în evidenţă, delectându-se cu calda senzaţie de moliciune peste tărie de sub degetele ei – şi cu libertatea de a-l atinge după cum voia. Respiraţia lui se opri când îi simţi atingerea şi se crispă.

Apoi, dintr-odată se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la ea, cu mâinile pe nasturii de la pantaloni. Uită să protesteze că el îşi schimbase poziţia chiar înainte de a deschide gura, privindu-l cum se descurca rapid, şi gura i se uscă.

Era pe cale să obţină ce-şi dorea de mult. Gândul îi apăru într-un mod destul de mustrător. Un vârtej de îndoieli, temeri şi avertizări i se învârtea prin minte în timp ce se uita la faţa chipeşă şi puternică, la pieptul lat cu triunghiul de păr negru, la braţele bronzate şi viguroase, la şoldurile înguste. Îl privi când termină de desfăcut nasturii de la pantaloni şi nu-şi dezlipi privirea când şi-i trase în jos pe picioare.

Văzu că muşchii coapselor erau atletici şi

arătau puternici şi aspriţi de păr închis la culoare, dar nu picioarele îi atraseră atenţia. Era partea aceea a lui, acea parte enormă, proeminentă, umflată, care era dovada certă a dorinţei lui pentru ea. Era cu mult mai mare decât îşi amintea să fie, cu mult mai mare decât singura pe care o văzuse vreodată – cea a lui David, în priviri fugare în umbră o dată sau de două ori, când el venise în patul ei pe întuneric –, şi arătând cu mult mai intimidant.

Şi era pe punctul de a fi vârâtă în trupul ei.

Inima lui Claire începu să bubuie chiar pe când se întreba, foarte tulburată, dacă de fapt se va potrivi.

— Hugh, începu ea cu degetele răsucind nervos cearşaful şi cu ochii larg deschişi pe când fixau mai întâi acea parte bărbătească umflată enorm şi apoi faţa.

Voia să mai zică ceva, poate să-l avertizeze despre îndoielile ei sau să-i atragă atenţia asupra unei posibile probleme de mărime sau ceva în genul ăsta, dar era prea târziu. El se aşează în pat lângă ea, cu trupul masiv astupând lumina lumânării, aruncând o umbră peste ea, apoi acoperind-o, apăsând-o cu toată greutatea, pregătindu-se să o posede.

Genunchiul i se strecură între ai ei, împingându-i în lateral coapsele. Claire simţi o împunsătură îngheţată de panică şi încremeni

– dar îşi dădu seama chiar pe când el îi lua gura în stăpânire că era prea târziu să-l mai oprească acum, chiar dacă asta voia să facă.

Capitolul 21

Sărutul lui Hugh era lent şi fierbinte şi ameţitor de dulce, făcând-o să se împace cu gândul că trupul îi va fi cucerit. Era peste ea, cald şi incredibil de greu, cu pielea aspră de păr, corpul ei micuţ aproape pierzându-se sub cel al lui, lung şi musculos. Chiar atunci când îl luă de gât şi îi răspunse la sărutări, abandonându-se treptat unei magii trezite doar de el, era conştientă de nenumărate senzaţii: pieptul ei zdrobit de pieptul lui lat, coapsele lui tari şi musculoase ce le depărtau pe ale ei, căldura arzătoare a bărbăţiei lui ce stătea mândră între coapsele ei. În ciuda senzaţiilor intense ce o aduceau în pragul leşinului pe care el i le provoca cu gura şi cu trupul, ea nu se abandonase încă total în ce făceau şi acea parte bărbătească era cauza. Adevărul era că o făcea să fie nervoasă. Deşi încă nu încercase să pătrundă în ea, îi desfăcuse picioarele şi stătea între ele şi ştia că va încerca să-şi vâre în ea acel lucru atunci când va fi cuprins de dorinţă, ceea ce se putea întâmpla oricând.

David o poseda încă din primele minute

de când venea în patul ei. Aşa funcţiona contactul intim: partea bărbătească era introdusă, câteodată cu uşurinţă şi altădată, când nu părea să fie de ajutor, cu dificultate, bărbatul se excita rapid, îşi făcea treaba, sau dacă ceva nu mergea cum trebuie, se enerva pentru că nu putea, şi se retrăgea. În orice caz, totul se termina în câteva minute şi apoi se ridica din pat şi o lăsa singură acolo.

În orice caz, aşa decurgea un contact intim cu David. Oare cu Hugh va fi altfel? Deja o făcuse să simtă lucruri pe care nu crezuse în vecii vecilor că le va simţi. Când o sărutase, ameţise. Când voise să o vadă goală, ea roşise stânjenită – şi se dezbrăcase, lăsându-l să se uite după pofta inimii. Când o atinsese sau o mângâiase sau – ce şocant! — îi sărutase sânii, tremurase de plăcere. Acum, că stătea peste ea şi îi simţea greutatea dintr-odată perfect potrivită, simţea contactul corpurilor lor, muşchii puternici de bărbat pe rotunjimile delicate de femeie, devenise repede curioasă să afle în sfârşit adevărul.

Erau toţi bărbaţii la fel în pat? Sau putea Hugh, care deja o fermecase cu sărutările lui, cu mângâierile lui, să-i dea ce doar visase?

Inima i se zbătea sălbatic pe când se gândea cu un amestec de speranţă şi excitare la această posibilitate. În sfârşit, avea să afle.

— Sunt… pregătită, îi şopti curajoasă în

ureche.

După ce-i părăsiseră gura, trecând peste obraji spre gât, buzele lui erau acum ocupate să depună pe faţă un şir de săruturi fierbinţi ce o înfiorau.

— Într-adevăr?

Îşi înălţă capul să o privească. Întinse o mână şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Deşi ochii îi erau negri de pasiune, chiar pe când îi întâlni privirea, un mic zâmbet îi apăru pe buze.

Ea încuviinţă din cap, încă hotărâtă şi zâmbetul i se lăţi, pentru ca apoi să dispară tot atât de brusc pe cât apăruse. O sărută pe gură, un sărut apăsat, posesiv, şi când ea răspunse instinctiv, simţi cum i se încordează corpul, îi simţi tăria bărbătească mişcându-se lângă coapsele ei şi îşi adună toate puterile. Iată că venea. Era atât de mare – o va durea? Sau poate că nici nu va simţi când va intra în ea, aşa cum i se întâmpla câteodată cu David?

Se simţi dintr-odată nespus de curioasă să afle.

Apoi gura lui îi găsi sânii şi orice gând îi zbură din minte. Un simţământ fierbinte, presant luă locul gândurilor pe când el îi supse întâi un sân şi apoi pe celălalt, scăldându-i sfârcurile cu limba, trăgându-le în gură, sugându-le, la început lejer şi apoi cu ardoare crescândă. Tremurul interior se

transformă într-o durere arzătoare, o dorinţă de nestăpânit, o nevoie intensă, îi cuprinse capul în mâini, cu degetele afundate în păr, îmbrăţişându-l. Gâfâind, tremurând, aproape că uită de bărbăţia lui când gura lui pe sâni o fermecă din nou. Apoi îşi îndoi spatele şi bărbăţia îi exploră triunghiul dintre picioare. Respirând greu, ea se mişca fără oprire sub el, arzând pentru el, desfăcându-şi picioarele mai larg, nu numai gata, ci şi nerăbdătoare să-l primească înlăuntrul ei.

Dar, spre surpriza ei, se mişcă, alunecând în jos pe trupul ei, aşa încât bărbăţia nu-i mai atingea corpul. Ce făcea? Nu asta voia ea, nu aşa se făcea. Îşi deschise ochii, pe când el cobora cu sărutările spre mijlocul trupului ei dintr-un motiv pe care ea nu-l înţelegea. Îşi încleştă degetele în părul lui.

— Hugh?! în ciuda nesiguranţei din voce, cuvântul era în mod evident atât un protest, cât şi o întrebare. O privi, cu ochii strălucind, cu buzele întredeschise, respirând asemenea unui om care se sufoca. Am spus… sunt pregătită.

— Atunci va trebui să te înarmezi cu răbdare, micuţa mea dragă şi inocentă, pentru că eu nu sunt.

Pe cât erau de fierbinţi, în ochi i se putea vedea un licăr aproape vesel, şi apoi capul lui ajunse la nivelul taliei şi îi sărută buricul,

alunecând chiar mai jos…

— Hugh! De data asta era cu adevărat şocată şi se ridică, sprijinindu-se în coate, să vadă ce făcea. *Faţa lui era aproape la nivelul triunghiului negru buclat dintre coapsele ei – acolo era – şi îşi afundase faţa în cuibul catifelat.* O, Doamne, ce-ţi închipui că faci?

Îşi ridică privirea şi, când Claire i-o întâlni, îşi dădu seama că să-l vadă acolo între coapsele ei albe, desfăcute, cu faţa la câţiva centimetri de partea corpului ei pe care chiar şi ea era prea ruşinată să o privească sau să o atingă, depăşea orice imaginaţie, că nici nu ştia măcar dacă să ţipe, să-l plesnească peste faţă – sau doar să stea culcată şi să-l lase să-i facă ce voia.

— Ai încredere în mine, spuse el cu o voce atât de răguşită încât parcă era un mârâit.

Pe când vorbea, mâinile îi mângâiau uşor interiorul catifelat al coapselor înguste, desfăcându-i-le şi mai mult ca să-i poată atinge partea cea mai intimă.

Cu pieptul ridicându-i-se în timp ce se străduia să-şi tragă suflarea, tremurând de parcă avea frisoane, Claire nu putu decât să-l privească cu o fascinaţie neajutorată cum îşi afunda capul şi îşi apăsa faţa de triunghiul catifelat dintre picioarele ei desfăcute. O pătrunse un foc intens când el o sărută într-un

loc unde nu se aşteptase în veci să fie sărutată. Gâfâind, tremurând, se lăsă pe spate, complet moleşită, trăind experienţa unei plăceri despre care nici măcar nu ştiuse că există. Cu ochii închişi şi degetele încleştate în cearşaf, din gât îi ieşeau din nou stânjenitoare sunete uşoare de plăcere. Şoldurile i se zvârcoleau sub el, dar nu-i păsa nici de asta. Tot ce o interesa acum era extazul desăvârşit simţit când îşi apăsa gura de ea, lingând-o cu limba ca un deget de flăcări lichide.

Limbi de foc îi cutreierau tot corpul când el se opri asupra unui punct secret. Ţipă, apoi ţipă din nou, neputând să se abţină când el o aduse pe culmile extazului. Degetele lui găsiră acel loc secret, umed, intrarea, şi alunecară în interior, mişcându-se îndrăzneţ intrând şi ieşind. Şi asta o făcu să strige. O sărută şi o mângâie, mimând contactul intim cu degetele şi în acelaşi timp atingând-o cu limba, folosindu-şi mâinile şi gura împreună, să o aducă pe culmile unei pasiuni pe care nu crezuse niciodată că o poate atinge. Când o cotropiră contracţiile fierbinţi şi intense, asta era tot ce visase vreodată.

Şi în timp ce încă se întindea spre el, se zvârcolea, gâfâia şi voia ca acea plăcere, ceea ce îi făcea el, să nu se termine niciodată, el se opri, părăsind acea parte a ei căreia îi oferise

plăcerea deplină, lăsând-o să pulseze şi să ceară, pentru a aluneca înapoi pe corpul ei şi a-i săruta gura.

Tremurând plină de pasiune, Claire băgă de seamă că se putea gusta pe buzele lui. Gemu, înflăcărată de dorinţă şi jenă şi o nouă şi orbitoare revelaţie. Apoi îl luă de gât şi îl sărută şi ea de parcă ar fi murit dacă nu o făcea. Simţea catifelarea lui fierbinte încercând să o pătrundă, în locul unde gura şi mâinile lui făcuseră magie neagră cu clipe în urmă. Scoase un mic scâncet din adâncul gâtului şi îşi ridică şoldurile de pe saltea într-o implorare fără cuvinte. De data asta era nu numai gata: corpul îi tânjea după el, ardea pentru el, se topise pentru el.

O pătrunse într-o singură zvâcnire lentă, puternic şi fierbinte şi umplând-o pe deplin, forţând-o aşa cum ştiuse că o va face, dar senzaţia fu minunată, era de nedescris, era mai încântătoare decât orice simţise sau gândise că putea să simtă. Îşi înfipse unghiile în spatele lui şi călcâiele în saltea şi îşi legănă şoldurile să-l primească pe deplin.

Chiar pe când se mişca sub el, dorind mai mult cu o foame lacomă şi fătişă ce ar fi umplut-o de ruşine dacă ar mai fi avut măcar un strop de minte, îşi ridică gura de pe a ei.

— Claire.

Era o respiraţie aspră. Pleoapele îi

fluturară şi îi întâlni privirea. Corpurile le erau unite în actul sexual şi se mişca sub el ca o târfă ce acum ştia bine că era. Totuşi, când îl privi în lumina lumânării, nu-i era ruşine, nu, era îndrăzneaţă, plină de pasiune, înregistrând lacomă lucirea fierbinte ce-i întuneca ochii, pometii înroşiţi, încordarea gurii încă umede de la sărutările ei, sudoarea ce-i lucea pe sprâncene şi pe umeri. Era experienţa ce-i schimbase definitiv viaţa.

Nu toţi bărbaţii erau la fel în pat. Ce trăise cu David n-avea nimic de-a face cu acest dulce asalt asupra simţurilor ei.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu.

Ochii lui Claire se făcură mari când îndemnul pătrunse prin ceaţa ce-i acoperea creierul. Când înţelese, trase aer în piept, gâfâind. Şi apoi, tremurând, făcu ce îi spusese el. Îşi ridică picioarele până când coapsele ei suple îi prinseră şoldurile şi gleznele i se încleştară pe după mijloc. Îl putuse simţi în tot acest răstimp înăuntrul ei, gros şi fierbinte şi umflat şi ispititor şi nu se putu abţine: se mişcă cu el, apoi se mişcă din nou şi gâfâi de plăcere.

— Acum, aş putea spune că eşti pregătită.

Fu o tachinare tandră, şoptită pe o voce nesigură în ureche. Simţi tremuratul chinuindu-l. Era încordat, pregătit, tremura,

transpira – şi totuşi o aştepta pe ea.

— Da. Ah, da.

Nemaiputând să suporte, Claire se dezlănţui. Senzaţia o făcu să strige. El se înfioră, strângând-o în braţe aşa încât nu mai putea respira. Apoi îşi îngropă faţa în adâncitura dintre gât şi umărul ei. Gura îi era deschisă, şi umedă, şi caldă când şi-o apăsă de gâtul ei.

Şi începu să se mişte.

Claire strigă din nou, pierzându-şi orice urmă de inhibiţie pe care o avusese. Cu o dorinţă sălbatică, se mişcă împreună cu el, venind în întâmpinarea fiecărei zvâcniri în vreme ce înlăuntrul ei se zbuciuma o furtună de flăcări. O poseda cu putere şi repede şi îl însoţea pe acest drum din ce în ce mai sus, până când zbură mai sus decât visase vreodată şi explodă într-un foc de artificii al milioanelor de stele căzătoare împreună cu morişti de foc şi sori arzători.

— Hugh, Hugh, Hugh, Hugh, *Hugh!*

Chiar pe când îi striga numele şi era purtată pe aripi de furtună, el se crispă şi gemu. Apoi, tremurând, stătu liniştit în ea găsindu-şi şi el eliberarea. Încă pierdută în propriul univers îndepărtat, îl ţinea în braţe când se prăbuşi lângă ea. Pentru mult timp, stătură unul lângă altul, complet epuizaţi.

În fine, Claire începu să observe diverse

amănunte. În primul rând simţi greutatea lui pe ea. Era un bărbat înalt, musculos şi lat în umeri, dar era zvelt şi nu părea posibil să fie atât de greu. Dar aşa era. De fapt, acum că nu mai era sub imperiul spasmelor pasiunii, o strivea de saltea şi o sufoca, şi pe deasupra o frigea de vie. Simţea sudoarea lipicioasă a umerilor lui sub palme, îi auzea respiraţia liniştită – oare adormise? — şi îi văzu ceafa pentru că rămăsese cu capul îngropat în scobitura gâtului ei.

Trebuia neapărat să respire.

Probabil că se mişcă sau făcu vreun mic zgomot pentru că el îşi ridică fruntea şi o privi. Pentru o clipă, se uită vrăjită în nişte ochi gri ce o priveau la fel de atent. Apoi îşi aminti că era goală şi că el era deasupra ei şi toate lucrurile pe care i le făcuse cu mâinile şi cu gura şi cu trupul lui şi cum reacţionase ea. Simţi cum se îmbujorează şi deodată deveni absolut sigură că avea culoarea unei căpşuni coapte, proaspăt culese.

Un zâmbet lung şi calm îi curbă gura pe când o măsură din priviri. Nu avea nicio îndoială că îi observase îmbujorarea şi ştia şi cauza ei reală. Spre deosebire de ea, el arăta relaxat, în largul lui, şi obişnuit cu situaţia în care se afla.

— Ei, nu-i aşa că a fost distractiv?

Lucirea răutăcioasă se reîntorsese în

ochii lui. Claire se uită la el, la obrajii uscăţivi şi neraşi, la ochii îngustaţi şi la gura ce se strâmba şi îşi simţi inima cum îi bate tare. Pudoarea ca şi toate preceptele pe care le auzise vreodată despre doamne şi actul căsătoriei o somau să-şi subaprecieze trăirile, să-şi plece ochii şi să încuviinţeze timid sau chiar să nege că simţise ceva. Dar ea fusese întotdeauna de-o sinceritate fără leac, chiar brutală câteodată, ceea ce putea fi, dacă e să ne luăm după spusele surorilor ei, o gravă greşeală şi, oricum, el fusese aici cu ea, o văzuse tremurând şi înfiorându-se, o simţise zvârcolindu-se şi fremătând, o auzise gemând şi strigându-i numele. Nu ar crede dacă ar încerca să îl convingă că nu avusese parte de o trăire de neuitat.

Aşa încât spuse pur şi simplu adevărul curat.

— A fost minunat.

Zâmbetul i se accentuă. Arăta mulţumit de sine.

— Aşa-i că da?

Ea încuviinţă din cap. Apoi, pentru că într-adevăr nu putea respira, îl bătu uşor pe umăr.

— Acum, că am terminat, ai vrea să te dai jos de pe mine? Nu pot respira.

— Ah, iartă-mă.

Se rostogoli într-o parte, dar în loc să-i

dea drumul, o luă de mijloc şi o trase peste el. Surprinsă să se găsească întinsă pe pieptul lui, îl privi pentru o clipă. Dar el îi zâmbi cu un farmec leneş, punându-şi o pernă sub cap şi arătând că are de gând să stea în poziţia asta pentru încă o vreme. Gândindu-se la ce însemna despărţirea lor – nu putea să se gândească la asta acum, ar fi stricat momentele pe care le mai aveau împreună – nu îl zorea să se dea jos din pat, să se îmbrace şi să o părăsească.

După ce avea să plece, era foarte posibil să nu-l mai vadă vreodată.

Gândul ăsta era ca un cuţit ce-i străpunse inima.

— Ce vrei să spui cu „acum, că am terminat”? întrebă el, punându-şi mâinile sub cap şi arătând vederii două foarte interesante subsuori cu smocuri de păr negru. Noi doi de-abia am început.

— Hugh! O lovi un alt junghi în inimă, când înţelese că aceste cuvinte, deşi poate adevărate într-un sens, erau contrare realităţii în alt sens. Uitând complet de grijile supărătoare despre pudoare şi despre cele câteva inhibiţii rămase, şi chiar de faptul că era complet goală, pe măsură ce simţea cum toate grijile i se făceau ca o piatră în stomac, se cuibări pe pieptul lui, punându-şi mâinile sub bărbie şi privindu-l gânditoare.

— Ştii că, după noaptea asta, probabil că noi doi n-o să ne mai vedem niciodată.

Îl privea de aproape, sperând să vadă o licărire de durere în privirea lui, asemănătoare cu aceea care-i sfâşia ei inima. Dar faţa lui rămase relaxată, chiar zâmbea puţin şi în ochii lui nu putu citi vreo suferinţă.

— Niciodată nu ştii ce-ţi rezervă viaţa, spuse el încet.

Era o lovitură, dar o încasă şi îşi ţinu capul sus. Să o ia uşor. Dacă nu voia să se facă de râs şi să nu pară târfă, trebuia să păstreze ceea ce fusese între ei ca pe o aventură, ceea ce era evident că şi el prefera. Oare se aşteptase ca el să reverse asupra ei un şuvoi de declaraţii de dragoste veşnică? Mintea îi spunea că nu. Sigur că nu. Doar inima ei sensibilă aşteptase… Bineînţeles că făcuse asta de multe ori înainte, cu multe femei. Nu avea cum să aibă aceeaşi importanţă pentru el cum avusese pentru ea.

Importanţa pe care o avea pentru ea era uluitoare. Dar nici ea nu se va gândi la asta acum. Nu se va gândi deloc la ziua de mâine sau la toate zilele ce vor urma. Se va gândi doar la cât de mult adoră să fie cu el aşa în seara asta.

Dacă era să aibă parte doar de o noapte, era mai bine decât nimic. De fapt, era tot ce visase vreodată şi chiar mai mult.

Probabil că el văzuse o umbră ce-i străbătuse chipul, pentru că se încruntă când o privi. Îşi luă mâinile de sub cap şi o îmbrăţişă cu putere, mângâindu-i părul, spatele.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

O privi îngrijorat. Ea se uită la el, îi întâlni privirea şi scutură din cap. Apoi zâmbi.

Simţi că acel zâmbet era aproape cel mai curajos lucru ce-l făcuse vreodată în viaţă.

— Absolut nimic, spuse ea. Căutând să-şi stăpânească expresia feţei, îşi coborî privirea. Apoi se uită din nou la el şi zâmbetul i se lăţi. De fapt, îţi mulţumesc pentru lecţie. A fost destul de instructiv – şi distractiv.

— Ai spus minunat.

Gura lui se strâmbă la ea şi ochii căpătară o căutătură cuceritoare.

— Şi asta.

Mâinile coborâră şi o apucară de fund, strângând-o.

— Au!

Claire scânci. Când el îşi luă mâinile, surprins, ea se rostogoli de pe el, strâmbându-se. Chiar şi cu faţa la perete era conştientă de prezenţa lui, dar n-avea ce să facă: trebuia să-şi frece muşchii dureroşi într-o încercare de a-şi uşura durerea.

— Îmi pare rău. Am uitat. Hai, lasă-mă să repar ce-am făcut.

Era plin de regrete şi convingător şi reuşi să o determine să se întoarcă pe burtă în vreme ce-i masa locurile dureroase. Mâinile lui erau blânde şi avea grijă să uşureze durerea mai degrabă decât să i-o producă, dar, după puţin timp, ea uită de ce îi mângâia fundul, simţind o plăcere intensă. Când se aplecă să-i sărute carnea lovită, o străbătu un fior. Când continuă să depună mici sărutări peste tot pe fundul ei sub pretextul că sărutările o vor face să se simtă mai bine, se topi sub mâinile lui alinătoare. Apoi, mâna îi alunecă dedesubt să găsească şi să mângâie micuţul punct dintre picioarele ei care fusese mai înainte aşa o surpriză pentru ea. Înainte de a-şi da seama, dorinţa fierbinte şi dulce despre care credea că apare doar o dată în viaţă, o cuprinse din nou, iar apoi şi el o luă, alunecând în ea pe la spate, posedând-o cu o siguranţă leneşă ce o înnebuni şi mai tare decât înainte şi o făcu să-şi înfigă degetele în saltea şi să-i strige numele la fiecare împingere.

În sfârşit, o cuprinse din nou vârtejul şi i se predă cu un fior, un ţipăt de bucurie ce era spontan şi primitiv, la fel cu tot ce îi făcuse el.

— Dumnezeule mare!

Când el mormăi cuvintele, ea nu ştia dacă erau un blestem sau o rugăciune. Ştia doar că o posedase exact în acelaşi moment în care le

rostise, exact în momentul celei mai profunde plăceri pe care o simţise, cu o dorinţă intensă ce o făcuse şi pe ea să ţipe din nou. Apoi se eliberă în ea, iar corpul lui suplu, puternic, se scutură de îndelungi fiori. În cele din urmă, se prăbuşi peste ea şi rămase nemişcat.

După un timp îndelungat se rostogoli pe o parte, trăgând-o şi pe ea cu el. Claire era ameţită de oboseală când i se cuibări în braţe. Îi zâmbi somnoros. O sărută pe gură. Era atât de obosită, încât chiar şi să-i răspundă la sărut era prea mult. Pentru o clipă, rămaseră îmbrăţişaţi, schimbând şoapte ce ei i se păreau din ce în ce mai de neînţeles. Apoi pleoapele pe care de la o vreme le simţea ca de plumb renunţară la luptă şi se închiseră definitiv. Adormi aşa, ţinută strâns în braţe.

— Domnişoară! Domnişoară, e timpul să plecăm.

La început, Claire socoti cuvintele parte dintr-un vis. Avusese un vis minunat – despre ce? Nu-şi putea aminti. Vocea insistentă ce o striga să se trezească i-l şterse din minte. Supărată, deschise în sfârşit ochii – şi-l văzu pe James aplecat peste pat, pe punctul de a o scutura de mână.

Băgă de seamă cu uşurare că purta cămaşa de noapte împrumutată când îi întâlni privirea pentru o clipă. La început se simţi confuză. Să fi fost totul doar un vis? Dar nu.

Erau mult prea multe dureri şi furnicături plăcute în prea multe locuri foarte intime ale trupului ei pentru ca experienţa avută cu Hugh să fie doar un vis.

Hugh. Făcu ochii mari. O privire iute în jur îi dezvălui nu numai că era singură în pat, dar şi în cameră, cu excepţia lui James.

Îşi deschise gura să întrebe unde era Hugh, apoi o închise la loc, dându-şi seama că întrebarea ar fi dat-o de gol că se aştepta să fie în pat sau măcar în dormitor, cu ea. Hugh era clar plecat *şi* o îmbrăcase cu cămaşa de noapte înainte de plecare ca să o scutească de umilinţă în faţa lui James.

— Domnişoară, trebuie să te scoli şi să te îmbraci. Stăpânul Hugh e plecat de o oră de-acum şi trebuie să ne îndreptăm degrabă spre barcă.

Când înţelese, Claire închise din nou ochii şi, undeva în adâncul fiinţei, simţi cum i se frânge inima.

Capitolul 22

— Trebuie să recunosc, n-a fost prea

plăcut să beau tot oţetul ăla, dar a meritat, judecând după rezultate.

Fâţâindu-se încolo şi-ncoace în faţa oglinzii înalte din dormitorul ei extravagant din reşedinţa Richmond situată în Cavendish Square, o adresă selectă din Londra, Lady Elisabeth Banning urmărea cu satisfacţie imaginea noii sale siluete zvelte.

— Beth, arăţi absolut superb, îi spuse Claire cu o caldă sinceritate surorii sale mai mici.

Twindle, dădacă, guvernantă şi însoţitoare de-o viaţă pentru Claire şi Beth, care pe vremuri fusese guvernanta mamei lui Claire şi le era pe deplin devotată celor trei surori, stătea lângă Claire. Înaltă şi slabă, cu o faţă îngustă şi ridată şi păr argintiu aranjat sever într-un coc strâns la ceafă, Twindle dădu din cap cu înţelepciune spre cele două.

— V-am spus că Lord Byron avea mare încredere în el drept tonic de slăbit şi cu siguranţă a funcţionat foarte bine pentru dumneavoastră, domnişoară Beth. Toată grăsimea ce v-a chinuit vreodată fără îndoială că a dispărut.

Trecuseră trei luni de când Claire se trezise singură în patul de la o fermă din Franţa. În tot acest răstimp, durerea simţită la gândul că, după toate probabilităţile, nu avea să-l mai vadă vreodată pe Hugh devenise o

jale permanentă, despre care începuse să înţeleagă că nu o va mai părăsi niciodată. Şi o mai chinuia şi altceva, se temea pentru viaţa lui. Îl prinseseră soldaţii pe drumul spre Paris? Oare îl trădase cineva de atunci încoace? Asupra unui spion se puteau abate diferite feluri de întâmplări, şi cele mai multe erau groaznice. Cea mai rea parte era să-şi dădea seama că putea fi rănit, încarcerat sau chiar mort, iar ea n-avea cum să ştie. Nu va şti niciodată. Dar întrebările şi îngrijorarea nu-i erau de niciun folos, după cum nu contenea să-şi reamintească. Tot ce putea face era să-şi scoată temerile – şi pe el – din minte.

Şi singurul mod în care putea să facă asta era să nu-şi acorde nici măcar un moment de gândire. Drept urmare, Claire îşi ocupă timpul cu tot felul de activităţi aproape cu disperare. Ajuta şi faptul că sezonul londonez era în plină desfăşurare, şi că ea, în rol de însoţitoare a lui Beth care împlinise optsprezece ani, avea tot timpul ceva de făcut. Zilele treceau cu diverse cumpărături, acasă cu vizitatorii sau mergând în vizite, la plimbare cu trăsura sau pe jos în parc, sau angajându-se în tot soiul de alte posibile distracţii. Aproape fiecare seară aducea cu ea o recepţie de un fel sau altul. În seara aceea, era chiar balul de prezentare în societate a lui Beth, iar Claire muncise foarte intens de săptămâni bune să se pregătească

pentru asta. Primise cu bucurie atât munca în plus, cât şi faptul că se ocupa de altceva, deşi Twindle îi spusese chiar de dimineaţă, cu o încruntătură, că arăta epuizată şi că ar trebui să lase restul aranjamentelor în seama personalului. Claire îi ignorase îngrijorarea cu un cuvânt afectuos şi un zâmbet. Twindle nu înţelegea că ea ascundea o durere care în mod normal îngenunchea şi bărbaţii puternici. Tot ce ştia despre aventurile lui Claire – tot ce ştiau toţi despre aventurile lui Claire – era că trăsura fusese atacată şi că ea fusese răpită şi reuşise să scape. Când cele două surori ale ei o întrebaseră despre cele două zile în care fusese ţinută captivă, încropise o poveste despre cum fusese ea ţinută legată la ochi într-o fermă, asigurându-le, atunci când începuseră să se revolte, că fusese tratată cum se cuvine. James sugerase să nu spună o vorbă despre restul – despre Hugh – aceasta fiind o chestiune de siguranţă naţională. Claire urmase această indicaţie şi din alte motive: dacă vorbea despre Hugh, chiar dacă doar îi pomenea numele sau încerca să istorisească restul poveştii, lăsând deoparte părţile cele mai intime şi personale (cum ar fi partea în care sfârşise prin a fi goală în pat cu el), se temea că surorile ei ar fi băgat imediat de seamă că nu spunea tot, şi în felul caracteristic surorilor, s-ar fi ţinut de capul ei

până când ar fi ghicit adevărul.

Judecând lucrurile la rece, ceea ce făcuse ea se chema adulter. Nu era mândră de ce făcuse, nici nu era dornică să-şi împărtăşească vina cu cineva, şi plătea pentru asta cu ceea ce simţea că va fi o viaţă întreagă plină de suferinţă. Să se culce cu Hugh era un păcat, ştiuse la vremea aceea şi totuşi o făcuse. Chiar şi acum – când totul era de domeniul trecutului, iar ea suferea atât de tare încât să înfrunte fiecare zi era o luptă – nu putea simţi niciun regret. Dacă acea unică noapte era tot ce avea să aibă vreodată de la Hugh, şi această suferinţă mistuitoare din inima ei era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru asta, aşa să fie. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi şi să schimbe ce se întâmplase şi astfel să se cruţe de suferinţa ce urmase, nu ar fi făcut-o Nu dorea să şteargă acea noapte cu Hugh nici chiar dacă ar fi suferit toată viaţa. Dar trebuia să fie atentă şi ştia asta. Trebuia să nu-şi trădeze secretul, asta însemnând să îşi ascundă cumplitul chin şi să meargă înainte. Pentru că, în afară de faptul că era un păcat, ceea ce făcuse ea cu Hugh era un scandal ce abia aştepta să iasă la iveală. Surorile Banning scăpaseră cu greu de un scandal ce o implicase pe Gabby şi pe actualul ei soţ, Nick, cu doar câţiva ani în urmă, când Nick se dăduse drept fratele lor pentru a da

de urma unui bandit, iar Gabby se îndrăgostise de el în ciuda faptului că toată lumea în afară de ea, inclusiv Claire şi Beth, credeau că el e într-adevăr fratele lor pe care abia îl cunoscuseră. Această dramă se jucase în timpul sezonului în faţa ochilor îngroziţi ai elitei londoneze şi aproape că le distrusese definitiv pe surori. Din fericire, mătuşa lor, Augusta, Lady Salcombe, era un stâlp al societăţii. Cu ajutorul ei, la care se adăugase şi faptul că Nick era extrem de bogat, acest scandal fusese muşamalizat cu suficiente adevăruri trunchiate pentru a satisface cârcotaşii şi a le permite surorilor Banning să continue a fi acceptate în cele mai selecte cercuri.

Cu toate acestea, dacă ar fi ieşit la iveală şi cea mai mică aluzie că vreuna dintre surorile Banning nu respectă regulile societăţii,

Claire se temea foarte mult că reputaţia lor ar fi fost pătată pe vecie. Şansele lui Beth de a face o căsătorie bună ar fi fost ruinate. David ar fi putut cere divorţul, iar acest gând – doar gândul să fie numită adulteră în tribunal – o făcea pe Claire să se înfioare. Şi detaliile bârfelor despre aventura lui Gabby ar fi fost readuse la lumină, împreună cu poveştile de senzaţie despre tatăl lor, contele cel imoral, şi cele patru neveste ale lui, dintre care trei îi

aduseseră pe lume câte o fată, înainte de a pleca în mod convenabil către cele veşnice. S-ar fi creat zvonuri duşmănoase – şi mai rău, ar fi fost exilate din înalta societate.

Iar ea voia să evite toate astea cu orice preţ. Bârfa legată de răpirea ei era şi aşa destul de dăunătoare – încă mai era întrebată cum decurgea ancheta în legătură cu răpitorii ei. Nu fuseseră găsiţi şi părea din ce în ce mai puţin probabil să fie vreodată prinşi. La insistenţele lui Nick şi ale lui David, singura călătorie pe care o făcuse de atunci încoace – de la Morningtide la Londra – fusese sub protecţia unor călăreţi înarmaţi ce însoţiseră trăsura. Din când în când, Claire avea un sentiment de nelinişte când ieşea la cumpărături, sau să viziteze biblioteca, sau în alte ocazii de acest fel, dar străzile Londrei erau aglomerate, iar ea era extrem de atentă să nu fie niciodată singură – şi oricum, ce şanse existau să fie din nou atacată? Slabe spre inexistente, continua ea să-şi repete, hotărâtă. Dacă avea câteodată impresia că era urmărită sau că ochi nevăzuţi o observau, era dispusă să pună asta pe seama nervilor sau chiar să se consoleze cu ideea că, dacă într-adevăr cineva o urmărea, era probabil unul dintre oamenii care, aşa cum îi spusese Hugh, erau puşi s-o păzească. În orice caz, refuza să trăiască în teamă, aşa că îşi vedea de treburile

ei obişnuite. Din fericire, povestea era pe cale de a deveni bârfa de ieri, deşi la începutul sezonului povestise de atâtea ori versiunea în parte inventată, încât aproape că ajunsese să o creadă şi ea însăşi.

Cu excepţia faptului că, atunci când se simţea prea bine repovestind, inima suferindă îi amintea mereu despre restul poveştii.

Poate că i-ar fi mărturisit lui Gabby – sora ei mai mare era cea mai bună prietenă a ei –, dar sora ei era la pat, la recomandarea medicului, în momentul când Claire ajunsese la Morningtide, la aproape două zile după dimineaţa aceea sumbră când pornise pe mare din Franţa. Stivers, vechiul majordom al familiei care se mutase la Morningtide împreună cu Gabby, la căsătoria ei, deschise uşa şi lăsase să-i scape un ţipăt la vederea ei, ceea ce atrăsese o armată de servitori venind în fugă, ca de altfel şi pe Beth şi pe Nick, soţul lui Gabby.

— Domnişoară Claire, domnişoară Claire, ne-am temut că eşti moartă!

Twindle suspinase când, întâi ea şi apoi Beth, îi căzuseră de gât, vărsând şuvoaie de lacrimi. Nick scosese un strigăt şi practic o smulsese pe Claire de la pământ în graba de a o aduce la patul lui Gabby. Nu că Nick nu fusese înnebunit de grijă pentru soarta ei, aşa după cum se grăbise să o asigure mai târziu,

când lucrurile se mai calmaseră puţin. Dar Gabby, deja slăbită de sarcină, leşinase la auzul veştii despre atacul asupra trăsurii lui Claire şi se temuse de urmările asupra ei dacă ar fi trebuit să-i spună că iubita ei soră mai mică avusese parte de o soartă şi mai cumplită. Dar faptul că draga de Claire apăruse în pragul uşii vie şi nevătămată când el pusese oameni să o caute în jumătate de ţară – şi, Nick adăugase grăbit, David avusese şi el grupul lui de salvatori care o căutau, desigur – putea fi considerat doar un miracol.

La un moment dat, Claire luase în considerare să-şi încredinţeze secretul lui Nick. Nu partea când se culcase cu Hugh, dar măcar faptul că îl întâlnise, că fusese confundată cu o spioană şi transportată în Franţa. Nick fusese el însuşi agent secret, deşi se retrăsese când se însurase, şi se putea aştepta să-l cunoască pe Hugh. Dar orice ştia Nick avea să afle şi Gabby imediat după aceea. Şi dacă ea afla despre întâmplare, curând avea să scoată de la Claire întreaga poveste ruşinoasă. Apoi ar fi urmat întrebări despre situaţia mariajului lui Claire, iar Gabby s-ar fi îngrijorat nespus dacă ar fi aflat cât de nefericită era Claire, iar ea nu voia să o încarce cu probleme tocmai în perioada cea mai fericită din viaţa acesteia.

Aşa că, în cele din urmă, nu mărturisise

nimănui nimic. În loc de asta, se hotărâse pur şi simplu să-şi scoată tot din minte ca şi când nu s-ar fi întâmplat. Inclusiv pe Hugh.

Însă în privinţa ultimei dintre dorinţe, până atunci eşuase catastrofal.

În acest scop, le spusese tuturor că totul e bine când se termină cu bine, afişând o faţă zâmbitoare şi curajoasă şi străduindu-se cât putea de bine să-şi scoată din minte toate amintirile despre Hugh – despre absolut tot ce se petrecuse după răpirea iniţială. De fapt, în următoarele zile şi săptămâni se născuse în mintea ei ideea că a uita restul – să-l uite pe Hugh – era singura alegere raţională. Pentru că, de fiecare dată când se gândea la el era lovită fără milă de un val de durere, încât tot ce voia atunci era să se culce şi să plângă. Durerea era aproape insuportabilă, dar strângea din dinţi, ţinea capul sus şi o suporta. Realitatea era că aventura ei sentimentală apărută din neant se terminase, dispăruse cum se destramă un vis când te trezeşti din somn.

Chiar şi James plecase, dispărând după ce o văzuse păşind în siguranţă către uşă la Morningtide, şi fără a-i lăsa nici măcar o şansă de a-i transmite un mesaj pentru Hugh. Nu că ar fi făcut aşa ceva. Cel puţin nu atunci. În acel moment, mai avea încă mândrie. Acum, se temea că orice urmă de mândrie dispăruse,

erodată de permanenta suferinţă din inima ei. Dacă ar fi avut şansa să o facă din nou, probabil că l-ar fi silit pe James să o ducă înapoi direct la Hugh şi în Franţa, după ce şi-ar fi asigurat familia că este teafără.

Dar asta era o prostie, bineînţeles. Trebuia să fie recunoscătoare pentru cele câteva ore pe care ea şi Hugh le împărtăşiseră, pentru ce o învăţase că era posibil între un bărbat şi o femeie, decât să regrete mereu că nu petrecuseră mai mult timp împreună. Şi într-adevăr, încerca să fie recunoscătoare, dar era greu, foarte greu.

Când David – venise şi el la Morningtide, cam la două zile după sosirea ei acolo, şi manifestase o aşa mare bucurie la vederea ei că ea nu se putuse abţine să nu-l bănuiască de prefăcătorie – încercase să vină în patul ei prima dată după luni întregi, într-o aparentă încercare de a-i demonstra cât de sincer îngrijorat fusese pentru ea. Dar nu putuse suporta gândul de a se culca cu el şi îl respinsese cu scuza că era în acea perioadă din lună. Acceptase fără vreun regret aparent şi de atunci nu mai încercase să intre la ea în dormitor. Dar într-o zi avea s-o facă. Trebuia, dacă urmau să aibă copii. Gândul o făcu să se înfioare.

Nu-şi iubea soţul. Niciodată nu-l iubise cu adevărat. Se măritase cu el crezând că el era

alesul, cel de care avea nevoie, un bărbat tandru şi bun care nu va fi niciodată o ameninţare pentru ea, în niciun fel. Dar se înşelase în legătură cu David – înlăuntrul său nu era mai tandru şi blând decât o viespe. Şi se înşelase şi în privinţa dorinţelor ei. Avea nevoie de un bărbat care să o poată face să râdă şi să o înfurie şi să o facă să i se taie răsuflarea cu doar o atingere sau cu un sărut. Pe scurt, avea nevoie de Hugh.

Dar Hugh plecase, iar ea era măritată cu David. Prinsă că o muscă într-o pânză de păianjen, fără vreo portiţă de scăpare.

Aşa încât se îndreptase de spate, ţinuse capul sus şi jurase să înfrunte cu mult curaj restul vieţii sale. Prima ei recompensă pentru atâta curaj fusese să fie martora sosirii pe lume fără probleme, cu doar o lună în urmă, a nepoatei ei Anne Elisabeth Claire Devane. Gabby era în al nouălea cer de fericire la naşterea fiicei ei, şi să vadă cât era de fericită iubita ei soră şi că îşi revenea aşa de rapid reprezenta unul din cele două repere luminoase din viaţa lui Claire. Celălalt era Beth. Fără Beth, Claire nu ştia ce s-ar fi făcut. Deşi nici Beth nu ştia nimic despre Hugh, Beth era familia ei. Claire se bizuia pe ea, depinzând de sora sa mică atât de loială şi de veselă mai intens decât şi-ar fi dat vreodată seama Beth, pentru că-i oferea afecţiune şi

bună dispoziţie şi tovărăşie.

Debutul lui Beth în societate îi oferea ceva asupra căruia să se concentreze, se gândea Claire în timp ce îşi examina sora din cap până-n picioare cu un ochi critic. Ceva cu care să-şi ocupe mare parte din gânduri până ce furtuna ce-i asaltase inima trecea, aşa cum sigur avea să se întâmple – rogu-te, Doamne! — în cele din urmă.

— Colierul de perle şi cerceii, Alice, spuse Claire către fata ce se învârtea în jurul lui Beth, semnalizând astfel că îşi dăduse aprobarea definitivă pentru îmbrăcămintea lui Beth, cerând piesele ce-i desăvârşeau ţinuta.

O tânără cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, cu părul împletit într-o coroniţă, Alice era camerista care fusese în trăsură cu Claire când avusese loc răpirea. În afară de faptul că fusese pocnită peste cap, nu fusese rănită, şi se înapoiase la Morningtide imediat după răpire. Străduindu-se să compenseze măcar în parte trauma pe care o suferise, Claire îi oferise această şansă de a veni cu ele la Londra în calitate de cameristă a ei, pentru că fata ce ocupa acest post la ţară nu voise să-şi părăsească familia.

— Da, domnişoară Claire.

Ascultătoare, Alice aduse obiectele cerute de pe măsuţa de toaletă din cealaltă cameră. Dar după ce se întoarse cu ele, Beth se dovedi

o ţintă greu de prins, pentru că se învârtea încoace şi-ncolo în vreme ce-şi observa rochia din toate poziţiile posibile.

— Beth, stai la un loc, te rog, spuse Claire nervoasă, după ce observase timp de un minut eforturile zadarnice ale lui Alice.

Sora ei, ce împlinise optsprezece ani – o debutantă ce-ţi tăia răsuflarea într-o rochie de bal din satin alb acoperit cu un voal strălucitor ce o făcea să pară o zână din poveşti, o podoabă nouă şi fermecătoare menită înaltei societăţi –, îi întâlni privirea prin oglindă. Apoi îşi scoase limba la ea.

Claire abia se putu stăpâni, păstrându-şi atitudinea demnă şi abţinându-se să nu arunce în obraznicul cap roşcat al lui Beth cu bucheţelul de mici trandafiraşi albi abia culeşi şi aşezaţi în suportul de argint filigranat, în loc să i-l înmâneze.

— Mare păcat că oţetul nu a avut acelaşi efect de ameliorare şi asupra atitudinii ei, nu-i aşa? se limită să comenteze Claire.

— Eşti doar geloasă că acum eşti o bătrână femeie măritată, iar eu sunt cea care o să acapareze toţi admiratorii, ripostă Beth binedispusă.

Asta era atât de adevărat, încât Claire nu putu decât să se strâmbe la sora ei prin oglindă, ceea ce nu era tot atât de copilăresc ca a scoate limba, dar era cam tot pe acolo.

Capitolul 23

Obişnuită de mult cu astfel de momente între surori, Twindle se încruntă în egală măsură la amândouă.

— De-ajuns, fetelor.

Claire, auzind refrenul familiar ce fusese un laitmotiv al adolescenţei ei chiar în timp ce o urmărea pe Alice cum reuşea în sfârşit să prindă cerceii în urechile lui Beth, care era de-acum o femeie în toată firea, zâmbi la brusca întoarcere în timp către rânduielile familiare ale copilăriei. Dacă Gabby era sora în care avea cea mai mare încredere, Beth era sora cărei mai mult ca sigur i-ar fi tras o palmă. Între ele erau doar trei ani diferenţă şi îşi petrecuseră anii de formare ciorovăindu-se şi încăierându-se, şi apoi întorcându-se şi apărându-se una pe cealaltă de atacul oricărui străin. Le iubea în egală măsură pe Gabby şi pe Beth. Şi era sincer fericită să o scoată în înalta societate londoneză pe Beth. Era bucuroasă că are mai mult timp pentru sora ei care locuise cu Gabby la Morningtide de la căsătoria acesteia.

De asemenea, dacă n-ar fi fost Beth – de vreme ce copilul lui Gabby se născuse, şi în

ideea de a păstra aparenţele –, Claire s-ar fi înapoiat de-acum în propriul cămin. Ciudat, după aproape doi ani de căsătorie, era încă dificil să-l socotească astfel. Labington, o mică bijuterie de domeniu, moştenit de David de la tatăl său, al doilea fiu al răposatului duce de Richmond, era splendid: o casă frumoasă, împrejurimi minunate, peisaj rural încântător. Când David o luase să-l vadă, imediat după ce o ceruse în căsătorie, crezuse că va ajunge în curând să iubească locul acela. Dar ce nu înţelesese ea era că oamenii sunt cei care transformă o casă într-un cămin şi, după luna de miere, trăise singură acolo, în cea mai mare parte a timpului, numai ea şi servitorii. La scurt timp după căsătorie, Claire şi-a dat seama că David dispreţuia acel loc, preferând să-şi împartă timpul între proprietăţile mult mai luxoase ale vărului lui, ducele, pe care mama lui David şi chiar David, până la căsătorie, le ocupaseră, cu permisiunea acestuia, deoarece ducele însuşi, pe care Claire nu-l cunoscuse încă, îşi petrecuse ultimii câţiva ani în străinătate. Castelul Hayleigh era una din aceste proprietăţi, iar această casă somptuoasă din Londra era cealaltă.

Era ideală pentru organizarea unui bal de introducere în societate şi Claire nu putea decât să-i fie recunoscătoare soacrei sale că-i

permisese să o prezinte pe Beth de la o astfel de adresă fără egal. Nick suporta toate cheltuielile sezonului lui Beth, inclusiv acest bal, dar fiind doar un burghez bogat, nu putea oferi genul de distincţie implicat de reşedinţa Richmond şi de familia Lynes. Cu frumuseţea strălucitoare a surorilor ei, susţinută de importanţa casei Richmond şi fără vreun scandal ce să pună beţe în roate, Beth avea să se bucure de un succes sigur.

Şi, spre deosebire de Claire la propriul debut, Beth îl aştepta cu nerăbdare. Ideea de măritiş nu era asociată cu niciun fel de teroare pentru surioara ei cu inimă neînfricată, aşa cum fusese pentru ea însăşi, mult mai puţin curajoasă. Claire urâse ideea de măritiş, temându-se că va fi supusă pe viaţă poftelor unui tiran arogant şi abuziv cum fusese tatăl ei. Dar căsătoria reuşită a lui Gabby o încurajase, iar ideea că voia copii – iar un soţ era singurul mod de a-i avea – îi oferise imboldul final. Şi aşa se alesese cu David cel chipeş, văr şi moştenitor al unui duce, care, în loc să o sărute, îi scria poezii despre ochii ei, şi care îi trimitea buchete de flori în loc să o strângă în braţe când dansau.

Dar se dovedise că David nu era deloc ceea ce îşi dorea ea. Oare nu aşa se întâmpla totul în viaţă? Să afli un adevăr crud doar când e prea târziu – era oare mai bine decât să

nu ştii deloc? Probabil că nu. Dacă nu aflai niciodată ce voiai, măcar nu-ţi putea lipsi ce nu aveai.

Dar probabil ca şi Gabby, Beth va avea mai mult noroc cu bărbaţii, iar căsătoria, îşi spuse Claire, sperând din toată inima că aşa va fi. Se ruga să fie aşa.

— Domnişoară Claire, domnişoară Twindlesham, ce ziceţi de o buclă… aşa?

Haney, o brunetă micuţă care fusese angajată în Londra şi fusese recomandată că face minuni în executarea creaţiilor de ultimă modă, era camerista lui Beth. Ea reuşi să aducă una din buclele lungi ale lui Beth peste umăr, aşa încât să cadă în faţă, aproape de decolteul rochiei fără umeri. Efectul era destul de fascinant, decise Claire uitându-se la sora ei cu un ochi mai degrabă critic decât să o laude nemeritat. În afară de părul rebel al lui Beth pe care-l urâse dintotdeauna, singurele note de culoare în pictura feciorelnică de un alb perfect pe care o afişa sora ei erau buzele, atinse discret cu petale de trandafir zdrobite pentru a le sublinia culoarea, şi ochii ei albaştri, strălucitori.

— Este perfect, aprobă Claire şi zâmbi către sora ei prin oglindă. Arăţi perfect.

Beth îi întoarse zâmbetul, un pic trist.

— Nu, tu eşti cea care arată perfect, desigur. Totdeauna aşa ai fost. Este cel mai

degradant lucru, lasă-mă să-ţi spun, să ai o soră care să te eclipseze întotdeauna. Apoi privirea i se mută spre propria imagine şi zâmbetul i se lăţi pe faţă, ochii scânteindu-i fermecător. Dar sunt obişnuită cu asta. În orice caz, cred că arăt destul de frumos şi eu. Şi sunt cu mult mai veselă şi nici pe departe atât de timidă ca tine. Aşa că, păzea, Claire!

— Asta nu e o competiţie, spuse Claire cu severitate, apoi nu se putu abţine să nu rânjească. În copilărie, ea şi Beth se jucau de-a piraţii cu beţe şi săbii, fără să le pese că erau fete. „Păzea, Claire!” striga întotdeauna Beth înainte de a o ataca, de obicei bătând-o pe Claire cu destulă uşurinţă. În afară de asta, sunt măritată, îţi aminteşti? Acest bal este numai pentru tine.

— Este, nu-i aşa?

Beth se întoarse să o înţepe cu o plăcere făţişă.

— Amândouă aţi face mai bine să coborâţi acum. Nu se face să întârzii la propriul bal.

Twindle devenise brusc practică atunci când înaintă să o gonească pe Beth către uşă. Reamintindu-i-se cât era ceasul, Claire îi înmână lui Beth florile.

— Sunt atât de încântată. Executând câteva piruete de dans, Beth se opri să o îmbrăţişeze pe Twindle şi primi în schimb o rapidă predică protectoare despre

comportamentul ce se aştepta de la tinerele domnişoare care-şi făceau debutul.

Doar pe jumătate atentă la această diatribă adresată surorii ei, care de altfel o merita, Claire păşi către oglindă să arunce o scurtă privire la imaginea reflectată şi fu mulţumită de ce văzu. Deşi poate că slăbise puţin în ultimele trei luni, asta se vedea mai pronunţat doar la clavicule, care erau dezgolite, împreună cu umerii şi partea de sus a sânilor albi, deasupra decolteului adânc al dantelei aurii aplicate pe rochia de bal din satin. Cu părul ei negru ridicat în stil chinezesc şi cu setul de topaze al lui Gabby, împrumutat pentru sezon, strălucind în jurul gâtului şi în urechi, decise că era încă la fel de frumoasă cum fusese întotdeauna. Deşi nu mai era în floarea vârstei, era totuşi bine.

— Claire, haide, spuse Beth nerăbdătoare. Uitându-se împrejur, Claire văzu că sora ei se afla deja la uşă.

— Vin. Strecurându-şi în jurul încheieturii mâinii funda evantaiului ei din piele fină cu nervuri din fildeş şi superbe scene pictate, Claire i se alătură lui Beth şi părăsiră încăperea, coborând împreună pe măreaţa scară circulară.

Jos, deşi ceasul abia bătuse de zece, oamenii începuseră deja să urce scările, Lord şi Lady Olive erau primii, văzu Claire care le

zâmbi. Lord Olive era un bărbat amabil, mic de statură, subţire ca o fantomă şi la locul lui. La fel de scundă dar mai curând o săreai decât să o ocoleşti, Lady Olive arăta destul de intimidant în seara aceea, înveşmântată în satin purpuriu-închis, cu trei rânduri de pene înfipte în părul şaten. Dobândindu-şi de curând titlul, cei doi savurau plăcerile societăţii londoneze cu atâta fervoare, încât parcă erau nişte marinari însetaţi ce beau bere.

Încă nu se obişnuiseră cu ideea că era la modă să întârzii. Uitându-se în spatele lor, Claire îl văzu pe Graham, bătrânul majordom impasibil ce fusese în familie de zeci de ani, deschizând uşa pentru a lăsa să intre alţi oaspeţi. În spatele lui, zări trăsuri cu luminile pâlpâind ca stelele, aliniate cât vedeai cu ochii pe strada întunecoasă. Îi ajunse la urechi sunetul roţilor şi al copitelor pe caldarâm. La fel auzi şi primele frânturi de muzică ce veneau dinspre sala de bal aflată în spatele casei. Mirosurile de ceară de albine, mulţimea de trandafiri albi ce decorau holul şi scara precum şi sala de bal şi ale celor mai fine lumânări din ceară ce ardeau cu duzinile în candelabre şi aplice în toată casa pluteau sub nasul ei, formând o singură mireasmă de neuitat: parfumul unui bal ce de-abia începuse. Balul lui Beth.

— Grăbeşte-te sau o să întârzii la primirea oaspeţilor, îi şopti ea lui Beth.

Deoarece Beth era debutanta în onoarea căreia se dădea balul, nu se cădea să întârzie. Depăşind-o acum, pe când ajunseră în holul pardosit cu marmură, Beth încuviinţă din cap şi se îndreptă spre sala de bal. Claire înaintă să salute familia Oliver când aceştia se îndreptară spre ea şi dintr-odată observă câteva cufere prăfuite şi geamantane uzate cărate pe scări în sus, între două grupuri mici de noi oaspeţi. Ochii i se măriră uşor când observă această ciudăţenie, dar îşi termină discuţia lejeră cu familia Oliver fără a face vreun comentariu asupra a ce observase, întrebându-se în tot acest timp: Să fi venit un oaspete ce înnoptează aici? Cine? Nu aşteptau pe nimeni, din câte ştia ea.

Se adresă următorului grup, apoi se strecură din drumul oaspeţilor tot mai numeroşi care nu conteneau să sosească şi se îndreptă către sufrageria care, deoarece dineul nu se servea decât pe miezul nopţii, era goală, cu excepţia servitorilor care o pregăteau. Chiar pe când se pregătea să trimită un valet să-l aducă pe Graham pentru a-l întreba despre tot bagajul pe care-l văzuse, însuşi căruntul majordom cobora scările şi avu ocazia să-i facă semn să se apropie.

— Avem vreun oaspete care înnoptează

aici? întrebă ea, ştiind că trebuia să se înapoieze repede pentru a primi oaspeţii, dar ştiind de asemenea că soacra ei, care, spera ea, se afla deja în sala de bal salutând musafirii, se va supăra pe ea dacă descoperea o astfel de situaţie şi nu i-o comunica imediat. Lady George ştie?

Faptul că nu aşteptase răspuns la prima întrebare înainte să o pună pe a doua, mai importantă, îi trăda nervozitatea. În calitate de soţie a fratelui răposatului duce, Lord George Lynes, soacra ei era cunoscută drept Lady George. Deşi numele ei era Emma, Claire nu-şi luase niciodată libertatea de a-i spune pe nume şi nu fusese niciodată invitată să o facă. Lady George era stăpâna necontestată a casei, iar Claire împreună cu Beth erau doar oaspeţii ei. Lady George îi conducea – sau cel puţin încerca să-i conducă – pe toţi cei din sfera ei de acţiune cu o mână de fier. Se aştepta din partea lui Claire să se grăbească să o informeze imediat despre un oaspete neaşteptat.

— Domnişoară Claire, a sosit ducele. Graham părea agitat, o emoţie la care nu s-ar fi aşteptat din partea mereu demnului majordom. Înălţimea Sa ducele a venit *acasă.*

— Ducele?

Claire spera ca întrebarea ei să nu sune mai mult decât un interes din politeţe. Deşi, în

realitate, era consternată. La urma urmei, ţineau balul de ieşire în societate al lui Beth în casa lui.

Deşi Lady George era amfitrioana oficială şi fusese încântată la ideea de a organiza balul la reşedinţa Richmond, Claire se simţi dintr-odată neobrăzată la culme. Când ducele se afla în străinătate, nu era decât o figură abstractă, iar ea simţise că reşedinţa îi aparţinea lui Lady George şi, prin extensie, lui David. Acum, dintr-odată se simţea în casa unui străin. Foloseau casa ducelui fără permisiunea acestuia.

— Lady George ştie? adăugă ea, răguşită.

— Da, Lady Claire, am informat-o eu însumi.

„Slavă Domnului”, se gândi Claire, abia stăpânindu-se să nu exclame cu glas tare. Părăsindu-l pe Graham, se strecură prin camera de muzică de alături, către un coridor îngust ce ducea la o uşă laterală ce se deschidea spre sala de bal, evitând astfel mulţimea de lume ce se adunase deja în hol. Câteva persoane se învârteau în jurul mesei cu gustări, dar uriaşa sală cu pereţii tapisaţi în brocart roşu şi muluri albe şi oglinzi înalte din podea până-n tavan, aşezate între pilaştri împodobiţi, era încă lipsită de oaspeţi. Uşile înalte ce dădeau spre terasă erau încă închise, dar aveau să fie deschise mai târziu când

începea dansul.

— Lady Barbara Mertz şi venerabilul domn John Mertz.

Anunţul răsunător fu făcut la intrarea principală în sala de bal, unde se ocupau deocamdată de primirea oaspeţilor Lady George, David, Beth şi mătuşa Augusta. Claire se mişcă puţin mai repede. Muzicanţii cântau, deşi nu începuse încă dansul şi cele trei candelabre uriaşe de pe plafon străluceau în lumina a sute de lumânări. Strălucirea lor era reflectată de oglinzile înalte. Mirosul ameţitor al duzinilor de flori albe adunate în colţuri umplea încăperea. Claire inhală adânc, savurând aroma pe când se strecura între soţul şi sora ei.

— Ai întârziat, spuse David pe un ton acuzator din colţul gurii.

Părea neobişnuit de încordat, şi ea se întrebă de ce. De când i se alăturase în Londra cu o săptămână în urmă – rămăsese la Morningtide doar câteva zile după întoarcerea ei cu bine, înainte de a o părăsi din nou pentru a-şi vedea de preocupările sale – fusese aproape amabil, mai amabil decât fusese de la începuturile căsătoriei lor. De înălţime medie şi uscăţiv, arăta foarte chipeş cu părul lui blond dat pe spate şi cu tenul alb accentuat de negrul ţinutei de seară. Ochii îi erau albaştri asemenea cerului de vară, trăsăturile erau fine

şi regulate şi avea un aer elegant ce fusese unul din primele lucruri pe care le observase Claire. Aruncându-i o singură privire atotcuprinzătoare, Claire se gândi că încă era capabilă să înţeleagă cum de sfârşise prin a se mărita cu el. Ambalajul era extrem de atrăgător. Cine ar fi ştiut că pachetul conţinea atât de puţine înăuntru?

— Vărul tău, ducele, s-a întors acasă, dădu ea o explicaţie întârzierii.

— Da, m-a informat mama. Vocea lui era rece. Cu toate astea, nu văd ce legătură ar avea cu întârzierea ta.

Claire se uită lung la el. Tonul lui agresiv era familiar: acesta era David aşa cum devenise în lunile de dinaintea răpirii ei. Se gândise că recenta lui amabilitate era prea frumoasă ca să fie adevărată. Încercase să o îmbuneze – dar de ce? Înainte să-şi poată da un răspuns sau de a găsi o replică pentru el, se anunţară alţi oaspeţi.

— Contele şi contesa de Wickham, Lord şi Lady Arthur Pale, venerabilul Charles Fawley şi doamna Fawley.

Adusă la realitate de un ghiont al surorii ei, Claire se întoarse şi le zâmbi verilor ei. Lady George care semăna foarte mult cu David, cu părul odată blond, acum alb, aranjat într-o coafură ce aducea cu o pasăre, era strălucitoare într-o ţinută din mătase albastru-

deschis. Era prima ce saluta oaspeţii, strângând mâinile vărului Thomas ce o domina prin statura lui. Înalt, slab şi cu un început de chelie, vărul Thomas îşi luase un aer foarte important de când se obişnuise cu noul său titlu de conte de Wickham, ce aparţinuse înainte tatălui şi fratelui lui Claire.

— Am auzit că Gabby a născut o fată, spuse vărul Thomas cu un ton jovial pe când îi lua mâna întinsă.

— Da, o fetiţă minunată, încuviinţă Claire cu un zâmbet hotărât de întâmpinare.

Cele două familii nu fuseseră niciodată prietene, deşi în public se purtau civilizat, şi nu se întrevedea vreo schimbare prea curând.

— Fără-ndoială că data viitoare va aduce pe lume un băiat, spuse verişoara Maud, soţia lui, parcă compătimind-o pe Gabby pentru ghinionul ei, în timp ce strângea mâna lui Claire. Ştii că draga de Thisby are deja doi băieţi.

Privi drăgăstos în direcţia fiicei ei, doamna Fawley, care se afla în spatele ei.

Verişoara Maud era o blondă subţirică în stilul lui Lady George şi cele două femei care erau cam de aceeaşi vârstă se displăceau cu cordialitate. Desigur că aproape toată lumea o displăcea pe verişoara Maud, aşa că nu era un punct în plus în favoarea lui Lady George, în opinia lui Claire. Thisby era blondă ca mama

ei, dar nu fusese niciodată o frumuseţe. Era cu doi ani mai mare decât Claire, dar vârsta nu-i adusese vreo îmbunătăţire în aspect sau caracter. Schimbă vreo câteva remarci banale cu Claire, apoi se uită urât la soţul ei care reţinea mâna lui Claire mai mult decât se cuvenea, cu ochii plini de o admiraţie vizibilă pentru toată lumea. Recunoscătoare că i se dădu drumul mâinii, Claire îşi îndreptă atenţia către Desdemona, care era şi ea cu proaspătul ei soţ şi evident mândră ca un păun la braţul lui.

— Lord şi Lady Jersey.

„Silence” Jersey, numită astfel pentru că vorbea atât de mult, era atât un lider al societăţii cât şi o bună prietenă a mătuşii Augusta şi stătu de vorbă cu mătuşa lor mai mult decât se cuvenea, ţinând în loc şirul. Lady Jersey era îmbrăcată în satin verde-închis cu şiraguri de perle la gât. Avea o faţă pătrată şi destul de comună, iar statura ei, dacă ar fi aparţinut unui personaj mai puţin important, ar fi putut fi caracterizată drept scundă şi îndesată. Dar în ochi i se vedea un licăr şi în zâmbet o bunătate ce compensau aceste defecte. Lângă ea, mătuşa Augusta care avea aproape 1, 80 în înălţime şi o constituţie masculină, arăta mult mai impozant. Cu trăsături aspre şi cu vorba fără ocolişuri, în seara asta era îmbrăcată într-o

rochie de satin gri-perlă ce se potrivea aproape perfect cu părul argintiu răsucit în stil maiestuos pe vârful capului. Strălucirea unor enorme diamante puse în urechi şi agăţate în jurul gâtului completau un ansamblu magnific. La prima întâlnire îi inspirase teamă, dar în decursul anilor, Claire ajunsese să prindă drag de ea. Fără copii, fusese foarte bună cu cele trei nepoate pe care le luase sub aripa ei protectoare.

— Aşadar, tu eşti Lady Elisabeth, nu-i aşa? Lady Jersey i se adresă lui Beth, încheindu-şi în sfârşit conversaţia cu mătuşa Augusta. Şi tu eşti foarte frumoasă, dar de ce voi, fetelor, nu semănaţi niciun pic una cu cealaltă? După ce o măsură cu privirea din cap până-n picioare pe Beth, se uită pentru o clipă fix la părul ei roşcat înainte de a le privi, pe rând, pe ea şi pe Claire cu o expresie perplexă. Apoi faţa i se relaxă şi continuă înainte că Beth să poată răspunde ea însăşi, ceea ce era probabil un lucru bun, pentru că pătimaşa Beth începuse să se încrunte la ea. Ah, da, aveţi mame diferite, aşa-i? Ei bine, asta explică totul. Am o memorie jalnică. Trebuie să mă ierţi. Şi sora ta, Lady Gabriella, nu e aici în seara asta? însoţi această remarcă de o scurtă privire în jur, ca şi cum Gabby ar fi putut să-şi facă apariţia din spatele uneia dintre perdelele de catifea purpurie legate de

fiecare parte a intrării arcuite a sălii de dans, şi apoi continuă să pălăvrăgească fără a aştepta vreun răspuns. Ah, aşa e, îmi aduc aminte că mi-ai spus, Augusta, că anul ăsta va sta acasă. Ei bine, Augusta, asta e ultima dintre ele, nu-i aşa? Va fi bine, va fi bine. O să trimit recomandări pentru clubul Almack, aşa cum am făcut-o şi pentru celelalte două. Dacă uit, adu-mi tu aminte.

— Cu siguranţă că o voi face, Sally, spuse mătuşa Augusta. Apoi i se adresă lui Beth pe un ton coborât, după ce Lady Jersey plecase: Ei bine, am rezolvat şi asta şi încă destul de lesne. Deja ai recomandări promise! Deşi te-ai încruntat la ea, ceea ce a fost urât din partea ta. Sally Jersey poate că pălăvrăgeşte, dar e o scumpă.

— Se holba la *părul* meu, murmură Beth.

Claire o auzi, alarmată. Înainte de a se întoarce pentru a saluta următoarea persoană din şir, îi dădu un ghiont lui Beth.

— Părul tău e minunat. Te face să ieşi în evidenţă. Te face de neasemuit, îi şopti ea. Desigur că lumea se va holba la el.

Ea şi Beth discutaseră despre asta şi înainte. Beth ura cu înverşunare faptul că are păr roşu şi era cunoscută pentru ieşirile ei nervoase doar pentru că cineva făcea vreo remarcă la adresa culorii podoabei ei capilare, ceva ce din nefericire se întâmpla destul de

des.

— Mi-ai spus de atâtea ori, că m-am săturat să aud asta, îi răspunse Beth tot în şoaptă, cu o privire din ce în ce mai încruntată. De neasemuit sau nu, este nepoliticos să te holbezi.

Numai faptul că se temea de reacţia lui Beth, ştiind că nu se va putea abţine şi va urla, o făcu să nu-i ardă micuţei ei surori un şut în gleznă. Să se încrunte la Lady Jersey nu era ceva ce o debutantă trebuia să facă. Nu şi dacă debutanta în chestiune voia să aibă succes. Şi nici să te încrunţi la altcineva nu era probabil o idee prea bună.

Iar Claire voia din tot sufletul ca Beth să aibă succes. Cu cât avea mai multe opţiuni în materie de bărbaţi, cu atât putea alege mai bine. O căsătorie nefericită era mai greu de suportat decât şi-ar putea imagina vreodată o fată nemăritată.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi mătuşa Augusta. Nu mai fii aşa de iute la mânie, fetiţo, şi zâmbeşte.

O privire rapidă îi spuse lui Claire că Beth – amintindu-şi, se pare, unde se afla – îşi revenea după criza de furie care era, ca de obicei, o furtună într-un pahar de apă. Luând aminte la sfaturile mătuşii Augusta, zâmbea strălucitor şi acum părea hotărâtă să se bucure de debutul ei, fie ce-o fi.

În momentul când putu părăsi zona de primire, pe Claire o dureau degetele. Schimbase strângeri de mână cu poate vreo cinci sute de invitaţi care aproape în întregime erau înghesuiţi în sala de bal care nu mai părea deloc enormă. Alţii, inclusiv David şi prietenii lui dispăruseră deja într-una dintre micile încăperi aranjate pentru jocul de cărţi. Alţi oaspeţi erau în camera de toaletă a doamnelor sau afară pe terasă, bucurându-se de noaptea neobişnuit de caldă. Într-adevăr, sala de bal devenise deja înăbuşitoare, cu prea multe trupuri înghesuite, şi multe femei se foloseau energic de evantaie. Claire auzise deja pe mulţi vorbind despre seara aceea ca fiind o groaznică înghesuială, ceea ce era un clar semn de succes.

— Ca să vezi, copila asta a progresat remarcabil de bine. La Crăciun era dolofană ca un purcel. Mătuşa Augusta care îi oferise lui Claire un braţ, conducând-o la scaunele însoţitoarelor, avea privirea aţintită asupra lui Beth, care în acel moment sălta cu entuziasm într-un dans popular. Cine e băiatul ăla cu care dansează? Este unul din familia Rutherford sau...?

— Claire, scumpo, aş vrea să ţi-l prezint pe nepotul răposatului meu soţ, ducele de Richmond. Lady George apăru din spatele ei, atrăgându-i atenţia în timp ce o prinse cu

degete reci de cot exact deasupra mănuşii de seară. Era plecat din ţară când tu te-ai căsătorit, dar cel puţin a avut gentileţea de a apărea acum, cu doi ani mai târziu, pungaşul.

Claire nu mai auzise vreodată un astfel de ton de tachinare şireată la soacra ei. Evident, nepotul ăsta era cineva pe care dorea să-l mulţumească. Desigur, era proprietarul caselor în care Lady George locuia ca şi cum ar fi fost ale ei şi, din câte ştia Claire, îi oferise şi un fel de rentă mătuşii lui. Tatăl lui David nu îi lăsase prea mulţi bani soţiei şi fiului său, după cum bine ştia, şi în definitiv, ducele era capul familiei. Desigur că era în interesul lui Lady George să se pună bine cu el.

Amuzată de această nouă şi neaşteptată faţetă a personalităţii soacrei ei, se întoarse să-l cunoască pe fiul rătăcitor cu un uşor zâmbet pe buze – şi îngheţă în momentul când întinse mâna.

Se trezise faţă în faţă cu Hugh.

Capitolul 24

— Nora mea, Lady Claire Lynes.

Claire nici măcar nu o mai auzi pe Lady George cum încheia prezentările. Nu mai respira. Inima îi tresărise puternic atunci când îi întâlnise privirea lui Hugh şi acum bătea nestăpânită, în ciuda căldurii din încăpere, simţea dintr-odată o răceală ca de gheaţă. Mâna pe care intenţionase să o întindă înainte de a-şi da seama exact cui anume, rămăsese suspendată în aer. Ochii îi erau aţintiţi pe faţa lui.

Pentru un cumplit moment se temu că va leşina. Avu nevoie de ultima fărâmă de voinţă din ea ca să se menţină în picioare.

Avea vedenii? Fu primul ei gând tulburat. Al doilea: Ar putea fi acesta o stranie coincidenţă? Părul negru fusese tuns scurt, cum era la modă, în stilul Brutus, dar nimic altceva nu se schimbase. Era la fel de oacheş ca un ţigan, cu obrajii uscăţivi raşi, zâmbind la ea cam strâmb din gura prelungă. Ştia acel zâmbet. Ştia acei ochi. Erau cenuşii ca un glonţ, înguşti, privind-o cu atenţie, prudenţa rece din ei contrazicându-i zâmbetul.

Nu se înşela. Nu exista nicio posibilitate de a greşi. Era Hugh. Hugh al ei.

Îmbrăcat într-o impecabilă ţinută de seară ce venea ca turnată pe trupul lui cu umeri laţi, se aplecă spre mâna ei înmănuşată, ridicându-i-o la gură.

Privindu-l, Claire se simţi ca într-un

coşmar. Bărbatul după care tânjise şi pe care credea că nu-l va mai vedea vreodată, bărbatul pentru care îşi simţise inima zdrobită în fiecare din zilele celor trei luni care trecuseră, stătea acum în faţa ei, sărutându-i mâna ca şi cum ar fi fost o străină întâlnită întâmplător, iar întâlnirea lor una banală.

— Sunt onorat să cunosc o verişoară aşa de încântătoare.

Era vocea lui. Vocea lui Hugh. Nu era nicio greşeală. Ar fi recunoscut-o fără doar şi poate chiar şi în cel mai adânc abis, oriunde în lume. Claire respira încet, dorindu-şi să nu o lase genunchii, dorindu-şi să nu-i tremure mâinile. Se lupta să-şi menţină faţa impasibilă, dar nu era sigură dacă reuşise. Se uita fix la chipul lui când îşi apăsă uşor gura pe dosul degetelor ei, apoi îi eliberă mâna şi se îndreptă de spate cât era de lung, uitându-se la ea cu o politeţe rece. În mod evident, era ceva în expresia ei ce nu ar fi trebuit să se afle acolo, pentru că se încruntă uşor la ea şi dintr-odată îi apăru în ochi o scânteiere de avertizare când îi întâlni privirea.

Hugh. Îl privea pe Hugh. Respiră din nou, să se liniştească, lăsându-şi pleoapele în jos pentru a-şi ascunde ochii chiar în momentul în care îşi reamintea furioasă că oricare ar fi fost implicaţiile situaţiei în care se găseau, nu exista vreo posibilitate să le cerceteze acum:

se aflau în public. În şocul ei iniţial, uitase cu totul de Lady George. Uitase cu totul de mătuşa Augusta.

Uitase cu totul de celelalte persoane din sala de bal, din casă, din lume – cu excepţia lor doi.

Oricât de imposibil ar fi părut, Hugh intrase, într-un fel, înapoi în viaţa ei. Sub înfăţişarea ducelui de Richmond, cel puţin. Claire se încruntă când îşi reaminti acest amănunt al reapariţiei lui. Cum de era posibil aşa ceva?

— Sunteţi foarte amabil.

Claire reuşi să vorbească mai mult sau mai puţin firesc, afişând un zâmbet muncit, să îndruge amabilitatea uzuală ce se aştepta de la ea, chiar în timp ce un ghem de întrebări şi gânduri şi emoţii încerca să se descâlcească în capul ei.

— O, Doamne, dragă duce, ce surpriză! Ultima veste de care îmi amintesc în legătură cu dumneata zicea că erai în Spania cu armata. Ei bine, ne bucurăm să te avem din nou printre noi.

Mătuşa Augusta se uită aprobator la el. Şi ea ar putea face la fel, se gândi Claire. În noua întrupare, Hugh era la fel de fatal ca şi în precedenta. Era tot înalt, oacheş şi imposibil de atrăgător. Doar că acum era îmbrăcat adecvat unui duce. Ţinuta lui de seară era

evident croită de un maestru. Jacheta fină negru-închis îi venea ca turnată pe silueta cu umeri laţi. Avea pantaloni tot negri, care îi îmbrăţişau aproape drăgăstos muşchii puternici ai picioarelor lungi. Cămaşa era albă ca zăpada, eşarfa de la gât legată artistic. În nodul ei strălucea un diamant. Mai era un diamant, văzu ea, în inelul cu sigiliu de pe mâna lui. Inelul cu sigiliu al ducelui? Bineînţeles. Îşi înăbuşi cu greu un râs aproape isteric ce i se urcă în gât, când în sfârşit înţelese ce se întâmplase de fapt: Hugh al ei, amantul ei, partenerul ei într-o aventură imposibilă pe care n-o putea uita, revenise în viaţa ei atât de imperturbabil de parcă ar fi vorbit abia ieri… în calitate de duce de Richmond.

Mintea i se îngrozi la gândul ăsta.

Acei ochi cenuşii o priveau foarte atent de sub pleoape grele, observă ea, măsurându-i reacţiile la noua lui întrupare chiar în timp ce-i răspundea mătuşii Augusta.

— Îmi pare bine că m-am întors – Lady Salcombe, nu-i aşa?

Privirea lui Hugh alunecă spre mătuşa Augusta şi Claire putu respira din nou.

— Aşa-i. Lady Claire – noua dumitale verişoară prin căsătorie, aici de faţă – este nepoata mea.

— Aha, atunci înţeleg cu siguranţă de

unde a moştenit şarmul… şi înfăţişarea.

Complimentul lui Hugh era încântător, zâmbetul şi mai şi. Mătuşa Augusta râse şi spuse ceva despre faptul că nu era nevoie să-i intre în graţii pentru că nectarul fusese deja cules. Hugh răspunse – ea nu fu în stare să audă nimic – şi îşi întoarse zâmbetul către ea. Era unul din zâmbetele acelea piezişe pe care şi le reamintea atât de bine, şi doar să-l privească era de-ajuns ca să i se ridice părul de pe ceafă. Oare nu simţea nimeni în afară de ea tensiunea ce încingea aerul dintre ei, nu simţea nimeni curenţii ce însoţeau fiecare cuvânt, fiecare privire pe care o schimbau? Se părea că nu. Uitându-se iute în jur, se convinse că nici mătuşa, nici soacra ei nu aveau nici cea mai mică idee că era ceva în neregulă. Amândouă zâmbeau spre el ca nişte părinţi iubitori spre fiul rătăcitor. Claire, care simţea că faţa îi îngheţase într-un zâmbet, abia reuşea să nu cadă în stare de şoc. Cu chiu, cu vai, îşi ţinea dinţii expuşi în ceea ce se temea că era mai mult o grimasă decât un zâmbet. Cu toate astea, nimeni nu părea să observe ceva nelalocul lui în modul în care reacţionase când i se făcuse cunoştinţă cu cel care era capul familiei Lynes. Mătuşa Augusta, ai cărei ochi albaştri destul de mici deveneau din ce în ce mai pătrunzători pe măsură ce îl examina pe Hugh din cap până-n picioare,

părea să-i evalueze posibilităţile în calitate de soţ pentru nepoata ei – bineînţeles, pentru Beth – şi îi plăcea ce vedea. Lady George, salutând o cunoştinţă în trecere pe acolo, era atentă în altă parte.

Să dezvăluie că îl cunoştea câtuşi de puţin pe Hugh ar fi fost fatal, îşi dădu seama Claire cu un început de vertij, pentru că ar fi dus la inevitabilele întrebări despre împrejurările în care se cunoscuseră, şi apoi, se temea ea, din ghemul de minciuni adevărul avea să iasă, inevitabil, la suprafaţă. Gândul o făcu să se înfioare. De-abia reuşea să rămână în picioare, darămite să susţină o aşa uriaşă minciună. Încruntată, Claire se luptă să se controleze. Cu bună ştiinţă, încercă să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai umerilor, spatelui şi mâinilor. Inima îi se încetinise singură, bătăile nebuneşti scăzând treptat la un ritm obişnuit. Putea să respire mai mult sau mai puţin normal, observă ea atunci când încercă.

Ce nu putea să facă era să-şi ia ochii de la Hugh.

Credea că îl pierduse pentru totdeauna. Şi acum, stătea în faţa ei în carne şi oase. Întrebarea era dacă asta era sau nu un lucru bun.

— Ştiai, nu-i aşa, că David s-a însurat? îl întrebă Lady George pe Hugh, îndreptându-şi

din nou atenţia asupra lor, şi Claire se strădui să-şi mute privirea spre soacra ei. Lady George era mult mai ageră în privire decât mătuşa Augusta şi, devotată cum era fiului ei, prezenta o primejdie mult mai mare pentru ea, asta îi era limpede lui Claire. Slavă Cerului că atenţia îi fusese distrasă pentru cele câteva momente şi astfel îi scăpase ceea ce Claire era sigură că fusese un întreg caleidoscop de emoţii nebuneşti ce i se oglindiseră cu rapiditate pe faţă.

Ideea ca soacra ei să descopere cât de exact îl cunoştea ea pe Hugh o făcea să îi vină rău. Scandalul ar fi atât de îngrozitor că nici nu putea suporta să se gândească la el. Iar Lady George ar fi strigat în gura mare dacă ar fi aflat în vreun fel de asta. Ştia că soacra ei nu se prea dădea în vânt după ea. David – ce ar face David? Nu-i mai păsa de ea, dacă o păsase vreodată, şi nici ei de el, dar era soţia lui.

Doamne Dumnezeule, cum de se lăsase atrasă într-aşa un bucluc? Şi cum să iasă vreodată din el fără să declanşeze genul de bârfe care ar fi făcut înalta societate să clevetească ani în şir?

— Am aflat doar de curând.

Hugh încetase să se mai uite la ea, văzu Claire. Îşi concentrase atenţia asupra lui Lady George, continuând o conversaţie perfect

normală, aşa cum auzea şi ea printre pulsaţiile sângelui din urechi. Expresia lui nu arăta nimic mai mult decât nivelul politicos de interes cerut de tema în discuţie. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că se află în cea mai banală situaţie cu putinţă.

Dar îl cunoştea. Precis că era la fel de şocat ca şi ea de întâlnirea lor. Însă era pur şi simplu mai experimentat în a ascunde asta. Bineînţeles, era spion. Spionii erau buni la astfel de treburi. Femeile obişnuite asemenea ei nu erau.

Apoi, semnificaţia cuvintelor „am aflat doar de curând” îşi făcu efectul asupra ei şi Claire îşi dădu seama că, foarte probabil, Hugh descoperise că vărul lui, David, era căsătorit când ea însăşi îi spusese despre asta – împreună cu restul poveştii vieţii ei în timp ce stătea cuibărită în braţele lui în acel culcuş de neuitat de la bordul lui *Nadine.* Cu siguranţă că menţionase numele lui David de mai multe ori, împreună cu multe amănunte despre viaţa lor.

Nu-i de mirare că până la urmă ajunsese să o creadă în ce privea identitatea ei. Fiecare cuvinţel scos de ea probabil că îi confirmase asta.

Din acel moment, ştiuse exact cine era ea. Claire începu să se concentreze pe desăvârşita perfidie a bărbatului şi furia

începu să-i clocotească în vene. Inima începu să-i bată din nou mai repede, şi degetele i se strânseră în gheare neputincioase. Ştia cine era – şi nu spusese nimic. Amintirea modului în care îl rugase să se culce cu ea o făcu să roşească în acelaşi timp cu accesul de furie. Dacă nu ar fi fost atât de sigură că nu îl va mai vedea vreodată, că aveau doar acea noapte pentru ei doi şi că, după aceea, el va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna, nu ar fi fost atât de îndrăzneaţă.

Bineînţeles că dacă ar fi ştiut că e vărul soţului ei, capul familiei în care intrase prin căsătorie, proprietarul castelului Hayleigh, al reşedinţei Richmond şi al tuturor celorlalte proprietăţi fără număr pe care Lady George şi David le considerau a fi ale lor – cu alte cuvinte, dacă ar fi ştiut că era ducele de Richmond – nu s-ar fi purtat în vecii vecilor, nici în o mie de ani aşa cum o făcuse!

Se culcase cu el. Fusese goală în braţele lui. Îi permisese să o mângâie, să o sărute şi să se dedea la cele mai intime – se înfioră când îşi aduse aminte cât de intime fuseseră – acţiuni cu corpul ei. Îi permisese să-i ofere extazul suprem şi îi strigase numele spre ceruri atunci când îl trăise.

O lăsase să facă asta. Ştiuse cine era şi o lăsase.

Dacă ar fi putut ucide doar cu o privire,

săgeata pe care o lansase din ochi spre el l-ar fi nimicit pe loc. Ochii lui se măriră puţin când îi parveni mesajul, dar înainte de a putea răspunde, dacă într-adevăr voise să o facă, fură întrerupţi.

— Aici erai, Lady Claire! Te-am căutat peste tot.

Cel care i se adresase era Lord Alfred Dalrymple. Un bărbat înalt, subţire, elegant îmbrăcat într-o jachetă purpurie şi vestă ripsată ce eclipsa ţinutele doamnelor, ducea dintotdeauna o viaţă plină de petreceri şi era unul dintre cei mai înfocaţi admiratori ai lui Claire. Cu puţin peste treizeci de ani, era un veritabil vârf al elitei şi un burlac convins care încerca să se ataşeze de femei măritate pentru a se păzi de nenumăratele mame de fete bune de măritiş care îl urmăreau pentru simplul motiv că umbla vorba că Lord Alfred valora cam douăzeci de mii de lire pe an.

— Sluga dumneavoastră, Lady Salcombe, Lady George. Execută doi paşi eleganţi în direcţia celor două doamne, înainte de a zâmbi către Claire. Lady Claire, e dansul meu, am impresia. Să nu-mi spui că ai uitat?

Într-adevăr, uitase. Acum, că îi spusese, îşi reaminti că îi solicitase primul vals în timpul vizitei pe care el şi bunul său prieten, domnul Calvert, le-o făcuse în după-amiaza zilei de ieri. Recepţionând din nou muzica,

putu să audă muzicanţii atacând primele note. Înainte auzise prea puţin, pentru că inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ah, ai uitat. Văd asta pe faţa ta. Ah, necredincioasă creatură, cât de tare mă răneşti. Ducându-şi o mână la inimă, Lord Alfred încercă să arate jalnic.

De obicei, asemenea tachinări, ce erau asul din mâneca lordului, o făceau pe Claire să râdă şi să răspundă cu aceeaşi monedă, în seara asta, nu putea decât să zâmbească forţat. Dar în orice caz, nici nu se mai uita la ea. Se uita la Hugh, care stătea chiar în spatele ei cu un rânjet tainic arcuindu-i colţurile gurii şi brusc surpriza i se citi pe faţă.

— Pe legea mea! Richmond, tu eşti?

— Într-adevăr, eu sunt. Ce mai faci, Alfie? Şi ce dracu faci îmbrăcat într-o jachetă purpurie, alta mai oribilă n-ai găsit?

— Crede-mă, este foarte la modă. Lord Alfred îşi plecă ochii apărându-se, apoi îi ridică, privindu-l pe Hugh şi râse: Ruşine să-ţi fie, ce să ştii tu? Ai fost plecat din ţară – de câţi ani? Doisprezece?

— Cam aşa ceva, admise Hugh.

Rânjind unul la altul, cei doi bărbaţi îşi scuturară mâinile.

— Ştiţi, am fost la Eton împreună, menţionă Lord Alfred către cele trei femei, din

care două îi priveau cu o zâmbitoare satisfacţie, iar a treia – Claire încă se simţea atât de categoric de şocată, încât avea probleme să digere orice fel de noutăţi, apoi îşi redirijă atenţia spre Hugh. Vocea îi căpătă accente de nerăbdare. Dev ştie că te-ai întors? Connaught? Ştii că s-au însurat, bieţii nătărăi. Şi-au amenajat amândoi odaia copiilor. Dumnezeule, ce de scandaluri mai făceam! Şi dup-aia, tu… Se întrerupse, dându-şi dintr-odată seama şi înlocui ce voia să spună cu o tuse.

— Şi dup-aia, am fugit cu o femeie destul de bătrână să-mi fie mamă, i-am omorât bărbatul într-un duel când a venit după noi şi, drept urmare, a trebuit să fug pe continent, termină Hugh. Nu încerca să-mi înfrumuseţezi trecutul sordid. Sunt sigur că voi fi subiectul predilect de bârfă, imediat ce se va duce vestea că m-am întors.

— A trecut atâta timp, sunt sigur că totul a fost uitat, murmură Lady George pe un ton de scuză şi Claire se uită la Hugh cu ochii mari.

Deşi îi era la fel de familiar ca şi propriul chip în oglindă, îşi dădu seama că nu ştie nimic despre el. Nimic în afară de cum ştia să sărute, felul în care îi simţea mâinile pe trup, felul în care…

— Mă tem că mi-ai înspăimântat

proaspăta verişoară cu poveştile tale despre faptele mele scandaloase, Alfie. Poate că ar trebui să o iau eu la dans în locul tău şi să încerc să o conving că nu sunt deloc monstrul pe care l-ai descris tu. Hugh o privi pe Claire şi, spre consternarea ei, îi oferi braţul. Mă accepţi ca pe un modest înlocuitor al flecarului meu prieten, Lady Claire? De fapt, sunt destul de inofensiv, crede-mă.

— Ei bine, pentru că eşti tu, o să mă retrag. Dar doar de data asta, bagă de seamă.

Cu Lord Alfred renunţând cu o plecăciune la pretenţia lui şi Lady George şi mătuşa Augusta uitându-se amândouă cu indulgenţă, Claire nu putu decât să-l ia pe Hugh de braţ.

Din nou, încăperea începu să se rotească. Claire se prinse cu putere de braţul lui. Trebuia să se abţină încă puţin, până când putea să iasă din această de trei ori blestemată sală de bal şi departe de duzinile de ochi scrutători. Abia atunci, putea să leşine. Atunci. Nu acum.

— Sunt sigură că aşa eşti, spuse ea pentru asistenţă şi, cu un zâmbet înţepenit atât de puternic pe faţă încât o durea falca, se lăsă condusă spre locul amenajat pentru dans.

Începuse deja valsul. Hugh o prinse de mână, îşi puse un braţ pe talia ei şi o atrase în ritmul dansului. Îi simţea căldura degetelor prin mănuşă. Simţea atingerea genunchilor pe

ai ei, simţea cum o strânge cu putere de spate, ţinând-o la distanţa recomandată, care, de vreme ce îl avea partener pe *el,* părea deodată mult prea mică. Zâmbind cu ingenuitatea unei păpuşi de porţelan, îi fixă gâtul cu privirea, neîndrăznind să-l privească în ochi până când nu era sigură că-şi poate stăpâni expresia feţei – şi mânia. Fustele ei de dantelă aurie îi mângâiau cu fiecare mişcare picioarele îmbrăcate în pantaloni negri. Pieptul lui lat în cămaşă de un alb imaculat şi vestă era doar la câţiva centimetri de vârfurile sânilor ei, care, în ciuda tuturor eforturilor de a-şi păstra sub control toate amintirile erotice cu el, păreau că se îndreaptă, întărite, spre el. Era sigură că, privind în jos, ar avea o foarte interesantă privelişte a două moviliţe albe, pe jumătate descoperite, şi decolteul adânc dintre ele. Pieptul ei se ridica şi cobora într-un ritm mult mai rapid decât ar fi cerut efortul dansului, băgă de seamă Claire, exasperată. Dar speră că el nu va observa asta – sau pulsul, pe care-l putea simţi bătând în acelaşi ritm cu inima ce-o luase la goană, chiar sub pielea albă a gâtului. Claire fu brusc conştientă de toate aceste detalii, deşi îşi impusese să nu o facă, îşi poruncise să fie detaşată de tot ce se întâmpla, la fel de detaşată de el ca şi când ar fi dansat cu un bărbat care nu era nimic altcineva decât un străin abia întâlnit, ceea ce

amândoi pretindeau că era.

Muzica era fermecătoare, o invitaţie romantică şi stăruitoare de a te pierde în dans. Aroma florilor se amestecase cu parfumul femeilor şi îndulcea aerul. Lumânările din plafon aruncau o strălucire blândă peste mulţime şi licăreau ca sute şi sute de licurici, reflectate de oglinzile aliniate pe laturile sălii. De jur împrejurul lor, perechile se roteau şi alunecau într-un măreţ şi ameţitor balet. Claire o văzu cu coada ochiului pe Beth, arătând radioasă, râzând la braţul partenerului ei, înainte ca o mişcare a dansului să i-o răpească din nou din raza vederii. Apoi, cineva o călcă pe trena rochiei şi se împiedică puţin, agăţându-se de umerii lui Hugh pentru a se echilibra, în timp ce îşi aduna fustele, îndepărtându-le de zona primejdioasă. Chiar când braţul lui Hugh o strângea mai tare, din reflex, făcu greşeala să îşi ridice ochii spre el. Când îi întâlni ochii cenuşii şi reci, toate gândurile despre ce-o înconjurau dispărură.

Îşi dădu seama că uitase cât era de înalt. Uitase cât de laţi îi erau umerii. Uitase forţa de oţel a muşchilor şi de senzualitatea gurii lui, şi cât de uşor era să vadă umbra vagă a bărbii ce-i umbrea obrajii uscăţivi chiar şi când era proaspăt bărbierit, aşa cum era în acea seară.

Apoi, îşi dădu seama că uitase şi alte lucruri. Cum era să respire.

Când înţelese pe deplin că bărbatul care o ţinea în braţe era Hugh, cu adevărat Hugh, inima îi stătu în loc. Apoi îşi aminti tot ce îi ascunsese şi cum minţise, şi mânia ce-i alerga deja prin sânge o făcu să se aprindă pe loc.

— Ticălosule, spuse ea.

— Atenţie, îţi dispare zâmbetul.

Avea în ochi o licărire de tachinare, dar ei i se păru că vede şi tandreţe. În mod perfid, asta îi alimentă şi mai mult mânia. Simţea că nu mai putea avea încredere în tandreţea lui. Nu mai putea avea încredere în el. Îi spusese totul despre ea, îi dăduse tot ce avea să-i dea, în timp ce el doar luase, şi iar luase, fără să spună nimic.

Dar această sală de bal aglomerată nu era locul propice pentru a da glas nemulţumirilor ei. Trebuia să se concentreze să-şi menţină calmul şi să păstreze secretul. Tot restul – ca de pildă să-i spună ce câine mincinos era – putea să aştepte.

Îşi întinse din nou buzele în acel zâmbet forţat.

— Ai fugit într-adevăr cu o femeie măritată şi i-ai omorât soţul? întrebă ea, mult prea politicoasă.

— Aveam nouăsprezece ani şi eram nesăbuit, răspunse el ridicând din umeri şi

soţul ei m-ar fi omorât dacă putea. S-a întâmplat să ţintesc mai bine. În orice caz, a meritat-o. O bătea.

— Şi ce s-a întâmplat cu doamna în chestiune?

— Habar n-am. M-a părăsit pentru o perspectivă mai promiţătoare de îndată ce am scăpat-o de soţ. Îi apăru un zâmbet în colţul gurii. Şi aşa am învăţat o lecţie pe care o găsesc la fel de instructivă şi azi.

— Şi care ar fi lecţia asta?

— Femeile sunt dracul gol. Suna sincer, dar avea un licăr în ochi când îi întâlni privirea.

Claire nu se putu abţine. Pentru doar o clipă, zâmbetul îi pieri şi se uită la el. Râdea, părând dintr-odată relaxat, mult mai relaxat decât ar fi trebuit să fie în condiţiile date şi o învârti într-o mişcare de dans cu o energie ceva mai mare decât s-ar fi cuvenit. Spre necazul ei, trebui să se sprijine şi mai tare de umerii lui laţi. Ceea ce el şi intenţionase, bănuia ea. Scrâşnind din dinţi pentru a nu-i spune tot ce avea de gând, îşi aminti din nou de cei din jur şi îşi arboră zâmbetul ostentativ de fals.

Ajunseră în celălalt colţ al încăperii. O adiere bine-venită de aer rece intra prin ferestrele lungi pe care cineva le deschisese, pentru a răcori dansatorii înfierbântaţi.

Perdelele de voal ce fuseseră legate împreună cu draperiile grele din catifea fâlfâiau în vânt ca nişte fluturi de noapte. Dincolo de ferestre, diverse perechi se plimbau pe terasă. Torţe aprinse în suporturi din fier forjat fuseseră puse la distanţă de câţiva metri de-a lungul unui parapet scund de piatră. În spatele torţelor, în grădina ce stătea să dea în floare, totul era cufundat în întuneric.

— Cred că această discuţie va trebui continuată între patru ochi. O privi cu un zâmbet tainic. Înainte ca faţa să-ţi înţepenească în zâmbetul ăla îngrozitor.

Auzindu-l, zâmbetul îi zbură primejdios, până îşi luă seama. Apoi, controlându-se, îi aruncă priviri ucigătoare. El râdea, scoţând un sunet jos, sincer amuzat, pe care în oricare alte împrejurări l-ar fi găsit absolut şarmant. Înainte de a-şi putea da într-adevăr seama ce avea de gând, o învârti rapid prin fereastra deschisă şi de-a lungul terasei. Apoi, apucând-o de mână, aşa încât nu exista nicio posibilitate de scăpare, o trase după el în josul scărilor de piatră, înspre grădina scăldată de razele lunii.

Capitolul 25

— Mi-ai dus dorul, pisicuţo?

Întrebarea, însoţită de un zâmbet pieziş în timp ce Hugh îi aşează mâna la adăpost în îndoitura propriului braţ şi o conducea pe o cărare pavată cu cărămidă ce şerpuia îndepărtându-se de terasă, era absolut deplasată. Claire jurase că se va mărgini doar la o conversaţie politicoasă pe durata balului. La urma urmei, nu exista niciun motiv pentru care măcar să întrevadă posibilitatea de a crea ceea ce ar fi putut fi cu uşurinţă interpretat drept o scenă dezagreabilă în public, dacă şi-ar fi dat frâu liber realelor sentimente. Dar ca el să o întrebe dacă i-a dus dorul – ceea ce bineînţeles că ea făcuse, nebuneşte, un fapt ce era prin el însuşi enervant în aceste împrejurări, şi pe care nu l-ar fi admis acum în faţa nimănui nici în ruptul capului – şi pe deasupra să-i spună „pisicuţo”, era echivalentul verbal al fluturării unei pânze roşii în faţa unui taur deja furios.

— Asta-i bună, nu, spuse ea cu un dezinteres studiat şi cu bărbia în vânt. Ştii, am fost foarte ocupată de când ne-am văzut ultima dată. De ce? Şi aici îl privi cu un mic tril de râs amuzat. Sperai că aşa voi face?

— Nu minţi. Zâmbetul lui se lăţi, făcând să i se îngusteze ochii şi ridurile ce-i mărgineau gura să se adâncească fermecător. Mi-ai dus dorul.

Suna atât de sigur de asta că, în timp ce ultimele rămăşiţe ale zâmbetului ei dispăreau, ochii lui Claire începură să scânteieze. Se opri din mers să-l studieze, savurând libertatea de a o face fără oprelişti şi îşi retrase mâna de sub braţul lui cu un fel de smuceală. Din locul unde stăteau, la adăpostul unui liliac înalt ce abia îmbobocise, putea vedea perechi pe terasa iluminată din spate, dinspre sala de bal. Putea pune pariu că multe se adânceau pe cărările umbrite ale grădinii. Dar niciuna nu era în apropiere; ea şi cu Hugh erau după cum se pare, singuri. Cu toate astea, ea vorbea pe un ton jos.

— În afară de a fi un nemernic îngrozitor, un bădăran mojic, un mocofan prost crescut şi un escroc fără conştiinţă, eşti stăpânit, văd, şi de un într-adevăr remarcabil grad de înfumurare. Nu mi-a fost dor de tine. Rosti aceste vorbe pe un ton relativ plăcut, cu un mic zâmbet de milă, de care era, în mod scuzabil, mândră. După asta, furia puse stăpânire pe ea şi adăugă cu o semnificativă iritare: De fapt, chiar mă gândeam că e păcat că nu te-au împuşcat francezii.

— Crede-mă, au încercat. Ochii îi scânteiară privind-o. O luă de mâini, ţinându-le aşa încât ea stătea exact în faţa lui cu mâinile înlănţuite între ei. Mie mi-a fost tare dor de tine, Ochi de înger. Mai mult decât aş fi

crezut să fie vreodată posibil. James este la capătul răbdărilor cu mine. Îmi năvăleai în gânduri de o duzină de ori pe zi şi nu-mi dădeai pace nici noaptea în vise. Nicio altă femeie nu a făcut asta, te asigur. De aceea, l-am lăsat pe Boney pe mâinile unui alt agent, imediat ce am putut şi m-am grăbit să vin la tine.

Îi ridică o mâna înmănuşată, apoi pe cealaltă, sărutându-i degetele în timp ce o scruta cu privirea.

Privirile li se întâlniră. Căldura din ochii lui îi atinse o coardă sensibilă din adâncul inimii care nu se supunea controlului raţional al minţii. În ciuda ei însăşi, Claire nu-şi putea stăpâni pulsul ce se iuţise peste măsură. Că se gândise la ea şi că era în visurile lui erau tot ce-şi dorea să audă. Pentru că şi el era în visurile ei aproape fără încetare încă de când se despărţiseră. Doamne, cât îi dusese dorul! Cât de mult îi lipsise! Când se gândise că nu-l va mai vedea vreodată, durerea era aproape de nesuportat. Simţea şi el la fel...? Nu, bineînţeles că nu, trase ea concluzia cu amărăciune. Ştiuse de la bun început că se vor întâlni din nou şi probabil exact unde şi când. Ar fi putut să o scutească de toată nefericirea cu un singur cuvânt. Gândul o făcu să se înfurie.

— Dumneata, domnule, eşti un câine

mincinos, îi aruncă printre dinţi.

El se îndreptă de spate, dar nu îi dădu drumul mâinilor pe când o studia în întuneric.

— Eşti frumoasă când te înfurii. Un slab zâmbet ironic îi arcui colţurile gurii, observându-i ţinuta ţeapănă şi privirea din ce în ce mai încruntată. De fapt, eşti frumoasă în orice împrejurare. Când eşti udă până la piele. Când te înverzeşti de la răul de mare. Când nu ai pe tine decât cămaşa uriaşă a valetului meu şi eşti cuibărită în braţele mele. Când eşti goală-puşcă. *În special,* când eşti goală-puşcă. Haide, Claire, încetează să-mi arunci săgeţi otrăvite din ochi şi hai să fim prieteni. La urma urmei, am venit de tare departe ca să te regăsesc.

Claire se uită la el printre gene.

— Nu pot să-ţi spun cât de flatată mă simt – sau cel puţin cât de flatată m-aş simţi dacă aş crede cu adevărat că ai lăsat în urmă o viaţă de înşelăciuni permanent însoţită de pericole mortale pentru a te înapoia la o existenţă ta luxoasă şi răsfăţată în propria locuinţă din Londra, doar pentru a fi lângă mine. Ceea ce nu cred. De ce aş crede? Tot ce ai făcut a fost să mă minţi încă de la început.

— Nu te-am minţit.

— Într-adevăr, *Înălţimea Voastră?* Intenţionat accentuă în mod special titlul de nobleţe pe când îşi smucea mâinile cărora el

refuza cu încăpăţânare să le dea drumul. Îmi aduc aminte că am fost ţinută prizonieră de către un pirat îngrozitor care atunci când s-a săturat să mă ameninţe şi să mă brutalizeze, în cele din urmă s-a prezentat drept colonelul Hugh Battancourt. Nu drept ducele de Richmond, al cărui nume de familie, după cum se întâmplă să ştiu din proprie experienţă, pentru că este acelaşi pe care-l port şi eu, este Lynes. Şi m-aş mira foarte tare dacă numele tău de botez este într-adevăr Hugh. Am auzit numele tău de botez – numele ducelui – şi desi nu mi-l amintesc foarte bine, nu era Hugh, de asta sunt aproape sigură.

— Richard. În sfârşit, suna, sau doar dădea impresia, că era jenat. Richard Phillip Arthur William Hugh Battancourt Lynes, ca să fim exacţi. Dar am fost întotdeauna cunoscut sub numele de Hugh pentru prieteni şi familie.

— Cu alte cuvinte, ai minţit.

Cu toate că îi făcuse un semn să tacă, vocea ei era ascuţită.

— Păi, recunoscu el fără să simtă nici măcar un dram de ruşine, poate niţel, dar nu mai mult decât a trebuit să o fac. Fii înţelegătoare, Claire. Doar nu te aşteptai să mă recomand tuturor drept ducele de Richmond când acţionam într-o ţară străină ca agent secret britanic. Credeam despre tine că lucrai pentru spionajul francez, pentru numele

lui Dumnezeu. De ce să-ţi fi spus cine sunt?

La prima vedere, scuza suna aproape justificat. Exista doar o mică fisură în raţionamentul lui. Ea deschise gura să-i dea glas, dar se opri şi îşi aruncă ochii de jur împrejur să se asigure că erau încă singuri în acel colţ întunecat de grădină, înainte de a vorbi.

Erau.

— Pentru că niciodată n-aş fi… n-aş fi… ştii tu… dacă as fi ştiut adevărul, şuieră ea. Şi tu ştii. O ştiai.

— Nu puteam să-ţi spun, se apără el. Dacă erai capturată de francezi? Te-ar fi torturat şi ar fi scos de la tine tot ce ştiai în douăzeci şi patru de ore, crede-mă. Odată ce mi-ar fi aflat identitatea, acoperirea mea ar fi fost distrusă. Operaţia în care eram angajat ar fi fost compromisă. În afară de asta, faptul că sunt ducele de Richmond în loc de simplul Hugh Battancourt are o importanţă chiar aşa de mare? Oare nu Shakespeare spunea ceva ce suna cam aşa: Un trandafir oricum îi spui, exală acelaşi scump parfum?

— Sau un dihor pute la fel de urât? ripostă Claire, drept preludiu la un adevărat rechizitoriu în legătură cu manierele şi morala lui.

Dar fu brusc redusă la tăcere când un alt cuplu apăru de după o curbă a potecii,

mergând agale spre ei, părând atât de absorbiţi unul de altul, încât Claire se îndoia că le-ar fi observat prezenţa de partea cealaltă a tufei de liliac. Cu toate astea, nu se cădea ca ducele de Richmond să fie descoperit în propria grădină alături de soţia vărului său, pe care se presupunea că abia o cunoscuse. Chiar pe când îi venise acest gând, aparent şi Hugh ajunsese la aceeaşi concluzie, pentru că o strânse de mână şi o conduse în afara cărării, prin iarbă, trăgând-o în spatele unei tufe de ilice ornamental ce avea fericitul obicei de a se păstra verde tot timpul anului.

— Trandafir sau dihor, sunt acelaşi bărbat pe care l-ai invitat în patul tău la ferma aceea din Franţa.

Cu acea şoaptă enervantă, Hugh o trase în braţele lui. Fiind prea atentă la perechea ce se apropia, pentru a obiecta zgomotos precum se cuvenea la un astfel de gest arogant, Claire nu băgă de seamă senzaţiile născute de strivirea sânilor ei de calda supleţe a pieptului lui şi îi împinse umerii într-o tăcută dorinţă de a fi eliberată.

— *Nu* te-am invitat în patul meu. Şoptind, ridică privirea spre el, sperând că îi va citi în ochi sentimentele de mânie cărora nu îndrăznea să le dea glas în acel moment.

— Şşt. Aruncă o privire de avertizare în direcţia cărării, apoi rânji spre ea, tachinând-

o.

Încă se uita în sus la el, când se aplecă spre ea şi o sărută.

Să simtă buzele lui calde şi ferme cum îi acopereau gura era pe cât de şocant, pe atât de neaşteptat. Claire nu mai respira. Inima îi tresări şi începu să bată nebuneşte. Pentru o clipă, doar pentru o clipă, uită totul în afară de felul în care el o făcea să se simtă. Pleoapele îi fluturară şi se închiseră şi se înclină spre el. Sângele i se aprinse. Pulsul i se acceleră. I se înmuiară genunchii. Apoi, chiar atunci când începuse să-i răspundă la sărut, îşi aminti – totul. Ochii i se deschiseră, îşi smulse gura de pe a lui, în acelaşi timp împingându-l furioasă de umeri. El îşi înălţă capul, privind-o cu o strălucire întunecată, senzuală în ochi, care, în alte condiţii ar fi făcut-o să se topească şi să-i cadă la picioare. Dar în seara aceea, în acele condiţii, îşi ţuguie buzele într-o linie subţire, strânsă, ce îl provocau să le sărute din nou. Ochii îi aruncau flăcări aprinse spre el. Mâinile i se strânseră în pumni.

— Cum îndrăzneşti? începu ea furioasă, străduindu-se din răsputeri să se elibereze din braţele lui. Apoi auzi murmur dinspre perechea ce se apropia – credea că sunt domnişoara Bentley şi fiul cel mic al lui Lord Chester –, însoţit de zgomotul slab al paşilor lor pe cărarea acoperită cu cărămidă, şi

amândoi tăcură şi rămaseră nemişcaţi. Ea tăcuse, dar tremura de nervi, prinsă în cercul de fier al braţelor lui Hugh şi aşteptând să treacă intruşii.

Nedezminţindu-se, ca un netrebnic ce ştia că este, el profită din plin de poziţia în care se aflau şi încercă să o sărute din nou. De data asta era pregătită, aşa că îşi întoarse repede faţa şi gura lui îi întâlni obrazul. Nedomolit, îşi lunecă gura peste pielea ei netedă, apoi îşi apăsă buzele pe locul sensibil de după ureche. Împingându-l de umeri, făcând tot ce-i stătea în putinţă să nu răspundă, să nu simtă, Claire era totuşi foarte conştientă de calda apăsare a gurii lui, de asprimea bărbii ţepoase ce începea să crească deja pe maxilarul lui, şi pe care o simţea pe piele, de mirosul lui curat de săpun, de masivitatea şi forţa muşchilor lui. În ciuda încercării hotărâte de a nu simţi nimic, în adâncul fiinţei ei începu un tremur, timid Ia început, apoi devenind atât de repede puternic şi sălbatic, că o făcu să ameţească, amintindu-i fără să vrea de plăcerea pe care i-o putea oferi el, de extazul fierbinte pe care numai el o făcuse să-l simtă.

— Opreşte-te, şuieră ea.

El îşi săltă capul să se uite la ea uşor zeflemitor.

— Îţi bate inima ca a unei nevăstuici. Atât de repede că mi-e teamă să nu te dea de gol.

— Sst!

Avertismentul ei brusc şi imperios era doar puţin mai zgomotos decât o respiraţie, rostit când domnişoara Bentley şi drăguţul ei ocoliră încă o curbă şi le apărură în faţa ochilor. Pasul le era încet, mersul alene al unei perechi îndrăgostite, şi erau încă atât de absorbiţi unul de celălalt încât nu băgau de seamă nimic în jurul lor. O duzină de paşi i-ar fi adus la mai puţin de doi metri de locul unde Claire şi Hugh stăteau înlănţuiţi, ascunşi doar de crengile foşnitoare ale ilicelui şi de umbrele mişcătoare. Orice fel de mişcare pentru a se elibera, orice sunet de protest erau acum prea riscante. Ar fi fost nevoie doar de o privire în lături pentru a fi descoperiţi, iar sămânţa de scandal ar fi fost semănată.

Claire îşi luă intenţionat privirea de la ei, temându-se să nu se simtă priviţi şi să nu se uite împrejur. Pentru o clipă, se trezi privind la degetele ei subţiri sprijinite de jacheta elegantă de catifea neagră a lui Hugh. Moliciunea ţesăturii peste muşchii lui puternici crea un contrast interesant, se gândi ea, savurând instinctiv momentul. Dintr-odată deveni conştientă de mişcările pieptului lui pe când respira şi de mărimea tentantă a umerilor de deasupra lui. Braţele ce o strângeau erau foarte puternice şi tari. Dar nu voia să simtă toate astea, îşi spuse cu hotărâre

şi, de aceea, îşi întoarse privirea cu un oftat încet, descoperind supărată, că uitase să mai respire.

Secera îngustă şi argintie a lunii de deasupra strălucea timid, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printr-o perdea de nori cenuşii în mişcare. La lumina ei, pielea lui Hugh arăta aproape de culoarea abanosului în contrast cu albul cămăşii, în vreme ce ochii erau aproape la fel de negri ca şi părul. Maxilarele păreau rase, deşi ea ştia că deja înţepau puţin la atingere. El nu zâmbea în timp ce o observa cum îl privea. Doamne Dumnezeule, uitându-se la gura lui făcea exact ceea ce în mod deliberat hotărâse să nu facă! Mutându-şi privirea, se concentră pe împrejurimi. Tufişurile atent îngrijite, copacii ornamentali cu crengile lor foşnitoare, înaltul cadran solar ce constituia centrul grădinii, toate aruncau umbre ce se mişcau şi dansau într-un ritm misterios al muzicii ce se auzea din sala de bal. Claire simţi mângâierea adierii de vânt pe braţele şi pe umerii goi, caldă şi blândă ca o răsuflare. Se înfioră, dar nu de frig. Mai degrabă de singurătatea nopţii şi – de ce să nu recunoască – de apropierea bărbatului.

Fie că-i venea să creadă dau nu, Hugh revenise în viaţa ei. Braţele ce o cuprindeau erau ale lui; pieptul ce nu prea îi mângâia sânii îi aparţinea lui. La acest gând, simţi cum

i se strânge pântecul şi prin vene începu să îi pulseze o fierbinţeală cu o intensitate crescândă. Corpul ei devenea cu rapiditate independent de minte şi acest fapt o îngrozi. Durerea ce o însoţise în permanenţă în ultimele trei luni nu îşi mai avea rostul şi deja se împrăştiase în nenumărate emoţii contradictorii pe care, dacă ar fi trebuit să le clarifice i-ar fi luat tot restul vieţii. Degeaba se simţea rănită, şi folosită, şi furioasă pe el, trupul ei pur şi simplu se bucura că-l simţea atât de aproape. Având propria memorie regresivă, tânjea după ce îi dăduse el în trecut. Sincer în ce priveşte propriile nevoi, îl dorea făţiş, chiar în timp ce ea se încredinţa pe ea însăşi că nu e aşa. Dar poate, dacă şi-ar cere iertare, nu, dacă s-ar târî în genunchi, poate că ea…

Nu. Nu putea. Fie că-l dorea pe Hugh, fie că nu, chiar dacă era furioasă pe el sau nu, asta nu era de niciun folos. În esenţă, ea era o femeie măritată şi fără scăpare, indiferent cât de puţine simţea pentru soţul ei sau el pentru ea. Singura relaţie pe care putea să o aibă cu Hugh era una clandestină, după cum desigur că el ştia. Rolul pe care intenţiona să o facă să-l joace în viaţa lui îi deveni dintr-odată clar. Întrebarea pe care trebuia să şi-o pună era dacă e pregătită să fie amanta lui.

Răspunsul era în egală măsură greu şi

uşor, dar era perfect clar: Nu. Nu. Nu.

Însuşi cuvântul o făcea să se cutremure: *amantă.* Nu se putea înjosi într-atât. Nici măcar nu era o chestiune de clasă socială. Erau multe femei măritate din înalta societate care ar fi considerat o onoare să fii amanta unui nobil de rang atât de înalt precum ducele de Richmond. Dacă la asta s-ar fi adăugat şi faptul că era tânăr, bogat şi fatal de atrăgător, numărul ar fi crescut uimitor de repede.

Se culcase cu el o dată. Ăsta era un păcat, greşit din punct de vedere moral, şi ruşinos din punct de vedere personal. Dar să se angajeze într-o aventură pe termen lung cu el – asta ar fi fost cu mult mai rău. Ar fi însemnat să degradeze tot ce simţise pentru el în acea noapte de neuitat şi tot ce credea că el, la rândul lui, simţise pentru ea. Ar fi însemnat să se umilească.

Nu putea exista o repetare, nu va fi un act doi. Acea unică noapte era tot ceea ce soarta îi permisese să aibă de la el. Ştiind cine era el şi cine era ea, era imposibil să mai fie ceva în plus. Dacă el nu înţelesese asta – şi nu părea că o făcuse – atunci va trebui forţat să o facă, indiferent câtă durere avea să-şi pricinuiască ei înseşi.

Privind împrejur, văzu că domnişoara Bentley şi însoţitorul ei abia dacă se mai

vedeau. Respirând adânc, se uită la Hugh şi, încă forţată să tacă din cauza vocilor care se îndepărtau, încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui. El clătină din cap, zâmbind uşor, ţinând-o în loc ca şi când i-ar fi *fost frică să* nu fugă dacă îi dădea drumul. În ce o privea, el avea dreptate să se teamă. Voia să o ia la goană. Voia să plângă. Voia sa se caţere pe pereţi.

Dintr-odată vocile dispărură în noapte şi domnişoara Bentley şi curtezanul ei nu se mai vedeau nici ei. Era singură din nou cu Hugh, cu luna şi vântul şi copacii drept martori.

— Ăsta nu-i un loc pentru o astfel de discuţie, spuse el uşor, uitându-se spre punctul unde dispăruse cealaltă pereche, iar această observaţie foarte pertinentă o luă prin surprindere înainte de a-şi putea începe ofensiva, aşa cum avea de gând. Dacă nu mă înşală memoria, am o căsuţă pe Curzon Street unde putem fi absolut singuri.

Când înţelese implicaţiile acestei afirmaţii, stomacul lui Claire se făcu ghem. Bineînţeles că relaţia lor nu putea să o ia pe alt drum decât acesta, dar să-l audă pe el confirmând aşa de degajat ce rol se aştepta să joace în viaţa lui, era ca şi când îi înfipsese un cuţit în inimă.

Îndreptându-şi spatele şi împingându-l cu mâinile ca să păstreze un cât de mic spaţiu

între ei, îi întâlni privirea.

— M-ai duce acolo?

Vocea era în mod studiat neutră. El se încruntă, expresia devenindu-i plină de regret.

— Nu în seara asta. La urma urmei, ar fi greu pentru tine să dispari aşa, în mijlocul propriei petreceri. Dar mâine după-amiază, eventual, ai putea să te duci la cumpărături şi să ne întâlnim acolo la orice oră ţi-ar conveni.

— Şi o să vorbim.

Un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze.

— Fireşte că o să vorbim.

— Printre alte lucruri.

— Cum de mi-ai ghicit gândul, pisicuţo?

Claire trase adânc aer în piept.

— Îţi dezvălui speranţele foarte limpede.

Ceva în felul ei de a vorbi probabil că îl alarmase, deoarece zâmbetul îi dispăru şi se uită la ea cu atenţie înainte de a-i răspunde.

— Şi cam la ce speranţe te referi?

— Intenţionezi ca noi doi să reluăm totul de acolo de unde am întrerupt în Franţa, nu-i aşa?

Pe buze îi înflori un surâs pieziş.

— Şi iat-o pe sincera mea Claire. Oricare dintre cunoştinţele mele feminine ar fi preferat să lase să curgă totul în funcţie de inspiraţia momentului, imboldurile inimii, aprinderea acelei dulci flăcări a unei idile. Foarte bine, micuţa mea porumbiţă cumplit de

sinceră, dacă vrei să ştii adevărul fără menajamente: da, intenţionez să te iubesc. Găseşti ceva de obiectat la asta?

— Dragoste! Râse dispreţuitor şi îi împinse din nou umerii, într-o încercare zadarnică de a se elibera. Aşa o numeşti tu? Dacă m-ai fi iubit, nu te-ai fi culcat cu mine aşa cum ai făcut-o fără să-mi fi spus mai întâi adevărul despre tine, şi astfel nu ne-am mai fi găsit în încurcătura asta.

— Dacă-ţi vei îndrepta gândurile spre trecut, vei descoperi că nu eu am fost cel care te-a invitat în patul lui, ci mai degrabă tu m-ai invitat pe mine într-al tău. Se putea auzi o uşoară notă ironică în remarca lui. Eşti supărată pe mine şi pe bună dreptate, admit asta, dar vina nu e toată a mea.

— Nu te-aş fi chemat în patul meu dacă mi-ai fi spus adevărul, spuse ea înfierbântată. Singurul motiv pentru care am făcut asta este pentru că eu… bine, pentru că te-am plăcut şi am crezut că eşti gata să dispari din viaţa mea pentru totdeauna. O impresie pe care tu puteai foarte bine să o corectezi dacă ai fi vrut. Dar pentru mine a fost greşit să mă culc cu tine şi nu se mai poate întâmpla vreodată. Sunt măritată. Cu vărul tău. Indiferent dacă-mi place sau nu. Nu mă voi dezonora pe mine însămi sau familia mea ca să-ţi fiu amantă.

— Nu se pune problema dezonoarei.

Vocea lui sună dintr-odată aspru.

— O, ba da. Vorbele fură aruncate cu pasiune. Împingându-l din nou de umeri, se roti în acelaşi timp şi reuşi în fine să se elibereze din strânsoarea lui. Când încercă să o prindă din nou, se îndepărtă, scuturând din cap spre el. Faptul că am făcut asta o dată este destul de ruşinos. Nu se va mai întâmpla din nou. Mă vei îndatora dacă după asta mă vei lăsa în pace şi vei uita că ne-am… că ne-am întâlnit vreodată înainte de seara asta.

Din vocea ei răzbătea o hotărâre de fier. Adunându-şi poalele rochiei, cu capul sus şi spinarea dreaptă ca lumânarea, porni înapoi pe cărare spre casă.

— Claire.

Vocea lui sună îndurerată, dar şi iritată. Desigur că o urmărea. Oare se îndoia că o va face? într-adevăr, îi auzea paşii pe cărămidă, paşi lungi, energici ce aveau s-o ajungă din urmă cât ai clipi din ochi. Claire grăbi pasul până când ajunse aproape să alerge. Coti pe alee şi dintr-odată se văzu terasa cu perechi ce stăteau la aer, luminate din fundal, dinspre casă. Lungi dreptunghiuri de lumină se reflectau în grădină, chiar în faţa ei. Muzica şi râsetele îi aminteau că balul – balul lui Beth – era încă în plină desfăşurare. Claire îşi dădu seama dintr-odată că nu se afla într-o stare potrivită de a vedea pe cineva sau de a fi

văzută şi se îndepărtă de potecă îndreptându-se pe iarbă spre curtea laterală şi uşa ce dădea în bucătărie. O să se strecoare aşa înăuntru, pe furiş, şi după aceea o să se retragă în camera ei cu „o durere de cap” până când îşi va reface suficient ţinuta încât să-i permită să stea în faţa oaspeţilor. Nici măcar nu va fi o minciună. Avea într-adevăr o durere de cap – şi de asemenea şi o durere de inimă. Durerea de cap va dispărea destul de repede cu ajutorul unei ceşti de ceai şi poate şi o compresă rece. Se temea însă că durerea din inimă nu o va părăsi în veci.

Dar făcuse singura alegere posibilă. Alegerea corectă, deşi durerea pricinuită de decizia ei era aproape mai mult decât putea suporta.

— Claire.

Cum iarba moale înăbuşise zgomotul paşilor săi, nu ştiu că Hugh era încă în spatele ei până când nu o prinse de umeri, oprindu-i fuga alertă aproape în umbra casei. Apoi se apropie atât de mult de ea, că îi putu simţi întreaga făptură sprijinită de spatele ei.

— Dă-mi drumul.

Îşi aminti la timp să nu vorbească tare. Cu spatele ţeapăn, privea iedera ce se căţăra pe pereţii de cărămidă, crengile ce se balansau, curtea laterală plină de umbre, fără ca de fapt să vadă ceva.

— În trecut, am avut una sau două amante, mărturisesc. Dar pe tine nu te-aş numi niciodată aşa. O apucă cu degetele de umeri fără să-i pricinuiască vreo durere, dar ea ştia că dacă voia să se elibereze, ar fi avut nevoie de mai mult efort decât era capabilă acum. Mâinile lui erau calde şi puternice şi posesive pe pielea ei goală. Îi simţea pieptul cum se ridică şi coboară pe spatele ei şi răsuflarea lui atingându-i părul. În loc de asta, tu vei fi iubita mea.

Îşi încleştă degetele în pumn, încercând să reziste reacţiei instinctive a trupului faţă de el. Nu, reacţiei instinctive a inimii faţă de el.

— Poţi să-i spui cum vrei, spuse ea liniştit. Trandafir sau dihor, iubită sau amantă, e totuna. E un rol pe care nu pot şi nu vreau să-l joc. Nu mai poate fi nimic între noi. Fireşte, dacă mi-ai fi spus adevărul atunci când ar fi trebuit, n-ar fi fost niciodată ceva între noi.

— Într-adevăr, spuse el într-un ecou dezastruos al cuvintelor pe care i le spusese deja odată, ar fi mare păcat.

Vocea îi era dintr-odată incredibil de tandră. Mâinile i se strânseră şi îşi aplecă fruntea aşa încât buzele îi găsiră curba delicată între umăr şi gât. Claire simţi căldura umedă ce-i pârjolea pielea, trimiţând undele de şoc ale dorinţei reînviate tocmai până-n

călcâie. Cu răsuflarea tăiată, oasele i se topiră şi, pentru un foarte scurt moment, ochii i se închiseră într-un răspuns instinctiv. Apoi, mintea anulă reacţia trupului. Îşi deschise ochii şi se smuci să scape din sărutul şi din strânsoarea lui, îndepărtându-se câţiva paşi, după care se întoarse să-l înfrunte.

— Lasă-mă în pace, spuse ea printre dinţi, cu mâinile în şolduri şi uitându-se la el. Fii bun şi lasă-mă în pace, mă auzi? Cum de îndrăzneşti să îngreuneze astfel lucrurile pentru mine? Cum îndrăzneşti să apari şi să aştepţi ca eu să mă bucur că te văd? Cum îndrăzneşti să mă întrebi dacă ţi-am dus dorul? Dacă mi-a fost dor de cineva, acela nu erai tu. Nu te cunosc. Hugh Battancourt era doar cineva ce pretindeai că eşti.

— Claire.

Întinse din nou mâinile spre ea. Arătându-şi dinţii în ceea ce de fapt era un mârâit, Claire se retrase cu o clătinare energică a capului ce îi interzicea să o atingă.

— Claire! Claire, eşti acolo?

Vocea era a lui Lady George şi o izbi pe Claire ca o căldare de apă rece peste faţă. Privind înspre terasă, abia putu să o vadă, printre ramurile care se mişcau, pe Lady George care scruta grădina în timp ce micuţa ei făptură cobora treptele.

— Mă caută soacra mea. Vrei să-i spui, te

rog că am intrat în casă ceva mai devreme cu o durere de cap?

Îşi ţinea spatele drept, bărbia ridicată şi îşi stăpânea vocea cu atenţie.

El se încruntă nervos.

— Pisicuţo, ascultă: e o încurcătură blestemată, recunosc, dar nu este ceva ce am intenţionat şi nu e ceva ce n-am putea…

— Nu! Nimic mai mult. Nu vreau să mai aud vreun cuvânt înşelător de la tine. Ce a fost între noi s-a terminat şi deja, cel puţin la mine, e pe cale de a fi uitat. Dacă ţii într-adevăr la mine aşa cum pretinzi, vei accepta şi respecta asta şi mă vei lăsa în pace înainte de a reuşi să mă distrugi în întregime.

Controlul pe care luptase din greu să-l obţină se pierdu brusc. Către sfârşit, vocea îi tremura. Ochii lui Hugh se îngustară şi gura îi deveni severă în timp ce o asculta. Când isprăvi, o privi în ochi pentru o clipă scurtă şi plină de înţeles, înainte de a-i face o uşoară plecăciune ironică.

— Cum doreşti.

— Claire!

Lady George o strigă din nou, cu o voce uşor înfundată, acum că ajunsese în grădina propriu-zisă. Mâinile lui Claire, ascunse de braţele încrucişate, se strânseră în pumni neputincioşi.

— Mulţumesc, spuse ea.

Apoi, ţinând capul sus, îi întoarse spatele şi păşi iute în umbrele protectoare ale întunecoasei curţi laterale şi, de acolo, în casă. Unde îşi putu îngădui doar câteva minute de singurătate în vreme ce inima i se frânse pentru a doua oară.

Capitolul 26

— Îţi taie răsuflarea, nu-i aşa?

Observaţia tărăgănată îl făcu pe Hugh să se uite rapid peste umăr. Vărul lui, David, stătea lângă el, şi după cum se vedea era pe cale de a ieşi, judecând după bastonul din mână şi pălăria.

Hugh însuşi abia revenise acasă având o după-amiază foarte instructivă, ce indusese, nu din pură coincidenţă, o vizită la administratorul său. Se apropia ora cinei din ziuă următoare balului şi se odihnea în holul vast, pardosit cu marmură din reşedinţa Richmond când îi ajunse la urechi vocea lui Claire. Alergase sus pe scări unde o privire instinctivă pe uşa largă a salonului o găsi pe Claire în curs de a-şi lua rămas bun de la ce apărea a fi ultimul grup de vizitatori răzleţi din acea după amiază. Era de faţă şi sora lui Claire şi vizitatorii erau un grup vesel de fete

însoţite de mamele lor.

Nu avea ochi decât pentru Claire, strălucitoare ca de obicei într-o rochie strâmtă de muselină albă legată sub sâni cu funde late albastre, cu părul pieptănat simplu cu bucle de abanos ce se revărsau peste umeri şi pe spate. Imposibil, aşa după cum ar fi crezut înainte, dar era la fel de încântătoare în postura de doamnă de societate aşa cum fusese şi ca o zgripţuroaică cu ochi de sirenă ce-i căzuse în plasă şi care reuşise atât de neaşteptat să-şi înfigă ghearele în inima lui.

La naiba cu mica vrăjitoare, se gândi el, conştient dintr-odată că trupul i se crispase şi inima îi bătea mai repede doar pentru că o privise. Nu plănuise să cadă vrăjit de ea mai mult decât plănuise ea să-l seducă, dar aşa se întâmplase. Acum se simţea atât nefericit cât şi furios. Mintea putea înţelege că ea avea tot dreptul să nu se angajeze într-o aventură cu el şi chiar putea să o felicite pentru simţul onoarei şi moralitatea ce o făcuse să ia această decizie. Cu inima însă – ce lucru blestemat! — cu inima simţea că ea era deja a lui şi la naiba cu toate piedicile pe care soarta încercase să i le arunce în drumul spre cucerirea ei.

Confuzia şi zăpăceala ce slăbiseră forţele militare franceze în ajunul campaniei catastrofale din Rusia, conduseseră la

abandonarea bruscă de către Bonaparte a Parisului pentru Mainz. Aceasta a dus la rândul ei la încheierea celei mai recente sarcini a lui Hugh, lăsându-l pentru moment fără vreo ocupaţie şi îngăduindu-i să ceară lui Hildebrand o permisie. Aceasta fu acordată, dar dacă situaţia pe Continent se înrăutăţea, ştia că poate fi rechemat în orice moment. Deci era de datoria lui să-şi petreacă acest sejur prelungit în Anglia controlându-şi proprietăţile şi ocupându-se de afaceri atâta timp cât putea. Din fericire, refuzul lui Claire de a continua relaţia îl eliberase şi putu să facă doar asta. Fără îndoială, de la început fusese o nebunie să o caute din nou, după cum protestase fără întrerupere James din momentul în care aflaseră că se îndreptau către Anglia. Deşi decizia ei era, ca să spunem doar atât, nefericită, declaraţia că nu mai voia să aibă nimic de a face cu el era neîndoios un noroc neaşteptat. Un om înţelept ar fi recunoscător pentru prudenţa de care dăduse ea dovadă. Aşa stând lucrurile, relaţia lor, oricât ar fi fost ea de satisfăcătoare pentru moment, ar fi considerată de către cei chibzuiţi drept ceva asemănător cu o bombă pe cale să explodeze.

Ademenirea ei înapoi în braţele lui nu ar fi fost ceva din cale afară de greu, ştia asta. Oricât ar fi protestat ea, avea atâta experienţă

cu femeile încât să ştie că îl dorea cel puţin la fel de mult cât o dorea el pe ea. Dar, deşi multe femei măritate mai experimentate s-ar putea îndeletnici cu aventuri clandestine în jumătate din păturile înaltei societăţi londoneze, Claire nu făcea parte din tagma lor. Mai avea încă purtări feciorelnice şi să o seducă în ciuda protestelor ei şi astfel să o expună mâniei soţului, dezaprobării familiei şi a flecărelilor unei societăţi avide de scandaluri, nu ar fi decât un act infam din partea lui.

Ştia asta şi, deşi nu voia, acceptase. Dar doar stând să o privească îl coborâse fizic la nivelul unui tinerel în chinurile primei lui iubiri adolescentine.

Hotărî mânios în timp ce-şi îndrepta atenţia de la Claire spre *soţul* ei, că era momentul să aplice vorba cui pe cui se scoate. Poate Claire refuzase să-i fie amantă, dar era o puzderie de alte femei – fără-ndoială şi ele de o frumuseţe răpitoare care nu aveau intenţii atât de respectabile. Un bărbat cu scaun la cap ar căuta desigur una din astea fără a mai pierde timpul.

— Ah, nu-ţi fie teamă, spuse David. Poţi să-i faci ochi dulci soţiei mele cu aprobarea mea. Este nespus de frumoasă, dar după ce m-am înfruptat din nectarul ei, mi-am luat zborul demult spre flori mai proaspete. Înţelegi fără

îndoială, la urma urmei, asta e viaţa.

David îl urmărea cu un interes indolent. Cu siguranţă că o frântură din admiraţia lui pentru Claire i se zugrăvise pe faţă, îşi dădu seama Hugh atunci când privirile li se întâlniră. Dar evident că nu era nimic special în asta. Orice mascul între zece şi nouăzeci de ani ar fi admirat-o.

— Aşa o fi, răspunse Hugh, mimând cu dificultate indiferenţa.

Pricepând vorbele lui David, Hugh simţi nevoia subită de a-l înşfăca de ceafă şi de a-l scutura până l-ar fi lăsat lat. Orice urmă de vinovăţie pe care ar fi simţit-o pentru că se culcase cu soţia lui David dispăruse. Adăugate la ceea ce îi spusese Claire despre mariajul ei, cuvintele lui David confirmau că, de fapt, căsătoria era doar de faţadă: David nu o privea pe soţia lui cu afecţiune, sau măcar cu consideraţie, ci ca pe un trofeu care, după ce fusese cucerit, nu mai prezenta niciun fel de valoare pentru el. Nu că pe Hugh l-ar fi surprins. Deoarece David era mai mic cu şase ani, iar Hugh fusese trimis la şcoală când celălalt încă se mai juca încă în ţărână, nu fuseseră prieteni nici în copilărie, deşi David se folosise de-a lungul vieţii de proprietăţile ducale ca şi cum ar fi fost ale lui. Cu toate astea, Hugh îl cunoştea îndeajuns de bine, încât să fie îngrozit atunci când Claire

pomenise numele soţului ei. Cu toată înfăţişarea lui de blond chipeş, David avusese întotdeauna un suflet rece şi calculat. Animalele se fereau din calea lui, servitorii aveau tendinţa de a părăsi serviciul după numai câteva luni, iar prietenii fuseseră aleşi în urma unei cercetări amănunţite despre cine erau şi ce foloase se puteau trage de pe urma lor. În acea după-amiază, Hugh descoperise că vărul lui mai adăugase ceva pe lista sa de vicii de maturitate, acesta fiind un subiect pe care cei doi trebuiau neapărat să-l discute.

Ferecându-şi deliberat mintea pentru a lăsa afară orice gând despre Claire, Hugh îi aruncă vărului său o privire mânioasă.

— Dacă îmi acorzi un minut, aş vrea să-ţi spun ceva.

— Ah, o predică de la măreţul duce este inevitabilă, înţeleg. David zâmbi şi clătină capul spre el. Trebuie să mă ierţi, vere. Tocmai plecam spre clubul White. Am o întâlnire foarte importantă cu Hazelden.

— Deoarece sunt sigur că îţi închipui care e subiectul pe care trebuie să-l discutăm, ştii de asemenea că nu ai opţiunea de a refuza. În orice caz, nu va trebui să-l dezamăgeşti pe prietenul tău. Discuţia nu va dura mult.

— Duce, ţi-o spun cu mâna pe inimă, îmi pare aşa de bine că te-ai înapoiat în Anglia! Dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica mea, Harriet.

Doamne, să nu cumva să spui că nu-ţi aminteşti de mine: sunt Lady Langford.

Tresărind uşor, Hugh privi în jur să vadă cine îl întrerupsese. O rotofeie şi distinsă doamnă cu un vag aer familiar apăru din salon ca o săgeată plecată dintr-un arc, trăgând-o după sine pe fiica ce dădea înapoi. La naiba, îl prinsese. Trebuia să se fi mişcat mai repede. Scrâşnind din dinţi, zâmbi şi se purtă cum trebuie faţă de ea şi de celelalte femei care se strânseră şi ele în jurul lui aproape instantaneu. Mamele acţionau pe faţă în dorinţa de a-i îndrepta interesul către fetele lor, în timp ce fiicele, debutante bine-crescute, erau ceva mai discrete. Harriet Langford, o blondă micuţă şi timidă, era cea mai atrăgătoare dintre tinere, dar era eclipsată de sora lui Claire, al cărei nume nu şi-l putea aminti pe moment. Deşi nu o egala pe Claire la aspect – dar cine ar fi putut? — mezina era drăguţă într-un altfel de stil, cu părul roşu, pielea albă ca laptele şi o siluetă voluptuoasă, accentuată de o rochie cu decolteu adânc de culoarea piersicii pastelate. Întâlnindu-i ochii, îl surprinse întorcându-i privirea fără a se îmbujora, apoi cercetându-l cu o curiozitate sinceră, fără să aibă vreo reţinere feciorelnică pe care el să o poată observa.

Seamănă cu Claire, se gândi el, dintr-odată amuzat de privirea sinceră a tinerei, şi îi

zâmbi şi el.

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el, apropiindu-se de ea în zgomotul conversaţiei generale. Sunt Richmond.

— Şi eu sunt Lady Elisabeth Banning şi v-am luat într-un mod reprobabil casa în stăpânire pentru debutul meu, răspunse ea cu un licăr în privire, întinzându-i mâna. Fără îndoială că aţi vrea să mă trimiteţi la naiba-n praznic chiar în clipa asta.

— Absolut deloc. Îi sărută mâna înmănuşată aşa cum, în mod evident, ea se aştepta să o facă şi îi dădu drumul mâinii cu un zâmbet larg. Poţi să fii sigură cu tu şi sora ta sunteţi foarte bine-venite în casa mea.

— Claire, Richmond mă asigură că suntem foarte bine-venite, spuse Beth cu veselie privind în jur şi apoi agăţând-o pe sora ei de braţ pentru a o atrage în conversaţie.

Claire se îndepărtă de lângă femeia pe care o asculta plină de politeţe şi privirea i-o întâlni pe-a lui. Pentru o clipă, ochii ei, complet luaţi prin surprindere, erau plini de durere şi dor. Drept răspuns, inima lui, blestemată trădătoare, parcă uită să mai bată. Apoi ea îşi coborî pleoapele doar atât cât să-şi acopere ochii şi afişă un zâmbet fals – cel puţin pentru el aşa era – pe frumosul ei chip de neuitat.

— Ce drăguţ din partea lui, murmură

Claire, pe un ton distant.

— Într-adevăr, şi salvator în acelaşi timp, deoarece chiar de dimineaţă spuneai că trebuie să închiriem o altă casă în oraş aşa încât Richmond să-şi poată recăpăta căminul. Sunt sigură că aţi fi foarte plictisit dacă am face asta, nu-i aşa, înălţimea Voastră? Această replică neaşteptată din partea lui Lady Elisabeth fu însoţită de un zâmbet larg. Desăvârşita ei îndrăzneală era fermecătoare, iar Hugh se surprinse chicotind.

— Foarte plictisit, într-adevăr, spuse el. Şi va trebui să-mi spui Hugh. La urma urmei, acum suntem veri, nu-i aşa?

— Eu sunt Beth. Şi sora mea este Claire.

— Beth. Claire. Cât de mult mă bucură dobândirea unor astfel de încântători noi membri ai familiei.

— Cu toate astea, relaţia de rudenie nu constituie niciun fel de scuză pentru noi să profităm atât de mult de ospitalitatea lui Richmond, rămânând în casa lui pentru tot restul sezonului, îi spuse Claire surorii ei.

— Dar insist, spuse Hugh.

Claire îl privi din nou, doar pentru a doua oară în decursul conversaţiei. De data asta, în ochi i se citea – ce? un reproş? — înainte de a-şi lua privirea de la el. Nevoit să îi privească faţa întoarsă, Hugh descoperi că nici el nu era făcut pentru o relaţie clandestină mai mult

decât era ea. În vreme ce motivul respingerii din partea ei era cel mai probabil moralitatea, motivul lui era alimentat de un înfiorător egoism. Era tot ce-l oprea ca să nu o înşface şi să plece cu ea în braţe, punând astfel capăt acestei ridicole şarade. Era a lui şi cu asta basta.

Atât că nu era.

— Într-adevăr, Claire, dacă am încerca o astfel de cercetare, am afla fără îndoială că nu există nicio casă decentă în Londra pe care să o putem închiria în acest moment. Mai bine ai lăsa asta în seama mea.

Tonul lui David, în timp ce se adresa soţiei lui, era atât de răstit, încât îl făcu pe Hugh să-i arunce o privire aspră, care, din fericire, nu fu remarcată.

— Ah, Doamne, desigur, Lady Dempsey chiar îmi povestea de curând despre casa de-a dreptul îngrozitoare pe care au fost obligaţi să o închirieze pentru sezon, pentru că pur şi simplu n-au găsit alta. Dacă poţi să crezi, este în Harley Street, spuse Lady Langford cu o grimasă. Şi la ce preţ! Lady Dempsey se jura că nici n-ar fi visat asta, chiar şi palatul St. James ar fi fost doar pe jumătate aşa de scump.

— Vezi, verişoară Claire, ce soartă îngrozitoare te aşteaptă dacă te încăpăţânezi.

Hugh nu se putea abţine să n-o facă pe

Claire să se uite la el din nou.

Ea îl privi, dar de data asta nu greşi când văzu dojană în adâncul acelor ochi aurii care-i tăiau respiraţia. Era clar că doamna ţinea morţiş să plece cât mai repede din casa lui, şi astfel şi din viaţa lui. Deşi, dacă ar fi fost o persoană mai bună ar fi putut să o ajute, descoperi că era suficient de josnic încât să-i refuze sprijinul.

La adăpostul conversaţiei generale care, cu ajutorul lui Lady Langford avea acum drept subiect cât de imposibile erau preţurile din Londra în general, el îi zâmbi lui Claire. Ochii ei se făcură mari, instinctiv se aprinseră, apoi luciră alarmaţi şi se îndepărtară de ai lui. Câteva momente după aceea, îi întoarse spatele şi reluă o discuţie cu o altă vizitatoare. Privind-o gânditor, reuşi cu toate astea să pară că întreţine o conversaţie cu Lady Langford, în mare parte deoarece volubila doamnă în chestiune ducea tot greul discuţiei. Deşi rămăsese întoarsă parţial cu spatele, Claire şi Hugh erau în perfectă armonie unul cu celălalt. Postura ei rigidă, refuzul ei încăpăţânat de a întoarce capul în direcţia lui şi râsul ei forţat erau tot atâtea indicii periculoase care o dădeau de gol, cel puţin în ochii lui, dacă nu şi pentru altcineva. Dar în ciuda tuturor eforturilor ei să pretindă că el nu era acolo, aerul dintre ei era încărcat de o

tensiune invizibilă atât de puternică, încât era aproape palpabilă. Oare n-o mai simţea nimeni? O privire furişă în jur îi oferi răspunsul: se părea că nu. Apoi Lady Langford îi spuse ceva ce aştepta un răspuns. Nu era prea sigur care era acesta, dar cu siguranţă replica lui fusese suficient de convingătoare, astfel încât ea îşi continuă flecăreala.

— Doamnelor, vă rog să mă iertaţi, spuse el brusc atunci când conversaţia se îndreptase către evenimentele sociale viitoare, iar Lady Langford începu să-l iscodească pe departe la care din ele plănuia să meargă. Vărul meu şi cu mine avem afaceri pe care nu mai putem să le amânăm, în ciuda farmecului unei companii atât de minunate. Vă rugăm să ne scuzaţi.

În toiul unui vacarm de urări de bun-rămas şi a multor îndemnuri agitate să nu uite să facă una şi alta – că Hugh aproape pierduse din vedere ce promisese şi cui – reuşi să scape, agăţându-l aparent prieteneşte pe David de braţ în cursul acţiunii, şi astfel obligându-l pe vărul lui să-l însoţească în biroul său.

— Văd că mamele peţitoare se ţin de tine deja. Ah, cum o fi să fii tânăr, bogat şi duce…

David se aruncă în fotoliul de piele în faţa biroului lui Hugh în timp ce Hugh închise uşa în urma lor. Încăperea nu era mare, dar era una dintre favoritele lui Hugh, cu pereţii

lambrisaţi căptuşiţi cu numeroase rafturi cu cărţi, şi cu un imens şemineu din marmură italiană în care ardea un mic foc, tocmai bun să alunge răcoarea serii ce se lăsa pe nesimţite.

— Fără îndoială că s-au văzut şi lucruri mai rele.

Hugh înaintă spre vastul birou de mahon care fusese al tatălui şi al bunicului său, moştenit de generaţii întregi.

— O să te vedem în curând amenajând camera copilului?

Vocea lui David era slabă, dar în ochii lui se zărea un licăr, ce-i spunea lui Hugh cât de tare îl rodea problema.

— Te îngrijorează că vei fi exclus, nu-i aşa? îi răspunse Hugh sec, aşezându-se în spatele biroului. Când o să am planuri să te pun moştenitorul meu, o să te informez.

Îi oferi lui David un trabuc din cutia de pe birou. Când David refuză, el îşi aprinse unul şi se lăsă pe spate în fotoliu, cercetându-l pe vărul său cu o privire încruntată.

— Înţeleg că te-ai agitat de mama focului cât timp am fost eu plecat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

După cum îi era obiceiul când conversaţia lua o turnură ce nu îi convenea, expresia lui David deveni posacă.

— Ba eu cred că ştii. De când ai devenit

major, ai irosit practic toată averea destul de consistentă lăsată de tatăl tău, iar în cei aproape doi ani de când te-ai însurat, ai reuşit să toci şi zestrea soţiei tale. Tot ce ţi-a mai rămas este un depozit instituit în aşa fel încât cea mai mare parte ţi-e inaccesibilă, ceea ce te lasă cu un mic venit şi cu domeniul Labington, care ţi-a revenit liber de datorii, iar acum este complet ipotecat. Ca să o spunem direct, eşti cam ruinat. Niciuna din chestiile astea n-ar fi treaba mea – finanţele tale îţi aparţin, la urma urmelor – dacă n-ar fi faptul că, în urmă cu şase luni, administratorul meu a început să primească facturi pentru diverse reparaţii şi servicii în legătură cu întreţinerea proprietăţilor mele – acelea pe care tu şi mama ta le-aţi ocupat cu asentimentul meu şi pe cheltuiala mea – care erau de cel puţin trei ori mai mari decât trebuiau să fie. El şi cu mine le-am trecut în revistă azi după-amiază. Ai umflat cheltuielile, iar diferenţa ţi-ai vârât-o în buzunar, nu-i aşa?

David, care se tolănise în fotoliu când Hugh începuse să vorbească, nu-şi schimbă poziţia. Dar gura i se schimonosi într-un foarte uşor rânjet, iar ochii i se întunecară.

— Ce importanţă ar avea pentru tine câteva prăpădite de facturi? Eşti bogat precum blestematul de Cresus.

— Oricât de bogat aş fi sau nu aş fi, ce e

al meu, este al meu. Am o aversiune organică împotriva celor care încearcă să mă înşele. Chiar şi mai puţin apreciez faptul că sunt jefuit.

Vocea lui Hugh era aspră.

— Ce-ai fi vrut să fac, o, preaputernice văr? David se ridică în picioare şi îi aruncă lui Hugh o privire ce deborda de batjocură amară. După cum spui, sunt pierdut. Dar, deşi fondurile mele au căzut victimă unei serii de evenimente nefericite, totuşi trebuie să trăiesc. Am şi o soţie de întreţinut, în cazul în care nu ai băgat de seamă, şi după cum ţi-ai dat singur seama uitându-te la ea, întreţinerea ei costă o sumă considerabilă. Cheltuiala pentru rochiile şi podoabele şi zorzoanele ei este cu adevărat uluitoare, crede-mă. Ca moştenitor al tău, aş fi apelat la tine pentru ajutor dacă ai fi fost în Anglia. Dar pentru că nu erai, ştiindu-ţi caracterul generos şi cunoscând afecţiunea pe care mi-o porţi, am presupus că nu ai obiecta să-mi faci un mic împrumut.

— Ai presupus greşit. Şi te-aş ruga să n-o implicăm pe soţia ta în problemele astea. Îmi este foarte bine cunoscut că eşti un jucător înrăit şi că ai pierdut totul la jocul de cărţi. Îţi spun ca să-ţi intre-n cap – şi nu vreau să ţi-o repet, aşa că ţine seama de asta – că nu voi susţine astfel de nesocotinţe. De dragul mamei

tale şi al soţiei tale, de data asta nu te arunc afară să fii pe cont propriu şi să-ţi porţi singur de grijă. Voi plăti şi datoriile pe care le-ai acumulat până acum şi voi contribui suficient la venitul tău astfel încât să-ţi permită a te întreţine pe tine şi pe familia ta la un nivel acceptabil. Dar dacă prind de veste că joci în continuare sau dacă mai încerci vreodată să mă înşeli în vreun fel, răbdarea mea va ajunge la capăt, voi opri subvenţia cheltuielilor tale şi poţi să te duci la dracu' cu asentimentul meu. Ţi-e clar?

Privirile li se întâlniră şi rămaseră fixe. În expresia lui David se putea vedea mânie şi ranchiună. Hugh recunoscu faptul că, dacă până acum nu putea conta pe vărul lui drept prieten, de-acum putea foarte bine să-l considere duşman. Dacă nu ar fi fost Claire şi Lady George, care la urma urmei era nevinovată de fărădelegile lui David, l-ar fi aruncat imediat pe vărul lui în stradă. Dar de dragul lor, nu o făcu.

— Foarte clar, vere. David se ridică, îşi vârî o mână în buzunar, învârtind cu cealaltă monoclul pe panglică. Primind o dojană zdravănă ca un şcolar vinovat, simt că e de datoria mea să te rog să mă laşi să ies, înainte de a îndrăzni să mă extrag din faţa augustei voastre prezenţe.

— Atâta vreme cât eşti convins că vorbesc

serios, poţi pleca liniştit la treburile tale.

Oricât de tentant ar fi fost să-şi piardă răbdarea cu David, Hugh reuşi să se abţină. Îl lăsă să plece pe tânăr cu un scurt semn din cap, apoi observă cu sprâncenele uşor încruntate cum vărul său părăsea alene încăperea cu o insolentă graţie.

După ce David plecă, Hugh îşi termină trabucul, lăsându-se pe spate în fotoliu, şi privi fumul care se învolbura deasupra capului său. Îi intrase o bănuială în minte şi, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai serioasă.

Oare David, într-un fel de aranjament întortocheat de a face bani, pusese la cale atacul asupra trăsurii lui Claire? Poate sperând să obţină o răscumpărare pentru returnarea ei în siguranţă? Sau poate, sperând la ceva mai rău? Considera că era de datoria lui să afle.

Capitolul 27

— Claire, uită-te acolo! E chiar vărul Hugh, exact cum am zis eu. Aşezată în trăsura familiei cu Claire şi cu Twindle, Beth aproape că îşi frânsese gâtul încercând să arunce o

ultimă privire în vreme ce o strălucitoare cabrioletă neagră, mergând în direcţie opusă prin Piccadilly, apăru pe neaşteptate lângă ele şi trecu mai departe în viteză, vizitiul strecurându-se cu abilitate printre vehiculele ce se mişcau lent, aglomerând strada. Era o dimineaţă însorită, la câteva săptămâni după balul lui Beth, iar doamnele se înapoiau acasă de la o fructuoasă escapadă de cumpărături pe Bond Street. O, Doamne, nu-i aşa că arată ca scos din cutie? Şi ai văzut-o pe doamna care îl însoţea? Cine să fie, mă întreb?

Stand lângă Beth în trăsura deschisă, Claire aproape că se înecă auzind întrebarea naivă a lui Beth. O văzuse, într-adevăr, pe „doamna” la care se referea sora ei imediat ce Beth arătase spre echipajul lui Hugh ce înainta cu viteză spre ele prin îmbulzeala de vehicule ce se îngrămădeau pe drum. Înţepenită, făcând tot ce-i stătea în putinţă să-şi menţină faţa absolut imobilă pentru cazul în care el i-ar fi aruncat vreo privire, nu reuşi să o oprească pe Beth, care flutura neobosită din mână spre trăsura ce se apropia. Din fericire, Hugh ori nu o observase, ori fusese suficient de elegant încât să nu dea curs semnalelor lui Beth. În ciuda întâlnirii extrem de scurte, Claire văzuse destul ca să aibă imaginea femeii întipărită în minte: bucle aurii înconjurau o faţă fără cusur, ce se lăsase

râzând pe spate, la o remarcă a lui Hugh; un gât neted şi alb şi sâni bogaţi ce se arătau voluptuoşi dintr-o rochie de mătase sinilie ceva mai îndrăzneaţă decât s-ar fi cuvenit pentru o ieşire în timpul zilei; şiraguri de perle şi pietre colorate în jurul gâtului, ce sclipeau în soare; o enormă pălărie cu bor răsfrânt şi un grup de trei pene mişcătoare de struţ, atât de lungi încât îi atingeau umerii la fiecare legănare a trăsurii. Nicio doamnă din anturajul lui Claire n-ar fi îndrăznit să iasă în public îmbrăcată aşa. Fireşte, Claire ştia ce însemna un astfel de costum: era genul de femeie pe care Hugh nu l-ar fi prezentat niciodată lui Beth – sau ei însăşi. Pe scurt, doamna nu era o doamnă. Hugh hotărâse evident să se consoleze cu o femeie uşoară.

Acest fapt o lovi pe Claire cu întreaga forţă a unui pumn primit în plină figură.

— E atât de chipeş, Claire, nu crezi, şi de asemenea şi foarte amuzant. Zău aşa, mă bate gândul să-l cuceresc. Aş deveni o excelentă ducesă şi mi-ar plăcea foarte tare să fiu pe cea mai înaltă treaptă în societate.

— Domnişoară Beth, nu mi-aş fi închipuit să aud astfel de vulgarităţi din gura unei lady pe care am crescut-o! Twindle îşi scutură capul exasperată. Stând pe bancheta din faţa fetelor, bătrâna care arăta ca scoasă din cutie într-o rochie cenuşie cu bonetă asortată se

uita la Beth cu o privire dezaprobatoare. Nu vei cuceri niciodată un soţ de niciun rang dacă nu vei învăţa să-ţi ţii gura, te previn.

— Chiar aşa, Beth, Richmond e mult prea bătrân pentru tine, spuse Claire.

— De ce, nu i-aş fi dat mai mult de treizeci de ani.

Beth se încruntă cu o expresie gânditoare în timp ce-şi strângea mai aproape noua achiziţie, un şal de Norwich. Făcut din mătase grea, albă cu lungi franjuri înnodate, era exact lucrul potrivit pentru o tânără domnişoară în primul ei sezon, cu asta fuseseră cu toţii de acord. Admirându-i efectul în combinaţie cu rochia de muselină împodobită cu primule, alesese să-l poarte acum mai degrabă decât să-l primească acasă, împreună cu restul cumpărăturilor.

— Are treizeci şi unu de ani. Străduindu-se să nu stăruiască asupra a ceea ce tocmai văzuse şi nereuşind prea bine, Claire răspunse absent, apoi îşi dădu seama că poate demonstra că-l cunoştea mult prea bine pe vărul ei prin alianţă.

— Asta nu-i prea mult. Nu e mai în vârstă decât Shrewsbury pe care abia ieri-seară îl descriai ca pe o posibilă partidă. Beth îi aruncă lui Claire o privire indignată. Chiar aşa, am impresia că tu însăţi eşti cam topită după vărul Hugh. De îndată ce intră într-o

cameră, devii uimitor de inexpresivă şi nu cred că te-am auzit adresându-i mai mult de câteva cuvinte de când ne-am cunoscut. În plus, el se uită mereu la tine – ceea ce nu e de mirare, fireşte, bărbaţii se uită întotdeauna la tine –, dar chestia este că tu niciodată nu le întorci privirea. Pe Richmond, câteodată, când el nu se uită, îl priveşti. Hai, spune adevărul, Claire, te-ai îndrăgostit de noul nostru văr, nu-i aşa?

Deşi Beth o tachina, Claire simţi alarmată că începe să se sufoce. Sora ei, care o cunoştea foarte bine, într-adevăr, poate că îşi dădea seama de chestiuni care altora le scăpau, dar ceea ce Beth presupunea, putea în cele din urmă să le fie clar şi celorlalţi. Gândul că David sau Lady George ar fi putut face astfel de observaţii o făcu să-i transpire palmele de panică. Chiar să nu fi reuşit să-şi ascundă sentimentele? Fusese aşa de grijulie, fie că Hugh era prezent, fie că nu, să nu se manifeste în niciun fel faţă de el.

— Uiţi că sunt măritată? spuse Claire cât se poate de încet. Nu mă mai îndrăgostesc de bărbaţi, aşa să ştii.

— Ba eu m-aş îndrăgosti, dacă aş fi măritată cu David al tău, replică Beth cu o privire sinceră. Îmi pare rău dacă asta te supără, Claire, dar nu se poartă cu tine aşa cum ar trebui, să ştii. Poate că arată chipeş,

dar are caracter de vierme. L-am auzit azi de dimineaţă cum îţi spunea că noua ta pălărie de paie te face să arăţi ca o baborniţă. În afară de faptul că nu are dreptul să-ţi spună aşa ceva, chiar dacă ar fi adevărat, nu el îţi stă foarte bine şi, după părerea mea, ţi-a spus asta doar ca să te facă să te simţi prost. Şi am băgat de seamă şi că te-ai dus şi ţi-ai dat-o jos şi acum porţi cu totul altceva. Foarte urât din partea lui, Claire, şi să ştii că am să i-o spun cu prima ocazie.

— Beth, nu! Posibilitatea ca sincera ei soră să îl abordeze pe David în numele ei o făcuse pe Claire aproape să ameţească. Schimbul de cuvinte din hol, pe când Claire se pregătea să iasă după micul dejun şi îl întâlnise pe David, care evident abia se întorsese după benchetuiala din noaptea trecută, avusese loc exact după cum spusese Beth. Şi, ca urmare, îşi schimbase într-adevăr pălăria cu boneta cu boruri mari care îi împodobea acum capul. Cu panglici verde-închis, în definitiv se potrivea destul de bine cu rochia de un verde pastelat, aşa ca nu fusese un mare sacrificiu să facă schimbul. Nu îşi dăduse seama că Beth auzise fără să vrea ce spusese David. Stânjeneala se adăugă neliniştii şi amândouă o făcură să se îmbujoreze. Haide, Beth, te implor să nu o faci! David n-a fost în ultimul timp prea… prea

în apele lui, e adevărat, dar nu îl iau în seamă, te asigur. Se mai întâmplă.

— Poţi să te încurajezi dacă vrei, dar nu sunt atât de proastă încât să nu ştiu când eşti nefericită, Claire. Beth avea o mină serioasă. Dacă nu vrei ca eu să vorbesc cu David, poate Gabby, sau chiar mai bine, Nick…

— Nu! Claire clătină din cap cu putere. Nu, auzi ce-ţi spun? Aşa-i, eu şi David *suntem* în relaţii proaste, dar trebuie să ajungem noi înşine la o soluţie. Of, Beth, hai să trecem de sezonul ăsta, da? Lucrurile decurg atât de minunat pentru tine…

— Dar mi-aş dori să fie totul bine şi pentru tine, spuse Beth înmuindu-şi vocea şi întinzând mâna spre a lui Claire. Ochii ei albaştri se întunecaseră de grijă. Şi nu cred că e aşa.

— Domnişoară Beth, încetează în minutul ăsta să o necăjeşti pe sora ta! interveni Twindle, sunând mult mai aprigă decât de obicei. Îşi mută privirea la Claire şi tonul i se îndulci. Domnişoară Claire, doar nu vrei să plângi pe stradă.

— Dar, Twindle… începu aprins Beth.

Claire o strânse de mână, reducând-o la tăcere, apoi îi dădu drumul, râzând uşor, chiar în timp ce clipea să-şi reţină lacrimile ce ameninţau să-i inunde ochii, provocate de această neaşteptată dovadă a grijii pe care i-o

purta sora ei mai mică.

— Dragă Beth, vezi ce-ai făcut? Sprijinul tău m-a impresionat până la lacrimi! Să ştii că n-o să mă topesc acum pentru că David e mojic în legătură cu noua mea pălărie, aşa că te rog să nu-ţi baţi capul cu mine, sunt bine, pe cuvânt.

— Asta spui tu, replică Beth cu scepticism, dar la o privire a lui Twindle îşi ferecă buzele şi nu mai spuse nimic.

Cele trei parcurseră restul drumului într-o tăcere adâncă, întreruptă doar de zgomotul copitelor de cai pe drum şi de huruitul roţilor pe strada pietruită, când trăsura părăsi agitaţia bulevardelor aglomerate pentru a se îndrepta către împrejurimile mai puţin circulate din Park Lane. Situat chiar lângă Hyde Park, Park Lane era cea mai exclusivistă zonă din Londra. Casele erau clădiri enorme din cărămidă şi piatră, cu câte patru etaje, cu trepte de piatră pornind de la stradă şi rânduri de ferestre cu vitralii ce străluceau în soare. Pentru că era destul de devreme, se vedeau doar o cameristă cu un coş pe braţ, evident pornită cu o treabă de făcut, doi copii grăbindu-se spre parc cu sărmana lor guvernantă după ei şi un măturător ce-şi făcea de lucru chiar în faţa reşedinţei Richmond atunci când ele se apropiară de casă. Măturătorul se dădu în lături, înclinându-se

respectuos, în vreme ce trăsura se opri în faţa casei, clătinându-se.

— Beth, spuse Claire prudent, cu o voce neutră, în vreme ce portiera se deschise şi scara fusese aşezată. Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş pomeni lui Richmond că l-am zărit azi. Femeia care era cu el *nu* este o doamnă, te asigur.

— Vrei să spui că s-a încurcat cu o prostituată? Beth, pe jumătate ieşită din trăsură, părea mai degrabă fascinată decât şocată privind înapoi spre Claire. Negreşit că este îndrăzneţ! Încetează să te mai strâmbi la mine, Claire. Trebuie să ştii că este foarte la modă pentru un gentleman să întreţină o astfel de femeie.

Twindle gemu, oripilată, şi îşi astupă urechile cu mâna.

— Beth, pentru numele lui Dumnezeu, de unde auzi astfel de lucruri? întrebă Claire, înspăimântată. Doamnele, în special cele tinere şi nemăritate, nu trebuie să ştie nimic despre astfel de chestiuni, şi chiar dacă ştiu, desigur că nu trebuie să vorbească despre ele.

— Dacă reuşeşti să o convingi de asta, tu trebuie să fii guvernanta şi nu eu, domnişoară Claire, murmură Twindle, lăsându-şi mâinile jos şi fixând-o pe Beth cu o privire ce îi avertiza pe toţi cei care o cunoşteau bine că destinatarul va trebui să înfrunte o ceartă

răsunătoare de îndată ce aveau să fie între patru ochi.

— Ei aş! spuse Beth fără eleganţă, vădit neimpresionată şi coborî scările clătinând aprig din cap.

Seara le găsi la Almack's, cel mai exclusivist dintre cluburi. Cunoscut în popor drept Târgul de Căsătorii, era mai dificil de pătruns acolo decât să intri în palatul St. James. Condus de un grup de patroane ce o includea din fericire şi pe buna prietenă a mătuşii Augusta, Lady Jersey, ca şi pe trufaşa prinţesă Esterhazy, contesa Lieven şi doamna Drummond-Burrell, consta în câteva camere mari, dar surprinzător de sărăcăcioase, pe King Street. Ambianţa nu era impresionantă, gustările, care nu erau altceva decât ceai, limonadă sau oranjadă, mici prăjituri uscate sau pâine cu unt, erau meschine, iar distracţia se mărginea la dans sau la câteva mâini de whist sau 21, şi cu toate astea, să fie admisă în sacrosanctele săli era ţelul suprem al fiecărei femei ambiţioase din ţară, care voia să pătrundă în societate. Aprobarea patroanelor, emisă sub formă de certificate, trebuia obţinută înainte de cumpărarea biletelor de intrare, iar patroanele erau cunoscute ca extrem de stricte în legătură cu persoanele pe care le considerau potrivite sau nu. Din fericire, această piedică fusese înlăturată

pentru Claire la vremea când ieşise în societate, ceea ce însemna că admiterea lui Beth, în lipsa vreunei gafe din partea tinerei domnişoare fluşturatice, era mai mult decât asigurată.

Drept urmare, în loc să se simtă privilegiată că face parte dintr-un astfel de grup, Claire se simţea plictisită stând cu celelalte însoţitoare într-unul din fotoliile aurite sprijinite de pereţi. O ameninţa o durere de cap şi, în mod inexplicabil, nu se simţea în apele ei. Adevărul era că se simţea deprimată, deşi nu voia să recunoască decât faţă de ea însăşi. Oricât ar fi încercat, nu putea să-şi scoată din minte imaginea lui Hugh şi a femeii blonde pe care o plimba prin Piccadilly. Era cu ea acum? se întrebă ea. Erau poate în casa aceea de pe Curzon Street unde Hugh îi sugerase *ei* să se întâlnească cu el? Oare se sărutau chiar acum sau…

„Încetează”, îşi porunci furioasă. Nu avea intenţia să se gândească la asta. Trebuia să şi-l scoată din minte pe Hugh şi tot ce îl privea.

În acest scop, se concentră să o găsească pe sora ei. Petrecerea era în toi, şi Beth lua parte la un dans scoţian cu bucuria zgomotoasă ce o caracteriza atât de bine. Beth era delicioasă într-un alb feciorelnic, singura culoare considerată potrivită pentru o debutantă la Almack’s, cu părul ei ca focul

prins într-o coc simplu în vârful capului. Rochia cu talie înaltă cu mici mâneci bufante era prinsă sub sâni cu panglici azurii ce se potriveau perfect cu ochii ei, iar croiala strâmtă îi sublinia silueta în chip desăvârşit.

Ah, cum ar fi fost să fie atât de tânără şi din nou lipsită de griji, se gândea Claire cu nostalgie. Observând optimismul debordant de pe feţele fetelor care dansau, se simţi dintr-odată oribil de bătrână în comparaţie cu ele, şi drept urmare, se posomori şi mai tare.

Luă o îmbucătură dintr-o mică prăjitură cu mac pe care o ţinea într-o mână şi apoi se munci să mestece şi să înghită bucăţica uscată şi fără gust fără să se înece. Avea doar douăzeci şi unu de ani, reflectă ea sumbru, şi viaţa ei era, din toate punctele de vedere, deja terminată. La urma urmei, reuşise să îndeplinească funcţia esenţială a unei fete bine-crescute: se măritase. Cu excepţia unui copil, fericire care după câte se părea nu-i era dat s-o aibă, nu mai avea ce să aştepte în calitate de doamnă de bună condiţie.

Poate doar cu excepţia unei aventuri furtunoase cu vărul soţului ei.

Când gândul îi pătrunse în minte, destul de neaşteptat, Claire se înecă în cele din urmă cu prăjitura. Dar cel puţin accesul de tuse care urmă îi folosi la ceva: forţă imaginea chinuitoare să-i iasă din minte.

— Vai, dragă, ar trebui să ştii de-acum să nu mănânci prăjiturile care se servesc aici, îi şopti dezaprobator mătuşa Augusta, care şedea lângă ea, arătând foarte elegantă în satin mov, pe când Claire încerca să îşi revină. Gustările sunt absolut oribile, dar la urma urmei, aici nu se vine pentru mâncare. O pereche ce se plimba pe lângă ele îi atrase atenţia şi, din fericire, îi îndreptă gândurile în altă direcţie. Doamne, uită-te la rochia aia: cine e? O, Emily Poole! întotdeauna a fost o fiinţă neobrăzată! Dacă tatăl ei nu era duce, nimeni nu ar fi primit-o. Vezi cum se lipeşte rochia de ea? Crezi că juponul ei e umed?

— Nu cred că poartă jupon, răspunse Claire, uitându-se ascultătoare la doamna în chestiune, o femeie spre treizeci de ani mai degrabă decât spre douăzeci, dar care, cu toate astea, era îmbrăcată într-o manieră tinerească, într-o muselină albă, practic transparentă. Cred că şi-a umezit *rochia.*

— O, vai de mine!

Când mătuşa Augusta se întoarse să-i atragă atenţia doamnei Weston, aşezată de cealaltă parte, asupra scandalului în devenire, Claire se descotorosi de ultima bucată din blestemata de prăjitură, dându-i-o unui valet care trecea pe acolo. Scuturându-şi rochia de ultimele firimituri ce s-ar fi putut ascunde între cute, se gândi că situaţia ei măcar îi

oferea un avantaj: ajungând la statutul de femeie căsătorită, nu se mai aşteptau de la ea să ţină cont de preferinţa predominantă pentru rochii albe sau pastelul cel mai deschis. Rochia ei era din mătase aurie strălucitoare, legată sub sâni cu panglici verde-închis, şi purta un delicat colier de smaralde ce fusese al mamei ei, împreună cu cercei asortaţi.

După ce schimbă câteva cuvinte cu Lady Holsted, mama rotofeie şi liniştită a patru fete pline de speranţe care stăteau lângă ea, Claire privi din nou, de data asta cu ochi puţin invidioşi, la sora ei care ţopăia prin sala de dans.

— Ah, iat-o pe Barbara Langford că-mi face semne. Ei bine, trebuie să mă duc să văd ce vrea, îi spuse mătuşa Augusta la ureche, apoi se ridică şi se îndreptă spre capătul celălalt al încăperii.

Claire dădu din cap şi încercă să nu se simtă abătută, atunci când Lady Holsted începu să flecărească despre fata cea mică şi pojarul ei. În timp ce asculta, făcu tot ce-i stătea în putinţă să nu bată din picioare pe ritmul muzicii. Voia să danseze şi într-adevăr ar fi putut dansa oricând deoarece, de când sosise, cel puţin şase gentlemeni o invitaseră, dar nu i-ar fi plăcut cu nimeni dintre cei prezenţi. I-ar mai fi ridicat moralul să

sporovăiască cu cineva din grupul ei de prietene, dar niciuna nu părea a fi acolo, ceea ce nu era de mirare, deoarece majoritatea erau prea tinere să aibă fete de măritat sau prea bătrâne şi prea sigure pe statutul lor de femei căsătorite ca să fie prezente aici.

— Pot să stau lângă dumneata?

Claire îşi ridică privirea surprinsă auzind vocea gravă, apoi încuviinţă din cap cu o uşoară ezitare, văzând despre cine e vorba. Locul liber lăsat de mătuşa Augusta fusese rapid ocupat de Lord Vincent Davenport. Un văduv spre patruzeci de ani, Lord Vincent nu era prea înalt, voinic spre îndesat, cu păr castaniu şi des ce se ondula spre spate, ochi albaştri strălucitori şi maxilare pătrate. Era cunoscut drept un mare sportiv, membru al clubului Four Horse şi un crai notoriu. În prezent, se afla în căutarea unei soţii şi venise la Londra să studieze oferta de tinere debutante, după cum o informase pe Claire, apatic şi tărăgănat, cu ocazia primei lor întâlniri. Descoperise însă că frumuseţea ei îi scosese din minte scopul vizitei. În ciuda aluziilor şi apoi chiar a asigurărilor concrete că nu era disponibilă, Lord Vincent devenise foarte insistent în a-i arăta interes. Nu era nevoie de prea mult efort din partea lui Claire să ghicească ce rol îşi dorea să joace în viaţa lui, dar până acum nu depăşise măsura şi, în

afară de ce făcuse deja, nu mai ştia cum să-l descurajeze. Dacă soţul ei, David, ar fi fost de faţă în acelaşi timp cu Lord Vincent, ar fi fost de folos, dar David, preferând propriile distracţii, nu o însoţea aproape niciodată la serate. Lord Vincent era considerat o partidă bună de către mamele peţitoare, dar în aceste împrejurări, Claire găsea insistenţa lui mai mult supărătoare decât agreabilă, iar în seara aceea, situaţia era şi mai rea din cauza prezenţei lui Lady George: soacra ei, care vorbea în apropiere cu Lady Sefton şi cu prinţesa Esterhazy îi arunca necontenit priviri dezaprobatoare. Claire nu se îndoia că a doua zi va fi supusă unei predici despre pericolele de a fi socotită o pradă uşoară.

— Ar fi zadarnic să te invit să iei parte la o petrecere în Green Park mâine, presupun? îi murmură Lord Vincent, luându-i evantaiul din poală şi folosindu-l să-i facă vânt uşor.

Deşi încăperea era îngrozitor de neaerisită, făcând curentul de aer rece foarte bine-venit, Claire întinse mâna şi îşi recuperă evantaiul. El i-l înapoie cu un zâmbet.

— Mă tem că este complet inutil, spuse ea, lunecându-şi panglica evantaiului pe încheietura mâinii. Să ştii că sunt în Londra doar în calitate de însoţitoare a surorii mele, şi nu ca să mă distrez.

— Ce soră devotată eşti, spuse el uitându-

se la ea cu o privire lacomă ce, în ciuda pleoapelor lăsate, era de neconfundat. Te admir pentru asta – şi pentru multe altele, în plus – te asigur.

Claire nu răspunse. Orchestra atacă un cadril – nici nu băgase de seamă că dansul precedent se terminase – şi se folosi de asta drept pretext să-şi întoarcă faţa de la el, aparent să o caute pe Beth printre dansatori.

Oricât de vizibilă o făcea pe Beth părul ei roşcat, Claire nu o zări. Privirea îi fu atrasă şi reţinută de un alt dansator.

Era Hugh, arătând şocant de atrăgător în hainele formale de seară ce constituiau ţinuta corectă pentru gentlemenii care doreau să fie admişi la Almack's. Nu fusese aici înainte: ar fi fost imposibil să nu-şi dea seama de prezenţa lui. Deoarece ceasul bătuse de unsprezece, probabil că intrase imediat înainte de închiderea uşilor, care avea loc exact la acea oră.

Inima îi tresări puternic în piept. Dintr-odată lumea devenise interesantă şi agitată, colorată şi plină de sens. Apoi văzu şi restul, şi stomacul i se făcu ghem, iar pumnii i se încleştară în poală: Hugh dansa cu blonda Harriet Langford şi dădea de înţeles foarte clar că se distra.

Capitolul 28

Gelozia era un lucru urât, descoperi Claire uitându-se cum Hugh îşi apropia capul de cel al lui Harriet Langford, şi se simţi urâtă, măcinată de nocivul sentiment. Îşi dădu seama că era ceva ce nu mai simţise până atunci, deşi fusese ţinta lui dinspre alte femei mai des decât ar fi vrut să-şi amintească. Şi când te gândeşti că nu manifestase niciun fel de înţelegere faţă de sentimentele lor şi nu îşi dăduse seama cât de groaznic se simţiseră acestea! Aproape că merita să fie supusă unei astfel de experienţe amare. Dinadins îşi reaminti că, dacă dansa cu domnişoara Langford la Almack's în văzul lumii, asta însemna că măcar nu făcea lucruri mult mai intime cu femeia mult mai puţin respectabilă cu care îl văzuse în trăsură, de dimineaţă. Dar indiferent cât de mult sucea problema, să-l vadă de mână cu domnişoara Langford, să-l vadă adresându-i acel zâmbet devastator privind-o în ochi pe tânără, să observe cât de zveltă şi blondă şi atrăgător de suavă era fetişcana alături de silueta lui înaltă şi puternică şi chipul lui arătos şi oacheş era mai mult decât putea îndura. Nu ajuta nici faptul

că fata abia împlinise optsprezece ani şi era o bună partidă. Şi de asemenea, nu ajuta să se gândească nici că, fiind duce de Richmond, Hugh trebuia inevitabil să se însoare cu cineva într-o bună zi.

Cu altcineva decât ea. Ea, Claire, n-ar fi putut în veci să fie soţia lui. Nu ar fi putut suporta aşa ceva, hotărî ea, privindu-l cu dinţii încleştaţi atât de tare, încât o dureau fălcile, afişând un zâmbet îngheţat pe figură.

El îi aparţinea, dar de fapt nu îl putea avea şi nici ea nu putea să fie a lui.

— Lady Claire, nu te simţi bine? Lord Vincent se aplecă spre ea cu fruntea încreţită. Ai devenit dintr-odată foarte palidă.

Lord Vincent o urmărea, înţelese ea, atunci când vorbele lui o scoaseră din atenta ei concentrare. Era posibil să o privească şi alţii. Nu-şi putea divulga secretul. Trebuia să fie atentă, foarte atentă, nu atât pentru ea, cât mai ales de dragul lui Beth.

În ochii lui Lord Vincent se citea o îngrijorare sinceră. Trăgând iute aer în piept, fără ca el să bage de seamă, spera ea, îşi descleştă degetele şi reuşi să arboreze un zâmbet.

— Mă gândeam cât de mult mi-aş dori să dansez.

— Chiar ai vrea? Expresia lui era atât surprinsă, cât şi recunoscătoare, şi nu era de

mirare. Respinsese invitaţiile lui la dans de atâtea ori, încât încetase să le mai facă. Ridicându-se în picioare, se înclină şi îi oferi braţul. Sunt încântat să fiu la dispoziţia dumitale, crede-mă.

Cadrilul tocmai se sfârşea când se îndreptau către ringul de dans, iar Claire se trezi aşezată în faţa lui Lord Vincent când orchestra atacă un *boulanger.* Se gândise să-l facă pe Hugh să o observe aşa cum îl văzuse şi ea pe el atunci când de fapt îi poruncise lui Lord Vincent să o invite la dans, dar află în curând că asta avea să fie aproape imposibil.

La *boulanger,* Hugh făcea pereche cu Beth.

Claire se strădui cât putu să nu scape vreun pas în timp ce îi privea dansând împreună. Beth, o pată vie de culoare cu formele ei feminine, alcătuia un contrast perfect cu virilitatea întunecată a lui Hugh. În vreme ce domnişoara Langford părea timidă, Beth deborda de vivacitate, râzând şi conversând cu Hugh ca şi când l-ar fi cunoscut de-o viaţă. La rândul lui, Hugh arăta mai relaxat decât îl văzuse Claire vreodată, privind-o pe mezină cu ochi indulgenţi şi cu un zâmbet leneş.

Dintr-odată, lui Claire îi trecu prin minte că Beth era liberă să se mărite cu el. Ideea ca sora ei mai mică să se mărite cu bărbatul pe

care-l iubea o făcu să simtă că-i vine rău.

Bărbatul pe care-l iubea. Gândul o îngrozi. Nici măcar nu-şi dăduse seama că asta simţea până când vorbele nu-i veniseră în minte. Acum că ştia, făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a continua să respire.

O cuprinse panica şi îşi luă ochii de la Hugh şi Beth, zâmbind strălucitor către Lord Vincent care o urmărea cu o expresie mai degrabă sardonică pe faţă. Ea făcu o piruetă şi o reverenţă, iar muzica se opri.

Îl iubea pe Hugh. Atât de mult că inima o duruse ca un dinte stricat în fiecare dintre zilele lunilor scurse de când se despărţiseră; atât de mult, că doar să-l vadă distrându-se în compania altei femei era de ajuns să o facă să scrâşnească din dinţi şi să-i tragă o palmă peste cap; atât de mult, încât era gata să ia în considerare, în cele din urmă, ruşinoasa posibilitate de a deveni amanta lui.

Nu putea deveni amanta lui. O, Doamne Dumnezeule, nu putea.

Sir Vincent îi spunea ceva, oferindu-i braţul. Ea zâmbi şi murmură un răspuns – n-avea nicio idee ce spusese – luându-l de braţ. Chiar atunci când ajunseseră la marginea sălii de dans, Beth veni plutind spre ei – cu Hugh urmând-o.

Claire se uită peste capul surorii ei mai mici, întâlni ochii cenuşii întredeschişi şi simţi

că inima îi stătu pe loc. Hugh îi zâmbi şi îi aruncă zâmbetul ironic, cu jumătate de gură, pe care îl văzuse în fiecare noapte în visele ei, iar inima începu să-i bubuie.

— Claire, tocmai îl conduceam pe vărul Hugh la tine. Nu are parteneră pentru următorul dans. Încă ţinându-l de braţ, Beth aruncă un zâmbet strălucitor peste umăr către Hugh. Apoi o privi pe Claire şi ochii îi sclipiră răutăcios. I-am spus că sunt sigură că eşti liberă.

„Ah, Beth”, gândi Claire aproape intrând în panică. „Nu ştii ce faci.”

Bunele maniere cu care Twindle o bătuse la cap din copilărie se dovediră a fi salvarea ei în acel moment de criză. Cu pulsul bubuind, stomacul strâns în noduri, Claire îşi luă mâna de pe braţul lui Lord Vincent, îşi ridică bărbia şi, cu un zâmbet, făcu prezentările necesare.

Orchestra atacă un vals.

— Îmi acorzi acest dans, verişoară Claire? spuse Hugh, oferindu-i braţul.

Pe faţă i se ivise un uşor zâmbet, dar privirea îi era concentrată atunci când Claire îi căută instinctiv ochii.

Chiar dacă voia din răsputeri, nu putu să găsească tăria necesară pentru a-l refuza. Respiră adânc, încuviinţă din cap şi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Vai, ce păcat, presupun că trebuie să

mă supun *forţei majore,* murmură Lord Vincent mutându-şi privirea de la Hugh la Claire. Apoi o privi pe Beth şi se înclină. Lady Elisabeth, îmi acorzi acest dans?

Faptul că abia observă când sora ei se îndepărtă cu Lord Vincent spunea multe despre starea de spirit a lui Claire. În mod normal, ar fi făcut aproape orice să o ţină pe Beth departe de a se expune atenţiei acelui craidon.

Ringul de dans era aglomerat când ajunseră acolo şi Hugh o luă în braţe. Nedorind să-i întâlnească privirea, temându-se de ceea ce el – sau alţii – ar fi putut citi pe faţa ei, îşi ţinu ochii în jos, cu o prefăcută sfială. El îşi puse o mână pe mijlocul ei, ea îşi aşeză mâna pe umărul lui şi, cu distanţa cuvenită între ei, o roti în dans.

Apoi începură să valseze, iar ea deveni brusc foarte conştientă de cel mai mic detaliu: cadenţa atrăgătoare a muzicii – şi duritatea umărului lat de sub mâna ei; celelalte perechi ce se roteau şi se balansau în jurul lor – şi puterea caldă a degetelor lui ce le strângeau pe ale ei; mişcarea rapidă în sus şi în jos a sânilor ei, efortul care-i accelera respiraţia – şi cei câţiva centimetri ce separau albele sfere de pieptul lui lat; ritmul lin al paşilor lor – şi foşnetul mătăsos ce se auzea când picioarele lui lungi îi atingeau fusta.

— Eşti frumoasă, spuse el încet şi, fără să se gândească, îşi săltă capul şi îl privi.

Era oacheş ca un ţigan; deşi fără îndoială că se bărbierise în seara aceea înainte de a ieşi, o umbră de barbă era deja vizibilă, întunecându-i maxilarul şi obrajii uscăţivi; gura lui frumoasă era arcuită într-un zâmbet uşor. Îi întâlni ochii, acei ochi cenuşii ca de plumb şi văzu că erau blânzi, plini de tandreţe faţă de ea.

— Te iubesc, spuse ea, uitându-se cu dragoste la el.

Nu intenţionase în niciun caz să spună asta; sub fascinanta căldură a privirii lui, adevărul ieşi brusc la iveală.

Ochii lui se măriră; se împiedică; o strânse tare de mână şi de talie, sfredelind-o cu privirea.

Apoi, absolut pe neaşteptate, începu să râdă.

Nu-i veni să creadă, îi spusese că-l iubeşte, iar el râdea!

Chiar pe când el dădea să se oprească, pe ea o cuprinse indignarea. Spatele îi deveni ţeapăn; îşi ridică bărbia; ochii îi aruncară o privire care le-ar fi tăiat elanul oricăreia din cele două surori ale sale sau cuiva ce o cunoştea bine.

Atentă la ceilalţi dansatori care se roteau împreună cu ei în jurul sălii, Claire fu grijulie

să-şi păstreze vocea joasă când întrebă ameninţător:

— Ai găsit ceva amuzant în asta?

Rotind-o într-o mişcare de dans, Hugh clătină din cap. Răspunsul negativ fu contrazis totuşi de ochii strălucitori şi începutul de rânjet ce părea să-i fi apărut în colţurile gurii.

— Claire, spuse el cu o voce la fel de joasă ca a ei, dar în mod evident amuzată. Ah, Claire. Doar tu, sincera mea iubită, mi-ai spune aşa un lucru în mijlocul unei săli de dans aglomerate, şi mai ales la Almack's, cu duzini de ochi ce ne urmăresc fiecare mişcare şi exact tot pe-atâtea urechi făcute pâlnie, nerăbdătoare să se hrănească cu cel mai mic sâmbure de scandal. Mă întreb ce te aşteptai să fac eu aici?

Doar puţin domolită de faptul că o numise iubita lui, Claire îl privi cu mult mai puţină dragoste decât pretinsese că simte pentru el.

— Ai fi putut să încerci să-mi spui că mă iubeşti şi tu, sugeră ea caustic.

— Fetiţă prostuţă, spuse el cu un rânjet indulgent. Înainte ca ea să poată da replica – şi ar fi vrut să răspundă destul de elegant acestei provocări grosolane –, dansul se termină cu un acord final al muzicii. Trebuie să plec, spuse el, devenind dintr-odată serios şi înclinându-se peste mâna ei. Să ne întâlnim în hol peste un sfert de oră.

Trebuie să plece? Ce voia să spună cu asta? Aproape la fel de alarmată pe cât fusese de ofensată, Claire abia dacă avu timp să încuviinţeze din cap când li se alăturară Lord Vincent şi Beth, căreia se părea că nu-i stricase dansul cu el. Claire reuşi în bună măsură să susţină partea ei de conversaţie, în vreme ce Hugh o conduse la mătuşa ei. Apoi, după ce schimbă câteva cuvinte politicoase cu mătuşa şi cu prietena acesteia, Lady Cowper, cu care aceasta discuta, se înclină şi plecă. Cam în acelaşi moment, Beth fu solicitată de următorul ei partener şi plecă destul de fericită la braţul lui.

— Fără-ndoială că nutreşti speranţe în acea direcţie, Augusta? întrebă Lady Cowper cu înţeles, arătând cu capul după Hugh.

— Ei bine, fata este destul de interesată, cred că pot afirma asta deşi e nepoata mea, dar ştii, probabil, că Richmond ţinteşte mai sus când îşi alege o soţie. Deocamdată este prea devreme, dar se pare că se plac amândoi îndeajuns. O să vedem cum decurg lucrurile când se vor cunoaşte mai bine.

Claire îşi dădu seama şocată că mătuşa ei şi Lady Cowper discutau despre un posibil mariaj între Hugh şi Beth. Voia să strige: „E al meu!” Dar reuşi cu greu să-şi ţină gura. Adevărul adevărat era că nu era al ei. Nu în felul în care voia ea să fie, adică legal şi

pentru totdeauna.

Şi nu avea să poată fi vreodată.

Acest fapt supărător, alăturat aceluia că Hugh nu îi declarase dragostea, deşi ea o făcuse cu delicateţea unei şcolăriţe timide cuprinsă de o dragoste înfocată pentru maestrul de dans, o chinuia pe Claire în vreme ce, scuzându-se pentru a merge la toaleta doamnelor, se îndreptă de fapt spre hol pentru a-l întâlni pe Hugh.

Supărată la gândul că tocmai se făcuse de râs dacă sentimentele nu erau reciproce, Claire păşi în întunericul răcoros al holului şi se uită în jur. În afară de doi palmieri ce arătau prăfuiţi în vasele lor, holul mic şi pătrat de la intrare părea a fi gol. Chiar şi Stevens, care de obicei făcea de gardă la uşă, părea că-şi părăsise postul. Era ceva uşor sinistru la locul ăsta plin de umbre, în care lumina venea doar dinspre celelalte încăperi mai aglomerate. Muzica, vocile şi râsetele umpleau aerul, dar nu erau suficiente încât să facă holul ceva mai primitor.

Dintr-odată, el apăru ca din pământ, făcând-o să tresară şi să icnească atunci când o luă de mână şi o trase înapoi în umbrele din care apăruse. Claire se trezi într-o altă încăpere, mai mică decât holul, atât de întunecată încât abia dacă zărea mantourile, pelerinele, şalurile şi blănurile cu care era

ticsită. Mirosea a praf şi a parfum vechi şi, chiar în timp ce se mira, înţelese unde era: în garderobă, bineînţeles. Hugh o trăsese în garderobă. Era la fel de pustie ca şi holul, dar cu mult mai intimă. Nu-şi putu da seama unde era servitorul, dar nu avu timp să chibzuiască la asta pentru că Hugh o întoarse, astfel încât se găsea cu spatele la perete, iar el o ţinea acolo cu ambele mâini puse de-o parte şi de alta a capului ei.

— Deci mă iubeşti, aşa-i? mormăi el prefăcându-se ameninţător deasupra ei, după care, fără să-i lase vreun răgaz să răspundă, o sărută cu o foame fierbinte ce îi făcu pulsul să galopeze şi îi înmuie genunchii.

Claire îşi abandonă indignarea la prima atingere a buzelor lui, îl luă de gât şi îi răspunse la sărut cu un abandon înfrigurat, degetele ei încleştându-se în mătasea deasă a părului lui. Stând lângă ea, strivind-o de peretele rece cu greutatea corpului lui, nu încăpea nicio îndoială în privinţa dorinţei lui imperioase.

Când în sfârşit îşi înălţă capul, era ameţită. Se agăţă de el, nevrând să-i dea drumul vreodată, dorind să-şi întipărească atingerea, mirosul şi gustul lui în minte, în inimă şi în trup pentru totdeauna.

— Şi eu te iubesc, spuse el cu o voce joasă, tremurată, ochii aruncând văpăi spre

ea.

Şi apoi o sărută din nou, luând-o în braţe şi ridicând-o strâns lângă el, aşa de strâns că putu să-i simtă mişcările pieptului pe sânii ei, căldura pielii prin haine şi protuberanţa umflată a trupului său.

Chiar atunci când Claire crezu că o va culca şi o va poseda atunci, pe loc, printre pelerine, şi era pe deplin pregătită să-l lase, îşi înălţă capul, trase adânc aer în piept şi se îndepărtă de ea până când o ţinu la distanţă de un braţ.

— Hugh.

Semănase cu un scâncet neruşinat, dar chiar dacă îşi dăduse seama de nota rugătoare din vocea ei, lui Claire nu-i păsa. Se simţea neruşinată. Era ameţită, cu genunchii moi şi tremura de dorinţă, strângându-l şi mai tare de după gât. Nu scăpa el chiar aşa de uşor de ea.

— Trebuie să plec, spuse el cu răsuflarea întretăiată într-un chip mulţumitor. Ochii ei se închiseră pe jumătate, amintindu-şi că spusese acelaşi lucru pe când dansau. O să lipsesc pentru câteva zile. De asta am venit, să-mi iau rămas-bun.

Spatele îi înţepeni, panicată. N-ar fi venit la Almack’s să-şi ia la revedere dacă ar fi plecat într-o simplă călătorie la ţară.

— Unde pleci? Vocea ei era plină de

spaimă şi se uita ţintă la el. Nu, doar nu înapoi în Franţa?

Era atât o rugăminte, cât şi o întrebare.

— Nu pot să-ţi spun. O trase din nou lângă el, îi depuse un sărut rapid şi apăsat pe buze şi îi luă braţele de după gât. Acum pleacă. L-am trimis pe Stevens să rezolve ceva, dar trebuie să se întoarcă din minut în minut şi nu vrei să fii văzută. James a pregătit o trăsură ce mă aşteaptă după colţ. Mă întorc acasă miercuri cel mai târziu. Atunci o să vedem ce putem face să clarificăm încurcătura asta.

Pentru moment, Claire era mai puţin preocupată de clarificarea situaţiei decât de primejdia spre care el se îndrepta, pe care o simţea cu fiecare fibră a fiinţei ei.

— Hugh, te rog, imploră ea, agăţându-se de mâinile lui. Te rog, nu pleca.

— Trebuie. Expresia îi deveni dintr-odată sumbră.. Altfel n-aş pleca, crede-mă. Ai grijă cât timp sunt plecat, Ochi de înger.

Zicând asta, o mai sărută încă o dată în fugă şi plecă.

Capitolul 29

Era târziu, în noaptea următoare, şi luna

era sus pe cer. La lumina ei slabă, Hugh îşi croia drum prin câmpurile pe care odinioară le cunoştea ca pe propriul buzunar. Îşi petrecuse primii ani ai copilăriei la castelul Hayleigh, iar amintirile neplăcute îi invadaseră mintea obosită, în ciuda eforturilor de a le opri. Petrecându-şi ultimele douăzeci patru de ore practic numai călare, era mort de oboseală – prea obosit ca să lupte cu fantomele trecutului. Aşa că le lăsă în pace, uimit că mai aveau încă puterea de a-l emoţiona.

Avându-l pe James lângă el, călărea prin grozama deasă spre Hayleigh’s Point, unde urma să întâlnească un informator. Potrivit mesajului primit, bărbatul ştia locul unde se afla Sophy Towbridge. Femeia părea să fi dispărut de pe faţa pământului în noaptea în care o întâlnise prima oară pe Claire. Chiar şi eforturile comune ale celor mai buni agenţi britanici de a o găsi – sau de a da de urma informaţiilor pe care ea le deţinea – dăduseră greş.

Poate că în seara asta misterul se va risipi.

Din spatele unui tufiş apăru un bărbat fluturând o lopată, iar Hugh tresări. La fel făcu şi calul lui, care se cabră, nechezând ascuţit. Luat pe nepregătite, Hugh fu trântit la pământ, aterizând greu în fund, în ierburile dese. Pentru o clipă, stătu acolo, uluit.

Întâiul gând ce îi apăru în minte era un mormăit: „Nu din nou”.

— Stăpâne Hugh! şopti James şi se căută de armă în buzunar chiar atunci când Hugh îşi înşfăca propriul pistol.

— Oi, vă rog să mă iertaţ’, ’nălţimea Voastră. Bărbatul cu lopata suna spăşit. Îngheţat pe loc la vederea pistolului lui Hugh, nu era decât o formă îngrămădită în întuneric. N-avui de gând să vă sperii.

— Nu-i nimic, spuse Hugh acru, ridicându-se în picioare.

Presupusese iniţial că bărbatul era inofensiv, dar după căzătura de pe cal, nu voia să rişte şi îşi ţinea pistolul la îndemână.

— Eşti bine? întrebă James ţinând de dârlogi calul nervos al lui Hugh.

— Da, spuse Hugh, aruncând o privire îngrijorată în jur înainte de a se uita bine la bărbatul din faţa sa. Căzătura îl făcu să fie cu ochii în patru şi încordat. Îl privi pe bărbat din nou. Tu eşti Marley?

— Da. Şi dumneata îi fi…?

— Persoana pe care o cauţi.

— Joci cu grijă, aşa-i? chicoti Marley. Dacă ai adus biştarii, asta-i tot ce mă-nteresează.

— I-am adus.

Hugh făcu semn către James, care desfăcu de la şa o mică pungă de piele plină

cu guinee şi i-o zvârli lui Marley, care o prinse cu dexteritate într-o mână. Lăsând lopata să-i cadă, deschise punga şi se uită înăuntru. Aparent mulţumit, o închise din nou.

— Ai banii. Unde e Sophy Towbridge?

— Pe-aici. Marley le făcu semn să-l urmeze. Hugh se duse după el, atent să nu cadă pradă vreunei ambuscade. Informaţia pe care o primise spunea că bărbatul era singur, dar nu voia să rişte. Acolo.

Marley arătă spre pământ. Uitându-se într-acolo, Hugh descoperi un mormânt parţial deschis. Luna arunca lumină asupra unui craniu încă acoperit în mod grotesc de o coamă de păr blond, murdar, dar uşor de recunoscut.

— Asta-i? James îl urmă pe jos, trăgând amândoi caii după el. Se holbă la mormânt, apoi clătină din cap şi îl privi pe Hugh. Nu-i de mirare că nimeni n-a reuşit s-o găsească.

— Unde-s hârtiile pe care le avea? îl întrebă Hugh pe Marley.

Marley vârî mâna în buzunar, scotoci şi scoase o pungă de pânză impermeabilă pe care i-o înmână lui Hugh. Aruncându-i o privire lui James, Hugh o deschise şi se uită înăuntru. Văzu trei scrisori împăturite cu grijă. Era prea întuneric să le poată citi, dar Hugh era destul de sigur că găsise în sfârşit ce căuta de atâta timp.

Hugh făcu un semn către James şi îşi vârî punga în buzunar.

— Pot s-o acopăr acu'? întrebă Marley. N-aş prea vrea să ştie ăilalţi că v-am arătat-o.

— Dă-i drumul. Hugh dădu să se întoarcă, dar îşi aminti de ceva. Mai era încă o doamnă aici la Hayleigh's Point în aceeaşi noapte cu Sophy Towbridge. A fost răpită din trăsura ei, cred. Ştii ceva despre asta?

Marley ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Cât?

Hugh îl citise pe omul ăsta.

— Dublu.

— S-a făcut. Hugh îi făcu semn lui James, care scoase suma cerută din desagii ce conţineau fondul lor de rezervă şi îi dădu banii lui Marley.

Acesta îi numără şi îi vârî în buzunar.

— Cealaltă doamnă? îl zori Hugh.

Marley pufni.

— Cred că vrei să zici obrăznicătura aia mică ce l-a pocnit pe Briggs peste cap chiar cu oala lui de noapte. Am fost tocmiţ' să o răpim din trăsură şi să-i facem de petrecanie. Şi s-a-ntâmplat să fie pentru aceeaşi noapte când, tot aşa, am fost tocmiţ' să aducem o altă doamnă, chiar Sophy Towbridge asta, aici pe plajă, la Hayleigh's Point să o ia o barcă. La vremea aia habar n-aveam că făcea spionaj

pentru Franţa, mă jur că habar n-aveam. Aşa că vezi dumneata, le aveam pe amândouă femeile în acelaşi timp, ascunse în aceeaşi fermă, şi niciuna nu ştia de ailaltă. După aia, am primit vorbă că o căutau pe o spioană franceză pe nume Sophy Towbridge. Păi, doamnele astea de le ţineam noi erau, ca să zic aşa, foarte diferite una de alta, înţelegi ce vreau să zic, şi una din ele, în vreme ce începuse să se împrietenească cu şefu, i-a spus că o cheamă Sophy Towbridge. Ce mai coincidenţă o mai fi şi asta? ne-am zis noi. După aia, ne-am dat şi răspunsu': Nu e nicio coincidenţă. Domniţa noastră Sophy Towbridge şi cea care se credea că e spion pentru franţuji mai-mai că erau una şi aceeaşi. Aşa că am dat să facem o socoteală cum şi unde să o vindem înapoi guvernului Maiestăţii Sale, nu-i aşa? Doar că asta cerea timp. Aşa că am ţinut-o acolo unde era, şi până la urmă n-a mai ajuns deloc pe plajă. Da' asta ne-a încurcat un strop: Franţujii trimiteau o barcă să o ia pe Sophy Towbridge şi franţujii ăştia deveneau iute ţâfnoşi dacă-i trăgeai pe sfoară. Aşa că ne-am zis: „Ce să facem?" Şi răspunsul era acolo, chiar sub nasul nostru, şi ce mai răspuns frumos. Mai aveam o domniţă – cealaltă domniţă pe care trebuia s-o omorâm. Aşa că, ce ne-am gândit noi, de ce să n-o omorâm pe cealaltă domniţă şi să le spunem

franţujilor că moarta era Sophy Towbridge, doar că din nefericire murise? Asta ne scăpa din încurcătura cu franţujii şi o mai şi aveam pe cealaltă domniţă moartă să le-o dăm la ăia de ne plătiseră să-i facem felul. Era un plan maiestral, dacă pot pentru ca să spun aşa. Da' ce să vezi, că cealaltă domniţă l-a dat peste cap evadând şi n-am mai putut-o găsi s-o omorâm. Doar ce-am auzit că acu-i în Londra bine mersi. Şi Sophy Towbridge a căzut pe scări a doua zi de dimineaţa şi şi-a frânt gâtu'. Chiar aşa, moartă. Aşa că am pierdut biştarii şi pentru ea.

Clătină din cap, mohorât.

— Cine v-a tocmit să o răpiţi pe doamna din trăsură? întrebă Hugh.

Marley ridică din umeri.

— Apăi, nuş. Donen e ăl' de s-a ocupat de asta.

— Donen? întrebă Hugh, străduindu-se să-şi ţină vocea sub control. Nu voia ca informatorul să se oprească din vorbit acum.

Dar auzind cum omul povestea atât de voios despre planurile lui şi ale fârtaţilor lui de a o omorî pe Claire, îi veni să-l înşface de gât şi să-l strângă până-l lăsa fără suflare. Unde pot să-l găsesc?

— Păi, e plecat pe-undeva. Răspunsul evaziv îl făcu pe Hugh să-l bănuiască pe Marley că de fapt ştia foarte bine unde se

dusese Donen.

— Unde? întrebă Hugh, fără să-şi poată stăpâni tonul tăios.

Marley ridică din umeri.

— Spune-mi tot ce ştii şi o să-ţi mai dau încă de două ori pe-atâţia bani, spuse Hugh.

Marley se învioră ca un câine de vânătoare ce adulmecase urma vânatului.

Fără a mai fi rugat, James se duse din nou către desagi. Nu mai era prea mult în fondul de urgenţe, aşa că Hugh şi James trebuiră să se scotocească prin buzunare şi pungi, dar până la urmă, se găsi destul ca să-l satisfacă pe Marley.

— O plăcere să faci afaceri cu domniile voastre, zău aşa, spuse Marley jovial pe când îşi înfunda buzunarele cu bani.

— Donen? întrebă Hugh posomorât.

— Vă aduceţi aminte de cealaltă domniţă de care v-am spus? Păi, să vedeţi, treaba era că…

Pe măsură ce asculta, Hugh simţi că-i îngheţă sângele în vine.

Capitolul 30

Trecuseră deja treizeci şi şase de ore de când îşi mărturisise dragostea faţă de Hugh, iar Claire era toată un pachet de nervi împletiţi cu vină. Îl iubea pe Hugh. Asta era realitatea, şi în decursul a două nopţi fără de somn reuşise s-o accepte ca pe ceva de nestrămutat. Gândul la ce putea face el exact în acel moment era chinuitor. Era sigură că, orice ar fi făcut, era în legătură cu munca lui ca agent secret, ceea ce însemna implicit că era periculos. Trebuia să se forţeze să nu se gândească la asta. Mai degrabă, încercă să-şi imagineze că îl întâmpina acasă, viu şi nevătămat.

Această imagine cu adevărat ispititoare aduse cu sine propriile probleme: când Hugh avea să se întoarcă acasă, ea avea să-i devină amantă.

Nu se mai putea împotrivi. Îl iubea prea mult pentru a mai încerca să-l ţină la distanţă.

Din nefericire, gândul de a-şi călca atât de făţiş jurămintele căsătoriei, fără a mai vorbi de dezonoarea ei şi, posibil, dacă legătura cu Hugh avea să fie vreodată descoperită, de blamul societăţii asupra familiei ei nevinovate, era de ajuns să o îmbolnăvească.

În cele din urmă, în a doua dimineaţă după plecarea lui Hugh, Claire auzi sunetele inconfundabile pe care le făcea David intrând

în casă, chiar la ivitul zorilor. Ea nu dormise toată noaptea, frământându-se ce să facă şi, auzindu-l cum urcă scările, se simţi copleşită de vină pentru ceea ce avea de gând. Nu conta că David probabil că se culcase cu multe femei de când se căsătoriseră. Nu conta că nu simţea nici iubire şi nici măcar simpatie pentru el, şi nu avea să simtă vreodată. Realitatea era acolo, el era soţul ei. Dacă îi păsa de ea câtuşi de puţin, sau dacă putea fi făcut să-i pese, datora legămintelor matrimoniale să se întoarcă din nou spre căsătorie şi spre soţul ei.

Cu inima grea, Claire se dădu jos din pat şi merse tiptil către uşa dormitorului. Nu se putea linişti până ce nu-şi scotea asta din minte. Ştia care era soluţia dacă s-ar fi hotărât numai după porunca inimii.

Ieşind pe holul încă întunecat de la etaj, se trezi aproape faţă în faţă cu David. Se uită la ea surprins, apoi se încruntă.

— Arăţi ca dracu', madam, spuse el în loc de salut. Văzându-te aşa cu faţa asta senină şi fără nimic pe tine decât cămaşa, îmi aduc aminte de ce-am încetat să mai trec prin patul tău.

Purta o cămaşă de noapte decentă, dar când ochii lui o măsurară din cap până-n picioare, Claire simţi cum roşeşte. El zâmbi batjocoritor, iar ea înţelese că voia dinadins să

o rănească.

Dintr-odată înţelese partea ascunsă din caracterul soţului ei: lui David îi plăcea să provoace durere.

— De fapt, tu nu mă iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea încet, retrăgându-se instinctiv cu un pas înapoi de lângă el. Nu cred că m-ai iubit vreodată.

— Din întâmplare, vrei să mă atragi în pat? David aruncă o privire pe lângă ea, prin uşa deschisă a dormitorului spre masivul pat cu baldachin, răvăşit, în care ea se culcase întotdeauna singură.

— Nu, spuse Claire dorindu-şi dintr-odată cu toată fiinţa ei să fi acceptat ceea ce inima ştia deja, şi să fi lăsat restul în pace.

— Eşti nevasta mea. În ochii lui David se vedea o lucire crudă în timp ce, fără de veste, o înşfăcă de mână. Ia vino tu aici, drăguţa mea soţie. E de datoria ta, la urma urmei, să mă satisfaci.

O împinse la perete şi îşi propti greutatea corpului pe ea, sărutând-o într-o oribilă parodie a felului în care Hugh o sărutase cu atât de puţin timp în urmă. Dar limba lui David împingându-se în gura ei o făcu să-i vină să verse, corpul lui David apăsându-se peste al ei îi crispă trupul de scârbă, iar mâinile lui David pe sânii ei o făcură să vrea să se sinucidă sau să-l omoare pe el. Dar rămase

pasivă în faţa atacului, dându-şi seama că, zbătându-se, nu ar face decât să-i aţâţe dorinţa de a o răni.

Zgomotul făcut de camerista care urca cu greu scările cu găleţile de cărbune pentru dimineaţă o eliberă. David se depărtă de ea, privi către scări şi apoi la Claire.

— Nu, nu te iubesc, spuse el cu o răceală tăioasă. Nu te-am iubit niciodată.

Apoi se întoarse şi o părăsi, îndreptându-se spre propriile camere aflate la capătul holului, fără a privi în urmă. Claire zări creştetul cameristei şi fugi înapoi în dormitorul ei, închizând uşa. O încuie cu grijă, apoi se prăbuşi pe pat şi începu să plângă cu inima zdrobită.

Pe seară, aparent îşi revenise. Dar în sinea ei tremura ca piftia. Deşi lupta dintre inimă şi minte încetase, era în continuare disperată de grijă pentru Hugh şi încă ruşinată de ceea ce intenţiona să facă atunci când el va fi ajuns acasă.

Ea şi Beth promiseseră să viziteze Grădinile Vauxhall împreună cu nişte prieteni. Pentru că era un grup numeros din care făceau parte trei dintre cele mai dragi prietene ale lui Beth împreună cu mamele lor, precum şi patru tineri domni, luară trei trăsuri, huruind elegant pe podul peste Tamisa şi îndreptându-se astfel spre grădini.

Când sosiră, foarte veseli, descoperiră că grădinile erau mai frumoase decât fuseseră descrise. Erau vaste şi bine garnisite cu poteci mărginite de gard viu şi cu alei acoperite de viţă, luminate de numeroase torţe şi felinare agăţate. În mijlocul grădinilor era un mare spaţiu deschis unde fuseseră amenajate chioşcuri acoperite ce puteau fi închiriate pentru seară. Se ofereau gustări, şi distracţia serii includea o orchestră, dans şi mai târziu, noaptea, focuri de artificii.

În interiorul rotondei, erau deja mai bine de o duzină de perechi dansând; când intrară în chioşcul lor şi mult mai mulţi vizitatori se plimbau primprejur, salutându-şi cunoştinţele cu care se întâlneau şi bucurându-se în general de vreme, care în această seară era deosebit de frumoasă. Domnul Whetton, un gentleman zvelt de douăzeci şi trei de ani care îi făcea serios curte prietenei lui Beth, Mary Ivington, era gazda distracţiei şi oferi imediat aperitive când toţi se extaziară la vederea chioşcurilor festiv decorate. Refuzând, Beth şi domnişoara Ivington cerură să fie conduse să vadă lebedele în heleşteul decorativ. Domnul Whetton şi prietenul său, Lord Gaines se oferiseră galant. Claire nu se simţi obligată să o însoţească pe Beth – domnul Whetton şi Lord Gaines erau amândoi cei mai bine educaţi dintre gentlemeni – şi rămase în

chioşc, bucurându-se de promenada mondenă şi nu mai puţin de ţinutele la modă ce treceau prin faţa ei, ascultând fără prea mare atenţie pe ceilalţi care se ciorovăiau în glumă despre virtuţile dansului prin comparaţie cu hoinăreala prin împrejurimi.

Claire privea parada oamenilor care treceau prin faţa chioşcului şi asculta muzica destul de mulţumită, când un bărbat înalt ce se îndrepta spre chioşc de unul singur, pe o alee acoperită, îi atrase privirea. Era prea întuneric şi era prea departe de ea ca să fie sigură de ceva în afară de faptul că avea părul negru. Dar ceva din felul în care se mişca…

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea ridicându-se în picioare, dar cred că am văzut un prieten.

Ceilalţi încuviinţară şi zâmbiră, întorcându-se la discuţiile întrerupte. Claire simţi cum bătăile inimii i se accelerează când părăsi chioşcul, şi apoi şi picioarele i se mişcară mai iute când ajunse pe alee. El venea ţintă spre ea şi deodată fu sigură că era Hugh. Inima îi tresăltă de bucurie, un zâmbet îi tremura pe buze şi fu tot ce putu să facă mergând, mai degrabă decât să alerge, în întâmpinarea lui.

Era Hugh, arătând din cap până-n picioare ca un duce, într-o haină bine croită de un albastru foarte fin, peste pantaloni de

culoare bej, cu eşarfa legată într-un stil elegant al cărui nume îl uitase şi cu ghetele strălucind în lumina felinarelor. Îi zâmbea, şi Claire făcu tot ce putu să nu-şi ridice poalele rochiei de muselină garnisită cu primule şi să-i zboare în braţe.

Conştientă că era posibil să fie văzuţi, nu o făcu. În loc de asta, se întâlniră foarte prudent în mijlocul aleii şi, în vreme ce ea îşi ridica uşor capul spre el, Hugh îi zâmbi.

Claire înţelese că era mai fericită să-l vadă decât fusese vreodată în viaţă văzând pe altcineva.

— Ţi-a fost dor de mine, pisicuţo? întrebă el aşa cum o mai făcuse o dată, ridicându-i mâna la buze.

Îl iubea, îşi dădu seama, aproape cu disperare. Şi se întorsese acasă sănătos şi ea era a lui.

Aşadar, de ce îi izvorau lacrimi din ochi?

Nevrând ca el să vadă, îşi trase mâna dintr-a lui şi se întoarse, mergând repede de-a lungul unei poteci întortocheate cu garduri vii, înalte, pe post de pereţi, ce pornea în unghi drept din alee.

— Claire.

Bineînţeles că o urmă. Claire se şterse cu degetele pe obraji, sperând să înlăture orice urmă a prostiei ei înainte ca el să o vadă. La urma urmei, ce motiv avea să plângă?

Niciunul.

Luna se ascunse după un nor şi deodată sunetele nopţii se multiplicară; vântul deveni dintr-odată rece. Claire îşi cuprinse corpul cu braţele şi, instinctiv, se opri pe loc, uitându-se în jur. Brusc, grădinile deveniseră un loc străin, înspăimântător. Era înconjurată de umbre întunecate ce păreau să crească ameninţător de la o clipă la alta. I se ridică părul pe ceafă când ceva se mişcă la capătul potecii.

— Claire.

În spatele ei era Hugh, Slavă Domnului. Oftă adânc, tremurat, şi i se aruncă în braţe.

În loc să o îmbrăţişeze, o luă de braţe şi o ţinu la distanţă uitându-se încruntat la ea.

— Dumnezeule mare. Plângi?

— Nu, răspunse Claire hotărâtă, deşi plângea.

Putea simţi dâra umedă de lacrimi pe obraji şi ar fi şters-o dacă blestematul ăsta de bărbat n-ar fi ţinut-o de mâini. El înjură. Apoi o trase lângă el, strângând-o în braţe şi sărutându-i obrajii uzi, gâtul, urechea.

— Nu plânge, îi şopti el la ureche. Te iubesc. De ce plângi?

Inima lui Claire bubui. Mâinile i se odihniseră fără vlagă pe haina lui. Acum, îl luă de gât.

Pufni, clipind pentru a-şi îndepărta

ultimele lacrimi şi privi în sus spre el.

— Şi eu te iubesc. Şi de-aia.

El scoase un sunet undeva între un geamăt şi râset şi îşi înălţă capul, uitându-se la ea. În colţurile gurii îi apăru un zâmbet, dar ochii îi erau serioşi.

— Să nu începi iar cu „de-aia”, o avertiză el.

— Bine, bine. Pentru că te-ai întors. Pentru că te iubesc mult.

— Asta-i motiv să plângi?

Clătină din cap, nedumerit.

— Câteodată. Respiră adânc să se liniştească şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau negri în lumina lunii, cu o expresie imposibil de înţeles, dar gura îi era arcuită într-un zâmbet plin de tandreţe. Sunt pregătită să fiu amanta ta. Când vei dori.

— Aha, spuse el ca şi când i se limpezise în minte ceva ce până atunci păruse de neînţeles.

Şi apoi o luă în braţe şi o sărută. Îi răspunse la sărut, parcă nevrând să se oprească vreodată. Când în cele din urmă îşi înălţă capul, ea îşi lăsă obrazul pe pieptul lui pentru o clipă. Îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

— Claire, spuse el ridicându-i bărbia aşa încât să o poată privi drept în faţă. Ea se sprijinea de el, prea slăbită după acel sărut ca

să se mai mişte şi îl lăsă să o cerceteze. Te iubesc. Drace, vreau să mă însor cu tine. M-aş însura cu tine şi mâine dacă aş putea.

— Dar nu poţi. Disperarea i se oglindi în voce şi în gânduri. Pentru că este David.

— Da, e David. Păru că ezită. Claire, trebuie să-ţi spun ceva. Încă de când ai plecat din Franţa, mi-am pus oamenii să te supravegheze şi alţi oameni să cerceteze cum de trăsura ta a ajuns să fie atacată. Noaptea trecută, am aflat în sfârşit adevărul. Îi povesti pe scurt despre Marley şi Sophy Towbridge şi restul. Cred că David vrea să mori. Cred că a angajat pe cineva să te ucidă.

— De ce să facă una ca asta?

Era atât şocată, cât şi nedumerită. Ea şi David nu aveau o căsătorie fericită, dar nu o ura – cel puţin nu credea că o urăşte. Şi nu o lovise de fapt până atunci, deşi în acea dimineaţă, pentru o clipă, se temuse că ar putea să o facă. Desigur că nu voia să o omoare.

— Niciodată nu prea i-au plăcut femeile, spuse Hugh încet şi cu grijă. Cel puţin, nu altfel decât ca nişte simple jucării. Îl cunosc de când eram copii, adu-ţi aminte, deşi n-am fost niciodată prea apropiaţi sau prieteni. Nu am crezut că se va însura vreodată. Când m-ai convins că într-adevăr s-a însurat cu tine, am fost surprins, dar tu, porumbiţa mea, eşti o

frumuseţe deosebită şi am presupus că David se va fi schimbat îndeajuns ca să te aprecieze, de când îl văzusem ultima oară. Dar când te-ai înapoiat în Anglia, am început să mă gândesc şi am pus pe cineva să cerceteze problema. Ai avut o zestre de douăzeci de mii de lire, draga mea, iar David e chiar şi acum presat tare de creditori. De fapt, pe când trăsura îţi era atacată, îşi pierduse aproape toţi banii lui şi pe ai tăi. Umfla cheltuielile de pe moşiile mele şi diferenţa şi-o băga în buzunar ca să depăşească momentul.

— Vrei să spui că David s-a însurat cu mine pentru bani? şopti Claire.

Dota fusese un cadou de la Nick, deoarece, spunea el, o iubea ca pe propria soră, şi pentru că nu voia ca nimic – ca de exemplu scandalul în care se vârâseră el şi Gabby când societatea credea că, fiind frate şi soră, se îndrăgostiseră unul de altul – să stea în calea unei căsătorii după placul inimii. Banii aceia o eliberaseră să se mărite cu cine ar fi vrut – şi ea îi risipise alegându-l pe David. Dar, se consolă ea, orice alegere ar fi făcut atunci ar fi fost greşită. Hugh încă nu intrase în viaţa ei.

Hugh se încruntă.

— Aşa aş spune. Ţi-a tocat banii în mai puţin de şase luni. Apoi, după părerea mea, a intrat în panică. A început să joace mult,

pariind la cursele de cai şi pierzând, până când a intrat şi mai adânc în datorii decât atunci când s-a însurat cu tine. Şi cred că atunci a fost momentul în care s-a decis să scape de tine şi să-şi găsească altă femeie cu o zestre mare.

— Eşti sigur?

Lui Claire nu-i venea să creadă. Hugh scutură din cap.

— Nu în întregime. Dacă aş avea o dovadă concretă, ar fi fost în închisoare acum. Dar cred că da. Nu pot să îmi închipui pe nimeni altcineva care să aibă de câştigat dacă te omoară, tu poţi?

— Nu. Gândul că David i-a angajat într-adevăr pe criminalii care îi atacaseră trăsura să o omoare începu să aibă efect şi o trecură fiori reci pe şira spinării. Doamne, Dumnezeule!

— Nu-ţi fie frică. Ai fost în perfectă siguranţă de când te-ai întors din Franţa. Am pus oameni să-ţi supravegheze fiecare pas, şi n-o să permit să ţi se întâmple ceva, îţi dau cuvântul meu. Dar asta mă aduce la altă temă: David e disperat. Cred că e suficient de disperat să aranjeze din nou să fii omorâtă. Dacă îi ofer o sumă de bani suficient de mare, cred că îl pot determina să divorţeze.

Pentru un moment, Claire doar stătu să-l privească, fără a vorbi. Un divorţ. Ideea în

sine era atât de şocantă, încât nu ştiu ce să spună. Nu putea să divorţeze. Nimeni nu divorţa. Trebuia o lege trecută prin Parlament ca să divorţezi. Familia ei ar fi umilită pentru totdeauna. Perspectivele lui Beth de a se mărita ar fi complet ruinate. Şi ea – nu va fi primită nicăieri în afară de cercul familiei ei. Va fi marcată drept o femeie pierdută pentru vecie.

Dar l-ar avea pe Hugh, legal şi pentru totdeauna.

— Un divorţ, spuse ea amorţită, nevenindu-i să creadă că lua în considerare un astfel de lucru.

— Te iubesc, spuse el din nou. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine. Lasă-l pe David să divorţeze de tine şi mărită-te cu mine. Sau dacă nu poţi accepta un divorţ, fugi cu mine şi o să-l plătesc pe David să păstreze tăcerea. Sunt un om bogat, şi sunt duce, chiar dacă nu-i aşa de important. O să am mare grijă de tine, îţi jur.

— Ah, Hugh. Vocea îi tremura. Ochii îi cercetau fiecare trăsătură a feţei, îi mângâiau fiecare linie şi unghi al chipului uscăţiv. Apoi îşi dădu seama că exista doar o singură alegere pe care putea să o facă. Îl alesese pe Hugh oricum l-ar fi primit. Dacă îl putea avea pe Hugh, nu mai cerea nimic de la Dumnezeu pentru tot restul vieţii. Umerii săi largi îi

blocau perspectiva restului grădinii. Nu mai putea vedea dincolo de el ca să se asigure că erau încă singuri. Dar pentru moment, nu-i păsa. Se pregătea să se arunce în vâltoare cu adevărat şi nu-i păsa dacă erau şi o sută de spectatori să o aplaude. Te iu…

Înainte de a putea isprăvi ce începuse să spună, ceva se roti în întuneric şi se izbi cu putere de ceafa lui Hugh. Se auzi o lovitură surdă şi el înţepeni pe loc. Claire abia dacă avu timp să bage de seamă ce se întâmplase, când ochii lui se măriră, apoi şi-i dădu peste cap şi se prăbuşi în braţele ei.

— Hugh. Îngrozită, încercă să-i susţină greutatea inertă, chiar când deschise gura să ţipe.

Dar înainte ca măcar un scâncet să-i poată ieşi din gură, ceva o lovi cu putere în tâmplă şi totul în jurul ei se întunecă.

Capitolul 31

Primul gând al lui Hugh când deschise ochii ameţit era că probabil trăsese mult prea mult la măsea cu o noapte înainte pentru că acum avea o mahmureală de pomină. Îşi simţea capul plin de mii de ciocănele ce îi făceau o gaură la ceafă, vedea dublu sau, în

anumite cazuri, chiar triplu, şi pe deasupra îi venea să verse. Partea comică era că acum nu mai era băutorul de altădată.

În tinereţe, obişnuia să fie ameţit tot atât de mult pe cât era treaz şi era cunoscut ca un cal breaz. Dar de când intrase în armată, încetase aproape de tot să bea. Să bea în exces înaintea unei bătălii era pentru un bărbat cel mai bun mod pe care-l ştia să i se zboare creierii, şi în primii câţiva ani după ce părăsise Anglia, fuseseră doar bătălii una după alta.

Apoi, cu şapte ani în urmă, îl recrutaseră pentru serviciul secret. La început, nu prea îi convenise, pentru că îi plăcea ce făcea şi, ca tânăr ofiţer idealist, simţea o mare responsabilitate faţă de oamenii lui, dar ei, şi în special Hildebrand, îl convinseseră argumentând că ţara avea nevoie de el. La vremea aceea, avuseseră o sarcină specială pentru el: voiau să-l încarcereze împreună cu un alt bărbat pe care îl arestaseră sub alte acuzaţii, dar despre care bănuiau că ar fi spion francez. Sarcina lui Hugh era să se dea drept simpatizant al francezilor, să se împrietenească apoi cu bărbatul şi să-l facă să se încreadă în el. Pentru ca prizonierul să nu fie suspicios, inventaseră că Hugh transmisese secrete militare inamicului şi îl acuzaseră de trădare.

Şiretlicul funcţionase. Bărbatul, crezând că găsise în Hugh un camarad, vorbise liber. Odată ce îşi îndeplinise sarcina, Hugh fusese scos din celulă, dar spre supărarea lui, descoperise că, printre câţiva din camarazii lui de arme, acuzaţia de trădare nu fusese uitată, chiar şi atunci când se renunţase la ea. Prea mândru să se apere spunând adevărul, preferase să folosească în apărare pistolul, sabia şi pumnii. Cu toate astea, când Hildebrand venise la el cu altă ofertă, Hugh fusese mai mult decât pregătit să o accepte. De data asta rămăsese în serviciul de spionaj şi, în cele din urmă, îşi dăduse seama că acolo îi era locul. Dar să bea în timp ce se afla în misiune ca spion era cu mult mai nesăbuit decât să bea în ajunul unei lupte. Aşadar, cum de ajunsese să se pricopsească acum cu durerea asta de cap?

La naiba, unde era James? Avea nevoie imediat de poţiunea lui specială…

Mâinile îi erau legate. Hugh văzu asta când încercă să se întoarcă pe spate de pe o parte. Cam tot atunci îşi dădu seama că stătea pe un covor şi nu pe pat – şi cineva era aplecat peste el, privindu-l, cu un pistol ţinut destul de neglijent în mână.

— Te-ai trezit, aşa-i?

Faţa se apropia şi se depărta, dar Hugh n-avea nevoie să o vadă mai bine ca să ştie

cine îi vorbea: părul blond transformat într-un nimb strălucitor de lumânarea care licărea pe o noptieră lângă pat era tot ce îi trebuia ca să îl identifice.

— David. Ce dracu'…?

— Salutare, Hugh.

Şi gleznele îi erau legate, şi genunchii. De fapt, când încercă să se mişte, descoperi că era legat fedeleş. Capul îi zvâcnea, vederea i se tulburase şi stomacul i se agita, dar Hugh fusese în destule cazuri la strâmtoare ca să ştie cum să ignore lucrurile neimportante, ca de exemplu disconfortul fizic, când era necesar să se concentreze pe lucruri importante – cum ar fi ameninţarea iminentă a morţii.

Era calul. Calul. De trei ori blestematul ăla de cal. Noaptea trecută, fusese zvârlit din şa de calul său. Era o avertizare, după cum ar fi trebuit să ştie de-acum. Cum de se lăsase luat prin surprindere?

Mai era încă un bărbat care stătea cu spatele la uşă. Hugh văzu că era un tip mare şi solid, îmbrăcat într-o haină groasă de lână, neobişnuit de largă, şi pantaloni uzaţi – în mod evident un bandit tocmit. Avea o pălărie turtită, trasă pe ochi şi, la fel ca şi David, era înarmat cu un pistol.

Era clar că se găsea la ananghie. Când îşi dădu seama că era în pericol de moarte,

gândurile lui Hugh deveniră mai agere şi se calmă. Era legat de mâini şi de picioare, stătea culcat pe un covor mirosind a praf, într-un mic dormitor ce părea cel puţin vag familiar şi David stătea aplecat peste el cu un pistol. Brusc, îşi aminti totul: călătoria nebună înapoi spre Londra; Grădinile Vauxhall; lovitura în cap; Claire.

— Unde e Claire?

Chiar dacă simţea o străfulgerare de frică intensă, îşi stăpâni cu succes vocea. Cunoscându-l bine pe David, simţi cum inima i-o luă la galop. David era capabil să provoace durere de dragul durerii, iar Claire era vulnerabilă.

— Vrei să spui nevasta mea? Chiar în spatele tău.

David făcu un gest neglijent din cap. Întorcându-se cu dificultate, Hugh o zări. Era ghemuită într-un colţ, între o noptieră şi peretele, nu departe de locul unde stătea el. Părul ei care fusese elegant coafat era acum dezolant de ciufulit, aşa încât şuviţe de păr negru îi atârnau pe umeri şi pe spate, iar mâinile îi erau în mod evident legate la spate, deşi nu putea vedea frânghia. Sub rochia galbenă de muselină moale, genunchii îi erau îndoiţi atât de strâns că îi ajungeau la bărbie, ochii ei cei aurii şi frumoşi, cu gene bogate, aveau cearcăne roşii de la plânsul din grădină

şi erau larg deschişi de frică atunci când îi întâlniră pe ai lui – şi avea o vânătaie evidentă pe tâmplă. Buza de jos era crăpată şi umflată şi o mică şuviţă de sânge i se scurgea de la colţul gurii.

Acea rană era rezultatul unui dos de palmă peste gură. Văzuse asta înainte; era, de fapt, destul de obişnuită printre civilii care însoţeau armata. Femeile lor erau supuse unor tratamente rele mult mai des decât îşi închipuiau majoritatea ofiţerilor.

— Ai lovit-o. Tot corpul lui Hugh înţepeni. În ochi i se citea dorinţa de crimă când îi aruncă o privire tăioasă lui David. O furie oarbă i se năpusti prin vene. „Pentru asta, o să te omor”, îi promise el în tăcere lui David. Dar reuşi să-şi înghită ameninţarea. Acum era momentul să fie extrem de atent. Ticălosule, ai lovit-o! Ce fel de bărbat loveşte o femeie?

— Ca de obicei, vere, eşti apărătorul târfelor din toată lumea. David veni spre el, dar de data asta fu atent să nu se apropie prea tare. Sunt sigur că apreciază asta, dar pe tine te face mai degrabă să arăţi ca un fraier. Bănuiesc, pentru că şi maică-ta era una din ele. Ce păcat că unchiul meu, ducele, nu şi-a dat seama ce poamă era înainte de a se însura cu ea. Am fi fost scutiţi de multe.

Se uită la Claire.

— Ţi-a povestit despre mama lui? Era

însărcinată cu el când s-a măritat cu unchiul meu. Era şi ea de bună condiţie, ceea ce face ca totul să fie şi mai surprinzător. A avut un amant şi a rămas însărcinată, iar atunci când amantul a murit, s-a măritat cu unchiul meu şi a încercat să prezinte copilul ca fiind al lui, pretinzând că se născuse la şapte luni. Ar fi reuşit, dacă Hugh n-ar fi semănat atât de bine cu adevăratul lui tată. Vezi tu, familia Lynes e blondă. El e singura cioară din tot grupul. Unchiul bănuia care e adevărul, pentru că tatăl real al lui Hugh era bunul său prieten şi a pisat-o pe nevastă-sa până ce aceasta a mărturisit. După aceea, şi-a petrecut următorii ani bătând-o până o lăsa fără simţire, iar în cele din urmă ea a făcut cel mai decent lucru posibil şi a murit.

David îl privi din nou cu ochii plini de răutate.

— Câţi ani aveai pe atunci, Hugh, cam treisprezece? Ce tragedie. Se uită din nou spre Claire. Unchiul l-ar fi şi dezmoştenit pe bastard, dar nu se putea pune într-o poziţie ingrată, recunoscând că a fost un prost, şi încornorat pe deasupra. Aşa că ce avem noi aici este un uzurpator. Hugh aici de faţă n-are dreptul să se numească duce de Richmond mai mult decât tine. Eu ar trebui să fiu duce. N-are niciun strop de sânge Lynes în vene.

Îi trebuise mult timp să se împace cu

istoria familiei sale, se gândea Hugh, dar în cele din urmă reuşise. Să-l audă pe David povestind totul pe un ton batjocoritor ar fi fost pe vremuri mai mult decât ar fi putut îndura, după cum David ştia foarte bine. Dar acum, Hugh era bărbat şi nu băietanul sălbatic pe care-l ştia David şi, deşi orice vorbă despre mama lui moartă în urmă cu cincisprezece ani îi provoca durere, povestea vieţii – şi morţii – ei nu-i mai umplea sufletul de furie oarbă. Cât despre duce – nu-i mai spunea tată nici măcar în gând – murise când Hugh avea douăzeci şi cinci de ani. Ultimele sale vorbe către moştenitorul său fuseseră să reafirme credinţa că nu era fiul lui, precum şi ultima lui dorinţă ca Hugh să-şi găsească sfârşitul înainte de a putea avea un fiu al lui şi astfel titlul să-i poată fi returnat celui care de drept trebuia să-l posede.

Lui David, de fapt.

Deşi Hugh nu recunoscuse asta pentru multă vreme nici măcar faţă de el însuşi, după ce bătrânul duce murise făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să îndeplinească ultima dorinţă a celui care îl crescuse. Motivul era sentimentul de vinovăţie, presupusese. Doar în ultimii doi ani ajunsese cu adevărat să creadă în adâncul sufletului că merita să trăiască.

— Hugh, spuse Claire cu vocea ca o şoaptă răguşită ce îl îngrijoră şi îl aduse în

brusc în prezent.

Suna de parcă fusese lovită în gât – ce îi făcuse nemernicul ăla în timp ce Hugh era leşinat? În timp ce nenumărate posibilităţi se iviseră, simţi muşchii încordându-i-se şi se forţă să se relaxeze. Furia era un lux pe care nu şi-l putea permite acum.

— David vrea să incendieze casa asta cu noi înăuntru.

David îi zâmbi lui Hugh.

— O, bineînţeles că mai întâi am să vă împuşc pe amândoi în cap. Nu cred că e necesar să provoc o suferinţă inutilă. În tonul lui David se putea auzi o notă batjocoritoare. Apoi, îşi îndreptă privirea spre Claire şi, fără de veste, îi ţinti fruntea albă şi netedă cu ţeava pistolului. Hugh îşi simţi inima zbătându-se şi îi îngheţă sângele în vine. Tu mai întâi. Ridică-te.

Hugh se crispă şi se pregăti să facă tot ce putea. Dacă avea noroc, avea să-i agaţe picioarele cu ale lui şi să-l doboare la pământ. Nu le va salva viaţa – probabil că banditul avea să-l împuşte în secunda următoare, şi, dacă el nu o făcea, David avea să tragă în mod sigur, odată ajuns în picioare –, dar era mai bine decât să o vadă pe femeia pe care o iubea împuşcată în faţa ochilor lui. Cu o stăpânire de sine vrednică de laudă, Hugh se abţinu, aşteptând momentul potrivit, cu ochii aţintiţi

pe degetul lui David aflat pe trăgaci, atât de concentrat încât îl trecură transpiraţiile reci, sperând că va vedea vreun semnal ce va fi de-ajuns, dacă David se va decide într-adevăr să apese pe trăgaci. Chiar în acel moment, o putea vedea cu coada ochiului pe Claire – micuţa plină de curaj atunci când era încolţită, după cum ştia din proprie experienţă – cum se ridică încet în picioare, aruncându-i lui David priviri de gheaţă. Dat fiind caracterul neobişnuit al lui David – fusese genul de copil care se distra smulgând aripile muştelor –, nu era o mişcare prea înţeleaptă, deşi Hugh nu se putea abţine să n-o felicite în sinea lui pentru curajul de a face aşa ceva. Găsea fermecător curajul ei. David ar fi vrut să o zdrobească până când ar fi scâncit la picioarele lui.

— David. Îi spuse numele tăios, pentru a-i distrage atenţia. Reuşi, amânând puţin inevitabilul. Vărul lui îl privi şi îşi lăsă în jos pistolul. Hugh oftă în linişte. Se simţea ca un condamnat care obţinuse o păsuire. Spune-mi ceva: De ce faci toate astea?

Părând că îşi pierde pentru moment interesul pentru Claire, David traversă încăperea şi-l privi pe Hugh. Era îmbrăcat într-o jachetă verde-închis şi pantaloni cafenii cu o cămaşă imaculată şi părul pomădat. Părea exact cum arăta de obicei, cu excepţia pistolului din mână. Nu se vedea nici măcar o

licărire de furie în ochii lui, care să explice ce-i umbla prin minte. Arăta perfect raţional, perfect normal.

Poate că era. Hugh îşi dădu seama că această alternativă era mai înspăimântătoare decât contrariul.

— Ah, ce zici de faptul că… o sărutai pe nevastă-mea în grădină.

Evident, David sau unul dintre bandiţii lui îi pândiseră. Hugh simţi încă un fior ascuţit de spaimă cum îi străpunge scutul de calm aparent, apoi îşi dădu seama că era pentru Claire. Înfruntase moartea de multe ori şi rămăsese de neclintit. Dar era îngrozit pentru Claire.

— Apropo, vere, te felicit pentru îndemânare: te-ai întors în Anglia doar de o lună şi ai reuşit deja să-mi seduci nevasta.

Hugh tăcea. Nu credea că dacă i-ar fi spus adevărul lui David despre felul în care el şi Claire se întâlniseră ar fi făcut altceva decât să-l înfurie şi mai tare pe acesta. Se condamnă pentru acest dezastru. Ar fi trebuit să fie mult mai atent. Cu el acolo, într-un loc public, o crezuse la adăpost. Cine s-ar fi gândit că atacatorii puteau să o aştepte în Grădinile Vauxhall?

Dar nu era momentul să se învinovăţească. Trebuia să se concentreze dacă avea cea mai mică şansă să o scoată de

acolo vie şi nevătămată.

— Nu-i vorba de asta, spuse Hugh foarte sigur pe el. Instinctul îi spunea să tragă de timp, iar el credea foarte mult în instinctele sale. Îl salvaseră de mai multe ori. Mai devreme sau mai târziu, James va vedea că lipseşte –, dar bineînţeles, chiar şi atunci, şi chiar dacă îşi dădea seama acum şi nu mai târziu, James nu avea de unde să ştie unde era. Ţie nu-ţi pasă dacă se culcă cu mine sau cu cincizeci de bărbaţi. Tu ai încercat să o ucizi cu mult timp înainte de seara asta… tu ai organizat atacul asupra trăsurii ei.

Pentru o clipă, David făcu ochii mari. Apoi râse zgomotos.

— Dar ce bine informat eşti, se minună el. Sunt impresionat, trebuie să admit. Se uită la Claire care încă stătea în picioare, sprijinindu-se de noptieră ca şi cum n-ar mai fi ţinut-o picioarele de frică sau de şoc, iar expresia feţei lui se schimbă, devenind făţiş crudă. Este o bucăţică bună, nu-i aşa? Şi avea şi o zestre frumuşică. Dar banii s-au dus de mult şi focul s-a stins, iar tu m-ai informat că nu mă mai finanţezi, aşa că a trebuit să fac alte aranjamente. Planul iniţial era să aranjăm un accident ce mi-ar fi permis să-mi iau altă nevastă cu zestre – de fapt, cea pe care o aveam în minte era o adevărată moştenitoare, fetişcana aia Chalmondley, poate că ai văzut-o

prin târg, dinţoasă ca un iepure, dar taică-su e bogat precum Cresus, dar Donen aici de faţă şi banda lui de incompetenţi au lăsat-o pe nevastă-mea să scape. Închipuie-ţi surpriza mea când a apărut vie şi nevătămată. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să las planul baltă pentru câteva luni. Un al doilea accident chiar imediat după primul ar fi trezit suspiciuni.

Donen? Şeful bandei care atacase trăsura lui Claire cu intenţia de a o ucide? Hugh îi arunca din nou o privire tăioasă. În sinea lui, jură răzbunare. Marley îi simţise deja mânia. Probabil că deja fusese încarcerat de poliţiştii de pe Bow Street, iar individul ăsta trebuia să se considere norocos dacă avea să aibă parte de o soartă tot atât de milostivă.

Dintr-odată, Hugh deveni conştient de un miros neobişnuit. Un miros care nu-şi avea locul într-o încăpere închisă de multă vreme. Un miros înţepător. Hugh privi în direcţia lui Claire. Privea atent drept înainte cu cea mai mare concentrare – şi apoi el observă cu un amestec de şoc, văzându-i îndrăzneala, mândrie, văzându-i curajul şi ingenuitatea, şi spaimă ca nu cumva să fie văzută, că îşi ţinea mâinile legate deasupra flăcării lumânării, încercând să ardă frânghia.

Poziţia în care stătea îi permitea să vadă destul de limpede ce făcea ea. Nu credea că

David sau tâlharul de la uşă aveau o vizibilitate aşa de bună.

Dar amândoi puteau mirosi.

David tocmai îi spunea ceva lui Donen. Cu inima bubuindu-i în piept, cu teama pentru siguranţa lui Claire atât de reală încât îi lăsă un gust metalic în gură, Hugh nu putuse înţelege despre ce era vorba. Privindu-l pe David pe când termină de vorbit cu Donen, Hugh se grăbi să vorbească.

— Am putea să ajungem la o înţelegere, tu şi cu mine. Tu n-o vrei pe Claire, eu, da. Să presupunem că te plătesc să îi acorzi divorţul? Să zicem, o sută de mii de lire. Asta te-ar putea aranja pentru o vreme şi n-ai avea nevoie să omori pe nimeni.

David îl privi şi păru să cugete, apoi scutură din cap. Hugh ştia deja că era o cauză pierdută; David ar fi fost prost să accepte, şi numai prost nu era. Dar scopul lui Hugh era să-i distragă atenţia şi, în acest sens, oferta lui reuşise.

— Ei da, asta este într-adevăr foarte tentant, trebuie să admit. Dar şi tu, şi eu ştim că s-a ajuns prea departe. În orice caz, în seara asta, pe când mă uitam printre tufişuri în Grădinile Vauxhall, mi-a venit o idee într-adevăr sclipitoare. De ce să nu vă omor pe amândoi? Aş deveni atunci fabulos de bogatul duce de Richmond, ceea ce de drept ar trebui

să fiu în orice caz, şi mă eliberez şi de inutila mea nevastă-mea, totul dintr-o lovitură. E un plan destul de ingenios. La drept vorbind, sunt tare mândru de el.

Umerii lui Claire se lăsară brusc în jos, iar ea se îndreptă încet cu spatele către perete. David, atent la Hugh, păru că nu observă. Haidamacul de la uşă era pe jumătate adormit. Hugh stătea ca pe ace. Oare reuşise? Nu era sigur.

— N-o să scapi aşa de uşor, spuse Hugh.

De fapt, îşi dădu seama că David avea şanse să scape basma curată. Era evident suspect, la urma urmei, dar la moartea lui Hugh, el devenea ducele de Richmond, foarte puternic, foarte bogat. Din experienţă, Hugh ştia că autorităţile tratau problema cu multă prudenţă atunci când era vorba de nobili bogaţi şi puternici. Dar nu conta dacă David avea să scape sau nu, deoarece înainte ca asta să devină o problemă, el şi Claire ar fi fost deja morţi.

— Ba cred că da. David se uită la Claire şi apoi din nou la Hugh. Părea că nu observă nimic suspect, în vreme ce inima lui Hugh aproape că se oprise. Era, din câte se pare, destul de evident când v-aţi întâlnit la balul de prezentare al micuţei Beth că între voi a existat o atracţie. Mama a remarcat atunci când a venit să-mi spună că mi-ai luat nevasta

la dans din sala de bal direct pe terasă şi că trebuie să fac ceva să-mi controlez nevasta înainte de a ne vârî într-un scandal oribil. N-aţi fost prea discreţi, nu-i aşa? Chiar credeaţi că n-o să bage nimeni de seamă? Şi din nou, când aţi dansat la Almack's şi apoi aţi dispărut amândoi în acelaşi timp. Mama spunea că purtarea nevestei mele şi, de asemenea, şi a ta au fost extrem de şocante. În seara asta, când te-am văzut sărutând-o, mi-am amintit brusc de asta şi atunci întregul plan s-a întregit exact cum trebuia să fie. Reputaţia ta a fost de mare ajutor, să ştii: eşti considerat un destrăbălat notoriu. Când corpurile voastre vor fi găsite, asta va părea că s-a întâmplat: mi-ai ademenit nevasta din Grădinile Vauxhall în casa asta – este cea din Curzon Street unde obişnuiai să-ţi ţii amantele, n-o mai recunoşti? — care din fericire este goală pe moment. Pe când tu, infam seducător încercai să o convingi să-ţi cadă în braţe, casa a luat foc şi, din nefericire, cu voi doi înăuntru. Casa arde din temelii; corpurile voastre sunt carbonizate şi de nerecunoscut; prea arse să poată spune cineva că aţi murit împuşcaţi înainte ca flăcările să vă atingă.

Se auzi o bătaie în uşă, întrerupându-l. David se uită în jur. Banditul – Donen – deschise. Afară era alt bandit. Pe uşa deschisă pătrunse un miros puternic. Îi luă o secundă

lui Hugh să-l recunoască: era petrol lampant.

David poruncise să se inunde casa cu petrol lampant. Odată aprins, acesta avea să ardă ca iasca. Flacăra produsă va fi foarte probabil suficient de puternică pentru a arde orice corp, fără putinţă de a mai fi recunoscut.

— Noi am cam gătat. Doar ziceţi porunca şi imediat aprindem torţa.

David încuviinţă.

— Dă-i drumul. Coborâm imediat.

Porni spre uşă. Pentru un moment plin de speranţă, Hugh crezu că poate îi va lăsa aşa, legaţi şi neajutoraţi, să-şi încerce norocul cu focul.

Donen ţinea încă uşa deschisă şi, atunci când David trecu pe lângă el, privi înapoi spre Hugh.

— Duce de Richmond, spuse el gânditor. Sună destul de bine, nu crezi?

Apoi trecu pe lângă Donen spre hol. — împuşcă-i, spuse peste umăr şi dispăru.

Capitolul 32

Imediat ce deschise ochii şi îi văzu pe câţiva dintre bărbaţii care îi atacaseră trăsura stând aplecaţi peste ea, Claire ştiu că o să încerce să o ucidă. Cum nu reuşiseră prima

dată, veniseră să termine ce începuseră. Erau aproape toţi acolo: şeful, Donen, aşa auzise că-l cheamă; Briggs, pe care îl pocnise cu oala de noapte în cap; şi încă doi ale căror nume nu le mai auzise până acum. Dintre urmăritori lipsea doar Marley. Era coşmarul ei, şi iată că se întâmpla din nou.

Apoi, în încăpere intră David, veni direct la ea şi o lovi peste faţă fără de veste, expediind-o clătinându-se la perete, izbindu-i capul şi plesnindu-i buza.

— Asta-i pentru că ţi-ai bătut joc de mine, spusese el.

Se uitase la el cu ură, ştergându-şi sângele de la gură. Şi spre uşurarea ei, furia alungase teama. Întreaga ei viaţă fusese înconjurată de bărbaţi răi şi violenţi. Cât de ironic era că, atunci când încercase să se mărite cu un bărbat diferit, se alesese exact cu acelaşi gen de om rău şi violent cum fusese tatăl ei, sub faţada de om civilizat şi chipeş?

Hugh avusese dreptate. David era cel care o voise moartă de la bun început. David care angajase oameni să-i atragă într-o ambuscadă trăsura, David care era în spatele atacului din grădină din seara asta. Dar David nu ştia din ce fel de aluat era ea făcută. Singurul motiv pentru care ieşise întreagă din adolescenţă fusese că atunci când era încolţită, era însufleţită de dorinţa de a lupta

pe viaţă şi pe moarte să-şi salveze pielea.

Şi în seara asta era încolţită.

Când Donen, cu un rânjet diabolic ce promitea răzbunare pentru evadarea ei de mai înainte, îi pusese mâinile la spate şi i le legase aşa de strâns că îi amorţiseră degetele, înţelese că nu se putea aştepta la niciun fel de milă de la oamenii aceştia cruzi.

Toţi, dar absolut toţi voiau să o vadă moartă.

Iar ea voia cu orice preţ să supravieţuiască.

Apoi îl aduseră pe Hugh în încăpere şi îl trântiră pe duşumea fără multă vorbă. La urma urmei, de ce să îţi pese că loveşti un om pe care oricum o să-l omori?

Pentru o clipă înfiorătoare, se întrebă dacă era deja mort şi începu să plângă. O lovitură puternică primită din partea lui Donen o trimise, clătinându-se, la perete. O nimerise peste gât şi o făcuse să se lase încet jos, tuşind şi înecându-se până când aproape că stătea pe duşumea. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra lui Hugh şi văzu uşurată că Briggs îngenunchease lângă el, legându-i mâinile şi picioarele cu o pricepere brutală.

Deci nu era mort. Nu s-ar fi obosit să lege un mort.

David se apropie de ea. Ţinea un pistol şi aproape i se făcu frică. Dar după aceea, îşi

aminti cum o lovise şi furia îi reveni, alungând teama. Binecuvântă fierbintele iureş violent. Îi dădu putere şi curaj, şi era nevoie de amândouă dacă voia să supravieţuiască.

Apoi Hugh se mişcă, iar David o părăsi, aplecându-se spre vărul lui.

Din fericire, după aceea, David fu mult mai ocupat cu Hugh decât cu ea. Evalua situaţia şi concepu cel mai bun plan pe care-l putea născoci, în acelaşi timp ascultându-l pe David cum nu-i dădea pace lui Hugh. Un alt moment de teamă sufocantă fu atunci când David aţinti pistolul spre fruntea ei şi îi porunci să se ridice. Dar atunci, privind în ochii lui, văzuse cât de mult se delecta cu teama ei, aşa că şi-o înăbuşi în sinea ei aşa cum învăţase să procedeze cu toate emoţiile nedorite încă din copilărie. Stând mândră, îl privi drept în ochi.

Atunci când Hugh îi atrase atenţia lui David asupra lui, văzu lumânarea şi ştiu ce trebuie să facă.

Acum, când ordinul lui David să-i împuşte plutea încă în aer şi Donen închise uşa şi făcu doi paşi înainte să îl aducă la îndeplinire,

Claire se pregăti de acţiune. Pielea o furnica şi o frigea în locul unde flacăra îi pârlise încheieturile, dar abia simţea durerea.

Venise momentul să lupte pentru a-şi salva viaţa. Viaţa ei şi a lui Hugh.

Hugh stătea culcat pe o parte pe duşumea, uitându-se încruntat la Donen. Muşchii îi erau încordaţi. Avea capul ridicat la câţiva centimetri de covor, încordat şi înălţat pe gâtul musculos, iar umerii păreau că se proptesc cu putere de duşumea, ca şi când i-ar fi folosit ca să se ridice. Faţa îi era întunecată, iar ochii fixaţi neclintit spre faţa lui Donen.

Donen cu chipul contorsionat într-un rânjet batjocoritor, ridică pistolul ţintind spre Hugh.

Claire ţipă.

— La dracu'!

Donen ridică privirea, tresărind când sunetul răsună prin cameră. Pistolul sări într-o parte. Apoi Hugh se mişcă, izbind cu putere, cu picioarele legate pe duşumea, ca un ciomag, agăţându-i încheieturile lui Donen şi secerându-i picioarele. Cu un urlet, Donen trase în aer, stătu suspendat deasupra podelei preţ de câteva secunde, apoi se prăbuşi pe spate. Pentru o clipă, zăcu acolo uluit.

Pistolul făcu un admirabil salt şi ateriză pe pat.

— Ia-l! Pune mâna pe pistol!

Porunca lui Hugh nu era necesară. Chiar atunci când Claire se aruncă după el, Hugh se târî pe covor ca un şarpe, ajunse la locul potrivit, întorcându-se pe spate. Apoi, îşi ridică picioarele legate în aer şi le prăvăli cu toată

puterea în gâtul lui Donen.

Bărbatul scoase un horcăit aspru şi păru că se zguduie. Apoi rămase nemişcat.

Cu pistolul în mână, Claire se dădu jos din pat şi stătu aplecată asupra lui Donen pentru un minut, holbându-se Ia el.

— E mort?

— Nu ştiu. Zăvorăşte uşa, apoi vino să mă dezlegi. Simt că nu avem mult timp.

Claire se grăbi să facă după cum îi spusese el. Când întoarse cheia în broască, simţi un miros neplăcut. Era puternic şi înţepător şi ştiu imediat ce era.

— *Arde* casa!

Se grăbi să îngenuncheze lângă Hugh, punând pistolul pe podea lângă ei şi uitându-se mereu atent la Donen.

— Aşa cred şi eu.

În sfârşit, desfăcu nodurile şi îi eliberă mâinile lui Hugh. Fuioare subţiri de fum pătrundeau pe sub uşă, învălătucindu-se în cameră. Spre groaza lui Claire, îşi dădu seama că aude un pârâit îndepărtat.

— Lasă-mă. Ieşi pe fereastră, spuse el, chinuindu-se cu nodurile de la glezne.

Claire, ocupată cu nodurile frânghiei din jurul genunchilor lui, clătină din cap.

— La naiba, Claire, începu el mânios.

Apoi frânghia de la glezne se desfăcu şi cea de la genunchi dintr-odată se putu şi ea

dezlega uşor. Luă pistolul şi se ridică în picioare, apoi se mişcă rapid spre fereastră. Claire îl urmă îndeaproape. Înfigând pistolul în cingătoarea pantalonilor, Hugh încercă din toate puterile să deschidă fereastra. Nu se clinti. Înjură printre dinţi.

— Să încercăm pe uşă. Haide.

Luând-o de mână, o trase spre uşă. Se vedea intrând fumul pe sub ea. Întoarse cheia în broască, apoi ezită, uitându-se la Donen. Omul mişca uşor din mâini şi din picioare. Nu murise.

— Drăcia dracului! exclamă Hugh aspru, sărind în cameră spre Donen. Scoală! îl ridică în picioare. Donen se clătină ca ameţit şi aproape se prăbuşi. Sprijinindu-l, Hugh înjură din nou, apoi îl săltă pe umeri. Hugh se strâmbă simţindu-i greutatea corpului, apoi se îndreptă către uşă. Ţine-te de haina mea şi stai aplecată.

Claire făcu întocmai şi ieşiră pe holul de la etaj. Aproape îndoiţi de şale, se grăbiră de-a lungul culoarului. Fumul se strecura pe scări în sus şi umplea tot coridorul. Claire se lăsă mai jos să-l evite, dar când ajunseră în capul scărilor, deveni imposibil. Scările se transformaseră într-un coş de fum şi, chiar când începură să coboare, fumul îi înconjura, fuioare negre şi groase ce se roteau şi se învălătuceau, intrându-i în nas şi în gât. Tuşi,

se înecă, apoi tuşi din nou. Şi Hugh tuşea, iar ea se agăţă de poalele hainei lui ca de o coardă de salvare. Fumul îi intrase în ochi şi abia putea vedea. El nu era decât o vagă siluetă neagră, aproape de nerecunoscut din cauza lui Donen pe care-l căra pe umăr. Dedesubt, se vedea o strălucire portocalie şi se auzea pârâitul şi pocnetul focului.

Dar focul şi fumul nu erau singurii şi nici măcar principalii lor duşmani. David şi bandiţii lui erau aceia, iar ea ştia, fără să-şi dea seama cum, că se aflau pe-aproape. Aşteptau să fie siguri că ea şi Hugh n-aveau scăpare.

Erau la jumătatea drumului în jos pe scări şi putea vedea limbi de flăcări grăbindu-se spre perdele, strecurându-se spre pereţi. Primul etaj al casei părea în întregime cuprins de flăcări. Cele trei trepte ce mai rămăseseră din scară păreau dintr-odată trei kilometri. Începu să ameţească, mintea i se întunecă, ochii îi ardeau şi simţea că se sufocă de la fumul gros.

— Aproape am ajuns.

Hugh se înecă şi el, aplecându-se sub greutatea lui Donen. Se împiedică şi aproape căzu, apucându-se de bară cu câteva clipe înainte de a se prăvăli pe scări. Claire ţipă alarmată şi-l prinse de mână. Se auzi un zdrăngănit, un zgomot metalic atunci când

ceva se rostogoli în jos pe scări în faţa lor. Era prea întuneric să vadă ce fusese, dar Claire n-avea nevoie să vadă ca să ştie ce era: pistolul. Îl pierduseră. Să-l găsească din nou era imposibil. Era prea întuneric, prea mult fum, şi n-aveau timp. Focul se înteţise din nou, sărind spre ei pe duşumea, iar Claire ştiu că dacă nu vor ieşi repede, nu vor mai scăpa vii.

Apoi, ca prin minune, nu mai erau pe scări, ci pe o podea acoperită cu un covor, mişcându-se spre uşă. Cel puţin asta spera Claire. Pierduse complet simţul direcţiei, orice capacitate de a-şi da seama de timp sau spaţiu. Putea doar să se agaţe de haina lui Hugh, să tuşească şi să se roage.

— Stăpâne Hugh!

Era vocea lui James, silueta solidă a lui James grăbindu-se spre ei prin fum şi flăcări.

— Aici!

Hugh tuşi, răguşit. James ajunse la ei, trăgându-l pe Donen de pe umerii lui Hugh şi punându-l pe ai lui.

— Pe aici.

Hugh o înşfăcă de mână şi, aplecându-se, îl urmară împreună pe James în timp ce focul se întinsese spre tavan şi bucăţi de lemn în flăcări şi de tencuială căzeau în jurul lor ca frunzele la vremea toamnei.

Lui Claire îi lăcrimau ochii atât de tare, că de-abia mai putea vedea, iar gâtul o ardea.

În jurul lor fumul negru se învălătucea făcând aproape imposibilă respiraţia şi tot ce putea auzi era vuietul focului. Se abandonă în mâinile lui Dumnezeu şi ale lui Hugh şi, după câteva secunde, simţi o pală de aer proaspăt. Atunci ştiu că aveau să reuşească. Urmându-l pe Hugh, ieşi clătinându-se într-o mică verandă ornată încă de un luminos ghiveci de flori, şi trase recunoscătoare aer proaspăt în piept. Cu genunchii tremurând la fiecare mişcare, porni să coboare treptele înguste în timp ce Hugh o strângea cu putere de mână.

— Nu!

Era un urlet plin de furie şi disperare care o făcu pe Claire să-şi ridice privirea, scrutând întunericul cu ochii plini de lacrimi ce o ardeau. Un grup de bărbaţi se grăbi spre ei, înconjurându-i, luându-l pe Donen de la James şi chiar atunci când Claire căzu în genunchi, reuşi să identifice persoana care urlase.

Era David, ţinut strâns de trei bărbaţi, cu privirea aţintită la ea şi la Hugh, în timp ce se prăbuşeau pe iarbă, în faţa casei în flăcări. Hugh tuşea cu disperare şi ea la fel, o dureau plămânii luptându-se să elimine fumul pe care-l înghiţise, dar ceva o făcea să nu-şi poată lua ochii de la David. Pe când îl privea, acesta se zbătu să se elibereze din mâinile bărbaţilor care-l ţineau şi năvăli spre ea şi Hugh. Avea

un pistol în mână.

— Hugh! ţipă ea sau încercă să ţipe, dar sunetul fu doar ceva mai tare decât un strigăt răguşit.

Cu toate astea el auzi şi îşi ridică privirea, îngheţând. Scotoci febril la cingătoare, dar nu găsi ce căuta. Nu puteau face nimic să se apere. Ea încercă să se ridice în picioare, să se mişte, dar nu mai avea niciun fel de putere. Încă în genunchi, Hugh o aruncă în spatele lui.

Se auzi o împuşcătură. Hugh gâfâi şi se clătină, prinzându-se de pieptul jachetei. Claire ţipă, David trecu în fugă pe lângă ei chiar atunci când ea se întindea să-l apuce pe Hugh, uitându-se la cei doi cu faţa contorsionată într-o mască a urii. Apoi sări pe scări şi dispăru în casa în flăcări.

— Hei, întoarce-te!

Bărbaţii alergară după David, dar Claire nu putu vedea câţi erau. Îl îmbrăţişă pe Hugh şi simţi că numai ea îl ţinea în picioare.

— Hugh! Hugh!

— M-a împuşcat, spuse el vorbind surprinzător de clar. Nu te teme, nu-i aşa de grav.

Apoi se clătină şi, chiar dacă ea îl ţinea în braţe, încercând să-l menţină în picioare, el se răsturnă într-o parte pe iarbă.

Exact în acel moment, din casă se auzi o împuşcătură.

Capitolul 33

— Milady, am veşti proaste.

Încă aplecată peste Hugh, Claire îşi înălţă privirea către cel care îi vorbea, neînţelegând. Era un bărbat slab şi vânjos, având puţin mai mult de cincizeci de ani, şi o privea neliniştit, cu pălăria în mână.

— Ce este?

Era nervoasă. James îngenunchease de cealaltă parte a lui Hugh şi îi dăduse jos haina să-i oblojească rana sângerândă. Fusese adusă o trăsură să-l ducă acasă.

— Bărbatu' dumitale… îmi pare rău… e mort.

Claire rămase dintr-odată nemişcată. Lăsându-se să cadă în fund, se uită în sus la el. O privire peste umăr îi spunea că incendiul încă mistuia clădirea; flăcări strălucitoare se ridicau către cer, luminând noaptea în toate direcţiile şi colorând în portocaliu împrejurimile. Se formase un lanţ de oameni care aruncau găleţi cu apă pe focul cel mai aprig. Dar părea că n-are niciun efect. Putea să-i simtă căldura din locul unde se afla.

— L-am urmărit, da' n-am putut să-l opresc.

În vocea lui se amestecau încercarea de justificare şi arţagul.

— Să faci ce? Încă nu înţelegea.

— Nu l-a atins focul, milady. S-a împuşcat cu mâna lui.

— O, Doamne sfinte! Claire nu se putu abţine. Vestea o izbi ca o palmă peste faţă şi simţi că-i vine rău. De ce-ar face aşa ceva?

Era prea amorţită ca să înţeleagă exact ce simţea în legătură cu moartea lui David. Mai presus de toate, îşi dădu seama, era uşurare că nu va mai putea să le facă vreun rău ei sau lui Hugh.

— Milady, noi i-am spus când am pus mâna pe el pe stradă: era arestat pentru că poruncise uciderea vizitiului şi răpirea dumneavoastră şi, de asemenea, pentru atentat la viaţa dumneavoastră şi a Domniei Sale aici de faţă.

— Nu mai voia să trăiască. Ar fi fost aruncat în dizgraţie, ruinat.

Vocea lui Hugh era slabă, dar auzindu-l, inima lui Claire se umplu de bucurie.

— Hugh. Se aplecă spre el, mângâindu-l uşor pe obrazul neras.

Îşi întoarse faţa, şi buzele lui o atinseră uşor pe marginea palmei cu un sărut diafan. Nu încerca să vorbeşti. Vine o trăsură să te ducă acasă şi acolo va sosi şi un doctor.

Ochii lui erau deschişi, strălucind cenuşiu

întunecat în lumina focului, şi zâmbi slab către ea. James apăsa haina îndoită strâns pe un punct de pe umărul stâng al lui Hugh. Cu buzele strânse pungă şi umerii ţepeni, mesajul transmis era de completă dezaprobare că stăpânul lui făcea orice altceva decât să-şi cruţe forţele.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Nu e decât o zgârietură, pe cuvânt. Am trecut prin rele mult mai mari şi am supravieţuit.

Hugh se întinse după mâna ei, iar ea îşi împleti degetele cu ale lui. Apoi se uită dincolo de Claire, spre omul care le adusese vestea despre David.

— Eşti poliţist de pe Bow Street, bănuiesc. Cum te cheamă?

— Sam Dunn. Şi am fost însărcinat cu cercetarea răpirii domniţei aici de faţă cu câteva luni în urmă. Noaptea trecută am arestat un individ care ne-a spus totul despre asta şi am început să-i căutăm prietenii despre care zisese că sunt implicaţi în afacerea asta. Restu' s-a cam petrecut de la sine.

Hugh îi aruncă o privire lui Claire.

— Am avut informaţii grozave în căzu' ăsta – Domnia Voastră şi, pe deasupra şi un martor de toată lauda, unu' pe nume Marley. Restu' o să atârne în ştreang.

Arătă cu capul spre stânga. Uitându-se într-acolo, Claire zări doi bărbaţi aplecându-se

către Donen, care îngenunchease cuprins de un acces de tuse. Dincolo de el, se afla strada unde se adunaseră mici grupuri de gură-cască privind la incendiu.

— Trebuie să-ţi spun ceva, domnule Dunn, spuse Hugh.

— Stăpâne Hugh, a sosit trăsura. O să ai timp destul să vorbeşti după ce o să scapi de glonţul ăsta din umăr, spuse James pe un ton certăreţ şi se uită la Claire parcă cerând ajutor.

— Sunt de acord cu James, spuse ea, uitându-se în jos la Hugh.

— Voi doi n-o să vă aliaţi acuma împotriva mea, nu-i aşa? În ciuda slăbiciunii care-l cuprindea, vocea îi era plină de umor sec. N-o să admit aşa ceva, aşa că vă previn pe amândoi.

— Prostii! spuse James pufnind.

Claire zâmbi.

— Sunt de acord cu James.

— O, Doamne, prevăd că voi avea o viaţă plină de necazuri de-aici încolo. Dar Hugh reuşi să schiţeze un zâmbet în timp ce vorbea şi îi luă mâna ducând-o spre gură. Apoi, păru că priveşte dincolo de ea, uitându-se din nou nestânjenit spre Dunn.

— Vreau să-ţi cer un serviciu, spuse el dintr-odată, adresându-se lui Dunn. Nu mai zâmbea. Vărul meu… lasă în urmă o mamă ce-l

iubea nespus. De dragul ei, te rog să nu spui o vorbă despre vreo nelegiuire pe care ar fi comis-o sau ar fi încercat să o comită, sau despre cum a murit. O să-i spun ei – şi lumii întregi – că a murit într-un incendiu neaşteptat din casa mea, nimic mai mult. Bineînţeles că vei fi răsplătit pentru asta.

Domnul Dunn se înclină.

— Prea bine, Domnia Voastră. Va fi cum doriţi.

— Stăpâne Hugh, ai sângerat atâta că mi-ai umplut haina. Şi uite-i pe George şi pe William, doi dintre lacheii tăi care o să te care până la trăsură. Sper că nu mai plănuieşti să întreţii conversaţii şi cu alţi slujbaşi înainte să facem asta?

— Nu, James, am terminat de tot, spuse Hugh lăsându-se luat de jos şi dus la trăsură.

Claire mergea pe lângă el, zâmbindu-i compătimitor atunci când tresări, lovindu-se atunci când întâlniră o denivelare a terenului, sau când se înfioră în timp ce era ridicat şi urcat în trăsură.

— Vreau să vorbesc cu tine imediat ce de trei ori blestematul ăsta de glonţ îmi va fi scos din umăr spuse el, luând-o de mână, când se aşeză lângă el. Fă-mi plăcerea şi nu-ţi face niciun plan până când nu vorbim.

— Prea bine, spuse ea zâmbindu-i.

Acestea fiind zise, călătoriră împreună în

tăcere până când ajunseră la reşedinţa Richmond, şi acolo începu pe loc agitaţia. Hugh fu dus la etaj, unde îl aştepta doctorul, şi Claire fu lăsată să îndeplinească sarcina neplăcută de a o anunţa pe mama lui David despre moartea acestuia. Stând lângă Lady George în dormitorul ei, împreună cu camerista bine aprovizionată cu săruri mirositoare puse la-ndemână, Claire se gândea că niciodată în viaţa ei nu trebuise să îndeplinească o sarcină cu mai puţină tragere de inimă.

Capitolul 34

Abia după aproape o săptămână, Claire avu ocazia să ducă o conversaţie serioasă cu Hugh. Această ocazie se ivi doar pentru că, obosit să tot aştepte ca ea să-şi facă apariţia din proprie iniţiativă, Hugh îl trimisese pe James să o aducă la căpătâiul lui. Era după-amiaza târziu şi casa era tăcută şi liniştită. Hugh era în dormitorul lui, proptit pe perne, îmbrăcat cu o cămaşă albă de noapte curată, cu umărul bandajat acoperit de aceasta. Aşa cum presupusese, rana nu era serioasă, deşi pierderea de sânge şi febra care o însoţiseră îl ţintuiseră la pat mai mult decât putea să

suporte. Drept urmare, era ţâfnos şi avea mare nevoie să se bărbierească, şi pe deasupra era atât de adorabil, încât Claire nu se putu abţine să nu-i zâmbească drăgăstos chiar şi atunci când încerca să-i poruncească.

O salută arţăgos, apoi spuse:

— O să fac rost de o licenţă specială pentru noi, de îndată ce mă dau jos din patul ăsta şi ne putem căsători – să zicem, la sfârşitul săptămânii viitoare.

Continuând să zâmbească, Claire scutură din cap. Se ţineau de mână pe deasupra păturii şi el o strânse când o văzu.

— Mă tem că nu pot face asta, spuse ea.

— Cum adică nu poţi face asta? Să faci ce? Să te măriţi cu mine?

Suna exact ca un băieţel capricios.

— Nu pot să mă mărit cu tine săptămâna viitoare, clarifică ea.

— Foarte bine. Să zicem atunci, săptămâna următoare.

Ea îi zâmbi cu blândeţe.

— Să zicem de acum într-un an.

Se holbă la ea, evident că nu-şi putea crede urechilor.

— Cum?

— La anul, spuse ea hotărâtă. N-au trecut nici măcar trei zile de la înmormântarea lui David. Perioada de aşteptare potrivită pentru o văduvă înainte de a se mărita din nou este

de un an.

— La dracu’ cu asta! Arăta furios. Nu poţi presupune cu adevărat că o să aştept un an.

Claire clătină din cap.

— Şi tu nu poţi presupune cu adevărat că am să mă mărit cu tine săptămâna viitoare. Scandalul ar fi de neimaginat.

— Nu-mi pasă de niciun scandal.

— Mie da.

Începu să se încrunte la ea.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Dacă mă iubeşti, al naibii să fiu dacă nu o să te măriţi cu mine.

— Vreau să mă mărit cu tine. Mă voi mărita cu tine. Dar nu înainte de un an.

— Chiar vorbeşti serios, aşa-i?

Se holbă la ea neîncrezător. Încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că vrei să ai o nuntă mare. Biserică. Domnişoare de onoare. O organizare aşa cum trebuie.

Nu părea să găsească prea încântătoare perspectiva.

— De fapt, va fi a doua mea nuntă, spuse ea cu blândeţe. Mă gândeam să facem ceremonia fără prea mare fast. Doar surorile şi cumnatul meu, şi câteva rude şi prieteni aleşi.

— Asta nu sună prea rău. Faţa i se lumină

considerabil. Asta s-ar putea aranja relativ simplu. De acord. Sunt gata să fac un compromis: ce zici de luna viitoare?

Clătină din cap spre el, râzând.

— Prea devreme.

Se uită la ea, exasperat. Apoi, ea crezu că vede în privire un licăr şiret când se uită la ea cu ochii aceia cenuşii pe jumătate închişi.

— Claire, spuse el pe un ton plângăreţ. Nu m-ai sărutat încă.

Deveni suspicioasă, dar era mai mult decât dispusă să-i facă pe plac. Supunându-se strângerii de mână, se apropie până când stătu pe marginea patului. O strângea la fel de tare de mână. Uitându-se la el cum stătea proptit în perne, sprijinit de tăblia de la capul patului, la faţa lui aspră şi arătoasă, la părul negru ciufulit, la umerii laţi în cămaşa albă, Claire simţi cum i se taie răsuflarea.

După aceea, cu mâna liberă o luă de ceafă şi îi trase gura spre a lui. Ea se aştepta la un sărut apăsat sau, cel puţin, unul provocator şi i-ar fi plăcut foarte mult. Primi în schimb nişte buze moi şi calde peste ale ei, într-un sărut ce era atât de tulburător, atât de tandru şi seducător, încât Claire îi simţi fiorul până în vârful degetelor.

— Mărită-te cu mine, spuse el luându-şi gura de pe a ei şi depunându-i mici săruturi fierbinţi pe obraz.

— Da, o să mă mărit.

Era distrasă, şi asta se şi auzea.

— Luna viitoare.

Gura lui îi căută buzele din nou şi mâna îi acoperi sânii. Era îmbrăcată cu o rochie simplă de mătase neagră destinată doliului, iar căldura mâinii lui se simţea prin straturile rochiei, corsetului şi cămăşuţei.

— Ah, spuse ea cu gura lipită de a lui, surprinsă de cât de minunat se simţea cu mâna lui pe sânii ei.

Trecuse multă vreme de când se culcase cu el, mai mult de trei luni, şi aproape reuşise să uite talentul cu care o făcea să tremure în braţele lui.

— Luna viitoare, spuse el din nou, hotărât, şi o sărută iarăşi, limba lui luându-i lejer în stăpânire gura.

Ea îl cuprinse de gât şi îl sărută la rândul ei, abandonându-se cu nerăbdare. În acelaşi timp, o strânse de sâni şi apoi îi frecă sfârcul. Când o apucă cu degetele de micul năsturaş tare şi îl ciupi tandru, simţi cum luă foc şi îşi arcui spatele să se lipească şi mai mult de mâna lui.

— Hugh, gemu ea în gura lui şi îl mângâie pe umeri şi pe omoplaţi.

— Luna viitoare. Nu mai pot aştepta.

Era un mormăit răguşit. Îşi ridică gura şi o sărută pe gât şi apoi se opri pe sâni,

sărutând-o prin mătasea neagră, muşcând-o uşor de sfârcuri, sugându-le, lăsând urme umede acolo unde poposise gura lui. Se agăţă de el, gâfâind, aprinsă toată pentru el, depărtându-şi deja picioarele, chiar când el îi ridica poalele rochiei ce îl încurcau. Când fu goală până la brâu, o atinse între picioare, găsind locul secret pe care i-l dezvăluise înainte, apăsându-l, strângându-l. Ea îi strigă numele, cu gura într-a lui. Apoi, se rostogoli cu totul peste ea şi o pătrunse cu forţa şi repede, intrând adânc şi făcând-o să scoată ţipete ascuţite de extaz la fiecare împingere. O posedă cu o dorinţă furioasă, iar ea răspunse pe măsură, ţinându-l de gât şi cu picioarele în jurul mijlocului lui, mişcându-se împreună cu el ca şi când ar fi murit dacă n-o făcea. Gâfâia, tremurând, arzând în extazul oferit de el.

Când o sărută din nou pe sâni prin rochia de mătase neagră pe care încă o mai purta, trăgând sfârcul în gură şi muşcându-l, înnebuni de plăcere. Se agăţă de el, ţipând înăbuşit în umărul lui, cu corpul tremurându-i necontrolat. O luă din nou, şi mai departe, şi mai sus decât tărâmul de basm pe care i-l dezvăluise înainte şi apoi continuă, împingându-se în ea, ducând-o cu el până când nu mai putu face altceva decât să-l strângă tare şi să-i strige numele.

— Ah, Dumnezeule, Claire!

Gemu, împingându-se cu forţa în ea încă odată. Apoi se opri, tremurând. Claire ţipă şi ea, îmbrăţişându-l strâns pe când vârtejul o purta departe.

Mai târziu, cu mult mai târziu, se ridică de pe ea şi se întoarse pe spate, trăgând-o după el. Ea se cuibări aproape, cu capul pe umărul lui cel sănătos, cu mâna odihnindu-i-se confortabil pe pieptul acoperit de cămaşa de noapte. Era ciufulită şi fustele erau în dezordine, dar nu-i păsa, pentru că se simţea atât de minunat, uimitor de plină de viaţă, atât de sigură că exact aici, cu bărbatul acesta era locul unde trebuia să fie.

— Sper că nu ţi-am redeschis rana, murmură ea devenind puţin conştientă, pentru că uitase de tot şi de toate când el începuse să o sărute.

— E bine. I-am dat cea mai bună doctorie posibilă.

Mâna i se ridică şi o luă de bărbie, trăgându-i faţa lângă a lui. Îşi ridică genele şi se uita la el cu o curiozitate adormită.

— Pisicuţo, spuse el cu un zâmbet ce-i arcuia colţurile gurii. Vreau să te măriţi cu mine. Luna viitoare.

Claire îl privi, văzu ochii cenuşii ce erau departe de a fi reci când îi întâlni privirea, la obrajii uscăţivi, la gura prelungă şi zâmbitoare. Îl iubea la nebunie. Era al ei, nu

se răzgândea şi nu greşea. Şi de fapt murea de nerăbdare să se mărite cu el.

— Bine. Luna viitoare.

Apoi el zâmbi foarte satisfăcut de sine şi se aplecă să o sărute din nou.

Epilog

Ţinutul Yorkshire era splendid Ia început de vară. Landa se întindea cât vedeai cu ochii, plecând de la impozantul conac de piatră de la Morningtide, în valuri înalte de iarbă neagră. Cerul după-amiezii era limpede şi albastru, soarele strălucea şi mireasma delicată a plantelor era purtată de o blândă adiere.

Era două şi cinci minute în ziua nunţii lui Claire. Ceremonia care trebuia să aibă loc în salon fusese programată să înceapă la ora două fix.

Dar viitoarea mireasă stătea pe treptele de la intrarea în casa surorii ei, trăgând adânc în piept aerul proaspăt pentru a se linişti.

— Doamne, Dumnezeule, Claire, te-am căutat peste tot. Vicarul e gata să înceapă.

Gabby apăru în pragul uşii, arătând minunat într-o rochie de mătase de culoare verde-oliv, cu părul ei castaniu şi des

pieptănat într-un coc pe ceafă. Era zveltă ca întotdeauna, deşi avea un bebeluş ce-i dormea pe umăr, şi radia de fericire. Cu toate astea, în acel moment nu arăta deosebit de veselă, clătinând din cap dezaprobator spre sora ei.

— Sper că nu eşti agitată! Beth se strecură pe lângă Gabby să i se alăture lui Claire pe trepte. Ca şi Gabby, purta şi ea verde, dar rochia ei simplă de muselină era de un verde jad pastelat ce îi accentua coloritul viu. Nu văd de ce ai fi. Te măriţi cu vărul… adică te măriţi cu Hugh.

O foarte mică doză de invidie se putea citi în vocea lui Beth.

Claire îşi netezi nervoasă fusta strâmtă a rochiei ei de mireasă»

din dantelă şi mătase albă şi îşi potrivi voalul, deschizând gura să-i răspundă surorii ei.

— Ştiu, şi…

Nick, soţul lui Gabby fu următorul care ieşi pe trepte. Sosirea lui întrerupse tăgada nesinceră a lui Claire.

— Gabby, ce…? Ah, aici erai, Claire. Şi iat-o şi pe Beth. Ce naiba faceţi toate trei aici? Înalt, lat în spate şi arătos ca întotdeauna, Nick se duse glonţ la soţia lui care-i zâmbi când îi luă copilul din braţe. Şi el îi zâmbi, iar intimitatea familiară a acelui schimb rapid între ei o făcu pe Claire să ofteze din nou.

Punându-l pe pruncul adormit pe umăr, Nick se întoarse spre Claire. Doar n-ai vrea să te răzgândeşti, aşa-i? Hristoase, ştiu prea bine cum stau lucrurile în familia asta! Dacă-i aşa, eu o să fiu cel ce-i va spune lui Richmond că-l părăseşti în faţa altarului.

— Nu vreau… începu Claire indignată, uitându-se spre Nick, deşi gândul cu siguranţă îi trecuse prin minte.

— Vrei să mă părăseşti în faţa altarului? întrebă Hugh, alăturându-se grupului ce stătea pe verandă.

Arăta atât de tulburător de atrăgător în jachetă gri şi pantaloni negri, încât lui Claire i se tăie răsuflarea. Nu părea deosebit de alarmat în timp ce-şi observa mireasa cuprinsă uşor de panică.

— Nu, bineînţeles că nu.

Claire stătea hotărâtă, încrucişându-şi la piept braţele, dintr-odată înfrigurate.

— Eşti îndreptăţită să te răzgândeşti dacă asta doreşti, spuse Hugh, cu un început de zâmbet.

— Nu vreau sa mă răzgândesc. Doar că… nu sunt sigură că sunt pregătită… Vocea i se stinse şi se întoarse, privind către landă.

— Hmm, spuse Nick. Gabriella, Beth cred că ăsta este momentul să ne retragem.

O clipă mai târziu, ea şi Hugh rămaseră singuri.

Se apropie de ea şi o întoarse să o privească în ochi, iar mâinile îi erau calde pe braţele ei când o privi întrebător.

— Nu eşti sigură că eşti pregătită să te măriţi cu mine?

— Nu. Nu! Nu sunt sigură că sunt gata să devin ducesa de

Richmond. Claire se înfioră. Sună cu mult mai grandios decât aş putea fi eu vreodată.

— Prea grandios pentru tine, spui, hmm?

Hugh zâmbea. Ea se relaxă uşor, amintindu-şi că el era blând şi familiar şi drag, se apropie şi îşi lăsă fruntea pe pieptul lui.

— Să presupunem că aş fi simplu, doar Hugh Battancourt? Ai fi pregătită să te măriţi cu mine atunci?

O luă de mijloc.

— Da. Îşi ridică privirea.

— Un trandafir oricum îi spui…

Amintindu-şi de discuţia lor de pe *Nadine,* Claire zâmbi şi simţi cum tensiunea ce o consumase întreaga dimineaţă începu să se risipească.

— Aşa stând lucrurile, cred că partea cu dihorul era mai corectă, spuse ea, obraznic.

Hugh râse şi Claire se trezi că râde împreună cu el. Uitându-se la faţa aceea uscăţivă şi chipeşă, citind tandreţea în ochii cenuşii pe jumătate închişi, Claire înţelese că oricare ar fi fost îndoielile ei, fusese

întotdeauna sigură pe sentimente.

— Te iubesc, spuse ea.

Ochii lui se umplură de o licărire triumfală.

— Aşa-i mult mai bine, spuse el direct şi se aplecă să-i sărute gura.

Claire îl luă de gât, se strânse cât putea de mult lângă el şi îl sărută şi ea.

— Hmmm, James păşi pe verandă fără ca ei să-l audă, şi acum, când ajunse la un pas distanţă, se uită la ei cu dezaprobare.

— Ce s-a întâmplat, James?

Hugh suna resemnat.

— Toată lumea aşteaptă, stăpâne Hugh, domnişoară Claire.

Cu un pufnet ce arăta clar părerea lui despre perechile care întârzie la propria nuntă, James intră din nou în casă.

Gura lui Hugh se arcui într-un zâmbet absolut fermecător în timp ce o privea.

— Ei bine, pisicuţo, eşti gata să intri şi să te măriţi cu mine?

Ea îi zâmbi cu încredere, oferindu-şi inima.

— Da, spuse ea.

Şi aşa făcu.

Sfârşit